

பாரத வெண்பா

உரை விளக்கம்

பாரத வெண்பா உரைவிளக்கம்

பதிப்பாசிரியர்
முதுமுனைவர்
இரா. இளங்குமரனார்

வளவன்

2, சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர்,
சென்னை - 600 017
தொலைப்பேசி : 044 24339030

பெருந்தேவனார் பாரதம்
என்னும்
பாரத வெண்பா
(உத்தியோக, வீடும, துரோண பருவங்கள்)

பதிப்பாசிரியர்
புலவர் இரா இளங்குமரன்

வளவன் பதிப்பகம்

நூற்குறிப்பு

நூற்பெயர்	:	பெருந்தேவனார் பாரதம் என்னும் பாரத வெண்பா
ஆசிரியர்	:	முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார்
பதிப்பாளர்	:	கோ. இளவழகன்
முதல் பதிப்பு	:	1972
மீள் பதிப்பு	:	2015
தாள்	:	16.0 கி. மேப்லித்தோ
அளவு	:	1/8 தெம்மி
எழுத்து	:	11.5 புள்ளி
பக்கம்	:	432
கட்டமைப்பு	:	இயல்பு
படிகள்	:	1000
விலை	:	உரு. 405/-
நூலாக்கம்	:	கோ. சித்ரா
அட்டை வடிவமைப்பு	:	கவிபால்கர்
அச்சு	:	வெங்கடேசுவரா ஆப்செட் 20 அஜீஸ் முல்க் 5வது தெரு ஆயிரம் விளக்கு, சென்னை - 600 006
வெளியீடு	:	வளவன் பதிப்பகம் 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017. 9444410654

பதிப்புரை

பாரதவெண்பா இவ்வருந்தமிழ் நூலினை 1972 இல் தமிழ் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் தலைவாயிலாக இருந்து தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்கு தமிழ்நூல் பதிப்பில் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்து வரும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் முதுமுனைவர் செந்தமிழ் அந்தணர் இரா. இளங்குமரனாரைப் பதிப்பாசியராகக் கொண்டு வெளியிட்டுள்ளது.

தமிழ் - தமிழினம் மேன்மையுற அருந்தொண்டாற்றி வரும் இச்செந்தமிழ் பதிப்பகத்தை எம் பதிப்பகத்தின் சார்பில் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் தமிழ்நூல் பதிப்புச் சுவடுகளை பின்பற்றி தாய்த் தமிழுக்கு எம்மாலான தமிழ்ப் பணிகளை ஆற்றுவதில் மனநிறைவு அடைகிறோம்.

“தமிழ் புகுந்த நெஞ்சிற்குத் தளர்வில்லை, உடலுக்கும் முதுமை இல்லை” எனும் வரிகளுக்கு இலக்கணமாக நம்கண்முன் சாட்சியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார் அவர்கள் இந்நூலுக்கு ஆழமான ஆராய்ச்சி முன்னுரை அளித்து பெருமை சேர்த்துள்ளார். தமிழர் அனைவரும் வாங்கிப் படித்துத் தமிழ் முன்னோரின் பழம் பெருமையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இப்பழந்தமிழ் நூல் பிழையற்ற பதிப்பாக வருவதற்கு எல்லா நிலையிலும் எனக்கு உதவியாக இருந்த முனைவர் பி. தமிழகன் அவர்களுக்கு என்றும் நன்றியுடையேன். இந்நூலினை மீள்பதிப்பாக 2015இல் எங்கள் பதிப்பகத்தின் வழி வெளிக்கொணர்வதில் பெருமைப்படுகிறோம்.

- கோ. இளவழகன்

நுழையுமுன்

பாரதக் கதை வட இந்தியாவில் நிகழ்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது; தென்கோடித் தமிழகம் வரை எங்கும் அறிந்ததாக இருக்கிறது. அது மட்டுமின்றி எங்கும் நிகழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் வகையில் இடப்பெயர்களும், ஊர்ப்பெயர்களும் (பாண்டவர் குகை, அருச்சுணன் தபசு...) சூட்டப்பட்டன. தென்னகமெங்கும் பரப்பப்பட்டன.

அதனால் சங்கப் புலவர்களுக்கு அதன்கதை நன்கு தெரிந்திருக்கிறது. புறநானூறு (2), கலித்தொகை (25, 52) அகிய நூல்களில் அக்கதைக் கூறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பிற்காலப் புலவர்களும் பல்வேறு யாப்புகளில் பாரதக் கதையைத் தமிழில் தம்புலமைத் திறத்திற்கேற்பப் பாடினர்.

தமிழில் காப்பியங்கள் அகவலாலும், (சிலம்பு, மணிமேகலை, பெருங்கதை) ஆசிரிய மண்டிலத்தாலும் (சீவக சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், பெரியபுராணம், வில்லிபாரதம்...) இயற்றப் பட்டன. ஆனால், வெண்பா யாப்பில் இப்பாரத வெண்பா இயற்றப்பட்டது. பின்னர் நளவெண்பா எழுந்தது. இதனை உளங்கொண்ட பாரதிதாசன் மணிமேகலை வெண்பா'வை வெண்பா யாப்பில் படைத்தார். பாரத வெண்பா என்பது பாரதக் கதை வெண்பா யாப்பில் இயற்றப்பட்டது என விரியும்.

பாரதக் கதை அளவால் பெரியது அதனால், மிகப் பெரிய நிகழ்வை, இன்றும், 'அது பெரிய பாரதமாச்சே' என மக்கள் வழங்குகின்றனர். பிற்காலத்தே தமிழகத்தை ஆண்ட அரசர்களும் பாரதப் போரில் கலந்து கொண்டதாகக் கல்வெட்டு, செப்பேடுகளில் வெட்டியுள்ளனர். 'சின்னமனூர் பெரிய செப்பேடும்' "மாபாரதம் தமிழ்ப்படுத்தும் மதுராபுரிச்

சங்கம் வைத்தும்” எனக் குறிப்பிடுகிறது. மாபாரதம் ஒதுவார்க்கு மானியம் விட்டதைக் ‘கூரம்’ செப்பேடு குறிப்பிடுகிறது. தமிழகப் பண்பாட்டுச் சூழலுக்கேற்ப கதைநிகழக் கூறுகளும் மாற்றம் பெற்றன.

பண்டைய தமிழகத்தில், சாத்தன், தேவன், பூதன், நாகன், கொற்றன் முதலிய பெயர்களைப் புலவர் பலர் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் பெருமை அடைய பெற்ற பெருந்தேவனார் இந்நூற் புலவர்.

சிலப்பதிகாரம் போலப் பாட்டுடைச் செய்யுளாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. ஆயினும், பாடல்கள் நல்ல தமிழிலும், உரைநடை வடமொழிச்சொற்கள் விரவியதாயும் அமைந்தன. அதனால் பாட்டுக்கும் உரைநடைக்கும் கால வேற்றுமை காணப்படுகிறது. எனவே, பாடல் பாடிய பெருந்தேவனார்க்கும் பின்னர் வந்த ஒருவரால் உரைநடை எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டதெனக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வுரைநடை மணிப்பவழ நடையதாயினும் கதைத் தொடர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாகிறது. அவ்வுரைநடை இக்காலத்தே படிப்பார்க்குக் கற்கறித்தாற் போல வடமொழிச் சொற்கள் இருத்தலின் உரையமைப்பும், நடையும், கருத்தும் சிதையாமல் நல்ல தமிழில் உரையை முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார் அமைத்துள்ளார்.

இந்நூலுக்குப்பின் ஐந்து நூற்றாண்டு கழித்துத் தோன்றிய வில்லிபாரதத்துக்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை ஐயாவின் ஆராய்ச்சி முன்னுரையில் காணலாம்.

பெருந்தேவனார் என்னும் பெயருடைய புலவர் அறுவர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் காணப்படுகின்றனர். அவருள் ஐந்தாமவரே இந்நூலை இயற்றியவர். அவர் தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மனால் (கி.பி. 825 - 850) புரக்கப்பட்டவர் என்பது இந்நூல் செய்யுளால் (4) தெரிகின்றது.

இப்பதிப்புக்கும் முந்தைய பதிப்புக்கும் (அ.கோபாலையர் 1925) பல அரிய வேறுபாடுகள் உள்ளன:

இப்பதிப்பின் பொருட் குறிப்பினைத் தொடர்ந்து படித்தால் கதைத் தொடர்ச்சி தெளிவாகும். முந்தைய பதிப்பில்,

‘பழைய பாரதப் பாடல்கள்’ என முதலிலும், இப்பதிப்பில் ‘பாரதப் பழம்பாடல்கள்’ - இணைப்பு -2 ஆகவும் தரப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், முன்னவர் பதிப்பில் இடம்பெறாத பாடல்கள் 8 இப்பதிப்பில் (1, 15, 16, 19, 31 34, 37, 43) இடம்பெற்றுள்ளன. இவை பிற நூல் உரைகளில் காணப்பட்டவை. முன்னவர் பதிப்பில் இடம்பெற்ற 37, 38, 39, 40 ஆகிய பாடல்கள் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையுள், 134, 65, 47, 55 ஆகிய பாடல்களாக உள்ளன. ‘இப்பதிப்பின் பின்னிணைப்பில் இடம்பெறாத’ ‘கொன்றான்’ (முந்தைய பதிப்பின் இறுதிப்பாடல்) எனத் தொடங்கும் பாடல் ‘புறத்திரட்டில்’ இடம் பெற்றதாகலாம்.

இப்பதிப்பில் 620 ஆம் பாடலில் ‘வீரர் களிநேற வேந்தர்கள்பொற்றேரேற’ என்னும் முதலடியின் மூன்றாம்சீரில் நாலசைச்சீர் வந்துள்ளமையும், அப்பாடலின் முதலடி பின்னிணைப்பில் 12-ஆம் பாடலாய் ‘வீரர் களிநேற வேல்வேந்தர் தேரேற’ என மூவசைச் சீராய் இடம் பெற்றுள்ளமையும் எண்ணத்தக்கன. இப்பதிப்பில், பின்னிணைப்பு - 2 இல் 47-ஆம் பாடலின் ‘நல்வா னவர்காண நம்மை யமரகத்து’ என்னும் அடி முன்னவர் பதிப்பிலிருந்து (‘நல்வா ன... க. னம்மை’) செம்மையுற்றிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

‘பாரதப் பழம் பாடல்கள்’ உரையிற் காணப்பட்ட இடங்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளமையும், சில குறிப்புகளும் இடம்பெற்றுள்ளமையும் ஐயாவின் அயரா உழைப்பைக் காட்டுவன. இப்பகுதிப் பாடல்களுள் புறத்திரட்டின் கொடையே பெருங்கொடை.

பின்னிணைப்பு-1 இல் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பெயரால், பல நூல்களில் இடம் பெறும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆய்வாளர்க்கு அருமையான தேட்டு இது.

தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன் பற்றிய ஆய்வும் பெருந்தேவனார் வரலாறும் ஐயா வரலாற்று ஆய்விலும் வல்லவர் என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

வேறு சில மரங்கள் இருப்பினும் மிகுதிபற்றி 'மாந்தோப்பு' எனப்படுவது போல இந்நூலில் சில அகவற்பாக்களும் (69, 212, 466, 470, 710, 828) சில ஆசிரிய மண்டிலங்களும் (669, 670, 671, 815, 816) உள்ளன.

212- ஆம் பாடல் அகவற்பா. அதனுள் 111 முதல் 139 வரையுள்ள 29 அடிகள் திருமால் கோயில்களில் அடியார்களால் திருமாலைப் போற்றுவதற்கு ஏற்ற போற்றிகளாம்.

பாச்சுவை நுகர்வார்க்கு ஓசைநயமிக்க வெண்பாக்கள் நல்விருந்தாம்.

இந்நூலின் முந்தைய பதிப்புகள் தமிழ்கூறும் நல்லுலகில் கிட்டா நிலையில் தமிழ்மண் பதிப்பகம் செவ்விய பதிப்பாக இதனை வெளியிடுகிறது. தமிழ்ச்சுவை தேர்வார்க்கு இந்நூல் மணமிக்க நறுமலராம்.

பி. தமிழகன்

ஆராய்ச்சி முன்னுரை

“மாபாரதம் தமிழ்ப் படுத்தும், மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்” பாண்டியர் தமிழ் புரந்த செய்தியைச் சின்னமனூர் பெரிய செப்பேடு கூறுகின்றது. பாண்டியன் சங்கம் நிறுவிய செயலுடன் பாரதம் தமிழ்ப் படுத்த செய்தியும் இணைத்துக் கூறப்பெற்றுள்ளதனை நோக்கப், பாரதம் வடமொழியில் இருந்து தமிழ்ப் படுத்திய முதற்பணி அதுவாகலாம் என்றும், அது செயற்கரிய செயலாகக் கருதப்பெற்றது என்றும் உணரலாம். இப்பாரதப்பணி சங்க காலத்தைச் சேர்ந்தது. அதன் பின்னரும் அப்பணி தொடர்ந்து நடந்ததை இலக்கியங்களும் வரலாறுகளும் தெரிவிக்கின்றன.

மாபாரதம் தமிழ்ப்படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டவர்களுள் பெருந்தேவனார் இருவர் அறியப் பெறுகின்றனர். முன்னவர் சங்கஞ் சார்ந்தவர் ஆகலாம். பின்னவர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன் எனப்பெறும் மூன்றாம் நந்திவர்மன் காலத்தவர். அவர் இயற்றிய பாரதம் ‘பாரத வெண்பா’ எனப் பெயர் பெற்றது. ஆசிரியமாலை, வெண்பாமாலை, கலித்தொகை, பரிபாடல் என்பன போலப் ‘பாரத வெண்பா’ என்பது யாப்பினால் பெற்ற பெயராம்.

பாரத வெண்பாவில் இப்பொழுது 830 பாக்களே கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் அகவல் பாக்கள் ஆறும், விருத்தப் பாக்கள் ஆறும் இடம் பெற்றுள்ளன. எஞ்சிய 818 பாக்களும் வெண்பாக்களே. அகவலும் விருத்தமும் சிறுபான்மை இடம் பெற்றிருப்பினும், வெண்பாக்களின் பெரும்பான்மை கருதிப் ‘பாரத வெண்பா’ என்றே அழைக்கப்பெற்றதாம். களவு, கற்பு ஆகிய கைகோள் இரண்டையும் கூறினும் மிகுதி கருதித் ‘களவியல்’ என்று இறையனார் அகப்பொருள் பெயர் பெற்று விடவில்லையா! அதுபோல் என்க.

* * *

ஒருவர் ஒருநூலை யாத்தற்குச் செவ்வியதொரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அவர் அந்நோக்கத்தைக் கூறிச் செல்லுதலும் இலக்கிய மரபேயாம். ஆனால் 'உத்தியோக பருவம் தொடங்கித் துரோணபருவத்தில் பதின்மூன்றாம்நாள் போரின் ஒருபகுதி வரைக்குமே இந்நூற் பாடல்கள் கிடைப்பதால் பெருந்தேவனார் நூல் யாக்கப் புகுந்த காரணத்தை அறியக் கூடவில்லை. ஆயினும், கம்பர் கூறியாங்கு

“ஆசைபற்றி அறைந்தார்”

என்பது தகும்.

ஆழ்வார் பெருமக்கள் கொண்டிருந்த ஆராப்பத்திமை அளவினை நிகர்க்கும் வண்ணம் பெருந்தேவர் திருமால் அன்பில் திளைத்திருந்தார் என்று கூறுவதற்கு அகச் சான்றுகள் மிக்ஞள.

“மாலென்ப தாம்பின்னை மால்வரையான் மால்விசம்பின்
மாலின் புயல்காத்த மால்வண்ணன்-மாலரவப்
பேரோத மேனியான் பேரோத நீர்கடைந்தான்
பேரோத மேனியான் பேர்”

(3)

என்னும் திருமால் வணக்கப் பாடலால் 'மால்' மேல் பெருந்தேவனார் எத்துணை 'மால்' கொண்டிருந்தார் என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்.

“பொருப்படைந்து தங்கள் புலனைந்தும் செற்று
நெருப்படைந்து நீரடைய வேண்டா-விருப்படைந்து
வைகுந்தஞ் சிந்தையிலே வைப்பார்க்கு மாதவனும்
வைகுந்தஞ் சிந்தையுளே வந்து”

(387)

என்றும்,

“ஊன்கிடந்த இவ்வுடல்விட் டோடுவதன் முன்னமே
கான்கடந்த காலாற் கடல்கடந்து-வான்கடந்த
மாதவனே பாண்டவர்க்கா மண்வேண்டிச் சென்றிரந்த
தூதுவனே என்றென்றே சொல்”

(571)

என்றும்,

- 1 முன்னே ஆதிபருவம், சபாபருவம், ஆரணியபருவம், விராடபருவம் என்னும் நான்கு பருவங்களும், பின்னே துரோணபருவத்தின் பிற்பகுதியும், கன்னபருவம், சல்லியபருவம், சப்திக பருவம் என்பவையும் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

“மாண்ட பொழுதுன் மலரடிகள் வந்தடியேன்
 தீண்டும் படியுன் திருவருளால்-மூண்டமரில்
 ஒன்னார் உடைய ஒளிவளைவாய் வைத்தூது
 மன்னா தருவாய் வரம்” (532)

என்றும் இவர் ‘தீராக்காதலில்’ திருமாலை நோக்கிப் பாடுவதும்
 வீடுமன்,

“ஆக்கை குலைந்திட் டனைத்தெலும்புங் கைவிட்டுக்
 காக்கை பருந்து கலவாமுன்-நோக்கிக்
 கருமாலை மாற்றக் கருதிமட நெஞ்சே
 திருமாலை ஏத்தாய் தெளிந்து”

என்று இசைத்துத் திருமாலை வழிபடுவதாகக் கூறுவதும்;
 பொய்யணை இட்டுக் கண்ணனைக் குழியுள் வீழ்த்தத்
 துரியோதனன் முனைந்த பொழுதில் விண்ணுற நிவந்த
 கண்ணனை நோக்கி அவையோர்,

“எந்தாய் போற்றி! இறைவா போற்றி!
 மன்னா போற்றி! மணாளா போற்றி!
 அஞ்சன வண்ணத் தரியே போற்றி!
 கஞ்சனை அடர்ந்த கண்ணா போற்றி!
 கருங்கடற் றுயின்ற காரே போற்றி!
 ஆயிரந் தோளுடை அடுபோர் வாணனை
 நேமியற் றுணித்த நெடியாய் போற்றி!
 பேய்முலை யுண்ட பிரானே போற்றி!
 பேருல களந்த மாலே போற்றி!
 மருதிடைத் தவழ்ந்த மாயா போற்றி!
 மாக்கடல் கடைந்த மகேசா போற்றி!
 பெருவரை எடுத்த பிரானே போற்றி!
 சங்கொடு சக்கரந் தரித்தாய் போற்றி!
 தண்டொடு சார்ங்கமும் தனிநாந் தகமும்
 பிண்டி பாலமும் பெருவச் சிரமும்
 எண்டிசை நிறைந்த எம்மான் போற்றி!
 அண்டமும் விசம்பும் அகலிடம் எல்லாம்
 உண்டுமிழ்ந் தவனே ஒருவா போற்றி!
 திருமறு மார்பத் திருமால் போற்றி!

தீவினை கெடுக்கும் செல்வா போற்றி!
 அருமறை தேடும் அடியாய் போற்றி!
 அடியவர் வினைகெட அருள்வாய் போற்றி!
 சென்றொரு தூணிடை நின்றாய் போற்றி!
 சிறுவனை உகந்த செல்வா போற்றி!
 அயனொடு தேவர்க் கரியாய் போற்றி!
 மலர்மகள் புணர்ந்த மணாளா போற்றி
 நிலமகள் இடந்த நெடியாய் போற்றி!
 திருவருள் தருவாய் திருவடி போற்றி!” (212)

எனப் போற்றி உரைப்பதாகச் சாற்றுவதும் இவர்தம் இறையன்பு வெள்ளத்தின் பெருக்கே என்பதில் ஐயமில்லை.

¹கரைபுரண் டோடும் காட்டாற்று வெள்ளமெனப் பெருக் கெடுத்த இறையன்புக்கு நான்கடி வெண்பா யாப்பு இடந்தாரா தெனக் கொண்டுபோலும் அகவற் பாவிலே புகுந்து 150 அடிகள் பாடினார்! பெருமாள் கோயிலில் தமிழ் வழிபாட்டுக்கு ஏற்ற போற்றித் திருவசவல் ஒன்றை வழங்கிய பெருமை பெருந் தேவனார்க்கு உண்டென்பதை உணர்ந்து, பெருமாள் கோயில்கள் போற்ற முன் வந்தால், அது பெருந்தேவனார்க்குச் செய்யும் நன்றிக்கடன் ஆகுமல்லவா!

* * *

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
 செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்னும் குறள் நெறியைக் குறிக்கொண்டு வாழ்ந்தவர் பெருந் தேவனார். அதனால் தம்மைப் புரந்த பல்லவ வேந்தனைப் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளார். (4) இவர்தம் நன்றிப் பெருக்கு நூலகத்து விரவிக் காணப் பெறுகின்றது.

செய்ந்நன்றிகளில் தலையாயது ‘சோறளிக்கும்’ நன்றியே என்பது தெளிவு; ‘நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலையாய நன்றி அஃது ஆதலால், அந் நன்றிக்குப் பதிலுதவி

1 இவர்தம் இறையன்புப் பெருக்கை 484, 514, 546, 559, 583, 590, 618, 629, 678, 711, 771 ஆகிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாக்களிலும், 16, 36, 80, 81, 155, 167, 217, 350, 355, 360, 476, 477, 478 ஆகிய பாடல்களிலும் காண்க.

செய்தலைச் ‘செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தல்’ என்று சான்றோர் கூறினர். ‘உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்’ ஆதலால், ‘உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே’ என்று மண்டிப் பொருவர் வீரர் என்று கருதியே, பண்டைவேந்தர் பகைமேற் செல்வதன்முன் வீரரைப் பெருஞ்சோறளித்துப் போற்றினர். இச் செய்தியை நன்கறிந்த பெருந்தேவனார் தாம் எடுத்துக் கொண்ட கதைக்கண் எத்துணை நயமாகவும் திறமாகவும் பயன்படுத்துகிறார். அவர்தம் நன்றியுணர்வின் வெளிப்பாடே அஃதெனின் மிகையன்றாம்.

செஞ்சோற்றுக் கடன்கழிப்பதே ‘கருமமும் தருமமும்’ என வாழ்ந்த கன்னனை அறிவோம்.

சல்லியன்-கண்ணன்-அசுவத்தாமன் ஆகியவர்களையுமா பெருந்தேவனார் தம் கைப் பிடித்த நன்றி வலைக்குள் அகப் படுத்தி விடவேண்டும்?

பாண்டவர்க்கு உதவச் செல்லும் சல்லியனை இடை விலக்கித் தன் சோறுண்ண வைத்த தூரியோதனன், சல்லியன் தனக்கே படைத்துணை செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றான். அதற்குச் சல்லியன்,

“முன்னொருவன் செய்யும் உபகாரம் மூவுலகந்
தன்னைக் கொடுத்தாலும் சாருமோ - என்னே
உயிர்க்குறுதி யாக ஒருவர்சோ றுண்டார்
பிறர்க்குரியர் ஆவரோ பேசு” (20)

“தஞ்சம் என ஒருவர் சோறுண்ட தாளாண்மை
வெஞ்சமரில் அன்றி விளிவரோ - தஞ்சம்
அவர்க்காக வந்தேன் அரவயர்த்தாய் மீட்டாய்
எமக்காமா நீதோ இயம்பு” (22)

என்றான் பின்னர்த் தருமனைக் கண்ட சல்லியன் சோற்று நன்றியை மறந்தானா?

‘சோற்றின் வலியால் துவக்குண்டேன்’

என்கின்றான். எவ்வளவு எளிய வலைவீச்சு! நன்றியுணர்ந்த வாய்ப்பேச்சு!

வி துரன் மனையில் தங்கி விடியல் பொழுதில்
துரியோதனன் அரண்மனைக்கு வருகின்றான் கண்ணன்.
அவனைக் கண்டதும் துரியோதனன்,

“தொன்னகர்க்கு நின்வரவு கேட்டுச் சுவையமுதம்
என்னகத்தி லேசமைக்க என்கொலோ - வின்னகத்து
வானகங்கைக் கொண்ட வளரொளியாய் மற்றகத்துப்
போனகங்கைக் கொண்ட பொருள்?” (164)

என வினவுகின்றான். வாய்ப்பை விட்டு விடுவாரா பெருந்
தேவனார்? கண்ணன் வாக்காகப் பாடுகின்றார்:

“ஒருவர் அகத்தொருவர் உண்டுடுத்துத் தம்மின்
மருவி மனமகிழ்வா ராகிற் - செருமுனையின்
மன்னப்போர் செய்யும் மழகளிற்றாய் மாநிலத்துப்
பின்னப்போர் தக்கதோ பேசு” (165)

“அன்பின் இடுஞ்சோறும் ஆபத் திடுஞ்சோறும்
இன்ப முடன்சோ றிரண்டுண்டே - அன்பினிலை
இல்லாத உன்னகத்தியான் உண்ணுமா ரெங்ஙனே
மல்லார்தோள் மன்னா மதித்து” (166)

தன்னை இகழ்ந்த துரியோதனனை வெறுத்து வில்லை
யிறுத்துப் போகட்டுச் சென்றான் வி துரன். வீடுமன்,
துரியோதனன் செயலைக் கடிந்துரைத்தான். அப்பொழுது
கன்னன்,

“மண்ணரசர் எண்ண வரிசிலையின் வட்டத்து
நண்ணிப் பொருதகலும் நல்லோரை - எண்ணில்
ஒருவர்சோ றுண்டங் கொருவர்க்காய்ப் பேசித்
திரிகுவரோ சொல்லாய் தெளிந்து” (190)

என்று கூறி ‘வி துரன் நன்றி மறந்தவன்’ என்று பழிப்பதால்
விம்மிதம் உறுகின்றான். இத்தகைய கன்னன் தன் நிலையில்
எவ்வாறு இருப்பான்?

கன்னனொடு தொடர்புண்டாகிய நாள் தொட்டுத்
துரியோதனன் அவனை விடுத்துத் தானே உண்டது இல்லை
யாம்! (224) தன்னெச்சில் உண்ணாத துரியோதனன் கன்னன்
எச்சில் உணவை இனிக்க உண்டானாம்!

“இன்னான் எனவறியா என்னை முடிகவித்து
மன்னர் வணங்க அரசியற்றிப் - பின்னையும்
தன்னெச்சில் உண்ணாத் தகைமையான் தானுண்டான்
என்னெச்சில் என்னோ டினிது” (315)

“கொன்னவிலும் தேர்ப்பாகன் என்று குலம்பேசி
என்னைப் பலரும் இகழ்ந்துரைப்பப் - பின்னையுந்தான்
என்னெச்சில் என்னோடும் உண்டானை எங்ஙனே
உன்னச் சிழப்பேன் உரை” (316)

“மதமா மழகளிற்றான் மற்றெனக்குச் செய்து
உதவி உலகறியும் அன்றே - உதவிதனை
நன்றுசெய்தோர் தங்களுக்கு நானிலத்தில் நல்லோர்கள்
குன்றுவதோ செய்ந்நன்றி கூறு” (318)

தன்னொடும் வருமாறு அழைத்த அன்னையிடம் கண்ணன்
உரைக்கும் செய்தி இது.

அவைக்கண் இருந்த அசுவத்தாமனை அழைத்துச் சென்று
விரலாழியை வீழ்த்தி எடுப்பித்து வாங்கிக் கொள்கின்றான்
கண்ணன். அசுவத்தாமன் மேல் துரியோதனனுக்கு ஐயம்
பிறந்தது! ஐயத்தைத் தாங்கமாட்டாது அவலங் கொண்டான்
அசுவத்தாமன்,

“ஓருவர்சோ றுண்டங் கொருவர்க்காய் நிற்பார்
இருநரகில் வீழ்வார்போய் இன்றே - திருவருளான்
மண்ணின்மேல் வீழ்ந்த மணியாழி தாவென்றான்
எண்ணியவா றொன்றறியேன் யான்” (233)

என்று மன்றாடுகின்றான்! மாண்டு போகவும் துடிக்கின்றான்!

* * *

புறத்துறைகளுள் ஒன்று வஞ்சினம் என்பது. நெடுமொழி
என்பதும் அது.

“இன்னது பிழைப்பின் இதுவா கியரெனத்
துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினம்” (தொல். புறத்.24)

என்று கூறப்பெறும். பகைமேல் படைகொண்டு செல்லும் வீரர்பால் வெளிப்படும் வஞ்சின மொழி. அதனைப் பெருந்தேவனார், கொடைமேல் தடையின்றிச் சென்று வெற்றி கொள்ளும் கன்னன்பால் வைத்துப்பாடுகின்றார்!

நெஞ்சத்தில் முதிர்ந்து விளங்கும் உயிர்ப்பான உணர்வே வஞ்சின மொழியாக வெளிப்படும். சொல் நெஞ்சுர்தி தானே! ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன், தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் சோழன் நலங்கிள்ளி ஆகியோர் கூறிய வஞ்சின மொழிகள் (புறம் 70-72) இவ்வுண்மையைத் தெள்ளிதின் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனால், காவியத்தில் வரும் உறுப்பினர் கூறும் வஞ்சினம் எவர் உணர்வைப் பொறுத்தது? அவ் வுறுப்பினர் இயல்பறிந்து பாடும் பாவலன் உணர்வைப் பொறுத்தது. பாவலன் உயிர்ப்பாகக் கருதும் உணர்வே பாட்டுடையார் வாக்காக வெளிப்படுகின்றது. இதனை உட்கொண்டு நோக்கினால் பெருந்தேவனார் சீரிய பண்புகள் சிலவற்றை நாம் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பாம்.

கண்ணனின் ஏவலை மேற்கொண்டு, மறையோன் வடிவில் இந்திரன் கன்னனைக் காணச் சென்றான். கன்னனைக் கண்டு,

“நல்லார்கள் எல்லாரும் நன்கறிந்து வேண்டுவன
சொல்லாது கொண்டார்கள் சொன்னாலென்” (252)

என்று வினாவ,

“உயிர்தான் இறந்திடிலும் நன்றேநீ ஏதேனும்
வேண்டிற்றுப் பெற்றாய்”

என மறுமொழி கூறினான் கன்னன். “என் எண்ணத்திற்கு உடன்பட்டு ஈந்தால் உனக்குப் பெரும்புகழ்” என்று மேலும் மறையோன் கூறக் கன்னன் கூறினான்:

“அழகியதே சொன்னாய்நீ அந்தணனே புந்தி
பழகியதே சொல்லிமறுப் பேனோ - தழுவியபோர்த்
தன்னா யகன்படவே தான்சாவுக் கஞ்சிப்போ
மன்னாக வெண்ணாய் மதித்து” (257)

“மன்றில் வலிந்தோனும் மாதவரைச் செற்றோனும்
நன்றி மறந்தோனும் நானிலத்துள் - அன்றியுந்தான்

பெற்றவரைத் தானிகழும் பேதையும் என்றிவர்கள்
உற்றவிட மெய்துவனா னுற்று” (258)

“ஆண்டவனை வீட்டமருள் ஆடவர்கள் பின்தொடர
நாண்டுறந்து போனவனும் நல்லோர்கள் - வேண்டியதொன்
றீயா தவனு மியானாக இந்நிலத்து
றீயா தரித்துக்கொள் நின்று” (259)

இவ்வாறு வஞ்சினம் உரைக்கின்றான். இவை கன்னன் வாக்காகப் பெருந்தேவனார் கூறும் உயிர்ப்பான கோட்பாடுகள் அல்லவா! பெற்றோரைப் பேணல், நடுவுநிலை திறம்பாமை, பெரியாரைப் போற்றல், நன்றி மறவாமை, தலைவனைக் காத்தல், அஞ்சாமை, ஈகை ஆகிய அரும்பெருங் குணங்களையெல்லாம் பெரிதும் மதித்துப் போற்றிய பெருந்தேவனார் சீர்மை நூற்கண் ஆங்காங்கு மின்னுகின்றன. அவற்றை விரிப்பிற் பெருகும் ஆகலின் ஆங்குக் கண்டு இன்புறுக.

* * *

‘வெண்பாவிற் புகழேந்தி’ என்று பாராட்டப் பெற்றவர் புகழேந்திப் புலவர். அவர்க்கு நானூறு யாண்டுகளுக்கு முன்னே வாழ்ந்தவர் பெருந்தேவனார். நீதி நூல்களுக்கு வெண்பாவைப் பயன்படுத்தியதுபோல் காவிய நூல்களுக்குப் பயன்படுத்தியோர் அரியர். அவ்வகையில் நம் கையகத்துக் கிட்டியுள்ள வெண்பா வால் அமைந்த முதல் காவிய நூல் ‘பாரத வெண்பா’வே யாகும். அம்முயற்சியில் பெருந்தேவனார் வெற்றி கொண்டாரா இல்லையா என்பதைப் பாரத வெண்பாவைக் கற்பார் முடிவுக்கே விட்டு விடுதல் சாலும்! புகழேந்தியாரை வெண்பா யாப்பில் பாட ஏவிப் புகழேந்திச் செய்வித்தவரே பெருந்தேவனார் ஆகலாம்!

எச் செய்தியை எவ்வகையால் சொல்லுதல் முறையோ அச் செய்தியை அவ்வகையால் தேர்ந்து சொல்லுதலில் தேர்ந்தவர் பெருந்தேவனார்.

தருமன் தெளமியனை அழைத்து,

“தந்தைக் குரியதுவும் தானாள்; நானாள்
எந்தைக் குரியதொன் றீயுமே - வந்து

புனத்தினைக்கே மான்புகுதும் பொன்வரைசூழ் நாடன்
மனத்தினைக்கண் டாய்வை அறிந்து” (38)

என்று கட்டளையிட்டுத் துரியோதனனிடம் தூதுவிடுக்கின்றான்.
தூது செல்வான்,

“விடுமாற்றம் வேந்தர்க் குரைப்பான் வடுமாற்றம்
வாய்சோரா வன்க ணவன்” (குறள்-689)

என்னும் குறள் நெறியைப் போற்றுதல் வேண்டும் எனத்
தெளிந்த பெருந்தேவனார், தெளமியன் வாக்காகக் கூறு
கின்றார்:

“தன்தாதை தன்னுரிமை தானாள்; நானாள்
என்தாதை என்னுரிமை ஈயுமே - முன்றாதித்
வண்டிரங்குந் தாரான் மனமறிந்து மற்றிதனைக்
கண்டுரைத்து வாவென்றான் காண்” (42)

இதற்கு மறுமொழி கூறுகின்றான் துரியோதனன்:

“எந்தைக் குரிய தெனதே; இடுகவற்றால்
தந்தைக் குரியதுமுன் தான்தோற்றான் - முந்தி
வலனாள் நெடுங்கொடிமேல் மாமுரசங் கொண்டான்
இகல்தாயம் என்னோ இனி?” (43)

ஏவினான் உரை, தூதுரை, பதிலுரை இவற்றில் அமைந்துள்ள
தொடர்ச்சியும், மீண்டும் அதே கருத்துக் கூறப்பெற்றும் சுவை
குன்றாமையும், தூதுரைப்பான் கடனுரைக்கும் குறிப்புரையும்
அறிந்து மகிழ்த்தக்கன.

இனித் தருமன் உரையில் துரியோதனனைப் ‘புனத்
தினைக்கே மான் புகுதும் பொன்வரைசூழ் நாடன்’ என்றதும்,
தெளமியன் உரையில் ‘முன் தாதித் வண்டிரங்கும் தாரான்’
என்றதும் அடை மொழிகளாய் அமைந்தனவே எனினும் அரிய
உள்ளுறைகளை உட்கொண்டு புலவன் சீரிய புலமை மாண்பைப்
புலப்படுத்த வல்லவனவாம்.

வித்தியும் காத்தும் விளைத்தவர் இருக்க, அவர் பயன்
கொள்ளா வண்ணம் மான் புகுந்து அழிக்கின்றது. மான்
மேய்தற்குரிய புற்காடு இல்லாமல் போய்விடவில்லை. இருந்தும்
தினைப் பயிரை அழிக்கும் நாட்டை உடையவன் என்பதால்,

தன் பங்கிருந்தும் எம் பங்கையும் கவர்ந்து கொண்டான் துரியோதனன் என்பதைக் குறிப்பாகக் கூறி, அஃதறமற்ற செயல் என்பதை அடைமொழியால் விளக்குகிறான் தருமன்.

அவன் கூறும் தூதுரையை அணுவும் மாற்றாது உரைக்கும் தெளமியன், அடைமொழியை மட்டும் நயமாக மாற்றிக் கொள்கின்றான். இருப்பினும் தருமன் உணர்வை வெளிப்படுத்தாதிருத்தலும் தூதன் கடப்பாடு அன்று. ஆதலால்,

“தொகச் சொல்லித் தூவாத நீக்கி நகச்சொல்லி
நன்றி பயப்பதாம் தூது” (குறள்-685)

என்னும் தூதிலக்கணத்தை உட்கொண்டு, ‘முன் தாதில் வண்டிரங்கும் தாரான் மனமறிந்து.. கண்டுரைத்து வா’ என்றான் என்கிறான்.

மலர் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருந்தால் அதன் தேனையே உண்டு வாழும் தேனீ, ஆங்கே இனிதின் மகிழ்ந்து அமையும். அம்மலரைத் தேனுடன் பறித்து அணிந்து கொண்டமையால், அத்தேனை நுகர்தற்கு வந்து, மார்பில் அசைந்து ஆடித் தவழும் மாலையில் உள்ள தேனை நுகர்தற்கு ஆற்றாமல் இரங்கும் நிலைமை வண்டுக்கு நேரிட்டது என்று கூறுவதால் துரியோதனன் செயல், முறையற்றதும் இரக்கமற்றதும் ஆம் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றான்.

இனித், துரியோதனன் தருமனை ‘முரசக்கொடியுடையோன்’ என்னும் அடைமொழியால் கூறுகின்றான். அந்த அடைமொழியும் வாளா கூறப் பெறவில்லையாம்.

தருமன் அறவோன் என்பதற்கு அடையாளமாகத் திகழ்வது அவன் முரசக்கொடி! தான் அறவோன் என்பதைக் கொடிகட்டிப் பறக்கவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவன், சூதில் தான் தோற்றுவிட்ட நாட்டைத் தன் தந்தைக்குரியதென உரிமை பாராட்டிக் கேட்கலாமா? இதுவோ அறநெறி? எனக் குறிப்பாக வினாக்களைகளைத் தொடுக்கின்றான். இவ்வாறெல்லாம் நயமான குறிப்புகளை உட்கொண்ட உள்ளுறைகளை ஓடும் ஓட்டத்தில் பாடிச் செல்கிறார் பெருந்தேவனார். அவற்றையெல்லாம் நூலினகத்துக் கண்டு மகிழ்க.

காவிய நிகழ்ச்சி குறித்தோ காவிய உறுப்பினர் குறித்தோ கவிஞன் சில வேளைகளில் தன் கருத்தைத் தன் கருத்தாகவே

கூறுவான். அக் கூற்றில் அவனும் காவிய உறுப்பினனாகி விட்டானோ என்று கருதுமாறு தோன்றுவான். ஆயினும், அவன் உறுப்பினன் ஆகாமல் ஒதுங்கியே நிற்கிறான். குறித்த நிகழ்ச்சியைப் பாராட்டியோ பழித்தோ கூறும்பார்வையாளன் நிலைமையிலேயே பங்கு கொள்கின்றான். இலக்கிய உலகம் இதனைக் 'கவிக் கூற்று' என்று பெயர் சூட்டி அழைக்கும். பெருந்தேவனார் ஓர் அரிய கவிக் கூற்றைப் படைத்துள்ளார்.

துரியாதனன் படைத்து வைத்த பொய்க்குழியுள் வீழ்ந்து விண்ணுற வோங்கிய கண்ணனைக் கண்டோர், கலங்கினர்; நடுங்கினர்; கைகூப்பித் தொழுதனர். ஆனால், துரியோதனன் நிலைமை யாதாயிற்று? இவ்வினாவுக்கு விடை கூறுகின்றார் பெருந்தேவனார்:

“பேர்ந்திலன் ஆசனத்துப் பேசிய பேராண்மை
சோர்ந்திலன்; கையால் தொழுதிலன்; - வாய்ந்த
மதுவொன்று மாலை மணிநீள் முடியான்;
இதுவன்றோ வீரமா மாறு!” (216)

துரியோதனனின் துளங்கா உளமாண்புக்கும் அஞ்சா ஆண்மைக்கும் இவ்வொரு கவிக் கூற்றுக் காட்சி போதுமன்றோ! வீடுமன், துரோணன், கண்ணன், அசுவத்தாமன், அருச்சுனன் ஆகியோர் வீரமாண்பை வீடுமன் வாக்காக (470) விளக்கியுரைக்கும் பெருந்தேவனார் துரியோதனன் பேராண்மை கண்டு, 'இதுவன்றோ வீரமாமாறு' என்று வாய்விட்டுக் கூறுகின்றார் என்றால் துரியோதனன் உளத்திண்மையை என்னென்பது! சொல்லழகும் பொருளழகும் சொட்டச்சொட்டப் பாடவல்ல பெருந்தேவனார் அணியழகையும் விட்டு வைத்தாரல்லர்.

வீடுமன்மேல் சிகண்டி அம்பு ஏவுகின்றான்; அருச்சுனனும் ஏவுகின்றான். சிகண்டியின் அம்பைக் கையில் பற்றிக்கொண்டு வீடுமன் உரைக்கின்றான்:

“மூங்கி லிடைப்பிறந்த மொய்ளித்தீத் தூன்பிறந்த
தூங்கு படரதனைச் சுட்டாற்போல் - வீங்கெழிறோள்
என்மகன்அம் பென்னைப் படுக்குமே பாஞ்சாலன்
வன்மகன்அம் பேறாதென் மார்பு” (647)

மூங்கிற் காட்டை அம்மூங்கிலில் தோன்றிய தீயே அழிக்கும்!
என்னை என் மகன் அம்பே அழிக்கும்; என்னே சீரிய உவமை!

வீமன் பகைவரைச் சவட்டுகின்றான். அக்காட்சியை
உருவகிக்கிறார் பெருந்தேவனார். போர்க்களம் அம்மி; தண்டு
அம்மிக்குழவி; குருதி நீர்; களிற்று அரைபொருள்; போர்ச் செயல்
அரைவை!

“காலக் களமென்னும் அம்மிமேல் கைம்முகந்து
கோலத்தண் டென்னும் குழவியால் - மேலிட்
டரைத்தான் களிற்றெல்லா மாங்குருதி நீரா
விரைத்தானத் தேரோ டெடுத்து.” (622)

மச்சவேந்தன் போரில் தன் மக்கள் இருவரையும் இழந்
தான்; மயங்கி வீழ்ந்தான்; அஃதாற்றாமல் கதிரோனும்
குடகடலில் கொதித்து வீழ்ந்தான். இஃதொரு தற்குறிப்பேற்றம்:

“மக்கள் இருவரையும் மச்சர்கோன் தானிழந்த
துக்க மதுகண்டு சோர்வானபோல் - மிக்க
தடவரைமேல் நின்ற தழற்கதிரோன் மன்னுங்
குடகடல்மேல் வீழ்ந்தான் கொதித்து.” (512)

ஒன்பதாம் நாள் போருக்கு வீரர் புறப்படுகின்றனர். எப்படி?

“வீரர் களிற்றே வேந்தர்பொற் றேரேறப்
போர்கெழுமி வெஞ்சிலைநாண் பூட்டேற - வார்முரசம்
ஆர்ப்பேற வேயிளைஞர் அம்பும் அயில்வாளும்
கூர்ப்பேற வேறினார் கூர்ந்து.”

இது சொற்பொருட் பின்வருநிலையணி. “மாலென்பதாம்”
(3) என்னும் பாடல் சொற் பின்வரு நிலையணி. இவ்வாறே
அணிபல திகழும் அழகுக் காட்சியை நூலினகத்துக் கண்டு
இன்புறுக.

இவர்தம் சொல்நயங்களும் (91, 189, 197, 320, 387, 415;
உரையாடல் நயங்களும் (41, 117, 118, 140) தருக்கத் திறமும் (33-35,
288, 306) எள்ளல் சுவையும் (139, 179, 192, 457) இவை போல்வன
நயங்கள் பலவும் கற்பார்க்குக் கழிபெரு விருந்தாவன.

இன்னாங்கு (203) ஈண்டன், (58) சுட்டாண்மை (57) முதலிய
சொற்களைப் பல விடங்களில் பயன்படுத்துகின்றார். ‘ஈண்டன்’

என்பதும் ‘கதும்’ என்பதும் உரைநடையிற் பெருவரவிற்றாயின. ‘சாதாரணம் என்னும் சொல்லையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். (109) கழுத்தை மறைத்துத் துகில் அணிதல் (296) கையைப்பிடித்து உறுதிமொழிதல் (19) போரில் புற்கவ்வுதல் (616) முதலிய வழக்கங்களைக் குறிக்கின்றார்.

அக்குரோணிக் கணக்கு (391, 399), பாண்டவர் வேண்டிய ஐந்தார்ப் பெயர் (123), துரியோதனன் உடன்பிறந்தார்களுள் பெரும்பாலார் பெயர், (391) துணைக்கு வந்த அரசர் பட்டியல் (391, 396) முதலியவற்றை ஆங்காங்கு அறிகின்றோம். இவை பெரிதும் உரைநடையைச் சேர்ந்தவை.

பெருந்தேவனார் காலமுத்திரையும் சில இடங்களில் படிந்துள். ¹‘பல்லவர்’ முதலாய வேந்தரும் பாரதப் போருக்குத் துணை சென்றனர் ஆவரா? பல்லவர் காலம் எங்கே - பாரதப் போர்க்காலம் எங்கே? (பாடல் எண்.773)

‘பெண்ணிற் பெருந்தக்கயாவுள்? என வினாவிப் ‘பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்’ என விடையருளியது வள்ளுவம். அதன் உரையிலேயே ‘பெண்ணியல்பால் தானாக அறியாமையின் ‘கேட்டதாய்’ எனவுங் கூறினார் (69) என்று ‘காலநிலை’ பதிந்து விட்டபோது, பெருந்தேவனார் வாக்கில் இடம் பெற்றதில் வியப்பில்லை!

கண்ணன் தூதுக்குச் செல்கின்றான்: அவனிடம் தன் கூந்தலை முடித்தற்கு வகைகாட்டுமாறு பாஞ்சாலி வேண்டு கின்றான். அப்பொழுது தருமன் கூறுகிறான்:

“பெண்டுகளும் பிள்ளைகளும் பித்தர்களும் என்னறிவார்?”
பெருந்தேவனார் என் செய்வார்? காலக்கோளாறு அது!

“தொன்மை தானே
உரையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே”

-தொல். செய். 215

என்பதன் உரைக்கண், “தொன்மை என்பது உரை விரா அய்ப் பழமையவாகி கதைப் பொருளவாகச் செய்யப்படுவ தென்ற

1 “இவர் பாரதப் போரில் பல்லவர் போரிட்டனர் எனக் கூறுதல் நகைப்பைத் தருகிறது, பல்லவர்மட்டும் இல்லை; குந்தளர் (கதம்பர்) சாளுக்கியர், கொங்கணர், கங்கர் முதலிய தம் கால அரசரையும் பாரதப்போரில் இழுத்துவிட்டனர்” பல்லவர் வரலாறு பக். 327.

வாறு அவை பெருந்தேவனாராற் பாடப்பட்ட பாரதமும், தகடூர் யாத்திரையும் போல்வன” என்று பேராசிரியர் குறித்துள்ளார். உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக உரைசால் அடிகள் அருளிய சிலப்பதிகாரம் மலை விளக்கெனத் திகழ்கின்றது. பெருந்தேவனார் காலத்தில் கங்கநாட்டில் பாட்டும் உரையும் கலந்து கதை நூல்கள் இயற்றப் பெற்றன என்றும், அவை ‘சம்பு’ என அழைக்கப்பெற்றன என்றும் வரலாறு தெரிவிக்கின்றது (பல்லவர் வரலாறு பக். 396-7) இவ்வகையில் பாரத வெண்பா உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக அமைகின்றது. ஆனால், அதன் உரைநடை பெருந்தேவனாரால் செய்யப் பெற்றது தானா என்னும் ஐயத்தை ஒவ்வோர் உரைநடைப் பகுதியும் எழுப்பிக் கொண்டே இருக்கின்றது.

‘பாரத வெண்பா’, வின் உரைநடை பற்றிச் சிறிது கருத்துச் செலுத்துவோம்.

“இப் பாரதப் பாட்டுக்கள் எல்லாம், தெள்ளிய இனிய தமிழ்ச் சொற்களால் அமைந்து, படிக்குந்தோறும் இன்பம் பயப்பனவாய் இருக்கின்றன. அவற்றை அறிவாளிகள் படித் தறிந்து பயன்துய்ப்பர். பாட்டுக்களின் இடைஇடையே காணப் படும் வசனங்கள் கதைத்தொடர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதனவாய் இருத்தலின் இப்பாரதத்தை, ‘உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்’ என ஆன்றோர் வழங்கி வருகின்றனர். ஆயினும், இதன்கணுள்ள வசனபாகம் செய்யுட் பாகத்தைப் போலன்றி வடமொழிப் பதங்களும் தொடர்களும் விரவின நடையில் அமைந்து கிடத்தலின், ‘பாட்டுக்களெல்லாம் பழைய பாட்டுக்களே; வசனமட்டும் பிற்காலத்துப் புலவரொருவர் எழுதிச் சேர்த்தது’ எனவும் மற்றும் பலவிதமாகவும் கூற இடந்தருகின்றது.

“பாட்டுக்கள் பழையன வாயின் இம்முகவுரையின் பின்னே காட்டப்பட்டிருக்கும் பழைய மேற்கோட் பாட்டுக்களிலே முதலிலுள்ள ¹‘கங்கை சிறுவனும்’ என்பது முதலிய சில, இப்பொழுது கிடைத்திருக்கிற பருவங்களில் அடங்கியிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் இன்மையின் இப்பாரதம் வேறு எனக் கொள்ளாதலே பொருத்தமாகின்றது. அக்காலத்துப் புலவர்கள் வடமொழி தென்மொழி என்னும் இரண்டிலும் வல்லவராய்

1 பின்னிணைப்பு 1. பாட்டு. 11.

இருந்ததனாலே பாட்டுக்களை நல்ல தமிழிலும் வசனத்தை மணிப்பிரவாள நடையிலும் இயற்றியிருத்தல் கூடும். அங்ஙனமே இப்பாரதம் ஒரு புலவரால் இயற்றப்பெற்றதென்று கொள்ளுதல் குற்றமாகாது” என முதற்கண் இந்நூலைப் பதிப்பித்த பண்டித அ. கோபாலையர் அவர்கள் முன்னுரையில் குறித்துள்ளார்கள்.

அவர்கள் கூறியவாறு, ‘கங்கை சிறுவனும்’ என்பது முதலிய சில பாடல்கள் இப்பகுதியுள் அடங்கத் தக்கனவே; ஆயினும், இந்நூலுள் இடம் பெற்றிலாமையால் பழைய உரையாசிரியர்களால் காட்டப்பெறும் பாடல்கள் வேறொரு பாரத நூலைச் சார்ந்தனவாக இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதுவது ஏற்கத் தக்கதே. ஆயினும், பெருந்தேவனார் பாரதம் 620 ஆம் பாடலான “வீரர் களிநேற” என்பது வீரசோழியம் 150 ஆம் காரிகை மேற்கோளாகவும், பெருந்தேவனார் பாரதம் 165 ஆம் பாடலான ‘ஒருவராகத்தொருவர்’ என்பது புறத்திரட்டு 770 ஆம் பாடலாகவும் இடம்பெற்றிருப்பது நோக்கத் தக்கது.

உரைநடை பற்றி அவர்கள் கூறிய கருத்து ஆராயத் தக்கதே யாம்.

உரைநடை, பாடல் நடையொடு தமிழ்நடையுடையதாய் இல்லை என்பதை நன்கனம் குறித்துள்ளார்கள். இப் பாடலும் உரைநடையும் ஒருவரால் யாக்கப் பெற்றனவாகக் கருத இயலவில்லை என்பதற்குச் சில சான்றுகள் காணலாம்:

ஒரு பாடலில் வந்துள்ள தமிழ்ச் சொற்களும், அதே பாடல் உரைநடையில் வந்துள்ள வடசொற்களும் வருமாறு:

பாடல் எண்	தமிழ்ச்சொல்	வடசொல்
5.	ஆண்டு	-சம்வற்சரம்
9.	மன்னன், வேந்தன்	-ராசன்
18.	தவம்	-தபசு
29.	பார்வேந்தர் மன்னர் படை	-பாராஷ்ட்ரத்து க்ஷத்திரியர்
33.	முடிக்குரியான் தோன்றல்	-ஜ்யேஷ்டனாயினான் மகன்
34.	ஒருபால் கோடி	-பக்ஷபாதித்து
36.	துவரை	-பூமீமத்துவாரகாபதி

37. செருவிளைத்துப் பார் -யுத்தம் பண்ணி
கொள்ளல் யாகிலும்
பூமிபரிக்கிரகிக்க
வேண்டும்.
40. நாடுறையும் நாள் நண்ணிய -விவஸ்தைநாள் சமரத்தி
யாயிற்று.

கீழ்வரும் இரண்டு வெண்பாக்களையும் அவற்றின் உரை நடைகளையும் காண்க.

44. “காடுறைந்த பின்னைக் கரந்துறைந்தால் உங்கட்கு
நாடுதரு வேனென்ற நாப்புரண்டாற் - கோடுதியே
கொள்ளா துலகம் குறுகாள் திருநம்மை
நல்கார் பெருந்தக்கோர் நன்கு.

எ-து: பன்னிரண்டு சம்வற்சரம் காடுறைந்து ஓராண்டு கரந்துறைந்து பின்பு வந்து உங்கள் இராச்சியங் கொள்ளக் கடவீரென்று விவஸ்தை செய்த நாண்முதல், தருமபுத்திரன் தம்பிமாரோடும்போய்ப் பலகாலம் காயக் கிலேசப்பட்டு வந்து தம்முரிமை வேண்டக் கொடாயாகில் உனக்கும் உன் மித்திர பாந்தவத்தார்க்கும் மரணமே நிச்சயங் கண்டாய் என்று விதுரன் சொல்லக் கேட்டும் உடன்படாதிருந்த துரியோதனனையும், திருதராஷ்டிரனையும் முகநோக்கி யாது சொன்னான் விதுரன்:

45. அன்றுன் சிறுவன் துணிந்தனவும் அவ்வவனே
இன்றென்சொற் கேளாத ஏழைமையும் - நன்றென்றே
ஞாலக்கோ ளாயுள்ள நல்வேந்தர் எல்லோர்க்குங்
காலக்கோ ளாகக் கருது.

எ-து. துரியோதனன் முன்னம் துச்சாதனனை விடுத்துத் துரோபதியைக் கேசக்கிரகணஞ் செய்த ஞான்று தரும புத்திரன் கூழித்ததனை எதுவென்று கருதுகின்றீர்? அவர்க்கு இராச்சியங் கொடுத்து அகற்றுவீராகில் அன்று நீர் செய்த அநாசாரமெல்லாம் ஆசாரமாங் கண்டீர் என்று விதுரன் சொல்லக் கேட்டும் உடன்படாதிருந்த திருதராஷ்டிரனையும் துரியோதனனையும் முகநோக்கி யாது சொன்னான் பூநீ பீஷ்மன்.”

பாரதப் போர்க்குப் படைத்துணை வந்தவர்களாகப் பலரைப் பாடல் குறிக்கிறது. அது குறிக்காத 'துருக்கரை' உரைநடைமட்டுமே இரண்டு இடங்களில் (391, 396) குறிக்கின்றது 'துருக்கர்' ஒன்பதாம் நூற்றாண்டளவில் இங்கு அறியப் பெற்றிருந்தனரா? அவர்கள் வருகை பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டென வரலாற்றுலகம் கூறும். அவ்வாறாயின் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுப் பெருந்தேவனாரே உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக யாத்திருப்பின் 'துருக்கர்' இடம்பெற்றிருக்க இயலுமா? உரைநடைபின்னர் ஒருவரால் எழுதப் பெற்றதே என்க.

வடசொல் விரவிய - மணிப்பவழ நடை என்று கூறத்தக்க - உரைநடையே இஃது எனினும், பொருட் பொலிவு உடையது; சில இடங்களில் எதுகை மோனை நயங்களுடன் கூடியது; கதைத் தொடர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதது; பாடலில் கிட்டாத அரிய பல செய்திகளை உள்ளடக்கி ஒருசீராகச் செல்வது; பாரதக் கதையில் ஊன்றிய புலமையும் உள்ளன்பும் மிக்க ஒருவரால் எழுதப் பெற்றது. அவர் தம் உரைநடைப் பகுதி இல்லையேல் பலவிடங்களில் கதைத் தொடர்ச்சியைக் காண்பது அரிது என்பது ஒருதலை.

இப்பதிப்பில் வடசொற்களைக் களைந்து அவ்விடங்களுக்கேற்ற தமிழ்ச் சொற்களைப் பெய்துள்ளமை ஒன்றே பழைய உரைநடைப் பகுதியில் செய்துள்ள மாற்றமாம். அதன் கருத்துக்களையோ, நடைப்போக்கையோ, அமைப்பையோ எவ்வகையாலும் சிதைத்துவிடவில்லை. ஆழ்வார் திருப்பாடல்களுக்கு 'மணிப்பவழ' நடையில் அமைந்த பேருரைகள், தமிழருத்தாங்கி உலா வருகின்றதல்லவா! அது போல்வது என்று இலக்கிய உலகம் ஏற்குமாக!

தமிழ் மொழியில் உள்ள பாரத நூல்களுள் 'வில்லி பாரதமே' பட்டொளி வீசிப்பறந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்நூல் பெருந்தேவனார் பாரதத்திற்கு ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டது. அதன் அமைப்பு, கதைப்போக்கு ஆகியவை பெரும்பாலும் பெருந்தேவனார் பாரதம்போல்வதே. வடமொழி வியாச பாரதத்தை அடியாகக்கொண்டு பிறந்த நூல்கள் அவ்விரண்டுமே ஆகலின் பெருத்த மாற்றங்கள் பெற்றில. ஆயினும் குறிப்பிடத்தக்க சில மாற்றங்கள் உள. அவற்றைக் காண்போம்:

பெருந்தேவனார் பாரதம்

கிடைத்துள்ள பாடல்கள் 830

துரியோதனிடம் முதற்கண் தூது
செல்பவன் தெளமியன்

திருதராட்டிரன் ஏவலைமேற்கொண்டு
கண்ணனைப் படைத்துணை அழைக்கத்
துரியோதனன் செல்லுதல்

படைத்துணை அழைக்கச் சென்ற
அருச்சுனன் நோக்காலும்
துரியோதனன் வாக்காலும் படைத்
துணை வேண்டுகல்

வாசுதேவன் தூது

ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலுள்ள தூண்க
ளுள் மறைந்து, தன் ஆற்றல் படிந்த
தூணைக் காட்டுமாறு சுகாதேவனைக்
கண்ணன் வினாவுதல்

துரியோதனன், துச்சாதனன்,
சகுனி ஆகியோர் நள்ளிரவில்
கண்ணனைப் படுகுழியில் வீழ்த்துதற்கு
எண்ணுதல்

வில்லிபாரதம்

இக்கதைப் பகுதியில்
அமைந்துள்ள பாடல்கள்
1046

- உலூகன்.

- தானே செல்லுதல்.

- இருவரும் ஒரே
வேளையில் கூறுதல்

- கிருட்டிணன் தூது
சருக்கம்

பாரதப்போர் வாரா
திருக்க வழி என்ன எனச்
சுகாதேவனிடம்
கண்ணன் வினாவுதல்.

தன்னைக் கட்டுமாறு
- கண்ணன் கூறுதல்.

கண்ணன்
துரியோதனனிடம் தூது
போவதைச் சாத்தகி
கடிந்துரைத்தல்.

இவர்களுடன்
திருதராட்டிரனும்
விகன்னனும்
உடனிருத்தல்.

திருதராட்டிரன், கண்ணனைப்
போரிட்டுக் கொல்லவும்,
துச்சாதனன், விதுரன்
வீட்டைத் தீயிட்டுக்
கொல்லவும், கன்னன்,
வில்வலியால்
கொல்லவும், சகுனி,
ஆழ்குழிதோண்டி
வீழ்த்தி அழிக்கவும்,
கூறுதல். விகன்னன்,
சூழ்ச்சியைக் கடிந்
துரைத்தல்

கண்ணனை மறுநாள் அவைக்கு
அழைக்க வந்தவன் சஞ்சயன்

- ஒரு தூதன்.

கண்ணன் பேருருக் கொண்டதைக்
தன் கண்களால் காண அருளுமாறு
திருதராட்டிரன் வேண்டினதல்; அக்
காட்சியைக் கண்ட கண் வேறொன்
றையும் காணாதவாறு மீண்டும் ஒளியை
வாங்கிக்கொள்ள வேண்டினதல்.

கண்ணன் இந்திரனைக் கன்னன்
கவச குண்டலங்களை வாங்குதற்கு
ஒருமுறை கைச்செம்மணியை
வாங்குவதற்கு மற்றொருமுறையும்
அனுப்புதல்.

கவசகுண்டலங்களை
வாங்கிவர ஒரே முறை
அனுப்புதல்.

கவச குண்டலங்களை இந்திரன்
அறுத்து எடுத்துக் கொள்ளுமாறு
கன்னன் கூற அவ்வாறே செய்தல்.

கன்னன் எடுத்துத்
தருதல்

கைம்மணி பெற்றபின் இந்திரன்
கன்னனுக்கு வேல் அருள அதனை
மறுத்துப் பின்னர்க் கொள்ளுதல்.

கவச குண்டலங்களைத்
தந்தபின் இந்திரன் வேல்
உதவ மறாது
கொள்ளுதல்.

வாசுதேவன் தூதுக்குப் பின்னே
சஞ்சயன் தூது.

- கிருட்டிணன் தூதுக்கு
முன்னே சஞ்சயன் தூது.

படைத்திரட்சி	- படை எழுச்சிச் சருக்கம்
களப்பலி	முகூர்த்தம் கேள்விச் சருக்கம். களப்பலியூட்டுச் சருக்கம்
சகாதேவனிடம் நாள்கணிக்கத் துரியோதனன், விசுவகன்மாவின் வானவூர்தியில் செல்லல்.	- அன்ன ஊர்தி ஒன்றில் செல்லல்.
பத்தாம் நாட்போர் இறுதியில் வீழ்ந்த வீடுமன் தன் தலைக்கும் அணை வழங்குமாறு துரியோதனனை வேண்ட, அவன் பஞ்சணை உதவ, அதை மறுத்து அருச்சுனனிடம் அணை கேட்க, அவன் அம்பணை வழங்குதல்.	- வீடுமன் தன் தலையைத் தாங்க அருச்சுனனிடம் அம்பணை வேண்டல்.
அம்பணையில் கிடந்த வீடுமனை வியாதன் கண்டு உரையாடல்.	---

* * *

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னே, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் உயர்பள்ளி இறுதித் தேர்வுக்குப் பாரத வெண்பாவில் நூறு நூறு பாக்களை ஆண்டுதோறும் பாடமாக வைத்து வந்தனர். அப்பாடத் திட்டத்திற்கு ஏற்ப அப்பகுதிகளைக் கோமளபுரம் இராசகோபாலபிள்ளை அவர்களும், தி. ஈ. சீனிவாச ராகவாச்சாரியார் அவர்களும், க. சுப்பராயச் செட்டியார் அவர்களும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினரும் வெளியிட்டு வந்தனர். 1925 ஆம் ஆண்டில், தமக்குக் கிடைத்த அச்சுப்படி கையெழுத்துப் படிகளையெல்லாம் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து ஒழுங்கு செய்து செவ்வையான பதிப்பாக மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து முதன் மாணவரும், சென்னை அடையாற்று நே. தி. கல்லூரித் தமிழாசிரியரும் ஆகிய பண்டித அ. கோபாலையர் அவர்கள் வெளியிட்டார்கள்.

டாக்டர் எஃச். கிருட்டிணசாமி ஐயங்கார் அவர்களின் ஆங்கில முன்னுரையுடன் கூடிய அந்நூலை, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவிய வள்ளல் பொ. பாண்டித்துரைத் தேவரவர்

களுக்கு உரிமைப் படுத்தியும், தாம் தமிழ்ச்சங்கத்தில் சேர்ந்து கற்றுத் தமிழ்ப்பணி புரிய உதவிய டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் அவர்கள் அன்புடைமைக்கு நன்றியுரைத்தும், பொருளடக்கம் பழைய பாரதப் பாடல்கள் ஆகியவற்றை எழுதி இணைத்தும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் செய்துள்ள அரிய தமிழ்ப்பணிக்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றி செலுத்தக் கடப்பாடுடையோம்.

திரு. கோபாலையர் அவர்கள் பதிப்புக்கு நூற்படிசிகள் உதவிய பெருமக்கள் பலர்.

1. சென்னைப் பச்சையப்பன் கலாசாலைத் தமிழாசிரியர் திரு. ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார் அவர்கள்.
2. மயிலாப்பூர் தூயபேதுரு உயர்பள்ளித் தமிழாசிரியர் திரு. சே. சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்.
3. திருவல்லிக்கேணி வித்துவான் திரு. உ.வே.சா. கிருட்டிணமாச்சாரியார் அவர்கள்.
4. சென்னை மேரிராணியார் கல்லூரித் தமிழாசிரியர் திரு. கா. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள்.
5. சென்னைக் கோமளேசுவரன் பேட்டை இலக்கண இலக்கிய வேதாந்த தருக்க வித்துவான் திரு. கோ. வடிவேலு செட்டியார் அவர்கள்.
6. சென்னை 'லெக்சிகன்' குழு முதன்மைப் புலவர் திரு. உ.வே.மு. இராகவ ஐயங்கார் அவர்கள்.
7. சென்னைக் கலாரத்தினாகரம் அச்சக் கூடத்தலைவர் திரு. ஊ. கனகசபாபதி செட்டியார் அவர்கள்.
8. சென்னைப் புத்தகப் பதிவு சாலைத் தலைவரவர்கள்.

தம் கையில் இருந்த ஏடுகளைக் காலத்தால் உதவிய இப்பெரு மக்கள் நன்றியோடு நினைக்கத் தக்கவர்கள் ஆவர்.

எமது, இப்பதிப்பில் பாடல்களுக்குக் குறிப்புரையும் இன்றியமையா இடங்களில் விளக்க வுரையும் எழுதிச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன; உரைநடையில் விரவிக் கிடந்த வடசொற்களை விலக்கித் தமிழ்ச் சொற்களைப் பெய்து தனித்தமிழ் நடையாக்கப் பெற்றுள்ளது; பெருந்தேவனார், அவர் காலம் ஆகியன பற்றிய

ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப் பெற்றுள்ளன; பாரத வெண்பாக் களின் நயம், ஆசிரியர் உள்ளம், வில்லிபாரதத்திற்கும் பாரத வெண்பாவிற்கும் உள்ள வேற்றுமை ஆகியவை ஆராயப் பெற்றுள்ளன. பெருந்தேவனார் என்னும் பெயருடன் விளங்கிய புலவர்களின் பாடல்கள் திரட்டி இணைக்கப்பெற்றுள்ளன; அவ்வாறே பாரதக் கதைத் தொடர்பான பழம்பாடல்கள் திரட்டி இணைக்கப் பெற்றுள்ளன; அச்சும் கட்டும் கவினுறச் செய்யப் பெற்றுள்ளன; இவை யனைத்தும் ஆர்வலர்க்கும் ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் மகிழ்வூட்டுவனவாம்.

அல்லும் பகலும் அருந்தமிழ்த் தொண்டிலேயே செல்லும் வண்ணம் உள்ளார்ந்த அன்பால் ஊக்கியும் உதவியும் தண்டமிழால் என்னை ஆட்கொண்டு வரும் பெரியார், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக ஆட்சியாளர் தாமரைச் செல்வர் திருமிகு. வ. சுப்பையாபிள்ளை அவர்கள் ஆவர். தமிழுக்கு ஆக்கந்தரும் நூல்கள் தடையின்றி எங்கும் கிடைக்கும் வண்ணம் தேடித் தேடித் தேர்ந்து தேர்ந்து வெளியிட்டுவரும் அவர்கள் ஆர்வமும் அசையா ஊற்றமுமே இத்தகு நூல்கள் எழிலோடு வெளிவந்துலவச் செய்கின்றன. அவர்கட்கும், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினர்க்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றி யுடையேன்.

‘ஒரு புதிய வெளியீட்டில் ஓராயிரம் படிசுளேனும் உடனே விலையாகிவிடும்’ என்னும் ஒரு நிலையைத் தமிழகத்தில் தோற்றுவித்தால்தான் புதிய படைப்புகள் வெளிவரமுடியும்; பழைய நூல்களின் மறு பதிப்புகளும் தலைகாட்ட முடியும். இவ்வகையில் தமிழ் ஆர்வலர் அனைவரும் கருத்துச் செலுத்து தலும் தத்தம் இல்லங்களில் நூலகங் தோற்றுவித்தலும் இன்றியமையாக் கடமைகளாம். தமிழ் வாழ்க!

“புத்தகம் ஏற்றுப் பொலிவதே புத்தகம்;
பித்தகம் ஆகும் பிற.”

தமிழ்த்தொண்டன்,

இரா. இளங்குமரன்

பெருந்தேவனார் வரலாறு

1. சங்கச் சான்றோருள் பெருந்தேவனார் என்பார் ஒருவர் காணப் பெறுகின்றார். அவர் நற்றிணை 83 ஆம் பாடலையும் அகம் 51 ஆம் பாடலையும் பாடியுள்ளார்.

2. இப் பெருந்தேவனாரை அன்றி வேறொரு பெருந்தேவனாரும் சங்கச் சான்றோர் வரிசையுள் காணப்பெறுகின்றார். அவரை முன்னவரினின்று வேறு பிரித்தறியும் வண்ணம் 'கடுகு பெருந்தேவனார்' என வழங்கினர். அவர் பாடிய பாடல் குறுந்தொகை 255 ஆகும். அகம் 51 ஆம் பாடலைப் பாடிய 'பெருந்தேவனார்க்குப் பாட வேறுபாடாகக்' 'கடுகு பெருந்தேவனார்' என்னும் பெயரும் உள்ளது.

3. அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகிய தொகை நூல்களின் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள்களைப் பாடியவரும் ஒரு பெருந்தேவனாரே. அவர் பிறரினின்றும் வேறானவர் என்பதறிய அவர் இயற்றிய நூற்பெயரை அடைமொழியாக்கிப் 'பாரதம்பாடியபெருந்தேவனார்' என்று அழைக்கப்பெற்றார். அவர் பெயரால் திருவள்ளுவமாலையில் ஒரு வெண்பாவும் (30), இன்னிலை என்னும் நூலில் கடவுள் வாழ்த்தாக ஓர் அகவலும் காட்டப் பெறுகின்றன.

4. இனித் திருவள்ளுவமாலையில் வரும் 'பூவிற்குத் தாமரையே' (36) என்னும் வெண்பாவைப் பாடியவர் பெயரும் பெருந்தேவனார் என்பதே. அவர் 'கவிசாகரப் பெருந்தேவனார்' எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளார்.

ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரைக்கண் பாரதப் பாடல்கள் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவை அகவல், வெண்பா என்னும் இருதிறத்தனவாம். 'இப்பாரதப்பாட்டு' என்றே பலவிடங்களிலும் சுட்டிச் செல்லும் அவர், தொல். புறத். 17 இல் 'கங்கை சிறுவனும்' என்னும் பாடலைக் காட்டி 'இது பெருந்தேவனார் பாட்டு;

குருக்கள் தமக்குப் படைத்தலைவரை வகுத்தது' என்று குறிப்பெழுதியுள்ளார். இவர் காட்டும் பாக்களுள் எதுவும் பாரத வெண்பாவில் இடம் பெறவில்லை. இப்பாடல்கள் தொகை நூல்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடல்களாக இருக்கலாம்.

5. பழையமையான தமிழ்ப் பாரதநூல் கால வெள்ளத்துள் சால மூழ்கின்றாக, மற்றொரு பாரத நூல் தோன்றியது. அதனை இயற்றியவர் பெயரும் பெருந்தேவனார் ஆகலின், அவரும் 'பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்' என்றே அழைக்கப் பெற்றார். ஆனால், முன்னவர் நூல் 'பாரதம்' என்று அழைக்கப் பெற, பின்னவர் நூல் 'பாரத வெண்பா' என்று அழைக்கப் பெற்றது. ஆக இவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாருள் இரண்டாமவர் ஆவர்.

6. இனிப், பொன்பற்றி காவலர் புத்த மித்திரனார் இயற்றிய வீரசோழியத்திற்கு உரை கண்டவரும் பெருந்தேவனார் என்னும் பெயர் உடையவரே. அதனைத்,

“தடமார் தருபொழில் பொன்பற்றி காவலன் தான்மொழிந்த
படிவீர சோழியக் காரிகை நூற்றெண் பஃதொடொன்றின்
திடமார் பொழிப்புரை யைப்பெருந் தேவன் செகம்பழிச்சக்
கடனாக வேநவின் றான்தமிழ் காதலில் கற்பவர்க்கே”

என்னும் 'அந்தச் சிறப்பு'க் காரிகையால் அறியலாம்.

இப் பெருந்தேவனார் அறுவருள் ஐந்தாமவராக விளங்கும், பாரத வெண்பாப் பாடிய பெருந்தேவனாரே இவண் ஆராய்ச்சிக்கு மேற்கொள்ளப் பெற்றவராவர்.

சடையப்பர் கம்பரைப் புரந்து புகழ் கொண்டது போலவும், சந்திரன் சுவர்க்கி புகழேந்தியாரைப் புரந்து புகழேந்தியது போலவும், வக்கபாகை வரபதியாட் கொண்டான் வில்லியாரைப் புரந்து புகழ் ஆட் கொண்டது போலவும், தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன் பெருந்தேவனாரைப் புரந்து பெரும் புகழ் கொண்டான். அப்புகழ்ச்சியால் புரவலன் புகழேயன்றித் தம் காலத்தையும் தகவுற அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பை நமக்கு நல்கியுள்ளார் பெருந்தேவனார். செய்ந்நன்றி மறவாச் சீர்மை எத்தகைய எதிர்பாராத நலங்களை யெல்லாம் எளிதாகச் செய்து விடுகின்றது!

“வண்மையால் கல்வியால் மாபலத்தால் ஆள்வினையால்
உண்மையால் பாராள் உரிமையால் - திண்மையால்
தேர்வேந்தர் வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றானோ(டு)
யார்வேந்தர் ஏற்பார் எதிர்” (4)

என்று புரவலர் புகழாகப் பாராட்டி மகிழ்கிறார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்.

தெள்ளாற்றில் வென்றான் யாவன்? வரலாற்று உலகம் வளமாக அறிந்த செய்தி இது. தெள்ளாற்றில் நிகழ்ந்த போரில் வெற்றி கொண்டு ‘தெள்ளாறு எறிந்த நந்தி வர்மன்’ என்று விளங்கிய வேந்தன் மூன்றாம் நந்திவர்மன் என்பது வெளிப்படை.

தெள்ளாறு என்பது வடார்க்காட்டுக் கோட்டம் வந்தவாசி வட்டத்தில் உள்ள ஓர் ஊர். அவ்வூர்க்கண், தன்னை எதிரிட்ட பகைவர்களை அலறத் தாக்கி ஆடல் கொண்டான் நந்தி. அவனது தெள்ளாற்று வென்றியை அவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட நந்திக் கலம்பகம் பயிலக் கூறுகின்றது. 27, 33, 40, 42, 53, 56, 57, 64, 68, 75, 79, 85, 90, 91 ஆகிய பாடல்களைக் காண்க.

பாரத வெண்பா இயற்றிய பெருந்தேவனாரைப் புரந்தவன் தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன் ஆகலின் அவன் காலமே பெருந்தேவனார் காலமுமாம். அவன் காலத்தை கி.பி. 825-850 என்று ஆராய்ச்சியாளர் அறுதியிட்டுள்ளனர். ஆதலால், பெருந்தேவனார் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்று கருதலாம்.

நந்திவர்மனின் பட்டயங்களுள் ஒன்று வேலூர்ப் பாளைய பட்டயமாகும். அதில் பொன்னேரிக் கூற்றம் திருக்காட்டுப் பள்ளிச் சிவன் கோயிலுக்கு ஓர் ஊரைத் தானமாக விடுத்த செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. அப் பட்டயம் இவன் ஆட்சியின் ஆறாம் ஆண்டில் விடப்பெற்றதாகும். அதில் இவன் தெள்ளாறு எறிந்த செய்தி கூறப் பெறவில்லை. ஆனால், இவன் ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டில் வெளியிடப் பெற்ற திருநெய்த்தானக் கல்வெட்டு இவனது தெள்ளாற்றுப் போர் வெற்றிச் செய்தியைக் குறிக்கின்றது. அன்றியும் அதற்குப் பின்னர்த் தோன்றிய செந்தலை, திருவல்லம், திருச்சன்னம் பூண்டி, திருப்பராய்த்துறை, குடிமல்லம் கல்வெட்டுக்கள் இவன் தெள்ளாறெறிந்த

செய்தியைத் தவறாது தெரிவிக்கின்றன. ஆதலால், இவன் ஆட்சியின் ஆறாம் ஆண்டுக்கும் பத்தாம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தான் தெள்ளாற்றுப் போர் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். அதற்குப் பின்னரே நந்திவர்மன் ‘தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன்’ என்னும் புகழ்ப் பெயர் எய்தியிருக்கக் கூடும். இதனால் இவன் தெள்ளாற்று வெற்றிக்குப் பின்னரே பெருந்தேவனார் ‘பாரத வெண்பா’ இயற்றினார் என்பது தெள்ளிதின் விளங்குவதாம்.

நந்தி புலவர்களைப் போற்றிப் புரந்தான் என்பது,

“நந்தி, தடங்கைப்பூ பாலன்மேல் தண்கோவை பாடி
அடங்கப்பூ பாலரா னார்” (96)

“பைந்தமிழை ஆய்கின்ற கோன் நந்தி” (108)

“தண்ணுலா மாலைத் தமிழ்நந்தி” (111)

என்னும் நந்திக் கலம்பகத் தொடர்களால் நன்கு அறியக் கிடக்கின்றது.

“சிவனை முழுதும் மறவாத சிந்தையான்” (நந்திக்கலம்பகம். 101) ஆகிய நந்திவர்மன்,

“தேனோங்கு சோலைத் திருவேங் கடமென்றும்
வானோங்கு சோலை மலையென்றும் - தானோங்கு
தென்னரங்க மென்றும் திருவத்தி யூரென்றும்
சொன்னவர்க்கும் உண்டோ துயர்”
(பாரதவெண்பா.484)

என்று வாழ்ந்த பெருந்தேவனாரைப் புரந்தது, புரவலன் சால்பினையும் புலவர் சால்பினையும் நிறுவ வல்லதாம். பெருந்தேவனார் புலமை நலங்களை ஆராய்ச்சி முன்னுரைக்கண் காண்க.

பெருந்தேவனார் பன்னீராயிரம் பாடல் பாடினார் என்றும், அவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும் தொண்டைமண்டல சதகம் கூறுகின்றது.

“சீரூறும் பாடல்பன் னீராயிரமும் செழுந்தமிழ்க்கு
வீரர்தம் சங்கப் பலகையில் ஏற்றிய வித்தகனார்
பாரதம் பாடும் பெருந்தேவர் வாழும் பழம்பதிகான்
மாருதம் பூவின் மணம்வீ சிடுந்தொண்டை மண்டலமே.”

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை	3
நுழையுமுன்	4
ஆராய்ச்சி முன்னுரை	8
பெருந்தேவனார் வரலாறு	31
பொருட்குறிப்பு	37
1. உத்தியோக பருவம்	
கடவுள் வணக்கம்	57
தெளமியன் தூது	59
வாசுதேவனைப் படைத்துணை யழைத்தது	86
வாசுதேவன் தூது	99
சஞ்சயன் தூது	194
படைத்திரட்சி	210
களப்பலி	222
அணி வகுப்பு	239
2. வீடும பருவம்	
முதனாட் போர்	258
இரண்டாநாட் போர்	271
மூன்றாநாட் போர்	277
நாலாம்நாட் போர்	282
ஐந்தாநாட் போர்	286
ஆறாநாட் போர்	291
ஏழாநாட் போர்	295

எட்டாநாட் போர்	298
ஒன்பதாநாட் போர்	311
பத்தாநாட் போர்	315
3. துரோண பருவம்	336
பதினோராநாட் போர்	336
பன்னிரண்டாநாட் போர்	348
பதின்மூன்றாநாட் போர்	369
பின்னிணைப்பு-1	394
பின்னிணைப்பு-2	401
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை	414

பொருட்குறிப்பு

எண்-பாடலெண்

உத்தியோக பருவம்

வாழ்த்து	1-3
புரவலர் புகழ்	-4

1. தெளமியன் தூது

பாண்டவர் விராடபுரத்தில் வெளிப்பட்டிருத்தல்	5-7
வெளிப்பாடு குறித்து ஓலையும் தூதும் விடுத்தல்	8-10
கண்ணனைக் கண்டு வெளிப்பாடுரைத்தல்	11-13
கண்ணன் சுவேதனுடன் விராடபுரம் வருதல்	14-15
சுவேதனைக் கண்ட விராடன் மகிழ்ச்சி	16-17
சுவேதன் வரலாறு	-18
சல்லியன் பாண்டவரைக் காண வருதல்	-19
சல்லியனைத் தூரியோதனன் விருந்தால் பிணைத்தல்	20-22
சல்லியன் பாண்டவரைக் கண்டு விடைபெறுதல்	23-28
பன்னாட்டு வேந்தரும் பாண்டவரிடை வருதல்	-29
அபிமன்னு உத்தரை திருமணம்	-30
பாண்டவர் நாட்டுரிமை பெறும் வகையை விராடன் வினவுதல்	-31
கண்ணன் பதிலுரை	-32
பலதேவன் பாண்டவர் நாடு கேட்பதை மறுத்தல்	-33
சாத்தகி பலதேவனைச் சினந்துரைத்தல்	-34
கண்ணன் பாண்டவர்க்கிட்ட கட்டளை	-35
தருமனும் விராடனும் தனித்து ஆராய்தல்	-36
தெளமியனைத் தூரியோதனனிடம் தூது விடுதல்	-37
தூதுரை	-38

தெளமியன் திருதராட்டிரனையும், துரியோதனனையும் காணுதல்	-39
தெளமியன் துரியோதனன் உரையாடல்	40-43
விதுரன் அறமுரைத்தல்...	44-45
வீடுமன் அறமுரைத்தல்...	46-47
கன்னன் மறுப்பும் வீடுமன் பதிலும்...	48-57
வீடுமன் துரியோதனனுக்குத் தெளிவுரைத்தல்	58
துரியோதனன் முனிந்துரைத்தல்	-59
வீடுமன் வெளியேறல்...	„
துரோணன் அறமுரைத்தல்	-60
கிருபன் அறமுரைத்தல்	61-62
தெளமியன் உபலாவியம் வந்து நிகழ்ந்த துரைத்தல்	63-65
தூதுபோய் வந்த செய்தியைத் தெளமியன் துவராகை சென்று கண்ணனுக்கு உரைத்தல்	-66
கண்ணன் அருளிச் செயல்	67-70

2. வாசுதேவனைப்

படைத்துணை அழைத்தது

கண்ணனைப் படைத்துணை அழைக்குமாறு திருதராட்டிரன் துரியோதனனிடம் கூறுதல்	-71
துரியோதனன் துவாரகை செல்லுதல்	-72
வாயில் காவலரிடம் துரியோதனன் வருகையை அறிவியாது அழைக்கக் கண்ணன் கட்டளையிடல்	-73
கண்ணன் அறிதுயில் கொள்ளல்	74-75
துரியோதனன் கண்ணன் முடிப்பக்கம் அமர்ந்திருத்தல்	-76
தெளமியன் அருச்சுனனிடம் கண்ணன் வருமாறு அருளியதைக் கூறுதல்	-77
அருச்சுனன் தருமன் முதலானவரிடம் விடைகொண்டு துவராகை வருதல்	78-83
அருச்சுனன் கண்ணனைக் கண்டு அவன் திருவடிப் பக்க லிருத்தல்	-84
கண்ணன் துயிலொழிந்து காணுதல்	-85
கண்ணன் இருவரையும் வினாவுதல்	-86
துரியோதனன் வேண்டுகதல்	87-89

முதுமுனைவர் புலவர் இரா. இளங்குமரனார்	39
அருச்சுனன் வேண்டுகல்	90-91
இருவர் சொல் வகையும் கண்ணன் உரைத்தல்	-92
படையேந்தா திருக்கத் துரியோதனன் கண்ணனை வேண்டுகல்	-93
கண்ணன் படையேந்தா 'என்னால் ஆம் பயனென்ன' என அருச்சுனன் வினாவுதல்	-94
அருச்சுனன் விண்ணப்பம்	95-96
பாண்டவர்க்குத் துணையாகக் கண்ணன் ஒருப்படுதல்	-97
துரியோதனுக்குக் கண்ணன் படைத்துணை அருளல்	98-100
துரியோதனன் பலதேவனைக் கண்டு அத்தினாபுரம் போதல்	-101
திருதராட்டிரனிடம் துரியோதனன் நிகழ்ந்தது கூறுதல்	-102
கண்ணனும் அருச்சுனனும் உபலாவியம் அடைதல்	-103
பாண்டவர் மகிழ்ச்சி	-104

3. வாசுதேவன் தூது

பாண்டவர் மனநிலை யாதெனக் கண்ணன் வினாவுதல் துணையாவாரைத் திரட்டக் கூறுதல்	-105
விதுரன் முதலியவரை வெல்லக் கூடுமோ எனத் தருமன் ஐயுற்று வினாதல் - கண்ணன் மறுமொழி	105-114
கண்ணனைத் தூது செல்லுமாறு தருமன் வேண்டுகல்	-115
வீமன் சீற்றவுரை	116-118
தருமன் அறவுரை	-119
வீமன் நொந்துரைத்தல்	-120
தருமன் வீமனை அமைதிப்படுத்திக் கண்ணனிடம் தூதுப் பொருள் உரைத்தல்	121-123
தூதுக் குடன்பட்ட கண்ணனை நோக்கி அருச்சுனன் கழறல்	124-126
நகுலன் நவிலுதல்	127-128
சகாதேவன் சாற்றுதல்	-129
கண்ணன் சகாதேவன் - உரையாடல்	130-133
கண்ணன் ஆற்றல் எழுந்தருளியுள்ள தூணைச் சகாதேவன் காட்டுதல்	-134

சகாதேவனைக் கண்ணன் முக்கால முணர்ந்தானெனப்	
பாராட்டுதல்	-135
சகாதேவன் வேண்டுகோள்...	-136
கண்ணன் உறுதிமொழி...	-137
பாஞ்சாலி பதைப்புரை...	138-140
தூதுக்கு எழுந்தருளுமாறு தருமன் மீண்டும் வேண்டுகுதல்	-141
குழலை நினைத்துக் கொண்டு தூது மொழியுமாறு பாஞ்சாலி	
கண்ணனிடம் கூறுதல்	-142
கண்ணன் தூது செல்லுதல்	143-146
அத்தினாபுரி அடைதல்	-147
கண்ணனை வரவேற்கத் தூரியோதனன் முனைதலும் சகுனி	
தடுத்து நிறுத்துதலும்	148-149
வீடுமன் முதலானோர் கண்ணனை வரவேற்றல்	-150
கண்ணன் விதூரன் மாளிகை சேறலும் அவன்	
மகிழ்ச்சியும்	151-154
மறுநாள் தூரியோதனன் அரண்மனைக்குக் கண்ணன்	
செல்லுதல்	155-156
கண்ணனை வரவேற்க எவரும் செல்லக் கூடாதெனத்	
தூரியோதனன் கட்டளையிடுதல்	157-158
காந்தம் இழுக்கும் இரும்பொன் வேந்தரிருத்தல்	-159
தூரியோதனன் வீற்றிருக்கும் திறம்	160-161
கண்ணன் அரியணையில் அமர்தல்	-162
வீடுமன் முதலானோர் வணங்குதல்	-163
விதூரனகத்து உண்டதேன் எனத் தூரியன் கண்ணனை	
வினாவுதல்...	-164
கண்ணன் மறுமொழி...	165-166
வந்த காரணம் என் எனத் தூரியன் கண்ணனை வினாவுதல்	-167
கண்ணன் தன் வரவின் வகை உரைத்தல்	-168
தூரியோதனன் பாண்டவர்க்கு உரிமை தர உடன்படா	
துரைத்தல்	169-170
திருதராட்டிரனிடம் வீடுமன் பெருஞ் செயல் குறித்துக்	
கண்ணன் எடுத்துரைத்தல்	-171
'வலியார் வலியாராய் மண்ணாள்வர்' எனத் தூரியோதனன்	
உரைத்தல்	-172

கண்ணன் ஐந்து ஊர் வேண்டுகதல்	173-174
துரியோதனன் மறுத்துரைத்தல்	-175
கண்ணன் அற முரைத்தல்...	-176
துரியோதனன் சினந்து தூணை அறைதல்	-177
துரியோதனன் கண்ணனைக் 'கற்றாயன்' என இகழ்தல்	-178
கண்ணன் துரியோதனை எள்ளுதல்	-179
துரியோதனன் விதுரனைப் பழித்தல்	„
விதுரன் சீற்றத்துடன் 'அவை புகேன்' எனல்	-180
விதுரன் தன் வில்லை இறுத்தல்	181-182
வீடுமன் துரியோதனன் தவறுரைத்தல்	-183
துரியோதனன் செருக்குரை	-184
வீடுமனும் துரியோதனனும் மறுத்துரையாடல்	185-189
கண்ணன் வெடிப்புரை	190-191
வீடுமன் கண்ணன் ஆண்மையை இகழ்தல்	-192
கண்ணன் அரசவையில் இருந்து வெளியேறிக் குந்தியைக் கண்டு நிகழ்ந்ததுரைத்தல்	193-194
குந்திக்குக் கண்ணன் வரலாற்றைக் கண்ணன் உரைத்தல்	-195
கண்ணனிடேச் செல்லுமாறு குந்தியை ஏவுதல்	-196
கண்ணனைத் தன் மகனென அறிந்த குந்தி அரற்றுதல்	197-200
குந்தியைத் தெருட்டிக் கண்ணன்பாற் போக விடுத்தல்	-201
விதுரன் கோயிலைக் கண்ணன் அடைதல்	-202
நள்ளிரவில் துரியோதனன் துச்சாதனன் முதலியவர்களுடன் எண்ணியிருத்தல்	-203
கண்ணனைச் சிறையிடச் சூழ்ச்சித் திட்டம்	-204
சஞ்சயனைத் தூது போக்கிக் கண்ணனை அழைத்தல்	205-208
கண்ணன் எழுந்தருளல்...	-209
துரியோதனன் பொய்யாசனம் இடுதல்	-210
கண்ணன் பேருருக் கொள்ளல்	211-214
திருதராட்டிரன் கண்ணன் உருவைக் காண அருள் செய்ய வேண்டியவாறு அருளல்	-215
துரியோதனன் வீரமாண்பு...	216-217
தான் பொறுத்த காரணத்தைக் கண்ணன் உரைத்தல்	-218
கண்ணன் கண்ணனைத் தனிக்கொண்டு உரையாடல்	219-225

கண்ணன் அசுவத்தாமனைத் தனிக்கொண்டு ஊர்கோள்	
காட்டி வஞ்சித்தல்	226-228
கண்ணன் விதுரன் மாளிகை சேறல்	-229
அசுவத்தாமன் மேல் ஐயுறவுற்றுப் பழித்தல்	230-232
அசுவத்தாமன் தன் நிலை யுரைத்தல்	-233
கண்ணன் கொடைச் சிறப்பு	234-236
தேவர்கோனை வருவித்துக் கன்னனிடம் கவச குண்டலம்	
பெற்றுவரக் கண்ணன் ஏவுதல்	237-241
தேவர்கோன் மறையோன் உருக்கொண்டு செல்லுதல்	242-246
மறையோனை வரவேற்றுக் கண்ணன் ஓம்புதல்	247-250
தான் வேண்டுவதை மறாது கொடுக்கத் தேவர்கோன்	
வேண்டுதல்	251-252
வேண்டியது தருவேன் எனக் கண்ணன் உறுதி கூறுதல்	253
தனக்குத் தரும் கொடைச் சிறப்பைத் தேவர்கோன்	
வேண்டுதல்	254-256
கேட்டது மறேன் எனக் கண்ணன் நெடுமொழி கூறுதல்	257-259
கவசகுண்டலம் வேண்டல்	-260
வேறு பொருள் வேண்டுமாறு தேவர்கோனைக் கண்ணன்	
வேண்டல்	-261
தேவர்கோன் மறுத்தல்	262-263
கவச குண்டலங்களை எடுத்துக்கொள் எனக் கண்ணன்	
இசைதல்	264-267
கதிரோன் உருவிலியாய்த் 'தாராதே' எனத் தடுத்தல்	268-270
கதிரோன் தடுத்தலை மறுத்துரைத்துக் கண்ணன் தருதல்	271-273
கவச குண்டலங்களுடன் வந்த தேவர்கோனைக் கைம்மணியும்	
வாங்கிவரக் கண்ணன் ஏவுதல்...	274-275
தேவர்கோன் வருந்தி மறுத்தல்...	-276
மக்கட்காகச் செய்தக்க கடனைக் கண்ணன் வலியுறுத்தல்	-277
இசைந்து தேவர்கோன் கன்னனிடம் போதல்	278-280
தனக்குத் தரும் கொடைச் சிறப்பைத் தேவர்கோன்	
கூறுதல்	281-282
கைம் மணியைக் கண்ணன் வழங்குதல்...	283-285

தேவர்கோன் தன்னுருக் காட்டித் தன் பரிசாக	
வேல் தருதல்	286-287
கன்னன் தேவர்கோன் கொடையை மறுத்தலும் பின்னர்ப்	
பெற்றுக்கோடலும்	288-291
மணியைக் கண்ணனிடம் வழங்கித் தேவர்கோன் மறைதல்	-292
கண்ணன் குந்தியை அடைதல்	-293
குந்திதேவி கன்னன் மாளிகை அடைதல்	294-300
குந்திதேவி வந்ததன் காரணத்தைக் கன்னன்	
வினாவுதல்	301-303
கன்னன் தன் மகனாதலைக் குந்திதேவி யுரைத்தல்	-304
கண்ணன் தனக்கு முன்னே உரைத்ததைக் கன்னன் கூறல்	-304
அரவப் படாம் போர்த்து மெய்ப்பிக்க வேண்டல்	306-311
குந்தி கன்னனைத் தன்னொடு வருமாறு அழைத்தல்	312-314
துரியோதனன் உதவிப்பேற்றைக் கண்ணன்	
உவந்துரைத்தல்	315-322
தம்பியரைக் கொல்லல் தவிரெனக் குந்தி வேண்டுகலும்	
கன்னன் இசைதலும்	323-324
அரவக் கணையை மறுமுறை ஏவாமை வேண்டலும்	
கண்ணன் இசைதலும்	325-333
குந்தியிடம் கன்னன் வரம் வேண்டலும் குந்தி	
இசைதலும்	334-338
வருந்தி விடைபெற்றுக் கொண்டு குந்தி போதல்	339-341
கண்ணனைக் கண்டு நிகழ்ந்தது கூறுதல்	-342
கண்ணன் உபலாவியம் எழுந்தருளல்	343-345
கண்ணன் அத்தினாபுரியின் நிகழ்ந்தவற்றை அடைவே	
கூறுதல்	346-349
பாண்டவர் கண்ணனை மகிழ்ந்து பாராட்டல்	-350

4. சஞ்சயன் தூது

திருதராட்டிரனும் காந்தாரியும், துரியோதனனைக் கண்ணன்	
தூதுரைக்கு இசைய வேண்டுகல்	-351
துரியோதனன் மறுத்துரைத்தல்	-352

பாண்டவர் நாட்டாசையை விடுமாறு திருதராட்டிரன் சஞ்சயனைத் தூது விடுத்தல்	353-355
சஞ்சயன் துவாரகை அடைதல்	-356
கண்ணன் சஞ்சயன் வந்த காரணம் வினவி அறிதல்	357-360
தருமன் நின்னுரை ஏற்கமாட்டான் எனக் கண்ணன் கூறுதல்	361-362
சஞ்சயன் தருமன் முதலானவரைக்கண்டு உரையாடல்	363-368
தருமன் சஞ்சயன் உரை பொறாது உரைத்தல்	-369
வீமன் வீரவேள்வி செய்வேனென எதிர்த்துரையாடல்	370-372
தருமன் வீமனைக் கையமர்த்துதல்	-373
சஞ்சயன் மீண்டு அத்தினாபுரி வருதல்...	-374
நிகழ்ந்ததை மற்றைநாட் சொல்வதாகத் துரியோதனனிடம் கூறிச் சஞ்சயன் தன்னில்லம் செல்லல்	-375
மறுநாள் சஞ்சயன் துரியோதனனிடைச் சென்று நிகழ்ந்த துரைத்தல்...	376-386

5. படைத் திரட்சி

கடவுள் வாழ்த்து	-387
துரியோதனன் தன் படைத்துணைக்கு ஓலையும் தூதும் போக்கல்	388-389
துரியோதனன் படைத் திரட்சி	390-391
படைத் தலைவன் வீடுமன்	-392
தருமன் தன் படைத்துணைக்கு ஓலையும் தூதும் போக்குதல்	393-395
பாண்டவர் படைத் திரட்சி	-396
படைத் தலைவன் சுவேதன்	-397
படை வகுப்பு	398-399
விதுரன் முதலானவர் போர்க்களம் புகுவராயின் என்னாம் எனத் தருமன் வினாவுதலும் கண்ணன் விடையிறுத்தலும்	400-403
போருக்கு நாள் வரையறுத்துத் துரியோதனனுக்கு அறிவிக்கத் தருமன் கண்ணனிடம் வேண்டுகல்	-404
'இற்றைக்குப் பன்னிரண்டாம் நாள்' என்று கூறிக் கடோற்கசனைத் தூதுவிடல்	-405

துரியோதனன் கடோற்கசனைப் புறக்கணித்திருக்கக் கடோற்கசன் தூணை மோதுதல்	406-407
துரியோதனன் வினாவும் கடோற்கசன் வரவுரைத்தலும்	408-411
'எட்டா நாள்' என்று துரியோதனன் கூறக் கடோற்கசன் மகிழ்ந்து மீளுதல்	-412

6. களப்பலி

களப்பலிக்குக் கணியம் சொல்ல வல்லான் சகாதேவனே என வீடுமன் கூறல்	413
துரியோதனன் எமக்குச் சகாதேவன் கணியம் சொல்லுமோ எனல்	414
பாண்டவர் பண்பு நிலை வீடுமன் பகர்தல்	415
துரியோதனன் தேவதச்சனை வேண்டி ஊர்தி பெற்றுப் போய்ச் சகாதேவனைக் காணுதல்	416-420
சகாதேவன் துரியோதனனை வரவேற்று, வந்தது வினாவுதல்	421-422
களப்பலி யூட்டத்தக்க நாள் கணித்துரைத்தல்	423-425
துரியோதனன் அராவாணைக் காணுதல்	426
துரியோதனன் அராவாணைக் களப்பலிக்கு வேண்டுகலும் அவன் இசைதலும்...	427-431
துரியோதனன் மகிழ்ந்து செல்லுதலும் விடிதலும்	-432
கண்ணன் சகாதேவனாலும் அராவானாலும் நிகழ்ந்தவற்றை உணர்தல்	-433
தருமனிடம் அவர்கள் செயலைக் கண்ணன் கடிந்துரைத்தல்	434-436
தவற்றைப் பொறுத்துதவுமாறு தருமன் கண்ணனை வேண்டுகல்	-437
14ஆம் நாளைப் பதினைந்தாம் நாளாக்கிக் களப்பலியூட்டக் கண்ணன் திட்டமுரைத்தல்	-438
தன்னைக் களப்பலியிடுமாறு கண்ணன் உரைத்தல்	-439
பாண்டவர் வருந்துதல்	-440
அராவாணை நோக்கிக் கண்ணன் களப்பலிக்கு உரைத்தல்	-441

முன்னே பலியிட்டுக் கொள்ள அராவான் இசைதல்	442-443
மறையோரை அழைத்து மறை மொழியால் கதிரோனையும் மதியையும் ஒருங்குவரச் செய்தல்	444-447
அராவான் தானே தன்னைப் பலியிட்டுக் கொள்ள நேர்தல்	-448
தான் இறவாதிருந்து வீரப் போராற்றி மடிய வரந்தருமாறு கண்ணனிடம் அராவான் வேண்டுதல்	449-450
அராவான் வேண்டுதலைக் கண்ணன் அருளல் களப்பலி யூட்டல்	452-453

7. அணிவகுப்பு

தருமன் களப்பலி யூட்டியமை கேட்டுத் துரியோதனன் சினங் கொள்ளல்	-454
துரியோதனர் அணிவகுப்பு	455-456
தன்னை அரைத்தேராளன் ஆக்கியதற்குக் கண்ணன் வீடுமனை முனிந்து வாளுருவிச் செல்லல்	-457
போரில் உன்னாண்மை காட்டு என வீடுமன் கூறுதல்	458-459
துரியோதனன் கண்ணனைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டுதல்	460-461
பாண்டவர் அணிவகுப்பு	-462
பலதேவன் கண்ணனுடன் எதிரெதிர் நிற்கவேண்டாவென எண்ணி நன்னீராடச் செல்லுதல்	463-464
களத்தில் படைகள் சேர்தல்	465-466
படைகளைக் கண்ட துரியோதனன் இப்படையை எவர் எவ்வாறு வெல்வார் என வீடுமனை வினாவ அவன் கூறுதல்	467-471
வீடுமன் உரைகேட்டுப் பாண்டவர் திறத்தைச் சகுனி பழித்தல்	-472
துரியோதனன் வீடுமனைப் புகழ்தல்	-473
வீடுமன் முதலானவரைக் களத்தில் கண்ட அருச்சுனன் தளர்தல்	474-475
அருச்சுனனுக்குத் தன் பேருருவைக் காட்டிக் கண்ணன் மெய்யுரை யருளல்	476-477

அருச்சுனன் வீறு பெறுதல்	-478
தருமன் வீடுமன் துரோணன் ஆகியோரைக் கண்டு வணங்கி, அவர்கள் நல்லுரை பெறுதல்	479-482
கன்னனை வீடுமன் தலைமையில் நீ செய்யும் செயல் அவன் செய்ததாம் என்று கண்ணன் கூறித் தகைதல்	-483

உத்தியோக பருவம் முற்றும்.

வீடும பருவம்

முதனாட் போர்

கடவுள் வாழ்த்து...	-484
இருதிருப் படைகளும் பொரத் தொடங்குதல்	-485
வீடுமன் கொடி தேர் வில் ஆகியவற்றை வீமன் அழித்தல்	486-488
அபிமன்னு வீடுமன் தேர்க்குதிரைகளை அழித்தல்	-489
சல்லியனும் உத்தரனும் பொருதல்	490-491
சுவேதனும் சல்லியனும் பொருதல்	492-493
வீமனும் துரியோதனனும் பொருதல்	494-496
சுவேதன் வீடுமனுடன் பொருதல்	497-499
கண்ணன் உருவிலியாய்ச் சுவேதனைச் சூழ்ச்சியாற் கொல்லச் செய்தல்	500-502
வீடுமன் சுவேதனைப் பிரமாத்திரத்தாற் கொல்லுதல்	503-513

இரண்டாநாட் போர்

பாண்டவர் திட்டத்துய்மனைப் படைத்தலைவனாக்குதல்	-516
பாண்டவர் தம் படையைக் கிரௌஞ்ச அணியாக வகுத்தல்	-517
துரியோதனர் தம் படையை மகர அணியாக வகுத்தல்	„
துரோணனும் திட்டத்துய்மனும் பொருதல்	518-520
கலிங்க வேந்தன் தன் தானையுடன் துரோணனுக்குத் துணை புகுதல்	-521
வீமன் கலிங்கரை அழித்து வீடுமனுடன் பொருதல்	522-527
அபிமன்னுவும் இலக்கண குமரனும் பொருதல்	528-530

மூன்றாட் நாட் போர்

வீடுமன் தன் படையைக் கலுழ அணியாக வகுத்தல்	-534
அருச்சுனனும் வீடுமனும் பொருதல்	535-536
கடோற்கசன் துரியோதனனைத் தாக்குதல்	„
வீடுமன் துரியோதனனைக் காத்தல்	„
வீமன், பாண்டியன் மகள் மந்தாரை மலரணியச் செய்த வரலாறு	„
வீடுமன் பேராற்றல் கண்டு கண்ணன் ஆழிப்படை எடுத்தல்	-538
அருச்சுனன் ஆழிப்படையைத் தடுத்தல்	-539
வீடுமன் வெகுண்டு பொருதல்	540-543

நாலாநாட் போர்

வீமன் பொருதல்	547-548
கடோற்கசன் வீமனுக்குத் தேர் கொடுத்தல்	-549
வீமனும் துரியோதனனும் பொருதல்	550-554
பகதத்தனும் கடோற்கசனும் பொருதல்	555-556
தம்பிமாரைப் பறிகொடுத்ததற்குத் துரியோதன் அரற்றல்	557-558

ஐந்தாநாட் போர்

வீடுமன் 'கசேனு' அணி வகுத்தல்	-561
திட்டத்துய்மன் 'வச்சிரநாப' அணி வகுத்தல்	„
வீமன் கலிங்கர் முதலியவருடன் பொருதல்	„
அருச்சுனன் போர்	-561
வீமன் போர்	562-563
தருமன் அருச்சுனனுக்குத் துணையாகப் பாண்டியன் முதலியவரை அனுப்புதல்	-565
அசுவத்தாமனும் கடோற்கசனும் பொருதல்	-566
வீமனும் துரியோதனனும் பொருதல்	-567
சாத்தகியும் பூரிசிரவாவும் பொருதல்	-568

ஆறாநாட் போர்

வீடுமனும் திட்டத்துய்மனும் பொருதல்	-572
வீமனும் துரோணனும் பொருதல்	573-575
வீமனுக்கு அபிமன்னு முதலோர் துணையாதல்	-576

அபிமன்னுவும் விகன்னும் பொருதல்	578-579
வீமனும் துரியோதனனும் பொருதல்	-580
அபிமன்னுவால் விகன்னன் படுதல் (தோல்வி)	-581

ஏழாநாட் போர்

திட்டத்துய்மன் 'வச்சிரநாப' அணி வகுத்தல்	-584
வீடுமன் மண்டல அணி வகுத்தல்	„
வீடுமனோடு அருச்சுனன் பொருதல்	585-586
துரியோதனனோடு கடோற்கசன் பொருதல்	-587
சல்லியனோடு பாஞ்சாலன் பொருதல்	-588

எட்டாநாட் போர்

துரியோதனனும் வீமனும் போரிடல்	592-594
தருமனுக்கு வீமன் துணை புகுதல்	-595
துரியோதனன் தோற்று வீடுமனிடம் முறையிடல்	595-596
வீடுமன் இடித்துரைத்தல்	597-600
கடோற்கசன் மாயப் போர்	-600
அராவான் மாயப் போரால் அலம்புசன் தோல்வியுறுதல்	-601
அலம்புசன் கலுழ உருக்கொள்ள உருவிலி கூறுதல்	-602
அராவானை அலம்புசன் கொல்லல்	-603
துரோணனும் அசுவத்தாமனும் பாஞ்சாலர் படையை அழித்தல்	-604
அபிமன்னு துரியோதனன் படையை அழித்தல்	-605
துரியோதனன் வீமனோடு பொருதல்	606-607
தம்பிமார் எழுவரை இழந்து துரியோதனன் அரற்றல்	-609
திருதராட்டிரன் காந்தாரி முதலியோர் புலம்பல்	610-612
துரியோதனன் கண்ணனை வீடுமனிடத்துள்ள சினந்தணிந்து போர்க்கு வர வேண்டுதல்	-613
வீடுமன் புற்கவ்வ வேண்டும் என்று கண்ணன் உரைத்தல்	-614
வீடுமன் தன் கால எல்லையைத் துரியோதனனிடம் உரைத்தல்	615-617
பதினொன்றாம் நாள்முதல் கண்ணன் திறம் காட்டலாம் என வீடுமன் கூறுதல்	-617

ஒன்பதாநாட் போர்

அலம்புசன் வீமனொடு பொருது மாளல்	-621
வீமனும் துரியோதனனும் பொருதல்	-622
வீடுமனும் தருமனும் பொருதல்	-623
பாஞ்சாலார் முதலியோர் தருமனுக்குத் துணையாதல்	624-625
வீடுமன் பாஞ்சாலர் முதலியவரை அழித்தல்	-626
அருச்சுனன் புகுந்து போர் செய்தல்	-627

பத்தாநாட் போர்

வீடுமன் வழிபாடியற்றிப் போர்க் கெழுதல்	-631
வீடுமன் 'சருப்பதோபத்திர' அணி வகுத்தல்	-631
திட்டத்துய்மன் பதுமராக அணி வகுத்தல்	”
வீடுமன் பெருங்கொடை புரிதல்	-632
கண்ணன் சொற்படி அருச்சுனன் வீடுமனை முனைந்து தாக்குதல்	633-638
தீக்குறி பல தோன்றுதல்	-639
வீடுமன் கடும்போர் புரிதல்	”
வீடுமனுக்குத் துணையாக வந்தவர்களை வீமன் தாக்கிப் புறகிடச் செய்தல்	-640
வீடுமனை எதிர்க்கச் சிகண்டியைத் தருமன் அனுப்புதல்	-643
வீடுமன் சிகண்டியைக் கண்டு படைக்கலம் விடுத்து நின்றல்	-644
சிகண்டியுடன் சேர்ந்து அருச்சுனன் அம்பு விடுதல்	-645
துச்சாதனன் புகுந்து சிகண்டியைப் புறகிடுவித்தல்	-647
வீடுமன் படைக்கலம் ஏந்தித் தாக்குதல்	-649
மீண்டும் சிகண்டி வந்து சேருதல்	-651
வீடுமன் தளர்ந்து, வருவதுரைத்தல்	-652
துரியோதனன் தம்பிமார் ஐவரைத் துரியோதனனிடம் விடுத்தல்	”
வீடுமன் அருச்சுனன் கணையால் தளர்ந்து விழுதல்	-654
வீடுமன் திருமால் அருள்வேண்டி உயிரை நிறுத்திக் கொள்ளுதல்	-655
அம்பணைக் கிடைத்த வீடுமனைப் பாண்டவர் வணங்குதல்	”
துரியோதனன் வீடுமனைக் கண்டு புலம்புதல்	656-658

கண்ணன் வீடுமனைப் பணிந்து பிழை பொறுக்க	
வேண்டுதல்	659-660
வீடுமன் கன்னனுக்கு அமைதி கூறுதல்	-661
வீடுமன் தலையணை வேண்டத் துரியோதனன் பஞ்சணை	
தருகல்	662-663
அருச்சுனனிடம் தலையணை வேண்டல்	-664
அருச்சுனன் அம்புத் தலையணை வழங்க மகிழ்தல்	-665
வீடுமன் கன்னனுக்குப் படைத்தலைமை தரச்சொல்லல்	-666
வீடுமன் வீடுபேறடைதல்	-667
வீடுமன் வரலாற்றைக் கண்ணன் உரைத்தல்	-668
வீடுமனை நினைந்து திருதராட்டிரன் புலம்பல்	669-671
வியாசனும் துரோணனும் திருதராட்டிரனைத் தேற்றுதல்	-671
அவைக் களத்தில் படைத் தலைமைபற்றி ஆராய்தல்	672-674
துரியோதனன் துரோணனைப் படைத் தலைவனாக்குதல்	-675
கண்ணனைப் படைக்காப்பாளன் ஆக்குதல்	-676

வீடும பருவம் முற்றும்.

துரோண பருவம்

பதினோராநாட் போர்

துரோணன் 'சகட' அணி வகுத்தல்	-679
திட்டத்துய்மன் 'கிரௌஞ்ச' அணி வகுத்தல்	-680
துரோணனைத் திட்டத்துய்மன் தாக்கிப் புறகிடல்	681-682
அசுவத்தாமன் சோமகரையும் சிஞ்சையரையும் அழித்தல்	-683
சகுனியும் சகாதேவனும் பொருதல்	684-686
துரியோதனனும் தருமனும் பொருதல்	687-689
தருமன் துரியோதனனை அரவப் பிணைப்பால் கட்டுதல்	-690
துரோணன் கலுழப் பிணைப்பால் விடுவித்தல்	-691
வீமன் துரியோதனர் படையைப் புறகிடச் செய்தல்	-692
நகுலனும் சல்லியனும் பொருதல்	693-695
பகதத்தனோடு கடோற்கசன் பொருதல்	-696
இலக்கண குமரனோடு செயசேனன் பொருதல்	-697
அபிமன்னு சயத்திரதனோடு பொருதல்	-698
அபிமன்னு சல்லியனோடு பொருதல்	699-703

சல்லியன் வீமனுடன் பொருதல்	704-705
துரியோதனன் தன் படை அழிவுக்கு வருந்துதல்	706-707
தருமனைப் பிடித்துத் தருமாறு துரியோதனன் வேண்டுகதல்	-708
அருச்சுனன் இருக்கும்போது தருமனைப் பிடிக்க இயலாது எனத் துரோணர் கூறுதல்	-709
அருச்சுனனைப் பிரித்துச் செல்லச் சஞ்சத்தகர் ஆணை செய்தல்	-710

பண்ணிரண்டாநாட் போர்

சஞ்சத்தகர் அருச்சுனனை அறைகூவித் தனியே அழைத்தல்	-714
தருமனிடம் அருச்சுனன் விடை கேட்டல்	-715
தருமனும் வீமனும் மறுத்துரைக்க அமைதி கூறி அருச்சுனன் போதல்	716-719
அருச்சுனன் சஞ்சத்தகரைத் தாக்கச் செல்லுதல்	720-722
துரோணன் தருமனைப் பிடிக்க முயலுதல்	-723
பாஞ்சால வேந்தன் முதலியவர்கள் துரோணனைத் தடுத்துத் தோற்றுப் போதல்	724-735
வீமன் துரியோதனனுடன் பொருது தளர்தல்	-736
தருமனும் துரோணனும் பொருதல்	-740
வீமன் துணை பெற்றுச் சென்று தருமன் தாக்குதல்	742-743
பகதத்தன் வரலாறு	-744
பகதத்தனும் வீமனும் பொருதல்	744-748
சஞ்சத்தகரை வென்று அருச்சுனன் திரும்புதல்	-749
பகதத்தன் வீமனை விடுத்து அருச்சுனனுடன் பொருதல்	-750
பகதத்தன் கண்ணன்மேல் ஆற்றலை ஏவுதல்	-751
அருச்சுனன் பகதத்தன் ஆற்றலை அழித்தல்	-752
பகதத்தன் வைணவ அத்திரம் விடுதல்	-756
கண்ணன் மாலையாக அதனை ஏற்றல்	-757
கண்ணன் அருளிய நாராயண அத்திரத்தால் பகதத்தனை அருச்சுனன் கொல்லல்	758-760
அருச்சுனன் பகதத்தன் யானையை அழித்தல்	-761
அருச்சுனன் காந்தாரரோடு பொருதல்	762-766
துரியோதனனும் வீமனும் பொருதல்	767-770

பதின்மூன்றாநாட் போர்

அருச்சுனனைச் சஞ்சத்தகர் ஒழிந்தார் அறைகூவி அழைத்துச் செல்லுதல்	-772
துரோணன் 'சக்கர' அணி வகுத்துத் தருமனைப் பிடிக்க முயலுதல் „ சல்லியன் துச்சாதனன் முதலியோர் வீமனை அறைகூவி அழைத்துச் செல்லுதல்	-773
திட்டத் துய்மன் வகுத்த 'மண்டல' அணியைத் துரோணன் பிளந்து சென்று தருமனை வளைத்தல்	-773
'சக்கர' அணியைப் பிளந்து உட்புகும்படி தருமன் அபிமன்னுவை விடுத்தல்	-774
அபிமன்னு 'சக்கர' அணியைப் பிளந்துசென்று பொருதல்	775-782
சல்லியன் முதலியவர்களை வென்று வந்த வீமனைத் தருமன் அபிமன்னுவுக்குத் துணைபோகச் சொல்லுதல்	-782
அபிமன்னுவைச் சக்கர அணியுள் விடுத்தமைக்கு வீமன் வருந்துதல்	-783
தண்டேந்திக் கொண்டு வீமன் செல்லுதல்	784-785
துரியோதனன் சயத்திரதனால் கொன்றை மாலை கொண்டு வீமனைத் தடுப்பித்தல்	786-787
சயத்திரன் கொன்றைமாலை பெற்ற வரலாறு	-787
வீமன் கொன்றைமாலையைக் கண்டு உட்புகாது, தன்னுடன் வந்தாரையும் தடுத்தல்	788-790
அபிமன்னு செய்த கடும்போர்	791-795
இலக்கண குமரன் அபிமன்னுவால் படுதல்	-796
அபிமன்னு கன்னனைத் தாக்கி அலைக்கழித்தல்	-797
கன்னன் அபிமன்னுவைத் தாக்கி அலைக்கழித்தல்	798-800
அபிமன்னு காலாளாய் நின்று வேலேந்திப் பொருதல்	-801
துரோணன் ஒருமுறை தோற்றுப் பின்னர் வந்து அபிமன்னுவின் வலக்கையை அறுத்தல்	805-806
அபிமன்னு இடக்கையால் தேராழி ஒன்றைப் பற்றிச் சக்கரப்படையாக விடுத்தல்	-808
அபிமன்னு விட்ட சக்கரத்தை அரசர் பலருங்கூடி அழித்தல்	-809
அபிமன்னு இடக்கையில் தண்டேந்திப் பொருதல்	-810
துச்சாதனன் மகன் சயசேனன் அபிமன்னுவை வீழ்த்துதல்	-813
அபிமன்னு வீழ்ந்தது கண்டு இருதிறத்து வீரரும் வருந்துதல்	-814

தருமன் கவன்று புலம்புதல்	815-816
வியாசர் தருமனைத் தோற்றுதல்	”
அருச்சுனன் சஞ்சத்தகரை வென்று மீளுதல்	-817
வழியில் தீக்குறி கண்ட கண்ணன், அபிமன்னுவின் பாடு அறிந்து தேவர்கோனை அழைத்தல்	-818
தேவர்கோனால் அருச்சுனனை வஞ்சித்தல்	819-824
அருச்சுனன் அபிமன்னுவின் பாடு கேட்டுக் கவன்று அரற்றல்	-828
கடோற்கசன் அபிமன்னு பட்ட வகை கூறி அரற்றல்	-830
அருச்சுனன் தீப்புக்கத் துணிதல்	”

**பெருந்தேவனார் பாரதம்
என்னும் பாரத வெண்பா**

பெருந்தேவனார் பாரதம்

கடவுள் வணக்கம்

மூத்த பிள்ளையார் வணக்கம்

1. ஓத வினையகலு மோங்கு புகழ்ப்பெருகுங்
காதற் பொருளனைத்துங்² கைகூட்டுஞ் - சீதப்
பனிக்கோட்டு மால்வரைமேற் பாரதப்போர் தீட்டுந்
தனிக்கோட்டு வாரணத்தின் றாள். (1)

கலைமகள் வணக்கம்

2. புத்தகமு ஞானத்து முத்திரையும் பொற்பளிங்கும்
வைத்த கமண்டலமும் வன்னிகையு - முத்து
வடங்கொண்ட பூண்முலையாள் வந்தென் மணத்தே
யிடங்கொண்டா ணீங்கிற் றிடர். (2)

குறிப்புரை

1. தாள் ஓத வினையகலும், புகழ்ப்பெருகும், பொருள் கைகூடும் என இயைக்க, காதற் பொருள் - விரும்பிய பொருள். சீதப்பனிக்கோடு - குளிர்ந்த இமயக் குவடு. மால்வரை - பெரிய மலை. தனிக்கோடு - ஒற்றைக் கொம்பு. வாரணம் - யானை; மூத்த பிள்ளையார். “வாடாத தவவாய்மை முனிராசன் மாபாரதஞ் சொன்னநாள் ஏடாக மாமேரு வெற்பாக அங்கூர் எழுத்தாணிதன் கோடாக எழுகும் பிரான்” என்று மூத்த பிள்ளையாரை வில்லியார் கூறுவது நோக்கத்தக்கது.
2. ஞானத்து முத்திரை - சின்முத்திரை; ஆவது, பெருவிரலும் சுட்டுவிரலும் வளைந்து தொட்டு நிற்க, மூவிரலும் நேர்நிற்குநிலை. பொற்பளிங்கு, இருக்கை. வன்னிகை - கிளி. “இடங்கொண்டாள், நீங்கிற்று இடர்” பாட வேறுபாடு : 1. பெருக்கும். 2. கைகூட்டும்.

1. உத்தியோக பருவம்

திருமால் வணக்கம்

3. மாலென்ப தாம்பின்னை மால்வரையான் மால்விசம்பின்
மாலின் புயல்காத்த மால்வண்ணன் - மாலரவப்
பேரோத மேனியான் பேரோத நீர்கடைந்தான்
பேரோத மேனியான் பேர். (3)

என்பது, *முதன் மறையும், பேருலகும், விண்ணும், மண்ணும், மறைவிளக்கமுள்ளிட்ட நான்கு கலைகளும், நான்முகனோடும் தனது திருவுந்தித் தாமரையிற் பிறப்பித்த தாமரையுந்தியன், தூய தலைவன், அடியார்க் கருள்வோன், முதற்கடவுள், அரவணையன், நெடுமால், ஆழியங் கையன், தேவதேவன் நாராயணன் திருவடிகளை வணங்கினோம் என்றவாறு.

3. “பேர், மாலென்பதாம்” என இயைக்க.

‘கோவர்த்தனம்’ என்னும் பெருமலையால், அகன்ற வானின் பெருமழையைத் தடுத்து ஆக்களையும் ஆயர்களையும் காத்த கரிய நிறத்தவன், பெரிய ‘வாகுகி’ என்னும் பாம்பின் மிகப் பருத்த உடலால் பேரொலியுடைய கடல்நீரைக் கடைந்தவன், பெரிய கடல் வண்ண உடலுடையவன் பேர் இலக்குமியின் கேள்வனாகிய திருமால் என்பதாம். ‘மால்’ என்னுஞ் சொல் கரிய, பெரிய, முகில், திருமால் என்னும் பொருள்களிலும், ‘ஓதம்’ என்னுஞ் சொல் பருத்த, கடல் என்னும் பொருள்களிலும், ‘ஓத’ என்பது சொல்ல என்னும் பொருளிலும் வந்து சொல்லமுகும் பொருளமுகும் ஊட்டின. பின்னை – நப்பின்னை.

*இவ்விடத்தமைந்துள்ள பழைய உரைநடை வருமாறு:

“ஆதிவேதமும், மகாலோகமும், அண்டரண்டமும், அவனிதலமும், வேத வியாகரண முள்ளிட்ட நான்கு கலைகளும், நான்முகனோடுத் தனது திருநாபிக்கமலத்தே பிறப்பித்த பதுமநாபன், பவித்திரமூர்த்தி, பக்தவற்சலன், ஆதிமூர்த்தி, அநந்தசயனன், விக்கிரம மாயன், சக்கரபாணி, தேவதேவன், நாராயணசுவாமி ஸ்ரீபாதங்களை நமஸ்கரித்தோ மென்றவாறு.”

மேல்வரும் உரைநடைப் பகுதிகள் அனைத்தும் வடசொற்களைந்து தமிழாக்கம் செய்தே அமைக்கப்பெறுகின்றன.

புரவலர் புகழ்

4. வண்மையாற் கல்வியான் மாபலத்தா லாள்வினையால்
உண்மையாற் பாரா ன்ரிமையாற் - நிண்மையாற்
றேர்வேந்தர் வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றானோ
'டியார்வேந்த ரேற்பா ரெதிர்.

எ-து. எல்லையி னிறைந்த எண்டிசை யுலகத்து மலையு
மலையும உள்ளிட்ட மண்மிசை முழுதும் மறையது வளர்க்க
அல்லி பீடத் தரிவைக்குத் தன் அழகமர் தோளே கோயில்
ஆக்கிய பல்லவர் கோமானைப் பரவினேம்; இனி, ஈண்டிய
தொல்புகழ் எழுமணி வரைத்தோள் பாண்டவர் நிலைமை
யாதாயிற்றோவெனில்: (4)

தெளமியன் தூது

5. அரவயர்த்தோன் சொன்ன அவதியாண் டெல்லாம்
புரவயர்த்தோன் கானத்துள் நீக்கி - முரசயர்த்த
வேல்வேந்தன் வந்து வெளிப்பட்டான் மற்றிளைய
கோல்வேந்த ரோடுங் குறித்து.

எ-து. தருமனும் தம்பிமாரும் துரியோதனனுடன்
அரசவையில் இசைந்தபடி பன்னீராண்டு காடுறைந்து, ஓராண்டு
கரந்துதுறைந்து தங்கள் சுற்றக் குழாத்தோடும் வந்து விராடபுரத்து
வெளிப்பட்டார் என்றவாறு. (5)

4. ஆள்வினை - முயற்சி. தேர்வேந்தர் - பகைத்து வந்த தேர்வேந்தர். தெள்ளாற்றில்
வென்றான், தெள்ளாறு எறிந்த நந்தி வர்மப் பல்லவன் என்பான். அல்லிபீடம் -
தாமரையாகிய இருக்கை.
“வென்றானோடு எதிர் ஏற்பார் யார்” என இயைக்க.
5. அரவயர்த்தோன் - பாம்புக் கொடியுடைய துரியோதனன். அவதி - அளவு. புரவு
உயர்த்தோன் - புரத்தலை மிகுத்துச் செய்யும் விராடவேந்தன். முரசு உயர்த்த வேந்தன்
- முரசுக்கொடியுடைய தருமன். இளையகோல் வேந்தர் - வீமன் முதலிய நால்வர்.
கரந்துறைந்து - மறைந்து வாழ்ந்து. கோல் - அழகு, செங்கோல், அம்பு.
பா. வே. 1. டேர்வேந்த.

6. ஓட்டிய பன்னீராண் டோராண்டு காடுறைந்து
விட்டிலங்கு தண்டார் விறல்வீரர் - வட்டப்
பணியகலப் பார்விளங்கப் பைந்தார் விராடன்
அணிநகருள் வீற்றிருந்தார் ஆங்கு.

அன்றியும்,

(6)

7. ஆண்டிரண்டு பத்தும்போய் ஆரணியத் துள்ளுறைந்து
மீண்டிரண்டு பத்து வியன் திங்கள் - ஈண்டி
ஒளிப்பட் டிருந்தங் குயர்நிரையை மீட்டு
வெளிப்பட் டிருந்தார் வியந்து.

(7)

இவ்வகை விராடபுரத்து வெளிப்பட்டிருந்து யாது
செய்தான் தருமன்?

8. தங்கள் வெளிப்பாடு சொல்லித் தமக்கினிய
வெங்கதிர்வேல் வேந்தர்க்கு வெவ்வேறு - ²சங்கம்
பொருமுகப்ப வந்து புனனாடன் விட்டான்
திருமுகமும் தூதும் செல.

அன்றியும்,

(8)

9. மற்றுள்ள மன்னவர்க்கும் ³வாழ்வேந்தர் வாய்ப்புடைய
சுற்றத்தார் தங்கட்கும் தோழர்க்கும் - வெற்றித்
திருமால் தனக்கும் திறற்குருநா டாளும்
பெருமானும் விட்டான் பெயர்ந்து.

எ-து. கண்ணனுள்ளிட்ட யாதவ வேந்தர்க்கும் குந்தி
போசன், பாஞ்சாலன், பாண்டியன், திரிகர்த்தன், கேகயன், சேதிபன்

6. ஓட்டிய - உடன்படிக்கை செய்துகொண்ட, வட்டப்பணி அகல - அலைந்து திரியும் அல்லல்
அகல; பாம்பு தாங்கும் அகன்ற பாரென்றுமாம்.
7. காட்டில் வாழ்ந்த காலம் பன்னீரியாண்டு; கரந்து வாழ்ந்த காலம் ஓரியாண்டு. நிரை -
ஆநிரை; விராடவேந்தன் ஆநிரையை மீட்டு வெளிப்பட்டார் என்க. வியன் - அகன்ற.
இவண் முழுமை சுட்டியது.
8. இனிய வேந்தர் - உறவும் நட்பும் உடைய அரசர். பொருமுகப்ப - போர் எடுக்க. முகப்ப -
எடுப்ப (சிந்தா. 323) புனனாடன் - புனல் நாடன்; நீர்வள நாட்டையுடைய தருமன்.
திருமுகமும் தூதும் வெவ்வேறு செலவிட்டான் என்க.
9. திருமால் - கண்ணன். குருநாடாளும் பெருமான் - தருமன்.
பா. வே: 1. டிருந்தார்கள் வேந்து. 2. சங்கு.
3. வாள்வேந்தர்.

ஆகிய வேந்தர்களுக்கும் தீதின்மையும் வெளிப்பாடும் சொல்லித் திருமுகமும் தூதும் போக்கினான். அது யாங்ஙனமோ எனில் :
(9)

10. அன்று சபையுள் அரவுயர்த்தோன் ஓட்டியநாள்
சென்று கழிந்தன தீதின்மை - ஒன்றியநம்
பேராழி வைகும் பெருமாற்குச் சென்றிதனைச்
சோராமல் சொல்லென்றான் தூது.

என்று இவ்வகை சொல்லித் தூதரைப் போக்கிச் செல்லா நின்ற
நாளாகத்து ஒருநாள் யாது செய்தார் தூதுவர்: (10)

11. குன்றுங் குரைகடலும் கொய்பொழிலும் தான்கடந்து
சென்றங் கெழில்துவரை சேர்ந்ததற்பின் - வென்றி
முரசயர்த்தான் தூதன் விரைந்தணைந்தான் வானோர்
அரசயர்த்த வேந்தன்பால் ஆங்கு.

இவ்வகை தூதனும் போய்த் துவாரகை சென்று புக்குக்
கண்ணன் அரண்மனை வாயிற்கண் நின்று, வாயில் காவலரைக்
கண்டு தன்வரவு அறிவிப்ப, மற்றவரும் உள்புகுந்து கண்ணனுக்கு
விண்ணப்பஞ் செய்ய, அருட்பாடு எனக் கேட்டுத் தூதனும்
புகுந்து கண்ணனைக் கண்டு களிகூர்ந்து வணங்க, நின்ற தூதனை
நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (11)

12. எங்குநின் றெம்மிடைக்கு வந்தாய் எனவுரைத்த
கொங்கலர்தார் மாயனுக்குக் கூறுவான் - அங்குப்
பொருபடையில் வாய்வைக்கும் போர்வேந்தர் நன்பால்
வரவிடுத்தார் யான்வந்த வாறு.

அன்றியும், (12)

10. பேராழி வைகும் பெருமான் - பெரிய கடலில் தங்கும் பெருமானாகிய கண்ணன்.
பெருமைக்க சக்கரப்படை தாங்கியிருக்கும் பெருமானாகிய கண்ணனுமாம். தீதின்மை
- கேட்கின்ற வெளிப்பட்டு இருத்தல்.
11. குரைகடல் - ஒலிக்கும் கடல். பொழில் - சோலை. பூவும் காயும் கனியும் கொய்து
பயன்கொள்ள இடமாக இருப்பதாகலின் கொய் பொழில் என்றார். துவரை - துவரையம்பதி,
ஆவது கண்ணன் வீற்றிருக்கும் வடமதுரை. அருட்பாடு - இசைந்தமை அருளிச் செய்தல்.
12. இடை - இடம். கொங்கு அலர் தார் - தேனொழுகும் மலர் மாலை. வாய் - இடம்;
வாய்மையுமாம்.

13. எம்பெருமான் நின்மாமியீன்றெடுத்த பஞ்சவர்கள்
வம்பவிழ்தார்ச் சோதி மணிவண்ணா - தங்கள்
வரவறிக என்றுரைத்தார் வானரத்தால் அன்றங்
கரணிலங்கை செற்றாய் அறி.

எனக் கேட்டுப் பேரன்பினனாய் மற்று அவனுக்குச் சிறப்புச்
செய்து யாதவ வேந்தர்களோடும் யாங்ஙனம் படையெழுந்தான்
கண்ணன். (13)

14. அச்சஞ்சூழ் சாபம் அரசழிய வந்தவன்தண்
மச்சஞ்சூழ் நாடன் மகனோடும் - பிச்சஞ்சூழ்
மாச்சுற்றத் தேர்சுற்ற மாலவன்தான் வந்தான்தன்
கோச்சுற்றம் அத்தனையும் கொண்டு.

இவ்வகையே சுவேதனோடும், அபிமன்னு, துருபதன்
ஆகியவரோடும், சாத்தகி உள்ளிட்ட தம்பிமாரோடும், சாம்பன்
முதலாய முதன்மையான மக்களோடும் கண்ணன் பலதேவன்
வந்து காண மனமகிழ்ந்து இனிதிருந்த இடத்துச் சுவேதனைக்
கொண்டு சென்று மச்சவேந்தனுக்குக் காட்ட அவன் எத்தன்மை
யனாய் யாது செய்தானோ வெனில்: (14)

15. செல்வனைப் புல்கித் திருநெடுங்கண் ணீர்சோர
வெல்ல விருந்த வினையேனை - அல்லற்
படவந்தாய் என்றும் படர்ந்தனையோ என்றும்
தடவந்தான் தன்மகனைத் தான்.

இவ்வகை, தன் செம்மலர்க் கண்ணீரருவி சோர விம்மி
விம்மி வெய்துயிர்த்துச் சுவேதனைத் தழுவிக்கொண்டு சாலப்
பொழுது எண்ணியிருந்து கண்ணனை நோக்கி யாது சொன்னான்
விராட மன்னன் : (15)

13. மாமி - சூந்தி, வம்பு அவிழ் தார் - புதிதாய் மலர்ந்த மலரால் ஆகிய மாலை. மணிவண்ணன்
- நீலமணி போலும் நிறமுடைய கண்ணன். வானரம் - குரக்குப்படை. செற்றாய் -
அழித்தாய். கண்ணன் தோற்றரவுக்கு முன்னையது இராமன் தோற்றரவாகலின்
'வானரத்தால்...செற்றாய்' என்றார்.
14. 'அச்சஞ்சூழ் சாப' வரலாற்றைப் பதினெட்டாம் வெண்பா உரையிடைக் காண்க. 'மச்சஞ்சூழ்
தண்நாடன்' என இயைக்க. பிச்சம் - இறகு, குஞ்சம். மா - குதிரை. மாலவன் - கண்ணன்.
கோச்சுற்றம் - அரசு சுற்றத்தார்.
15. புல்கி - தழுவி. 'வினை வெல்ல இருந்தேனை' என இயைக்க. தடவந்தான் - தடவினான்.
படர்தல் - அகலுதல், நினைதலுமாம்.

16. வாழி திருவடியாய் மண்ணுலகை மூவடியால்
ஏழுலகுங் கொண்ட இணையடியாய் - சூழொளிசேர்
பொங்கிருந்தார் வேணி புனையும் திருவடியாய்
எங்கிருந்தான் சொல்லாய் இவன்.
அன்றியும், (16)
17. எங்குத் தலைப்பட்டாய் எங்கிவன்போய்த் தூன்பயின்றான்
அங்கிவனை யுற்றனவும் ஆழியாய் - இங்கிவனை
யானிழந்த காரணமும் எல்லாம் எமக்கறிய
ஏனமாய் நின்றாய் இயம்பு.
எனக் கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன் : (17)
18. செற்றவனைக் காய்ந்த திறமும் சிவேதன்போய்
நற்றவங்கள் நாடினதும் நன்றாக - மற்றவன்தான்
தங்கட் குதவினதும் தார்வேந்தற் குற்றுரைத்தான்
வெங்கட் கடாயானை வேந்தி.

எ-து: “இவன் பண்டு வானவனாக வாழுங்காலத்து எட்டு
வசக்கள் இவனை ஒருகாரணத்தாற் ‘சாப’ மிட, அச் ‘சாபம்’
இவன் பெயரெழுதிய ஓர் பகழியினால் ஏவுண்டு மயிலுருவாய்
நின் அருகு வீழ்தலும், நீ அஃதுணராது முனிய, ஒரு பரிசினால்
உய்ந்து போந்து சிவபெருமானை நோக்கிப் பலகாலந் தவஞ்
செய்து ஆங்கு அவன் திருவருளால் சிறந்த மெய்ம்மறையும்
கணைப்புட்டிலும் பெற்றுப் போந்து வானுலகுக்கு ஒப்பான
துவாரகையில், அசுரரோடு எங்களுக்கு அமர் விளைந்த
விடத்துப் பதினாயிரம் அசுரரையும் அரன் அருளிய சீரிய
அம்பால் கொன்று வீழ்த்து, யாதவர்க்குள்ள பகைகெடுத்துக்

16. “மூவடியால் .... இணையாய்” மாவலிபால் மண்ணிரந்து மூவடி நிலம் பெற்று நெடிது
வளர்ந்து ஈரடியால் அளந்த கதையை உட்கொண்டது. வேணி - குழல், கூந்தல்.
17. தலைப்படுதல் - காணப்படுதல். பயிலுதல் - தங்கியிருத்தல், உற்றன - நேர்ந்தன. ஆழி -
சக்கரப்படை. ஏனம் - பன்றி; வராகத் தோற்றரவுச் செய்தியைக் கருதியது.
18. காய்தல் - முனிதல். உதவுதல் - அசுரர்க்கும் யாதவர்க்கும் போர் நிகழ்ந்த காலையில்
தான்பெற்ற அரும்படைக் கலங்களால் அசுரரை அழித்து யாதவர்க்கு உதவுதல். தார் -
மாலை, வேந்தன் - விராடன், வெங்கட்கடாயானை - சினத்தால் சிவந்த

கொடுத்து விற்றிருந்த விடத்துக் குருநாட்டின் கொற்றவன் தருமன் வெளிப்பாடுகேட்டு இங்கு வருகின்ற என்னோடும் வந்தான். எனக் கேட்டுப் பேரன்பினனாக 'இளவரசியற்ற நாள் வரைக' என்று மணியணியும், மன்னர் சின்னமும், ஆடை வகைகளும் அகமகிழ்ந்தருளி அளவளாவி இனிதாங்குச் செல்லா நின்ற நாளகத்து ஒருநாள் மத்திர வேந்தன் சல்லியன் யாது செய்தான். (18)

19. மத்திரத்தார் கோமான் மருமகன்றன் பாலணைய
இத்திரத்து மேல்வந்தான் என்றென்று - சித்திரத்து
மானாக முன்னுயர்த்த மன்னன் வழிவிருந்து
தானாகச் செய்தான் சமைத்து.

இவ்வகை மருமக்கள் வெளிப்பாடு கேட்டு வருகின்ற சல்லியனைத் துரியோதனன் கண்டு, 'இவன் பெருவீரன்; வாய்மையாளன்; இங்கு இவன் போவதன் முன்னம் இசைவு பண்ண வேண்டும்' என்று மற்று அவனுக்கும் அவன் பெரும் படைக்கும் தருமன் விருந்து செய்தானாகத் தன் நாடு முற்றும் விருந்து செய்வித்துச் செல்லா நிற்ப, அக்கணத்துச் சல்லியனும் அஃதறியாமல் விருந்து அருந்தி இருந்த விடத்துக் கதுமெனத் துரியோதனன் வெளிப்பட்டுத் தன் குறை வெறுப்பும், தன் சோறுண்டமையும் சொல்லித் தனக்குப் படைத்துணை செய்வானாக மற்று அவன் கைப்பிடித்து யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (19)

கண்களையுடைய மதயானை. பகழி - அம்பு. ஏவுண்டு - ஏவப்பெற்று. அரன் - சிவன். நாள் வரைக - நாள் திட்டப்படுத்தித் தருக.

19. மத்திரத்தார் கோமான் - சல்லியன், மருமகன் - தருமன். இத்திரம் - இவ் வறுதி. மேல்வந்தான் - மேற்கொண்டு வந்தான். மானாகம் - மாநாகம், அரவக்கொடி, மன்னன் - துரியோதனன். வழி விருந்து - வழிக்கண் விருந்து, சல்லியன் செல்லும் வழிகளில் எல்லாம் துரியோதனன் திட்டமிட்டு விருந்து செய்தான் என்க.

கதுமென - விரைந்து. குறை வெறுப்பு - குறைத் துன்பம். கைப்பிடித்துக் கூறுதல், உறுதிமொழிதற்கு அடையாளம் என்க. மத்திரநாட்டு வேந்தனாகிய சல்லியன் மத்திரைக்கு உடன்பிறந்தான். அவள் பெற்ற பிள்ளைகள் நகுல சகாதேவர் ஆதலால் பாண்டவர் பக்கல் சல்லியனுக்கு இருந்த உரிமை அறிக.

20. முன்னொருவன் செய்யும் உபகாரம் மூவுலகம்
தன்னைக் கொடுத்தாலும் சாருமோ - என்னே
உயிர்க்குறுதி யாக ஒருவர்சோ றுண்டார்
பிறர்க்குரிய ராவரோ பேசு.

எ-து. “என்சோறுண்டு என்னுடன் இனிதுரைத்துப்
புறமன்னர்க்குப் படைத்துணையாமது போர்வீரர்க்கு அறமன்று
கண்டாய்” என வேண்டிக் கொண்டு மனத்தை மாற்ற, மாற்றுண்டு
துரியோதனனுக்கு உடன்பட்டுப் பின்னை யாது செய்தான்
சல்லியன்.” (20)

21. அரவயர்த்தோன் சல்லியனுக் காங்குவழி தன்னில்
விரவுதரு மன்விருந் தென்று - கரவினிடும்
சோற்றின் வலியால் துவக்குண்டான்; ஈதன்றோ
மாற்றரசர் வஞ்சித்த வாறு.

இவ்வகை துரியோதனன் வஞ்சனையாற் சல்லியன் துவக்
குண்டு மற்று அவனுடன் அத்தினாபுரம் நோக்கிப் போகின்ற
எல்லைக்கண் துரியோதனனை நோக்கிச் சல்லியன் சொல்லு
வான், ‘தருமனைக் கண்டு மற்று அவன் சந்து ஒழியாதவாறு
சொல்லி வருவேன்’ என்றானைத் தகைந்து, நீ அங்கு மாறு

20. முன் - முற்பட. சாருமோ - இணையாக நிற்குமோ. ஒருவர் செய்யும் உதவி உலகினும்
விஞ்சுதலைக்,
“காலத்தினால் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது” - திருக்குறள் 102
என்பதாலும், உணவு உயிர்க்குறுதி யாதலை,
“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே
உண்டி முதற்றே உணவின் பின்டம்” - புறநானூறு 18
என்றும்
“மண்டிமணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே” - மணிமேகலை, 11: 95: 6
என்றும்
“மக்கள் யாக்கை உணவின் பின்டம்” - மணிமேகலை 10:90
என்றும் வருவனவற்றாலும் அறிக.
21. விரவுதல் - கலத்தல்; அஃதாவது உள்ளக் கலப்பு. கரவு - வஞ்சம். சோற்றின் வலி -
சோறுண்டதால் உண்டாகிய செய்ந்நன்றி மறவாமையின் வலிமை; துவக்குண்டான் -
கட்டுண்டான்; வயப்பட்டான் என்க.
சந்து - பொருந்துதல்; இவண், உறவுமுறை. தகைந்து - தடுத்து.

பட்டுவிடாமல் வருவாயாக எனக் கேட்டு யாது சொன்னான்
சல்லியன்: (21)

22. தஞ்சம் எனஒருவர் சோறுண்ட தாளாண்மை
வெஞ்சமரில் அன்றி விளிவரோ - தஞ்சம்
அவர்க்காக வந்தேன்; அரவயர்த்தாய், மீட்டாய்;
எமக்காமா ரீதோ இயம்பு.

என்று இவ்வகை சொல்லிப் பின் யாது செய்தான் சல்லியன்: (22)

23. அத்திப் பதிக் கே அடிப்படையைத் தானேவி
மத்தக் களிறனையான் வந்தனைந்தான் - மொய்த்தமணிச்
சென்னியான் முன் வணங்கத் தேர்வேந்தர் மாமனும்
பன்னினான் எல்லாம் பரிந்து.

இவ்வகை தன் பெரும்படையைத் துரியோதனனுடன்
அத்தினபுரத்து ஏறப்போகவிட்டு உபலாவிய நகரம் புகுந்து
தருமனைக் கண்டு யாது சொன்னான் சல்லியன்: (23)

24. அரவயர்த்தோன் செய்தவினை ஆங்குவழி தன்னின்
முரசயர்த்தோன் மூண்டவிருந் தென்றே - கரவினிடும்
சோற்றின் வலியால் துவக்குண்டேன் கண்டாயே
மாற்றரசர் வஞ்சனைக்கே வந்து.

என்று இவ்வகை அறநெறியுடன் நின்ற மத்திர வேந்தன்
சல்லியனை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமன்: (24)

25. எங்கள் துணையாய் எமக்காய் அவர்க்கானாய்
கங்கைகூழ் நாட்டவர்தங் காவலனே - துங்கப்
படைக்கடைமுன் நீநிற்கப் பாரதப்போர் வெல்லக்
கடைப்படுமோ வென்றான் கலந்து.

22. தஞ்சம் - புகலிடம். தாளாண்மை - ஊக்கம். சமர் - போர். விளிதல் - இறத்தல்.
அவர்க்காகத் தஞ்சம் வந்தேன் - பாண்டவர்க்காகத் துணைக்கு வந்தேன். மீட்டாய் -
திருப்பினாய். எமக்கு ஆம் ஆறு ஈதோ - எமக்கு ஆகிய வழி இதுதானோ?
23. அத்திப்பதி - அத்தினபுரம். அடிப்படை - மூலப்படை மத்தம் - மதம். மொய்த்தல் - செறிதல்.
சென்னி - தலை. பரிந்து - வருந்தி.
ஏறப்போக விட்டு - அடையப் போகவிட்டு.
25. துங்கம் - உயர்ந்த. படைக்கடைமுன் - படையின் முன்னிடத்தில், கடைப்படுமோ -
நிறைவேறுமோ.

எ-து. நின்னை உறுதி செய்து துரியோதனன் எங்கள் நாட்டைத் தாராத அளவில், போர் செய்தாகிலும் கொள்ளக் கடவோம் என்றிருக்க எமக்குத் துணையாகாதபடி வஞ்சனையால் துரியோதனன் சோறுண்டு மற்று அவனால் மாற்ற முற்று வந்தாயாகில் மற்று அவனுக்கு நீ துணையாய் நிற்க அவனை யாவராலும் வெல்லவரிது; அல்லால் நின்னை வெல்லும் வழியையாவது கூறுவாயாக எனக் கேட்டுக் கதுமென உடன்பட்டு யாது சொன்னான் சல்லியன்: (25)

26. முன்னை வினையான் முரசயர்த்தாய் நின்னுடைய கையி னெடுஞ்சரத்தால் கால்சாய்வேன் - என்னைக் கொலப்படுவாய் என்றுசொல்லிக் கூறினான் மாற்றார் வெலற்கரிய சல்லியன்றான் மீட்டு.

இவ்வகை மத்திர வேந்தன் சல்லியன் ஊழாலுள்ள பகையினால் வரலாறுரைத்துப் போரில் நான் கொல்லப்படுவேன் என்று குறித்துப் பேசி விடை வேண்டுகின்ற சல்லியனை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமன்: (26)

27. என்னே விதியின் வலியிருந்த வாறென்று பொன்னேர் முகம்வாடிப் பொங்கழலான் - முன்னே போய் மற்றேதுஞ் சொல்லி மறித்திரா தாங்கவற்குக் குற்றேவல் செய்நீ குறித்து.

என்றிவ்வகை தருமன் சொல்லி விடைகொடுப்ப யாது செய்தான் சல்லியன்: (27)

28. இன்னனவங் கூறி யெறிபுனல்வாய் மத்திரத்தார் மன்னவனு மீண்டு வழிக்கொண்டான் - பின்னைப் பொருந்தாத மன்னவரைப் போர்வெல்ல 'என்றிங் கிருந்தான் இமையோர்க் கிறை.

இவ்வகை சல்லியன் மீண்டு போகத் தருமன் கவலையனாக வழிவிடா நின்றதனைக் கண்ணன் கண்டு முறுவலித்தருளி

-
26. சரம் - அம்பு. கால்சாய்வேன் - வீழ்ந்து படுவேன். என்னைக் கொலப்படுவாய் - என்னைக் கொல்வாய்.
28. எறிபுனல் - அலைநீர். வாய் - இடம். இமையோர்க்கு இறை - கண்ணன். பா.வே. 1. என்றே யிருந்தான்.

இனிது அங்குச் செல்லாநின்ற நாளாகத்து ஒருநாள் யாது
நிகழ்ந்ததோ வெனில்: (28)

29. அங்ஙண் இருமருங்கு மன்னர் அயலார
எங்கும் இடமின்றி ஈண்டிறே - பொங்கொளிமான்
தேர்வேந்தர் ஐவரையும் தீதின்மை கேட்டுவந்த
பார்வேந்தர் மன்னர் படை.

இவ்வகை பிறநாட்டு வேந்தரும் நண்பரும் உறவினரும்
வந்து எல்லாத் திசையும் நிறைய ஈண்டியிருந்தான் தருமன்
என்றவாறு. அப்பொழுது விராடன் யாது செய்தான்: (29)

30. வின்மருவுந் திண்டோள் விசயன் திருமகற்குத்
தன்மகள் உத்தரையைத் தான்கொடுத்தான் - நன்மகிழ
நல்லியாணர் நாடி நகரங் களிசூரக்
கல்லியாணஞ் செய்தான் கலந்து.

இவ்வகை உத்தரையை அபிமன்னுவுக்குக் கொடுத்து உலக
மகிழத் திருமணஞ் செய்து, பாண்டவரும், மனமகிழ்ந் திருந்து
அங்குச் செல்லாநின்ற நாளாகத்து ஒருநாள், தருமனையும்
நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் கொண்டு சென்று உப
லாவியம் என்னும் நகரம் நண்ணி, உத்தரனால் அமைக்கப் பெற்ற
பாடிவீடுகளில் பார்வேந்தரை இருப்பாராக்கிச் செல்லாநின்ற
நாளாகத்து ஒருநாள், தருமன் அரசர் புடைசூழக் கண்கவருங்
கழிவனப்பிற் கருங்குழலியர் வெண்சாமரை யிரட்ட அரியணை
மிசை யிருந்த பொழுது கண்ணன் முகம் நோக்கி யாது
விண்ணப்பஞ் செய்தான் யக்கிய சேனன்: (30)

29. அங்கண் - அவ்விடத்து. மருங்கு - பக்கம். அயலார அடுத்திருக்க. ஈண்டுதல் - நெருங்கிக்
கூடுதல். மான் - குதிரை. தீதின்மை - நலம். "படை இடமின்றி ஈண்டிற" றென்க.

30. விசயன் திருமகன் - அருச்சுனன் திருமகனாகிய அபிமன்னு. நல் யாணர்; நல்லியாணர் -
நல்ல புதிய வருவாயினர். "அறாஅயாணர்" (புறம். 375) கல்லியாணம் - திருமணம்.
நல்லியாணர் என்பதன் எதுகை நோக்கிக் கலியாணம் கல்லியாணம் ஆயிற்று.
யக்கியசேனன் - துருபதன். உத்தரன் - விராடவேந்தன் மைந்தன்; இவன் உடன்பிறந்தான்
உத்தரை. இவனுக்கு மூத்தான் கவேதன்.

31. பட்ட நுதல்யானைப் பாண்டவரோ டாடவர்கள்
ஒட்டிய நாளே உறைந்தார்கள் - விட்ட
நறுமா மலர்ப்படப்பை நன்னாட்டில் தாயம்
பெறுமா றுலகளந்தாய் பேசு.

எ-து. “அத்தின புரத்துச் சூதாடிய ஞான்று துரியோதன னுடன் ஒட்டிய பரிசே பதின்முன்று ஆண்டும் உறையப்பெற்றது. இனி இவர்கள் நாடாளுநம் உரிமை பெறுமாறு திட்டமிட்டுச் சொல்” என்ன யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (31)

32. ஆண்டு பதின்முன்றுஞ் சென்றன வென்றிமை
வேண்டி விடுக விறல்வேந்தீர் - வேண்டினாற்
பார்காட்டித் தந்தானேல் தந்தானாம் தாரானேல்
போர்காட்டிற் றன்றோ பொர.

எ-து. வாய்மை யுரை வழுவாமல் அத்தினபுரத்து ஒட்டிய பரிசே பதின்முன்று ஆண்டளவும் காடுறைந்து வந்தார். இனி, தருமன் நாட்டைப் பெறுமாறு யாது? என்று வீடுமர் துரோணர் விதுரர் ஆகியோரைச் சான்றாக வைத்துத் துரியோதனனை நாடு வேண்டத் தாரானாகிற் போர் செய்தாகிலும் உரிமை கொள்ளக் கடவோம் என்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு அருகிருந்த பலதேவன் யாதருளிச் செய்தான்: (32)

33. அவனு முடிக்குரியான் தோன்றல் அவனுக்
கிவனும் இடுகவற்றால் தோற்றான் - அவனும்
அரசிழவா வண்ணம் அறிந்துரைமின் என்றான்
வரைகெழுதோள் மன்னன் மதித்து.

31. பட்டநுதல்: நுதல்பட்டம் - நெற்றிப் பட்டம். ஒட்டிய நாள் - உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட காலம். படப்பை - வயல் நிலம், தோட்டம். தாயம் - உரிமை. உலகளந்தான் - கண்ணன் ஒட்டிய பரிசு - ஒட்டியவாறு.
32. விறல் - வலிமை. வேண்டினால் - தூது சென்று வேண்டினால். தந்தானேல் - தந்தான் என்றால். உங்களுக்குரிய பார் இது என்று காட்டித்தாரானாயின் அவன் குறிப்புப் போர் காட்டிற்றாகக் கொள்க என்றானாம்.
33. அவன் - துரியோதனன். முடிக்குரியான் தோன்றல். ஆட்சி செய்தற்குரிமையுடைய திருதராட்டிரன் மைந்தன். கவற்றால் தோற்றான் - சூதினால் தோற்றான். வரைகெழுதோள் - மலை போன்ற தோள். மன்னன் - பலதேவன். சந்து - பொருத்தம். இதம் - நன்மை. சாத்தகியாவான் சத்தியகன் என்பவனுடைய மைந்தன். கண்ணனுக்கு ஒன்று விட்ட தம்பியாக அமைந்தவன்.

எ-து. இக்குலத்தின் மூத்தவன் மகன் ஆதலிற்றுரியோதனன் தருமனைத் துன்புறுத்திக் கொண்டானும் அல்லன். வீடுமர் துரோணர் விதுரர் ஆகியோரைச் சான்றாக வைத்துத் தோற்றது என்றும், தொல்லுரிமை என்றும் இவ்விரண்டும் நினைத்துத் தருமனுக்கும் துரியோதனனுக்கும் சந்தாகுமாறும் இதமாமாறும் எண்ணித் துணிவீரமின் என்று பலதேவன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான் சாத்தகி (33)

34. மான மணிவரைத்தோள் வாழ்வேந்தீர் மற்றிவன்றன்
மேனியிற் காட்டி வெளுத்ததே - தானோர்
அறத்தினால் அன்றியே அன்பொருபால் ஓடி
மறத்தினால் கட்டுரைத்த வாக்கு.

எ-து. வாய்மை யுரையே நோன்பாகக் கொண்ட தருமன் வேள்வி செய்ததற்குப் பொறாது அரசநெறி துறந்து, ஆசான் உரை கடந்து, சகுனி வல்ல மாயச் சூதினால் அரசவையில் வஞ்சித்துச் சூதாடிப், பொருள்களும் ஊர்திகளும் வளநாடும் வரையூர் பதியும் கொண்டானை அறநெறி செய்தான் என்று துரியோதனனை ஒருபாற் கோடி அரசவையின்கட் பேசுகின்றாய்; ‘உருவி னகத்தே உணர்’ வென்பது பலதேவனிடத்தே காணப் பட்ட தென்று சாத்தகி முனிந்துரைப்ப, மற்று அவனைக் கைகவித்து யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (34)

35. மூத்தான் இருக்க இளையான் அரசாடல்
கோத்தருமம் என்கின்றாய் கொற்றவனே - மாத்தன்
செறிகுன்றத் தெள்ளருவி சேயலைக்கு நாடா
நெறிகுன்றச் சொல்லுவதோ நீ.

34. மானம் - பெருமை. மேனி - உடல் (நிறம்). ஓர் - ஒப்பற்ற. கட்டுரைத்த - கூறிய. அன்பொருபால் ஓடுதல் - துரியோதனன் பக்கம் சார்ந்துரைத்தல். உடலினும் வெள்ளையாக இருந்தது உரை என்று பழித்தான் சாத்தகி. பலதேவன் வெண்ணிற மாதல், “கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி அடல்வெந் நாஞ்சிற்பனைக்கொடி யோனும்” என்பதால் (புறம். 56) அறிக. வெண்மை அறிவின்மையாதலை, “வெண்மையெனப்படுவது” என்னுங் குறளான் (844) அறிக - வரையூர்பதி - கணக்கிட முடியாத ஊர்கள். கோடுதல் - சாய்தல், வளைதல்.
35. மூத்தான் - தருமன். அவன் துரியோதனனுக்கு அகவையால் முதிர்ந்தான் ஆதலால் அம்முறை கூறினான் கண்ணன். மூத்தவர்க்குரித்தரசெனும் முறைமை” என்பது கம்பன் வாக்கு. (அயோத். 168)

எ-து. ஆசான் உரையே அமைதியாகக் கொண்டு பற்றற்றிருந்த தருமனை இகழ்ந்து வஞ்சித்துச் சூதாடி மண் கொண்டது அரசமுறை அன்றுகாண் என்று அறிவழிந்து பின்னும் நாடு கொடாமல் இருப்பது கேட்டார்க்கு வழக்கன்றே என்று பல தேவனை நோக்கியுரைத்துப் பின்னும் தருமனை நோக்கி “ஈண்டளவுங்கள் உரிமை வேண்டி மதியாளனாக இருப்பவன் ஒரு மறையோனை அழைத்துத் துரியோதனனிடத்துப் போக விடுத்து நாடுவேண்டி மறு அவன்றன் உளமறிந்து, தாரானாகில் எமக்கு அறிவிப்பீராமின்” என்று அருளிச் செய்து கதுமென மற்று அவரைவிட்டு நீங்கியாது செய்தான் கண்ணன். (35)

36. முன்னை முதற்பொருளாய் மூவுலகுந் தானாகிப்
பின்னை யமரர்களாம் பெற்றியான் - தன்னையே
எண்ணினார் உள்ளத் திடரகற்ற வல்லானும்
நண்ணினான் அத்துவரை நன்கு.

எ-து. தருமன் முதலானவர்களுக்கு விடைகொடுத்து உபலாவிய நகரம் விட்டு நீங்கிச் சாத்தகியையும் திட்டத் துய்மனையும் மற்றும் சுவேதனை ஒழிந்த மன்னர் மைந்தர் களையும் நாராயண கோபாலரையும் உடன் கொண்டு வெண்குடை மேல் நிழற்றக் கலுழக் கொடி விசும்பணுவ எம்மருங்கும் எழில்மணிக்கவரி அருகிரட்ட எழுந்தருளித் துவரை மாநகர் புகுந்தருளினான் கண்ணன் என்றவாறு, இப்பால் சிறிது பொழுது கழித்துத் தருமனும் விராடவேந்தனும் ஒருதனி யிருந்து செய்யத்தக்கன குறித்து வீற்றிருந்த தருமனை நோக்கி யாது சொன்னான் விராட வேந்தன்: (36)

36. பெற்றி - தன்மை. தன்னையே எண்ணினார் உள்ளத்து இடர் அகற்ற வல்லான் கண்ணன். துவரை - துவரையம்பதி. திட்டத்துய்மன் - துருபதன் மகன். பாஞ்சாலியின் உடன் பிறந்தான். துரோணனைக் கொல்வதற்காகவே துருபதன் செய்த வேள்வியில் பிறந்தவன். நாராயண கோபாலர், திருமால் வடிவினர். ஆயர்பாடியில் கண்ணனுடன் ஆடிய ஆயமகளிர் வழிவந்தவர். இரட்ட - அசைக்க, விசிற.

37. உரிமைதனை வேண்டி ஒருவனைநாம் விட்டாற்
பெருமையர வக்கொடியோன் பேசில் - வெருவச்
செருவிளைத்துப் பார்தொள்ளச் செங்கணெடு மாறன்
அருவரைத்தோள் அன்றோ அரண்.

எ-து. சான்றோர் துணையாவது முன்பு சென்று
வேண்டினார்க் கன்றோ என்றும், துரியோதனன் நாடு தாரா
னாகின் பின்னைப் போர் புரிந்தாயினும் நிலங் கைக்கொள்ள
வேண்டுமென்றும் நிறையறிவால் கண்ணன் அருளிச் செய்த
படியை ஆசான் அருள் உரையாகக் கொண்டு துணிந்து நமக்குப்
போர்க் களத்தில் வந்து துணைசெய்வார்க்கும் அரசர்களுக்கும்
உங்கள் வெளிப்பாடும் தீதின்மையும் கூறிய உறுதிப்பாடு
கெடாமல் வந்து நாடு வேண்டி விடுவதாகத் துணிந்தவாறும்
பேசி ஈண்டன் விடுப்பாயாக என்று பாஞ்சால வேந்தன் சொல்லக்
கேட்டுப் பல்வேறு வகைப்பட்ட தூதரையும் பல்வேறு நாடு
களுக்குப் போக்கித் துரியோதனனிடைப் போவார் யாவரோ
வெனத் தெரிந்து தம்முடைய வேள்வியாசானாகிய தெளமியனை
அழைத்து யாது சொல்லி விடுத்தான் தருமன்: (37)

38. தந்தைக் குரியதுவும் தானாள் நானாள்
எந்தைக் குரியதொன் றீயுமே - வந்து
புனத்தினைக்கே மான்புகுதும் பொன்வரைசூழ் நாடன்
மனத்தினைக்கண் டாய்வை அறிந்து.

எ-து. நீ சென்று அத்தினபுரம் புக்குத் திருதராட்டிரனை
முன்னங்கண்டு எங்கள் தீதின்மையும் வெளிப்பாடும் பேசி
மற்றவனை அனைவரும் வணங்கிய வணக்கத்தை யுரைத்து
அவன் அருளால் வீடுமார், துரோணர், கிருபர், அசுவத்தாமன்

37. அரவக்கொடியோன் பெருமை பேசில் என்றியைக்க. பெருமை யாவது நாடு தாரேன் எனச்
செருக்கி யுரைத்தல். செரு - போர். மால் + தன் = மாறன். பார்தொள்ள மாறன் தோளே
அரண் என்க. கண்ணன் அருளால் கைவரப்பெறும் என்பதாம்.
ஈண்டன் - விரைந்து. பாஞ்சால வேந்தன் - துருபதன். துரியோதனனிடைத் தூது
செல்வான் 'உலுகான்' என்பார் வில்லி. உலுகன் தூதுச் சருக்கம் காண்க.
38. தந்தைக்குரிய தாயத்தைத் தானாள்வானாக. எந்தைக்குரிய தாயத்தை நானாள்
ஈவானாக என்று தூது விடுத்தான் தருமன். தந்தை - திருதராட்டிரன். எந்தை - பாண்டு.
புனம் - காடு. புக்கு - புகுந்து. பட்டாங்கு - உண்மை.

உள்ளிட்ட நண்பர் உறவினரைச் சான்றாக வைத்துத் துரியோதனனைக் கண்டு முன்னம் ஒட்டிய காலம் கழிந்த பட்டாங்கு முரைத்து நாடு வேண்டினால் தாரானாகில் நாட்டில் பாதி தரினும் கொண்டு போதுக என்று வேள்வி ஆசானை விடுப்ப, அவனும் விடை கொண்டு புறப்பட்டு இரண்டு நாள் வழியிற்றங்கி மூன்றாம்நாள் அத்தினபுரம் புகுந்து திருதராட்டிரனைக் கண்டு தருமன் முதலானவர் வெளிப்பாடும் தீதின்மையும் மற்றவர் வணக்கமும் தெரிவித்து, ஆங்கவனை விட்டு நீங்கித் துங்கக் கருவிக் கடாக் களிற்றுத் துரியோதனனைக் காண்பானாக வேள்வி யாசான் சென்ற எல்லைக் கண் துரியோதனன் இருந்த திருக்கோலம் யாங்ஙனமோ எனில்: (38)

39. சுற்றத் தவர்கூழத் தொல்ரரசர் போற்றிசெய்யக்
கற்றை மணிக்கவரி காலசைப்ப - முற்றும்
பொருந்தாத பஞ்சவரைப் பொய்ச்சூதில் வென்றான்
இருந்தான் எழிலா சனத்து.

இவ்வகை யிருந்த துரியோதனனை வேள்வி யாசானுஞ் சென்று கண்டு வாழ்த்துரைத்து நிற்ப மற்றப் பார்வேந்தனும் இருக்கையும் இலைபாக்குங் கொடுத்து அளவளாவி இனிதிருந்த எல்லைக்கண் மன்னர் மன்னனாகிய துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் வேள்வியாசான்: (39)

40. காடுறையும் ஆண்டும் கரந்துறையும் ஆண்டும்போய்
நாடுறையும் பாண்டவர்நாள் நண்ணியவால் - நீடுறையிற்
பூவேந்து வாவிப் புனலேந்து நன்னாடா
கோவேந்தே யாதுன் குறிப்பு.

எ-து. தருமனுக்கு நீ செய்த உறுதி நாள் நிறைவாயிற்று. இனி உன் கருத்து என்கொலோ எனப்பேசி வேள்வி யாசான் கேட்ப யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (40)

39. கற்றை - தொகுதி, திரட்சி. கால் - காற்று. பஞ்சவர் ஐவர்; அவராவார் பாண்டவர். முற்றும் பொருந்தாமை - எவ்வகைத் தன்மையாலும் தன் இயல்புக்குப் பொருந்திவாராமை. சூதாடுதலை அவரே விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளாமல் வலியுறுத்தலைக் கொண்டு ஏற்றமையால் அதனைக் குறித்ததுமாம். வென்றான் - துரியோதனன். சூதும் நேர்மையாய் ஆடினரில்லை என்பார் "பொய்ச்சூதில்" என்றார்.
40. நண்ணியது - நெருங்கி வந்தது. நீள் + துறை. வாவி - குளம். புனல் - நீர். நன்னாடா, கோவேந்தே என்பன துரியோதனனை நோக்கிய விளிகள்.
பா.வே. 1. என்னுள்

41. நற்றேர் விராட நகரத் திருந்தவற்குக்
குற்றேவல் செய்து குறைந்தாரேல் - மற்றினியோர்
நன்னாடு மன்னவனும் நாடுகபோய்க் காலத்தால்
என்னாடு கைவிடேன் யான்.

எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் வேள்வி யாசான்: (41)

42. தன்றாதை தன்னுரிமை தானாள் நானாள்
என்றாதை என்னுரிமை ஈயுமே - முன்றாதில்
வண்டிரங்குந் தாரான் மனமறிந்து மற்றிதனைக்
கண்டுரைத்து வாவென்றான் காண்.

எ-து. முன்னம் ஓட்டிய பரிசே காடுறைந்து விராடபுரத்து
வெளிப்பட்டிருந்தமையால் இனித் தந்தைக்குரியது தானாள்,
எந்தைக்குரியது யானாள், விடுவதுவே அரசநெறி என்று
உரைத்தான் தருமன் என்று வேள்வியாசான் சொல்லக் கேட்டு
யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (42)

43. எந்தைக் குரிய தெனதே இடுகவற்றால்
தந்தைக் குரியதுமுன் தான்தோற்றான் - முந்தி
வலனா ணெடுங்கொடிமேன் மாமுரசங் கொண்டான்
இகல்தாயம் என்னோ இனி.

இவ்வகை அறநெறி அழியப் பேசக்கேட்டுத் துரியோதனனை
நோக்கி யாது சொன்னான் விதுரன்: ( )

41. குறைந்தாரேல் - இழிவுற்றார்கள் என்றால். விராடநகரக் குற்றேவலில் வெறுப்புண்டாயிற்று
என்றால். காலத்தால் வேறோர் நாட்டையும் மன்னனையும் தேடுவாராக என்றான்
துரியோதனன். அவர்க்கு உரிமை சிறிதும் இல்லை என்றும் தான் தருவதாய் இல்லை
என்றும் கூறுவானாக, “என் நாடு கைவிடேன் யான்” என்றான்.
42. தாதை - தந்தை. முன் தாதில் - முன்னே விளங்கும் மலர்களில். தாது - பூவிதழ். வண்டு
இரங்கும் - வண்டு ஒலிக்கும். தாரான் - மாலையை அணிந்தவன், துரியோதனன். மலரைப்
பறித்து மார்பில் கொண்டமையால் வண்டே வந்து இரங்கும் நிலையாயிற்று என்பது
செய்தியொடு பொருந்திய அடைமொழியாம். சொல்லியது சொல்லியவாறு
சொல்லத்தக்கது தூது என்பதைத் “தந்தைக்குரியதுவும்” என்னும் வெண்பாவுடன் (38)
இதனை ஒப்பிட்டுக் கண்டறிக.
1. வெறுத்தாரேல்.
43. வலன் - வெற்றி. கொடிமேல் முரசங்கொண்டான் - முரசக் கொடியுடையான்; தருமன்.
இகல் - ஒப்பு. இகல் தாயம் - ஒப்பான உரிமை. இனி இகலும் (போரும்) தாயமும் (உரிமையும்)
ஆம். தூதுவிட்டவனே தோற்றவன் ஆதலால் “தான் தோற்றான்” என்று சுட்டினான்.

44. காடுறைந்த பின்னைக் கரந்துறைந்தா லுங்கட்கு
நாடுதரு வேனென்ற நாப்புரண்டால் - கோடுதியே
கொள்ளா துலகங் குறுகாள் திருநம்மை
நல்கார் பெருந்தக்கோர் நன்கு.

எ-து. “பன்னீராண்டு காடுறைந்து ஓராண்டு கரந்
துறைந்து பின்பு வந்து உங்கள் நாடு கொள்ளக் கடவீர்
என்று உறுதி மொழிந்த நாள் முதல் தருமன் தம்பிமாரோடும்
போய்ப் பல காலம் உடல் துயருற்று வந்து தம்முரிமை
வேண்டக் கொடாய் ஆகில் உனக்கும் உறவினர்க்கும் இறப்பே
உறுதி கண்டாய்” என்று விதுரன் சொல்லக் கேட்டும்
உடன்படாதிருந்த துரியோதனனையும், திருதராட்டிரனையும்
நோக்கி யாது சொன்னான் விதுரன். (44)

45. அன்றுன் சிறுவன் துணிந்தனவும் அவ்வவனே
யின்றென்சொற் கேளாத ஏழைமையும் - நன்றென்றே
ஞாலக்கோ ளாயுள்ள நல்வேந்தர் எல்லோர்க்குங்
காலக்கோ ளாகக் கருது.

எ-து. துரியோதனன் முன்னம் துச்சாதனை விடுத்ததுப்
பாஞ்சாலியைக் கூந்தலைப் பற்றிய ஞான்று தருமன் பொறுத்தனை
எதுவென்று கருதுகின்றீர்? அவர்க்கு நாடு கொடுத்து அகற்று
வீராகில் அன்று நீர் செய்த சீர்கேடெல்லாம் சீராம் கண்டீர் என்று
விதுரன் சொல்லக் கேட்டும் உடன்படாதிருந்த திருதராட்டிரனை
யும் துரியோதனனையும் முகம் நோக்கி யாது சொன்னான்
வீடுமன். (45)

44. “காடுறைந்த.....நாடு தருவேன்” என்றது துரியோதனன் முன்னே கூறிய உறுதிமொழி
கட்டியது. நாப்புரண்டால் - சொல்லை மாற்றினால். கோடுதி - கொள்வாயாக. நீ
கொள்ளலாம் உலகம் கொள்ளா தென்க. திரு - திருமகள். நல்கார் - அருள் செய்யார்.
45. அன்று - சூதாடி வெற்றி கொண்ட அன்று. உன் சிறுவன் - துரியோதனன். துணிந்தது
- உறுதி மொழிந்தது. ஏழைமை - அறிவின்மை. நன்று, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. ஞாலம் -
உலகம். கோள் - கொள்கை; அறநெறி. காலக்கோள் - உலக அழிவு காலத்துத் தோன்றும்
கோள். கோள் - மண்டலம், விண்மீன்.

46. ஏற்ற செருக்களத்தில் எல்லோமை யுங்குறித்த
கூற்ற மிரண்டினையுங் கோள்விலக்கி - யேற்றங்
குருநாடு பாகமே கொள்கிற்பார் கண்டாய்
ஒருநாடு வேந்தர்க் கரை.

என்று பின்னுஞ் சொல்லும் வீடுமன்: (46)

47. மண்டபத்துக் கூவுவித்து மாமடிதன் வஞ்சனையாற்
கொண்டதனிப் பாகங் கொடாயாகி - லண்டர்
குலவேந்தர் தூங்களை கொள்விப்பார் கண்டாய்
நலவேந்தர் வேந்தாதந் நாடு.

எ-து. வீமன் தண்டு பிடித்துக் காலாளாய் வந்து இழியு
மாகிலும், அருச்சுனன் காண்டவங் கைப்பிடித்து அடல்நெடுந்
தேரேறி வருமாகிலும், கண்ணனை முன்னீடாகக் கொண்டு
மூவுலகங்கள் கூடிவரினும், காலன் தானே கயிறு பிடித்துத்
தும்பை சூடிவந்து நிற்குமாகிலும் மற்று அவரைப் போர்க்
களத்தில் வெற்றிகொள்ள யாவர்க்கும் அரிது கண்டாய்;
ஆதலால் அவருடனே எதிருமாகில் எரிசுடர் விளக்கில் விட்டில்
பறந்தாற் போல வீம அர்ச்சுனர் சினத் தீயில் இவ்வனைவோமும்
புக்கு அவியின் அல்லது மற்று அவரைப் போர்க்களத்தில்
வெற்றிகொள்ள அரிது கண்டாய் என்று வீடுமன் சொல்லக்
கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன்: (47)

46. எல்லோமையும் - நம் எல்லோரையும். இரண்டினையும் கோள் விலக்கி - இரண்டு
பங்கையும் கொள்வதை விலக்கி. வேந்தர் - பாண்டவர். போர்க்களம் பக்கால் அனைத்தும்
போம். அதை விலக்கின் குருநாடு மட்டும் கொள்வார். ஆதலால் வேந்தர்க்கு ஒரு நாடு
தருவதாக உரை என்றான் வீடுமன்.

47. கூவுவித்து - அழைத்து. மாமடி - மாமனார். “திருமகள் எனப்பெற்ற மாமடிகள்” -
முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத்தமிழ். 7. “மந்தண மிருந்துபுரி மாமடிதன் வேள்வி
சிந்தவியையாடுசிலலோகன்” - தேவாரம். மாமடிகள் சகுனி. பாகங்கொடாய் ஆகில் தம்
நாடு குலவேந்தர் கொள அண்டர் செய்விப்பார் என்க. தெய்வமே அவர்கள் பக்கல் நிற்கும்
என்பதாம்.

48. அழித்தழித்தென் கண்முகப்பே யர்ச்சனன்ற னாண்மை
யழித்தவரை நல்லாட்க ளென்றோய் - சழித்தரங்கஞ்
சிந்தியோ டும்பழனச் சேணாடா பாண்டவர்க்கா
வந்தியோ கங்கை மகன்.

எ-து. வீடுமன் நின்றேத்துவார் இருந்தேத்துவார் போலப்
பாண்டவரைப் புகழ்ந்து வாழ்கின்றான். பொய்யாயிற்றோர்
சொல்லைப் பொறுத்துக் கொண்டு வாழ்கின்றோ மற்றல்ல;
வேயொன்று எரிபரப்ப மூங்கிற்காடு கொளுத்தினாற் போல
மற்றிவன் நிற்கவன்றோ நமக்கும் நம் பெரும் படைக்கும் வருத்தம்
வருகிறது என்று கண்ணன் சொல்லக் கேட்டு மற்றிவனைக்
கைகவித்துத் துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான்
வீடுமன். (48)

49. தையல் சயம்வரத்துஞ் சாய்த்துன்னை யீர்த்தமரர்
பொய்கைக் கரைப்பிணித்த போதகத்து - மையா
நிரைதூரந்த வஞ்ஞான்று நின்னோடே யன்றோ
வரைதிண்ட தோளாண் மகன்.

இவ்வகை அங்கர் கோன் தோல்விகளை வீடுமன்
சொல்லக்கேட்டு மிகவும் வெய்துயிர்த்து யாது சொன்னான்
கன்னன். (49)

50. மூதாதை தன்னை முகநோக்கித் தான்முனிந்து
போதாருஞ் சோலைப் புனனாட - னீதானும்
வாயறியாய் மன்னர் வலியறியாய் வன்செருவிற்
போயறியா யென்னோ புகன்று.

48. அழித்தழித்து - மீண்டும் மீண்டும். கண்முகப்பே - கண்முன்னே. இழித்து - பொதியென
இறக்கி. தரங்கம் - அலை. பழனம் - வயல். பாண்டுவின் மகன் அல்லாத, கங்கை மகனாகிய
நீ பாண்டவர்க்காகப் பேசவே இவண் வந்தாயோ என எள்ளினான் என்க. வந்தியோ -
வந்தாயோ. நின்றேத்துவார், இருந்தேத்துவார் - சூதர், மாகதர்.
49. தையல் - பாஞ்சாலி. உன்னை - துரியோதனனாகிய உன்னை. நின்னோடே அன்றோ -
நின்னோடு இருந்தானன்றோ கன்னன். பாஞ்சாலி திருமணத்தின் போதும், நினைக்க
கந்தருவன் கட்டிக்கொண்டு வானிடைப் போம்போதும், விராட நகரில், ஆநிரை
தூரந்தபோதும் இவன் நின்னோடே இருந்தான் அன்றோ எனக் கன்னனை இகழ்ந்தான்
வீடுமன்.
50. மூதாதை - பாட்டன். போது - பூ. வாய் - வாய்மை.

எ-து. இவன் முதியன் ஆகையாலும் போர்த் தகுதியாளன் அல்லன் ஆகையாலும் குருமொழியே தீர்வாகக் கொண்டு குணமல்லாதன கூறுகின்றான் என்று பின்னுஞ் சொல்லுங்கன்னன்: (50)

51. அத்திரங்க ளீந்தானை யம்பை பொருட்டாக வித்தகத்தாற் பண்டொருகால் வென்றான்போ - வித்தனையே கல்லாத புல்லறிவிற் காங்கேயன் நான்செய்த வல்லாண்மை சொல்லுதிரோ மற்று.

எ-து. வித்தைகளும், சீரிய அம்புகளும் வேண்டினார்க்கே அருளிப் படையற்றிருந்த பரசுராமனை அவன் கொடுத்த சீரிய அம்புகளால் மற்று அவனை வென்ற தல்லது மற்றிவனாற் செய்யப்பட்ட வீரச்செயல்கள் உளவாகில் இன்ன தென்று வேந்தர்கள் சொல்லுவீராமின் என்று கன்னன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான் வீடுமன்: (51)

52. காளையர்கள் வாழ்வுங் கதித்தவர்கள் வில்வலியு நாளை யறியலா நல்வேந்தே - வாளை மடைத்தலையிற் பாயும் வளநாடர் கோவே முடித்தலைகண் முன்னுருளும் போது.

இவ்வகை பேசிப் பாண்டவர்க்கு நாடு கொடாத அளவில் மற்றவருடன் பெரும்போர் உண்டாதலான் அஞ்ஞான்று அருச்சுனன் தன் அணிநெடுந் தேரேறி அம்புக் கூட்டிற் கைவைத்த விடத்து அருந்தேர் வலவரையும் போர் வீரர் ஆனாரையும் அவ்விடத்துக் காண்போம்; மூலைக்குள்ளிருந்து ஆள்வலியும் ஆண்மைகளும் பேசவேண்டுமோ என்று பின்னுஞ் சொல்லும் வீடுமன்: (52)

51. அத்திரம் - படைக்கலங்கள். அம்பை - காசியரசன் மகள். அவளையும் அவள் உடன் பிறந்த அம்பிகை, அம்பாலிகை என்பாரையும் வலிந்து கைப்பற்றிவரத் துணிந்த போது உண்டாய போரில் கொண்ட வெற்றி இவண் சுட்டப்பெற்றது. காங்கேயன் - கங்கை மைந்தன்; வீடுமன்.

52. காளையர்கள் - கன்னன் முதலியவர். கதித்தவர் - வீரமிக்கோர்; பாண்டவர் முடித்தலைகள் முன்னுருளும்போது அறியலாம் என்க.

53. சித்திரனார் வந்துன்றன் நிண்டோ ஞறப்பிணித்து
வித்தகவான் போகவே வில்விசய - னொத்தங்
கணிநெடுந்தே ரேறி யவனுடனே வென்றுன்
மணியணிதோட் கட்டறுத்தான் வந்து.

எ-து. சித்திர சேனன் என்னும் கந்தருவ வேந்தன் நினைக்கக் கட்டிக்கொண்டு போகின்ற ஞான்று இந்தக் காளை மன்னரும் படைவேந்தரும் புறகிட்டோட, அப்பொழுது அருச்சுனன் ஒருவனும் வந்து சித்திரசேனனை வெற்றிகொண்டு உள் பெருவரை அகலத்துக் கட்டறுத்து விடுவித்து மற்றந்தக் கயிறு கொண்டு போய்த் தன் அடுகணைகளுக்குத் தூக்கிட்டு வைத்தான் ஆதலால் மற்றதனைச் சென்று பாருங்கள் என்று பின்னுஞ் சொல்லும் வீடுமன். (53)

54. பாலூன்று நீணிரையும் பார்தொளப்போய்ப் பார்வேந்தீர்
வேலூன்றி நின்றீர் விராடனகர் - மாலூன்றும்
வாயம்பால் வாழ்விசயன் மற்றும்மை வென்றிலனோ
காயம்பா லாரக் கடிது.

அன்றியும்,

(54)

55. சரந்துரந்து பார்த்தன் றனித்தேரை 'யோட்டி
னிரந்தொருவர் நேர்வாரு மின்றிக் - குரங்கின்

53. சித்திரனார் - சித்திரசேனன். பாண்டவர் காடுறைந்த காலத்துத் துரியோதனன் தன் செருக்கு மிகுதியால் பாண்டவரை அழுங்கச் செய்யக் கருதி அணுக, அதை அறிந்த இந்திரன் சித்திரசேனன் என்பானை விடுத்தான். அவன் தேரோடு வந்து துரியோதனனைப் பற்றிப் பிடித்துத் தேரில் கட்டிக்கொண்டு செல்ல, துரியோதனனுடன் வந்த கன்னன் முதலானோர் மீட்டமுடியாமல் போகத் தருமன் ஏவலால் வீமனும் அருச்சுனனும் மீட்டுத் தந்தனர் என்னும் கதையை உள்ளடக்கியது இவ்வெண்பா.

54. பால் ஊன்றுதல் - பால் பொழிதல். நீள் நிரை - நீணிரை. பெரிய ஆநிரை. வேலூன்றி நின்றல், போர் செய்தற் காற்றாமை குறித்தது. மால் - திருமால். மால் ஊன்றும் வாயம் பால் வாழ் விசயன் - கண்ணன் குறிக்கும் குறிப்பின் படிவாழும் அருச்சுனன். காய் அம்பால் - சுடு கணையால். ஆர - மிக.

பா.வே: 1. ஓட்டி நிறைந்தொருவர்.

55. சரந் துரந்து - கணை விடுத்தது. நேர்வார் - ஒப்பார், எதிர்த்தலைப்படுவார். குரங்குக்கொடி அருச்சுனனுக்குரியது. அவன் கொடித் தேரைக் காணவே பகை படித்தேரையாகச் சிதறியோடும். தேரை - தவளை. படி - நிலம்.

கொடித்தேரைக் காணக் குழாஞ்சிதறி யோடும்
படித்தேரை யன்றோ படை.

என்று பின்னுஞ் சொல்லும் வீடுமன்: (55)

56. நாடறிய நாட்டார் சபையகத்தே பாஞ்சாலி
நாடறியத் தூசரிந்த நாசத்தா - னாடறியத்
தன்னெவ்வந் தீர்க்கத் தழற்பூங் குழல்விரித்த
பெண்ணையவ் வண்ண மகள். (56)

அன்றியும்,

57. கங்கை தரித்தா னுடன்மலைந்த கட்டாண்மை
யங்கவன்ற னெஞ்சகமே யாங்கறியும் - பொங்கி
யருவானி லேறி யசுரரைமுன் கொன்ற
செருபூமி காணீர் செயிந்து.

இவ்வகை கன்னனையும் மற்றிருந்த அரசரையும் நோக்கித்
தோல்வி கூறிப் பின்னும் அறநெறி வழுவாமல் துரியோதனனை
நோக்கி யாது சொன்னான் வீடுமன்: (57)

58. பாண்டவர்கள் காடுறைந்து பார்வேண்டப் பார்வேந்தே
யீண்ட னவர்க்குரிமை யீயாயேன் - மூண்டவர்கள்
தெய்வமே பற்றாச் செருவென் றுரிமையினான்
மெய்வழியாக் கொள்வார் விரைந்து.

இவ்வகை சொன்ன வீடுமனையும் ஆங்கிருந்த வேந்தர்
குழாத்தையும் நோக்கி நகை செய்து துரியோதனன் சொல்லு
வான்: உன்னாலும் துரோணராலும் விதுரனாலும் கன்ன
னாலும் பிற நாட்டு வேந்தர்களாலும் மற்றுமுள்ள மன்னர்
மக்களாலும் எண்ணிறந்த நாற்படைகளாலும் காக்கப்

56. தூசு - தூசில். நாசம் - அழிசெயல். எவ்வம் - துன்பம். தழல் பூங்குழல் விரித்தல் - தழல் போன்ற செந்நிறத்தோடு விளங்கத் தன் மெல்லிய கூந்தலை முடியாது விரித்தல். வண்ணம் - அழகு, வண்ண மகள் - பாஞ்சாலி.
57. கங்கை தரித்தான் - சிவபெருமான். மலைந்த - போரிட்ட. கட்டாண்மை - திண்ணியதிறம். பாசுபதம் பெறத் தவமிருந்த காலையில் தவங்கெடுக்க வந்த பன்றியை எய்தபோது சிவபெருமானும் வேடனாகத் தோன்றி அப்பன்றியை எய்ய நேரிட்ட போராட்டச் செய்தி இதிலடங்கியுள்ளது. செருபூமி - போர்க்களம்.
58. ஈண்டன் - விரைவில். தெய்வமே பற்றா - தெய்வமே துணையாக. மெய்வழியாக - நேர்வழியாக. "உரிமை யீயாயேல்...மெய் வழியாக் கொள்வார்" என்க.

படுவேனை வீம அர்ச்சனரால் அழிக்கப்படும் என்றாய்;
அதனால் பாண்டவர்க்கே சார்ந்து சொன்னாய் மூதாதை என
முனிந்து துரியோதனன் உரைப்பக்கேட்டு யாது சொன்னான்
வீடுமன்: (58)

59. வலிமிக்க வாள்வீமன் வாளமரிற் சீறிச்
சலிமிக்க தண்டேந்திச் சார்ந்தாற் - புலிபுக்க
வாடு படுவது போனாம் படுவமுன்ன
நாடு விடுவதே நன்று.

என்றிவ்வகை யுரைத்து அறநெறி வழுவப்பேசுகின்றானை
விட்டு நீங்கித் தன் கோயில் நோக்கிப் போனான் வீடுமன்.
இப்பால் மற்று அங்கிருந்த வீரரில், துரோணன் துரியோதனனை
நோக்கி யாது சொன்னான்: (59)

60. உன்னுடைய பாக முனக்கே நிலையாக
அன்னவர்கள் பாக மவர்க்காகப் - பன்னலையேன்
மண்ணாடு கைவிட்டு வாள்வீமன் நோள்வலியால்
விண்ணாடு வாழ்வீர் விரைந்து.

இவ்வாறு அறநெறி பேசிய துரோணனைப் பேசுவ
தொன்றின்றி யிருந்த பார்வேந்தனை நோக்கி அவ்விடத்திருந்த
கிருபன் யாது சொன்னான்: (60)

61. தம்பியர்க டற்குழத் தார்வேந்தர் போற்றிசைப்ப
வம்பவிழ்தார் 'மன்னா மகிழ்ந்திருந்தாய் - வெம்பியிட
விந்நாடு கைவிட்டிங் கேதிலரா லேவுண்டு
பொன்னாடு வாழ்வீர் புகுந்து.

அன்றியும், (61)

59. வாள் அமர் - கொடியபோர். சலிமிக்க - அலைத்துத் துயரூட்டவல்ல. புலிபுக்க
ஆடுபடுவதுபோல் - புலியிருக்கும் இடத்தைத் தேடியடைந்த ஆடுபட்டழிவதுபோல்.
இவ்வுண்மையை "இடையன், சிறுதலையாயமொடு குறுகல் செல்லாப் புலிதுஞ்சு
வியன்புலம்" என்னும் மதுரைக்குமரனார் வாக்குடன் ஒப்பிட்டறிக. (புறம். 54)

60. பன்னலையேல் - கூறாவிட்டால். விண்ணாடு வாழ்தல் - போரில் இறந்து படுதல்.

61. வம்பவிழ்தார் - புதிதாய் மலர்ந்த மலராலாய மாலை. வெம்பியிட - வெதும்ப ஏதிலர் -
பகைவர். ஏவுண்டு - அம்பால் தாக்குண்டு பொன்னாடு - வீட்டுலகம்.

62. சொன்ன சவுதாயஞ் சோராமற் றுயவவே
மன்னவர்கள் பாகம் வழங்குதியேல் - ஒன்னலரை
வென்றாயு மாதி விறல்வீமன் றோள்வலியைக்
கொன்றாயு மாதி கொடு.

இவ்வகை கிருபன் சொல்லக்கேட்டு முடி துளக்கித் தானும்
இருந்த இருக்கை விட்டு நீங்கி அரசர்கட்கு விடை கொடுத்து
மற்று ஆங்கு நின்ற பாண்டவ தூதன் தெளமியனுக்கும்
வெவ்வுரையால் விடை கொடுத்துத் தன் கோயில் புக்கான்
மன்னர் மன்னன் துரியோதனன் என்றவாறு. இப்பால், (62)

63. மன்றலந்தார் மன்னவனு மாக்கோயிற் புக்கதற்பின்
சென்றரச வேண்டுந் திருமுனியு - நன்றிவர்தங்
கோத்தரும மென்னாக் குருமணிசேர் பூணாரு
மாத்தருமன் பாலணைந்தான் மற்று.

துரியோதனன் உடன்படாமல் உரைத்த செருக்குரையுங்
கேட்டுத் தெளமியன் மீண்டு போந்து உபலாவிய நகரம் புகுந்து
தருமனைக் கண்டு யாது சொன்னான் வேள்வியாசான்: (63)

64. வேந்தன் மறுப்ப விதூர னுரைத்தனவுங்
காந்தாரி கங்கைமகன் கட்டுரையுஞ் - சேர்ந்த
வடிமலர்க்கா லங்கர்கோன் வாக்கு முரைத்தான்
முடிமலர்த்தார் வேந்தற்கு முன்.

இவ்வகை துரியோதனன் இடையிற் போய் நாடு
வேண்டினவாறும், அவன் பேசிய செருக்குரையும், கன்னன்
பேசிய கட்டாண்மையும், வீடுமர், துரோணர் விதூரர் உரைத்த
அறநெறியும் வழுவாமல் எல்லாம் உரைத்து நின்ற வேள்வி
யாசானை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமன்: (64)

62. சொன்ன சவுதாயம் - சொல்லி உடன்பட்ட பொருள். சோராமல் - தவறாமல். ஒன்னலர் -
பகைவர். சொல்லிய பாகம் வழங்குவதே பகைவரை வெல்லும் வழியும், வீமன் தோள்
வலிமையைக் கொல்லும் வழியுமாம் என்றான் என்க. போரிட வாய்ப்பின்றிச் செய்தலே
வீரர்க்குத் தோல்வியாம் என்பது கருத்து.
63. மன்றல் அம் தார் - மணமிக்க அழகிய மாலை. மாக்கோயில் - பெரிய அரண்மனை.
திருமுனி - தெளமியன். இவர்தம் கோத் தருமம் நன்று - இவர்களுடைய அரசியல் அறம்
அழகிது. என்னா - என்று, குருமணி - ஒளிமணி. பூண் ஆரும் - அணிகலம் பூண்ட.
64. மகன் என்பதைக் காந்தாரி, கங்கை என்னும் ஈரிடத்தும் கூட்டுக. காந்தாரி மகன்
துரியோதனன். கங்கைமகன் வீடுமன். அங்கர்கோன் - கன்னன். முடி
மலர்த்தார்வேந்தர் - பாண்டவர்.

65. மன்னன் மறுத்தனவு மற்றோ ருரைத்தனவுங்
கன்ன னுரைத்தனவுங் கட்டுரைத்து - மன்னவனு
நிந்தித்துச் சொன்ன நெறியெல்லா மாயனுக்குச்
சந்தித் துரைத்துவா தான்.

எ-து. துரியோதனனிடையிற் பேசிய அறநெறிகளும், அதனை மறுத்துரைத்த மன்னருடைய உரைகளும், வீடுமர் துரோணர், விதுரர் உரைத்த அறநெறிகளும் அவ்விடத்துக் கன்னன் பேசிய கட்டாண்மையும் வழுவாமல், யாவரும் அறியாது போய்த் திருத்துவரையம்பதி புகுந்து தேவதேவன் கண்ணனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து மற்று அவன் அருளின்படி கொண்டு ஈண்டு வருவாயாக என்று தருமன் விடைகொடுப்ப விடைகொண்டு யாது செய்தான் வேள்வியாசான்: (65)

66. தூய புரோகிதனும் போந்துதுவ ராபதியின்
மாயன் மலரடியில் வந்திறைஞ்சித் - தூயங்
கொடேனென்றான் வேந்தனக் கோவேந்த ரெல்லா
மடாதென்றா ராழியா யாங்கு.

வேள்வியாசானும் போய் இரண்டு நாள் வழியில் தங்கி மூன்றாநாள் துவரையம்பதி புகுந்து கண்ணனைக் கண்டுதிருவடி தொழுது துரியோதனனிடையிற்றருமன் நாடு வேண்டி விடுத்த வாறும், மற்று அவன் மறுத்தவாறும் வீடுமர், துரோணர், விதுரர் உரைத்த அறநெறியும் மற்றும் உற்ற சொல்லெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்து நின்ற வேள்வியாசனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (66)

67. காடுறைந்த பாண்டவர்தங் கட்டுரிமை வேண்டிவிட
நாடுவிடே னென்றா னலவேந்த - னீடுமினி
யர்ச்சனைனைக் கொண்டாங் கரசு தரக்கடவோ
மற்றுனக்கு வேண்டா மதி.

65. நிந்தித்து - பழித்து. மாயன் - கண்ணன். நிகழ்ந்ததைக் கண்ணனுக்கு உரைத்து வா என்று தெளமியனை ஏவினான் தருமன் என்க.

66. அடாது - தகாது. ஆழியாய் - ஆழிப்படையுடையாய் ஆழி - சக்கரம்.

67. கட்டுரிமை - முடிவு கட்டிய உரிமை. நலவேந்தன் - நன்மையைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் வேந்தன். நீடும் இனி - இச்செயல் இவ்வளவில் நில்வாது நீளும். அவன்

எ-து. முன்னம் உரைத்த உறுதி வழுவாமற் காடுறைந்து
வந்து தன் உரிமை வேண்டினால் கொடானாகில் தருமன் திருப்
பேற்றாலும் உங்கள் உரிமையாலும் நாடுமுற்றும் நீங்களே
கொள்ளத்தக்கன திறம் உண்டாம். ஆதலால் பாதிநாடு
தரவொட்டுமோ எனப்பேசி, அதற்குக் காரணமாக அருச்சுனை
என்பக்கல் வரவிடுவாயாக என்று பின்னும் யாதருளிச் செய்தான்
கண்ணன். (67)

68. வண்டுவரை மன்னவனா மாயவனைத் தானணந்து
கண்டு வணங்கக் களிசூர்ந்து - தண்டார்
விரவித்தேன் மொய்க்கும் விசயனையென் பானீ
வருவிக்க வேகென்றான் மால்.

என்று இவ்வகை அருளிச் செய்து பின்னும் யாதருளிச்
செய்தான் கண்ணன். (68)

69. பன்மணித் துத்திப் பசுவாய் மன்னிய
பொன்னணி நெடுமுடிப் பெருந்தேர் மன்னவன்
வஞ்சக மில்லா வனப்புறும் வாய்மையர்
பஞ்சவர் தமக்குப் பார்கொடா தென்னையுங்

5. காதிக் கடுத்து வருகின்றா னாதலிற்
பீடார் கமலப் பெரியோ னருளினால்
வாடாக் கற்பின் வழியோடு வந்த
விருபது தடக்கை யொருபது முடியோ
னாழ்கடல் சூழ்ந்த வணிமதி ளிலங்கையைச்

10. சீர்கலி மாநகர்ச் செறிபொழி லகத்துத்
தோரணப் போரிடை யதிர்த்துப் பின்னை

தாரானேல் நாம் தரக்கடவோம் என்றான். வேண்டாமதி - என்னாமோ என
எண்ணித்துயருற வேண்டா.

68. என்பானீ - நீ என் பால், நீ என்னிடத்து. ஏகு - செல்.

69. துத்தி - படம். பசுவாய் - பிளப்புடைவாய், காதிக்கடுத்து - நஞ்சென வெறுத்து. பீடார் -
பெருமையமைந்த. கமலப் பெரியோன் - நான்முகன். ஒருபதுமுடியோன் - இராவணன்.
தோரணம் - வாயில். குரங்குதேர்மேல் உயர்த்த காளை - குரங்குக் கொடியைத்
தேர்மேற்கொண்டவன். காளை, குரிசில், ஆண்மையன், வேந்தன் என்பன அருச்சுனை.
கோலம் - அழகு. மொய்ப்பு - தோள். ஒன்னார் - பகைவர். அல்கும் - குறையும். பாந்தள்
- பாம்பு.

நெருப்பு வாலா னிமிர்வாய் சிவப்ப
வெரிகொளுத் தியற்றியவ் விலங்கையைச் சட்ட
வீரக் குரங்குதேர் மேலுயர்த்த காளையைக்

15. கோல மொவ்வாக் குருகுலக் குரிசிலை
யூன்கொண் மொய்ம்பி னொன்னார் முடிகளை
யரன்கொல் வாளி யல்குமாண் மையனைக்
காண்டிபத் தடக்கைப் பூணியன் மாப்பினல்
வேந்தனை யழைத்து விரைகென விடுத்தனன்
20. பாந்தளிற் பாற்கடற் பள்ளிகொண் டானே. (69)
70. முன்ன மறையவனான் மூவா முடியானைச்
சொன்ன வரவுடனே சோர்வின்றி - யின்னேபோய்ப்
பார்த்தனையென் பக்கற் பதறிவரச் சொல்லென்றா
னார்த்தரவிற் பள்ளிகொண்டா னாங்கு.

இவ்வகை கண்ணன் வேள்வியாசானுக்கு அருளிச்செய்து
விடை கொடுப்ப விடை கொண்டு போந்து உபலாவிய நகரம்
புக்குத் தருமனைக் கண்டான் வேள்வியாசான் என்றவாறு.
இப்பால் துரியோதனன் நிலைமை யாதாயிற்றோ வெனில்: (70)

தெளமியன் தூது முற்றும்.

வாசுதேவனைப் படைத்துணை யழைத்தது

71. கஞ்சனைக் காய்ந்த கடல்வண்ணன் பாற்சென்று
வெஞ்சமத்து வேண்டுந் துணையாகச் - செஞ்சொலுடன்
சேராத பஞ்சவர்கள் சென்றிறைஞ்ச முன்னமே
சீராரு மன்னவனே செப்பு.

எ-து. துரியோதனனை நோக்கித் திருதராட்டிரன் சொல்லுவான். தருமன் முன்னம்போய்த் தங்கள் தீதின்மையும் வெளிப்பாடும் உரைத்துக் கண்ணனைத் தங்களுக்குத் துணையாக்கிக் கொள்வதன் முன்னம் நீபோய்க் கண்ணனைக் கண்டு உற்றதை உரைத்து உனக்கு மற்றவனைப் படைத்துணை செய்வானாக வேண்டிக் கொண்டு வருவாயாக என்று சொல்லக் கேட்டு அளவளாவி இது ஒக்கு மெனத் துணிந்து யாது செய்தான் துரியோதனன். (71)

72. தாமரையாள் கோணைத் தனக்குத் துணைவேண்டிக்
கோமறுகக் கோணாக மேந்தினான் - மாமகரம்
வண்டுவரைக் கேதவழ மாலோத மூடாடுந்
தண்டுவரைக் கேகினான் றான்.

எ-து. முழுமுதல்வன் பாம்பணையான் மருவியுறையும் துவரையம்பதி நோக்கிப் போயினான் துரியோதனன். அது முன்னறிந்து தன் கோயில் வாயில் காக்கும் காவலரை அழைத்து விட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன். (72)

73. மின்னுமணி நாக வெல்கொடிமேற் றானுயர்த்த
பொன்னங் கழற்காற் புரவலனை - முன்னை

71. கஞ்சன் - கண்ணன் மாமனாகிய கம்சன். காய்ந்த - அழித்த. சமத்து - போரில். சேராதபஞ்சவர் - தம்மொடு கூடாத பாண்டவர். "மன்னவனே, பஞ்சவர்கள் சென்றிறைஞ்சமுன்னமே கடல் வண்ணன் பாற்சென்று செஞ்சொலுடன் செப்பு" என இயைக்க.
72. கோ மறுக - பகைவேந்தர் குழம்பு. கோணாகம் - கோள் + நாகம்; கொடிய நஞ்சினைக் கொண்ட பாம்பு. மகரம் - மீன். மால் ஒதம் - பெரிய கடலை. தண் + துவரை = தண்டுவரை. துவரையம்பதி.
73. புரவலன் - அரசன்; துரியோதனன்; கரவு செய்யும் - மாயம் செய்யும். கையான் - செயலுடைய கண்ணன்.

வரவுணர்த்தா தென்பால் வரவிடுமி னென்றான்
கரவுசெய்யுங் கையான் கலந்து.

எனக் கேட்டுத்தூரியோதனன் வந்தால் என்னை யறிவியாமல்
வரவிடுவீராமின் என்று வாயில் காவலர்க் கருளிச் செய்து
பின்னை யாது செய்தான் கண்ணன்: (73)

74. சீரணிந்த செம்பொற்கா னாட்டித் திகழ்ந்திலங்கும்
பேரமளி தன்னிற் பிறழ்ந்திலங்கப் - போரியலும்
வெஞ்சினமால் யானை விசயன் வருமளவும்
'வஞ்சனையாற் கண்வளர்ந்தான் மால்.
அன்றியும், (74)

75. வண்டுவரை மன்னன் மதுரேச னாகவணை
யொண்டியொளி ராசனத்தி னொன்றான்மே - லண்டர்தொழ
மின்னனைய நுண்ணிடையார் மெல்லடிக டாம்வருட
மன்னவனுங் கண்டியின்றான் மற்று.

இவ்வகை ஒருதனி மண்டப மெய்தித் தூரியோதனன் வரவு
கேட்டு, அருச்சுனனையும் அழைத்துவிட்டுத் திருமுடிப்பக்கத்தே
ஒரு செம்பொற் பீடமும் இடுவித்துத் தானும் பள்ளி
கொண்டருளப் புக்கான் கண்ணன் என்றவாறு. அவ்விடத்துத்
தூரியோதனனும் வந்தெய்தி மணிநெடுங் கோயிற் புகுந்து பள்ளி
கொண்டருளா நின்ற சீரிய தவத்தோனைக் கண்டு அளவளாவ
யாது செய்தான் தூரியோதனன். (75)

76. அஞ்சன வண்ண னறிந்து துயிலுகக்க
வஞ்சனையோ னான மணிமுடியா - னஞ்ச
வெழுந்தவிள நாக மெழிற்கொடிமேற் கொண்டான்
செழுந்தவிசின் மேலிருந்தான் சென்று.

74. அமளி - கட்டில். மால் - பெரிய; மால் திருமால்.

75. நாக அணை ஒண்டி ஒளிர் - பாம்பணையை ஒட்டி விளங்கும். ஒண்டி - ஒட்டி. ஒண்டி
என்பது இவண் போல என்னும் பொருளில் வந்தது.

வருட - தடவ.

76. அஞ்சன வண்ணன் - அஞ்சனம் போலும் நிறமுடைய கண்ணன். உகக்க - விரும்ப. உவக்க
என்றது உகக்க என ஆயது. தவிசு - இருக்கை.

பா.வே: 1. வஞ்சனையாக்.

எ-து. பள்ளி கொண்டருளிய மேலோன் நோக்கம் ஒன்றும்
கருதாது தன் அரச ஆணவத்துடன் வந்து கண்ணன் திருமுடிப்
பக்கத்திட்ட செம்பொற் பீடத்திருந்தான் மன்னர் மன்னன்
துரியோதனன் என்றவாறு. இப்பால், கண்ணனை முன்னம்
விடைகொண்டு போன வேள்வியாசனும் போய்த் தருமனைக்
கண்டு உற்றதையெல்லாம் உரைத்துப் பின்னும் அருச்சுனனை
நோக்கி யாது சொன்னான் வேள்வியாசான்: (76)

77. பாராளும் வேந்தன் பழிபாவ மென்றிவையொன்
றோரா துரைப்பானு முற்றெழுந்தான் - சீராரும்
பாண்டவர்தங் கோவேகேள் பாம்பணையான் றானழைத்தா
னீண்டனுடன் போதா யிசைந்து.

எனக்கேட்டு அருச்சுனனும் மிகமகிழ்ந்து கதுமெனத் தருமனைப்
பணிந்து யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் அருச்சுனன்; (77)

78. என்ன குறையுடையே மெற்றைக்கு மெம்பெருமான்
றுன்னுந் துணைவனுமாய்த் தோழனுமாய் - முன்னிற்ப
தெல்லா மருளி யிடர்தீர்க்க வல்லான்பாற்
செல்லவோ வென்றான் றெளிந்து.

எ-து. கண்ணன் அருளிப்பாடு கேட்க வேண்டாவோ
என்று அருச்சுனன் விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டு யாது
சொன்னான் தருமன்: (78)

79. எம்பெருமான் கேட்டா லிகல்வேந்த ரெண்ணமெலாந்
தம்பிநீ சென்றாற் றகவுரைத்து - வெம்பியிடில்
விண்ணவர்தங் கோமானை வெற்றித் துணையாக
மண்ணவர்கண் முன்னே மதி.

77. ஓராது - எண்ணாது. வேந்தன் - துரியோதனன். கோ - தருமன். பாம்பணையான் -
கண்ணன். ஈண்டன் - விரைவில். போதாய் - போவாயாக.

78. எற்றைக்கும் - எந்நாளும். துன்னும் - நெருங்கிய.

79. இகல் - பகை. தகவுரைத்து - தக்கவாறு உரைத்து. வெம்பியிடில் - அமையாது
கொதித்துரைத்தால். விண்ணவர் கோமான் - கண்ணன். மதி - கருது.

பா.வே: 1. மன்னவர்கள்.

எ-து. கண்ணன் பக்கல் போனால் அவன் திருவுளம் அறிந்து உனக்குத்துணை செய்வானாக வேண்டிக் கொண்டு, மற்று அவன் முன்பெரிதும் உரையாடாதிருந்து மண் கொடா மறவேந்தன் கருத்து முற்றுமறிந்து, மற்றவ்விடத்து அத்துரியோதனன் போராளக் கருதிப் புகன்றுரைக்குமாகிற் சீராரும் ஆண்மையால் கண்ணனை உனக்குப் படைத்துணை செய்வானாக வேண்டிக் கொண்டு, மற்று அவன் திருவருள் ஆற்றலுடன் வருவாயாக என்று பேசித் தருமன் விடைகொடுப்ப விடை கொண்டு போய் வீமனைக்கண்டு யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் அருச்சுனன்: (79)

80. கூராழி தானுடைய கோமா நமக்கிந்தப்
பேராழி வையம் பெரிதளிக்கச் - சீராருந்
தூதுவரக் காட்டினான் செல்லுமதோ வென்றுரைத்தான்
போதலர்தார் வேந்தன் புகழ்ந்து.

எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் வீமன்: (80)

81. வில்லா விலங்கை விறல்வேந்தை வேரறுத்த
வல்லாளன் முன்னே மறமுரைக்கி - லெல்லார்முன்
பாராளும் வேந்தனுடன் பாரதப்போர் யாஞ்செய்யும்
பேராண்மை நீ குறித்துப் பேசு.

எ-து. கண்ணன் பக்கற் போனால், தூரியோதனன் இருக்குமாகில், அவ்விடத்து நாடு கொடாது ஆள்வலியும் ஆண்மையும் பேசிப் போர் செய்யக் கருதுமாகில், கண்ணன் கேட்ப மற்று அவன் முன் யான் போர்க்களத்தில் செய்த உறுதியையும் ஒழியாமல் உரைத்துக் கதுமென வருவாயாக என்று வீமன் விடை கொடுப்ப விடை கொண்டு யாது செய்தான் அருச்சுனன்: (81)

80. ஆழி - சக்கரப்படை. ஆழிவையம் - கடல் சூழ்ந்த உலகம். செல்லுமதோ - செல்லவோ. போது - பூ, அலர் - மலர்.

பா.வே: 1. சொல்லுமதோ.

81. இலங்கை வேந்து - இராவணன். வேரறுத்தல் - குலத்தோடழித்தல். வல்லாளன் - கண்ணன். மறமுரைக்கில் - தூரியோதனன் போர்பற்றி யுரைத்தால். எல்லார்முன் - அனைவர் முன்னும்.

82. நாரணன்றன் பாத நினைந்தெழுந்து நல்வேந்தன்
'காரணங்க ளாகப்போர் கண்டுக்கப்ப - போரணிந்த
வெஞ்சினமால் யானை விசயனுந்தான் போந்தந்த
மஞ்சனையா னூர்புகுந்தான் வந்து.

இவ்வகை அருச்சுனன் உபலாவிய நகரினின்று புறப்பட்டு,
கண்ணன் திருவடித் தாமரைகளை நினைந்து கொண்டு காடும்
மலையுங் கடந்து திருத்துவரையம்பதி புகுந்து கண்ணன்
கோயில் வாயிற் கட்டு ஒழிந்து யாது செய்தான் அருச்சுனன்:
(82)

83. தொக்கிலங்கு துத்திச் சுடர்நாக மேந்தினான்
புக்கிருந்த வெல்லைக்கண் புக்கான்போய் - மிக்குயர்ந்த
வெம்மாப் பரிபூண்ட வெல்லந்தேர் முன்னாலோர்
திண்மாக் குரங்குயர்த்த சேய்.

இவ்வகை, கண்ணன் கோயிலுட் புகுந்து, பள்ளி
கொண்டருளா நின்ற கண்ணனைக் கண்டு, களிகூர்ந்து
கண்களாலும் மனத்தாலும் திருவடியை வழிபட்டுக் கொண்டு
திருவடிக்கு அருகிருந்தான் அருச்சுனனாகக் கருதுவது, அப்
பொழுது, (83)

84. கள்ளமரு வீசங் கழற்றா மரைமலர்க்கண்
வள்ளல் வரவறியக் காட்டிறீறே - கள்ளத்
துயிலெழுந்தான் வென்றி தொடர்ந்துலக முண்டா
னயிலெழுந்த வாழியா னாங்கு.

அன்றியும், (84)

85. பொய்யுறக்கங் கொண்டபிரான் போர்விசயன் றன்னுடைய
செய்ய திருவடிகள் சேர்தலுமே - மெய்யடிமை

82. மஞ்ச அனையான் - முகில் வண்ணனாகிய கண்ணன். ஊர் - துவரை.
83. தொக்கு இலங்கு துத்தி - செறிந்து விளங்கும் புள்ளி. வெம்மாப்பரி - கடுஞ்செலவுடைய
குதிரை. சேய் மைந்தன்; அருச்சுனன்.
84. கள்ளம் - பொய்மை. மரு - மணம். வள்ளல் - கண்ணன். அயில் எழுந்த - கூர்மையமைந்த.
உலகம் உண்டான் என்றது கண்ணன் மண்ணுண்ட கதையைக் குறிப்பது.
85. பள்ளியுணர்ந்தான் - உறக்கம் நீங்கி எழுவதுபோல் எழுந்தான். தெள்ளி - தெளிந்து.
அருச்சுனன் மெய்யடிமை பூண்டவன் ஆதலால் அவனை எதிர்நோக்கி இருந்த
பொய்யுறக்கத்திற்கு அடை மொழியால் குறிப்பான விளக்கம் தந்தாராம்.

தெள்ளியுணர்ந் தாரவர்கள் சிந்தையுள்ளே வீற்றிருப்பான்
பள்ளியுணர்ந் தானவனைப் பார்த்து.

எ-து. அருச்சுனன் வந்து திருவடிக் கருகிருந்தமையும்
மற்று அவன் மனக்கருத்தும் அறிந்தருளிச் சிறிது பொழுது கழிந்த
பின்பு பள்ளியுணர்ந்து பார்த்தருளும் அளவில், முன்னிருந்த
அருச்சுனைக் காணாது போலக் கண்டருளிப் புரிந்து பார்த்துத்
துரியோதனையுங் கண்டு வினவி, பேரன்பினனாகக் கதுமென
எழுந்தருளி யிருந்து யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (85)

86. செருவீரர் யானைத் திருநெடுந்தோள் மன்ன
ரிருவீரு மெப்பொழுது வந்தீ - ரிருவீரு
மென்போந்த வாறென் றுரைத்தா னெழுசுடரின்
மின்போந்த வாழியான் மீட்டு.

எ-து. நீங்கள் இருவரும் எப்பொழுது வந்தீர் என்றும்,
உங்களில் நீங்கள் வேறுபாடு பண்ணாமல் என்பக்கல் வந்தது
எனக்கு மிகவும் விருப்பம் சொல்லா நின்றது என்றும், இனி என்
பக்கல் வந்ததென் கொலோ என்றும் இவ்வகை கண்ணன்
அருளிச் செய்யக் கேட்டு, விண்ணப்பஞ் செய்யப் புகுந்த
அருச்சுனை விலக்கி முன்னம் வந்தேன் யான் எனப்பேசி
யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (86)

87. என்ன வினவுதியே யெம்வரவு நீயறியச்
சொன்னாலுஞ் சொல்லிழப்ப தாகாதே - யுன்னைச்
செருமுனைக்கு வேண்டித் திருமாலே யென்றான்
பொருமுனைக்கு வேண்டிப் புகுந்து.

என்றிவ் வகை சொல்லிப் பின்னும் யாது சொன்னான்
துரியோதனன்: (87)

86. செரு - போர். எழு சுடரின் மின் போந்த ஆழி - எழுங்கதிரோனின் ஒளி புகுந்தாற் போன்ற
சக்கரப்படை. வெளிப்படை வேற்றுமை காட்டாது, "இருவீரும்" "இருவீரும்" என்றான் மாயம்
வல்லான் ஆகலின்.

87. சொல்லிழப்பதாகாதே - எண்ணுவார் எண்ணமெல்லாம் எளிதில் அறிய வல்ல நினக்கு எம்
வரவு கூறுவது பயனற்றதாம் என்பவனாகச் 'சொல்லிழப்பதாகாதே' என்றான். 'ஆகும்'
என்னும் பொருட்டு.

88. பாராளு மாசையாற் பாண்டவர்க ளெம்மோடு
போராளு மாறே புரிந்தார்கள் - ¹சீராளுஞ்
செங்கமல மங்கை திருமாலே ²நீயெமக்காய்ப்
பொங்கமர்செய் யென்றான் புரிந்து.
அன்றியும், (88)

89. முன்னே புகுந்தேன் முகில்வண்ணா வென்குறையுஞ்
சொன்னே னினியோர் சொலவுண்டோ- வென்னோடு
போர்புரிந்த பாண்டவர்கள் போராழிப் போர்க்களத்தென்
றேர்புரிந்து நில்லென்றான் சென்று.

எ-து. முன்னமே யான் வந்தமையால் எனக்குப் போர்க்
களத்தில் தேராளாகிப் படைத்துணை செய்ய வேண்டுமென்று
துரியோதனன் சொல்லக் கேட்டு மற்றவனைக் கைகவித்து
அருச்சுனை வினவுதலில் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான்
அருச்சுனை: (89)

90. என்வரவு நீமறைதி யென்றாலு நீயதனை
முன்னுணர்தி கண்டாய் முகில்வண்ணா - நின்னைச்
செருவிற் படைத் ⁴துணையா வேண்டியான் வந்தேன்
றிருவிற்கு நாயகனே செப்பு.

என்று பின்னும் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் அருச்சுனை: (90)

91. வாக்கினாற் சொன்னான் மலரடிக் கீழ் யான்பணிந்து
நோக்கினாற் சொன்னவுரை நொய்தாமோ - தாக்கமருட்
போர்செய்வாய் நீயெமக்காய்ப் பூமகடன் னாயகனே
யார்செய்வார் மற்றிங் கமர்.

88. போராளுதல் - போர்மேற் கொள்ளுதல். கமல மங்கை - திருமகள். பொங்கமர் -
மிகுந்தெழுந்த போர்.

89. சொலவு - சொல். போராழிப் போர்க்களம் - அலைமோதும் கடலன்ன போர்க்களம்.
தேர்புரிதல் - தேர் நடத்துதல்.

91. நொய்தாமோ - மெலிதாமோ. பூமகள் நாயகன் - திருமகள் கொழுநன்: கண்ணன்.

பா.வே: 1. சீராகும். 2. நீ யெமக்காய்ப். 3. யான் சொல.

4. துணையே.

எ-து. சகுனி வல்ல மாய்ச் சூதினால் வஞ்சித்துக் கொண்ட மண்ணுரிமையிற் பாதி தாராமல் வலிமை பேசி மற்றவர் போராளக் கருதுவாராகில் நின்னுடைய திருவருள் ஆற்றல் உண்டாக எனக்கு நீ படைத்துணை செய்ய வேண்டு மென்ற அருச்சுனைக் கைகவித்து, துரியோதனனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (91)

92. முன்னம் விசயனையான் கண்டனா னின்னிருக்கை
பின்னை யறிந்தனாற் பெய்கழலாய் - முன்னமே
நோக்கினாற் றன்கருமஞ் சொன்னா னதன்பின்னை
வாக்கினாற் சொன்னாய்நீ மற்று.

எ-து. இவன் பின்பு வந்தானாகிலும் முன்னம் என்னால் காணப்பட்டது. இவனை யாதலால் அருச்சுனனுக்கு யான் படைத்துணை செய்ய வேண்டியிருக்கும்; நீயும் மற்றென்னால் வேண்டப்பட்டு என்னை வேண்டிக் கொள்வாய்; இஃது ஒழுங்கு எனக்கேட்டுச் சிறிது கவன்று பின்னையாது வேண்டிக்கொண்டான் துரியோதனன்: (92)

93. யானு மிவனு மெதிரம்பு கோத்தெங்கள்
சேனை கலந்த செருக்களத்து - மானக்
குடையேந்து ¹வேந்தர் குலவேந்தே கொற்றப்
படையேந்த லென்றான் ²பரிந்து.

எ-து. அருச்சுனனுக்குப் படைத்துணை செய்வையாகில் இரண்டு திறத்தோர்க்கும் போர் விளைந்த விடத்து நின்னுடைய சீரிய படை பிடியாதொழிவையாக வென்றும் நின்னை யொழிந்தார் அனைவரும் எனக்குப் படைத்துணை விடுவிப்பா யாக வென்றும் வேண்டிக்கொண்ட துரியோதனனுக்கு நினைவின்படி கொடுப்பானாக உடன்பட்டுப் பின்னை அருச்சுனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (93)

92. அருச்சுனன் மேலே கூறியதை உட்கொண்டு தன் கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறினான் கண்ணன். நோக்கினால் கூறுதல் வாக்கினால் கூறுதலினும் முற்பட்டதும், விருப்புடையதும் ஆதல் நுண்ணிதின் அறிக.

93. கொற்றப்படை - வெற்றி தரும் படைக்கலம். ஏந்தல் - ஏந்தாதே. பரிந்து - விரும்பி.
பா.வே. 1. வேந்தர்க்கு வேந்தே நீ கொற்றப். 2. பணிந்து.

94. கூருகிரும் வாளெயிறுந் தானிழந்த கோளரிபோ
லாரமரு ளாயுதமொன் 'றின்றியே - போர்மருவிப்
பொன்செய்த மாவிலங்கற் போர்விசயா யானுனக்கின்
றென்செய்வேன் சொல்லா யினி.

எ-து. உகிரும் எயிறும் இழந்த அரிமாப்போல மிகு
வீரத்திறங்களையுடைய போர் வீரர் முன்பு களத்தில் கருவி
பிடியாது படையிலனாகி, என் கண்ணே போன்ற பதினாறாயிரம்
நாராயண கோபாலரையும் மற்று அவற்குப் படைத் துணையாகக்
கொடுத்துத் தனியே நின்று உனக்கு யான் செய்யும் வெற்றி
யுண்டோ என்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக்கேட்டு, யாது
விண்ணப்பஞ் செய்தான் அருச்சுனன்: (94)

95. இமைப்பளவின் மூன்றுலகுங் கொள்வதென் கையி
லமைத்தனுவின் சந்தமையங் கண்டாய் - சமைத்த
திருநெடுந்தேர் பூட்டழித்த சேவடியாய் 'நீயென்
பெருநெடுந்தே னூரப் பெறின்.

அன்றியும், (95)

96. உறுதேர்மே லுன்னை யுளனாகி நிற்பப்
பெறுவனேல் யானும் பெறுவேன் - மறுகுது
விஞ்சவே தான்பொருத வேல்வேந்தர் தாமறிய
வஞ்சனையா லன்றிந்த மண்.

எ-து. எம் பெருமான் எனக்குத் தேர்வலவன் ஆகி
என்றேர்மேல் எழுந்தருளி நிற்குமாகில் இமைப்பளவிற்பகை
வென்று மூவுலகுங் கொள்வதற்கு என் கையில் உண்டாகிய
காண்டவமே அமையும் என்று அருச்சுனன் சொன்ன உறுதி
மொழி கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (96)

94. உகிர் - நகம். வான் எயிறு - கூர்மையானபல். கோளரி - அரிமா. போர்மருவி - போர்க்களம்
அடைந்து. விலங்கல் - மலை.
95. தனு - வில். சந்தமை - (பணிசெய்யும்) அழகு. கஞ்சன் கண்ணனை அழிக்குமாறு ஏவிய
அசுரர் சகடத்தின் வடிவு கொண்டுவர அதனைக் காலால் உதைத்து அசுரனைக்
கொன்றான் என்பது "சமைத்த ....சேவடியாய்" என்பதிலுள்ள கதையாம்.
96. மறுகுது - பெருங்குற்றங்களுள் ஒன்றான குது. "நீதேர் மேல் நிற்பப் பெறுவனேல்
அன்றிழந்த மண் பெறுவேன்"
பா.வே: 1. றன்றியே. 2. என்றன்

97. முப்பொழுதாய் ஞான முனிவர்தந் நாயகமா
யெப்பொழுதுங் கோயிலிடங் கொண்டான்போ - யிப்பொழுதே
தேர்கொண்டு வாவென்று சிந்தித் துடன்பட்டான்
போர்கொண்ட வேந்தற்கப் போது.

*எ-து. அருச்சுனன் பெரிய பரிவுந் துணிவுங் கண்டு
மற்றந்த அருச்சுனனுக்கே வலவனாக மற்றவன் தேர் கொண்டு
வரச்சொல்லித் தேர்தொட்டு வேறு மொழிபேசிப் பின்னைத்
துரியோதனனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன். (97)*

98. என்னைப் படைத்துணைமை வேண்டிப் பெறாவிட்டான்
மன்னு புகழ்க்கோர் மாசுண்டே - யுன்னி
யொருபதினா றாயிரவ ரென்மக்க டம்பைப்
பொருபடையாத் தந்தேன் புகழ்ந்து.

*எ-து. என்னைப் படைத்துணை வேண்டி இருவரும் உடன்
வந்து ஒருவர் பெறாது போமது கேட்டார்க்கு அறமன்று என்றும்,
அறவோர் ஏற்க மாட்டார் என்றும், ஒருபால் கோடினன் என்றும்,
கருதப்படுமாதலால் யான் தரும் படைத்துணையைக் கொண்டு
போவாயாக என்ன, துரியோதனனும் உடன்பட்டமையால்
அவ்விடத்து அண்டர்மாமுனி வழிமுதலாகிய எண்டிசை
நிறைந்த அருமரபில் யாதவ வீரர் உள்ளிட்ட பதினாயிரம்
நாராயண கோபாலரையும் அருளிப்பாடென, அவரும் வந்து
அடிபணிந்து வணங்க, கண்டு மனமகிழ்ந்து மற்று அவரைத்
துரியோதனனுக்குக் காட்டி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன். (98)*

99. திருடக் கொடிகொண்ட திண்புயத்தோன் செய்ய
கருடக் கொடிகாவ லாக்கி - மருட
ரடற்றுணையா மன்னவரோ டாடமரு ணீர்போய்ப்
படைத்துணையா கென்றான் பரிந்து.

98. உன்னி - நினைத்து. என்மக்கள் என்றது நாராயண கோபாலரை. மன்னுபுகழ் - நிலைபெற்ற புகழ்.

பா.வே. 1. வேண்டி.

99. திருடக்கொடி - காகம். சீதையைத் துன்புறுத்திய காகத்தின் ஒருகண் கொண்ட செய்தியைக் கருதியது "திருடக்.... திண்புயத்தோன்" கருடக்கொடி கண்ணனுக்கு உரியது. மருடர் - மயக்கம் தீர்ந்த, அடல் - வலிமை, ஆடமர் - வெற்றி தரும்போர்.

எ-து. என் கண்ணே போன்றவர் பதினாறாயிரவரையும்
எனக்குக் கைம்மாறாக உனக்குத் துணை செய்வதாகத் தந்தேன்
என்று கொடுத்து, அப்பதினாறாயிரவர்க்கும் தக்க வரமருளிக்
கலுழக் கொடியும் குடையுங் கவரியும் அளித்து மற்றும் வேண்டத்
தக்கனவுங் கொடுத்துப் பின்னை யாது செய்தான் கண்ணன். (99)

100. ஒப்பரிய கோபால ரோர்பதினா றாயிரவர்
சொற்பெரிய வுள்ளார் கொடிசுழற்ற - வப்போர்ப்
படைகொடுத்துப் பாரானும் பாரதற்கு மாங்கே
விடைகொடுத்து வீற்றிருந்தான் வேறு.

இவ்வகை மன்னர் மன்னன் துரியோதனனுக்கும், மற்று
அவனுக்குப் படைத்துணையான பதினாறாயிரவர் நாராயண
கோபாலருக்கும் மற்று அவருள்ளிட்ட அனைத்துத் துணை
யாளர்க்கும் விடைகொடுப்ப நாற்படையொடும் ஓர்
அக்குரோணி படை பெற்றுப்போய் யாது செய்தான்
துரியோதனன்: (100)

101. பார்மன்னன் மீண்டு பலதேவனைக்கண்டு
கார்வண்ணன் செய்தியெல்லாங் கட்டுரைத்துப் - போரிற்
புறங்கொடா மன்னரொடும் போயினா னாங்கே
யறங்கொடா வேந்த னவன்.

இவ்வகை துரியோதனனும் போய்ப் பலதேவனைக் கண்டு
மற்று அவனுக்கு உற்றுதுரைத்து, விருசிணி வீரன் கிருதவன்
மாவினையும் ஓர் அக்குரோணி படை வலியுடன் ஆங்கு
அவனால் படைத்துணை பெற்றுப்போய் அத்தினபுரம் புருந்து
திருதராட்டிரனைக் கண்டு அடிபணிந்து யாது சொன்னான்
துரியோதனன்: (101)

102. தந்தை யடிபணிந்து தண்டுள வோன்செய்தி
சிந்தையுற வெல்லாந் தெரிந்துரைத்தான் - புந்தி

100. சொல் - புகழ். வேறு - தனியிடத்து.

101. பார்மன்னன் - துரியோதனன். அறங்கொடா வேந்தன் - அறநெறிக்குச் செவிசாய்த்து
அவ் வழியில் நில்லாத துரியோதனன்

102. தந்தை - திருதராட்டிரன். தண் துளவோன் - குளிர்ந்த துளவமாலையணிந்த கண்ணன்.
புந்தி - அறிவு, எண்ணம். அண்டர் தொழுவான் - கண்ணன். "அண்டர் தொழுவான் தன்
மனம் தான் அங்கு எது அறிவான்" எனப் பிரித்துப் பொருள் காண்க.

யசைந்தா னசைந்தவனு மண்டர்தொழு வான்றன்
மனந்தானங் கேதறியான் மற்று.

எ-து. கண்ணனும் பாண்டவர்க்காகப் பண்ணின ஓர
வஞ்சமும் அருச்சுனனுக்குத் தான்தேரோட்டக் கடவதாகச்
சொன்னபடியும் அது கண்டு கண்ணன் முன் அவன் பேசிய
தருக்கும், மற்றும் உற்ற வெல்லாம் உரைப்பக் கேட்டு மிகவும்
அச்சமும் இரக்கமும் எய்திப் பாண்டவர் வலிமையாலும்
கண்ணன் உதவியாலும் இது இழிவன்றே என உணர்ந்து
துரியோதனன் முதலானவர்களுக்குப் பழிபாவம் வருமென்
றெண்ணிக் கவன்றிருந்தான் திருதராட்டிரன் என்றவாறு. இப்பால்
அருச்சுனன் நிலைமை யாதாயிற்றோ வெனில்: (102)

103. ஆயனுடன் பார்த்த னணிநெடுந்தேர் மேற்கொண்டு
தூய தருமன்றன் றொன்னகர்க்குப் - போயவருங்
கானாறுங் குன்றுகளுங் கைகடந்து சென்றடைந்தார்
வானாறு மாமுகில்போன் மற்று.

திருத்துவரையம்பதி விட்டுநீங்கி, கண்ணனும் அருச்சுனனும்
உபலாவிய நகரம் நோக்கிப் போந்து மற்றந்த எல்லை குறுகு
மளவில் அருச்சுனனுடன் கண்ணன் தேர்வலவனாகத் துணிந்து
வருகின்றமை தருமனும் மூத்தோர்களும் கேட்டு, குந்திபோசன்
பாஞ்சாலன் விராடன் உள்ளிட்டார் எதிர் வந்து காண
மனமகிழ்ந்து தன்னருகு நின்ற வேந்தரை நோக்கிக் கண்ணன்
வரவு கண்டு எல்லையில்லாததோர் ஆர்வமெய்தி யாது
சொன்னான் தருமன்: (103)

104. எம்பி விசயனுட னெம்பெருமா னிங்குளனால்
வெம்பகைஞர் தஞ்சேனை விண்ணுலகா - மம்புவிமேற்
சீரார் குருநாடுஞ் செங்கோலுஞ் செம்மையுடன்
பாராள்வேன் கண்டீர் பரிந்து.

103. ஆயன் - கண்ணன். தொன்னகர் - பழமையான உபலாவிய நகர். வான் வழியாகப்
பரவிச் செல்லும் முகில்போல் கண்ணன் முதலாயோர் கானாறுங் குன்றுங் கடந்து
உபலாவியம் போயினார் என்க.

104. எம்பி - என் தம்பி. எம்பின் என்பதன் மருஉவாம். பஞ்ச மகா சத்தம் - கஞ்சம், கண்டம்,
துளை, தோல், நரம்பு இவற்றால் ஆகிய ஐவகை இசைக்கருவிகளின் ஒலி. காட்சி -
அழகிய; கவர்ச்சியுடன் காணத்தக்க.

எ-து. கண்ணன் தேரோட்டியாகத் துணிந்து அருச்சுனைக் காக்கும் பொருட்டாக எழுந்தருளிமையாலே, தூரியோதனனும் அவன் பெரும்படையும் விண்ணுலகாள, வீம அர்ச்சுனர் உறுதி மொழியையும் முற்றுவித்துக் குருநாடு முழுதுங் குற்றமில்லாமற் காட்சிக் குடைநிழல் கவிப்பச் செற்றந் தீர்ந்து செங்கோல் ஓச்சதற்கும் மற்றினியெமக்கு வருத்தமில்லெனக் கொற்ற வேந்தன் குருகுல மன்னன் தருமன் மனமகிழ்ந்துரைத்துக் கண்ணன் எழுந்தருளக் கண்டு களிகூர்ந்து அனைத்து அரசர்களும் வழிபட வெண்கொற்றக் குடை மேல் நிழற்றக் கலுழக்கொடி விசும்பளாவ எம் மருங்கும் எழின் மணிக்கவரி அருகிரட்டச் சங்கு பேரி முதலாகிய இசைக்கலன்கள் 'பஞ்சமா சத்தம்' முழங்கப் போந்து உபலாவிய நகரம் புகுந்து தருமன் கோயில் சென்றெய்தி ஆங்கு ஒரு தனி மண்டபத்துத் தருமன் முதலானவர்களும், பாஞ்சாலனும் விராடனும் குந்திபோசனும் மற்றுமுள்ளிட்டாரும் புடைசூழ அரியணை மிசை வீற்றிருந்தான் கண்ணன் என்றவாறு. இவ்வகை இருந்த கண்ணன் பாண்டவரை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான்:

(104)

வாசுதேவனைப் படைத்துணை அழைத்தது முற்றும்.

வாசுதேவன் தூது (கண்ணன் தூது)

105. போர்வீரர் தம்மோடும் போந்தரசு கொள்வீரோ
பார்வீர 'ரென்றும் பரிசயத்தா - லோர்வீர்நீ
ருய்வீராய் முன்னடைந்த வெங்கானம் போவீரோ
வைவீருஞ் சொல்லீ ரமர்ந்து.

எ-து. துரியோதனனுடன் போர்செய்து நாடு கொள்வீரோ
என்றும், மற்று அது முடியாதாகில் முன்பு திரிந்த காடு
போவீரோ என்றும் அருளிச் செய்து நீங்கள் அந்த மற மன்னன்
துரியோதனனுடன் வெகுண்டு எழுந்த காலத்து மற்று அதற்கு
யாம் செய்யத் தக்கனவும் கேட்டறிந்து ஈண்டு நமக்குரைத்துப்
போர்க்கு ஆகும்படி ஒருப்பட்டு மற்று அதற்கு விழைவுடை
யாரையும் அழைத்து வேண்டுவன துணிவீராமின் எனக் கேட்டுத்
தருமன் சொல்லுவான்: வீடுமனும் விதுரனும் கண்ணனும்
அசுவத் தாமனும் முதலாகிய அருந்தேரர் பெருந்தேர ரான
மற்றவரை நம்மால் வெல்லக் கூடுமோ அதற்கு என்னோ
காரணம் எனில்; (105)

106. வெற்றி விதுரன்னை வில்லிருக்க மேதினியின்
மற்றவனை வெற்றிகொள்ளு மாறுண்டோ - பெற்றத்
தனிமுரசங் காத்தருளுந் தாமரையாள் கோனே
யினியவரை வெல்வாரை யெண்ணு.

அது கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன். (106)

107. நகுலன் பரியேறி னாலொன்று மூன்று
புவனங்க ளேழும் புடைபோ - யிகலு
மவனுடைய வில்லு மதிரதரு மெல்லா
மிவனுடைய முன்னில்லா ரீங்கு.

அது கேட்டு யாது சொன்னான் தருமன்: (107)

105. போந்து - போய், பரிசயம் - பழக்கம், ஓர்வீர் - ஆராய்ந்து தெளிவீர், வெங்கானம் -
கொடிய காடு. "அரசு கொள்வீரோ, கானம் போவீரோ சொல்வீர்"
106. மேதினி - உலகம், பெற்றம் - எருது, தனி - ஒப்பற்ற.
107. 'ஒன்று மூன்று புவனங்கள் ஏழும் - ஒன்று மூன்று அல்ல ஏழுகங்களும், புடைபோய் -
பக்கமெல்லாம் போய், இகலும் - தாக்கும்.
பா.வே: 1. என்று பரிசயக்கா - லோரீர்நீர்.

108. ஆசா ரியன் புதல்வ னச்சுவத்தார் கோமாற்குச்
சேனா பதிப்பட்டஞ் சேர்த்தினான் - மீதவனை
வெல்லப்போர் செய்வகைக்கு வெண்டலையி லூணுகந்த
செல்வற்குந் தானரிதே செப்பு.

இவ்வகை அசுவத் தாமனைப் படைத் தலைவன்
ஆக்கினால் மற்று அவனை வெல்லுவது சிவபெருமானுக்கும்
அரிதாதலால் ஆங்கவனை வெல்லுமாறு அருளிச்செய்வாயாக
எனக்கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்; (108)

109. சாதா ரணஞ்செய்யுஞ் சாதேவக் கோமானைச்
சேனா பதிப்பட்டஞ் சேர்த்தினான் - மீதோடி
யச்சுவத்தார் கோமா னடர்த்துவரும் வெம்போரைச்
சித்திரத்தே ரோட்டிச் செயிந்து.

எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் தருமன்: (109)

110. உய்ய வுடன்பிறந்த வொண்கவசங் கன்னனுடன்
செய்யுஞ் செருவிற் சிதைக்கவல்லா - னையனே
யிந்திரனே யன்றி யினையாரு மில்லையே
வந்துபோர் செய்வார்கண் மற்று.

இவ்வகை தருமன் சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச் செய்தான்
கண்ணன்: (110)

111. கொற்ற வரவுயர்த்த கோமான் றனித்துணைவன்
பெற்ற கவசம் பிளப்பதற்கு - வெற்றிகொள்ளு
மிந்திரனே யன்றி யினையா னபிமன்கை
மந்திரவில் லேயதற்கு மாறு.

அது கேட்டுப் பின்னை யாது சொன்னான் தருமன்: (111)

108. ஆசாரியன் - துரோணன். அச்சுவத்தார் கோமான் - அசுவத்தாமன். வெண்தலையில்
ஊண் உகந்த செல்வன் - சிவன். நான் முகன் தலையோட்டுடன் இரந்து திரிந்த கதையை
உட்கொண்டது "வெண்டலை...செல்வன்" என்பதாம்.

109. சாதாரணஞ் செய்யும் - அரியதையும் எளிதாகச் செய்து முடிக்கும். அடர்த்து வரும் -
நெருக்கி வரும். சித்திரம் - அழகு. செயித்துச் சாதாரணஞ் செய்யும் - என முடிக்க.

110. உய்ய உடன்பிறந்த - கன்னன் உய்யுமாறு, அவன் பிறக்கும் போதே உடன் பிறந்த.

112. மூதாதை கையின் முனிந்துவருஞ் சக்கரத்தை
வேதா திபனே விலக்குதற்கு - யார்தானு
மற்றுமொரு வீர ருளரோவிம் மண்ணுலகில்
'வெற்றிகொள்வார் தம்மை விளம்பு.

எ-து. முழுமுதல்வன் பாம்பணையிற் பள்ளி கொண்டவன்
உலகின் தலைவன் காலசக்கரம் வீடுமன் கையிற் சக்கரம் வந்தால்
யாவராலும் தாங்கரிது; மற்றதற்குச் செயற்பாலது என் கொலோ
என்று சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (112)

113. வந்தவா காண்குமது மன்னவனே மற்றுநீ
சிந்தைமீ தூர்ந்து சிதையாதே - யுந்தை
பொரும்போது போர்க்களத்திற் போர்விசயன் றேரி
லிருந்தோமுக் கன்றோ வியல்பு.

எனக் கேட்டுத் தருமன் சொல்லுவான்: எம்பெருமானே
பெருந்தேர் வலவரையெல்லாம் வெல்லுமாறு அருளிச்
செய்தாலும் நிந்திருவுள்ளக் கருத்தை யாவராலும் வெல்ல
வொண்ணா தென்று பின்னும் யாது சொன்னான் தருமன்: (113)

114. தந்தையா வானுந் தருமம் வளர்ப்பானு
மெந்தையா வானுநீ யெங்களுக்கு - முந்திலங்கை
'யூறுத்த வெந்தை யரைத்தவர்க டம்முயிரை
வேறுக்க லாமோ விளம்பு.

எ-து. வானவர் தலைவனே முன்னம் நீ முனிந்த இடங்கள்
நின்னாற்செய்யப்பட்ட வீரப்பாடுகள் எல்லாம் என்னுடல் விட்டு
நீங்காது; அதுவுமன்றி நின்னோடெதிர் மலைந்த பேரரசர் மாளும்
படிக்கு மதிமயக்கிட்ட முழுமாயை வல்லானே, ஈதோர் அறம்
கேட்பாயாக என்று கண்ணனை நோக்கியாது சொன்னான்
தருமன்: (114)

112. வேதாதிபன் - வேதத்தின் தலைவன். விளம்பு - கூறு.

113. வந்தவா - வந்தவாறு. சிதையாதே - மனம் தளராது. உந்தை - உம் தந்தை. இவண்
வீடுமனைக் குறித்தது.

114. உரைத்தவர்கள் - மேலே கூறப் பெற்றவர்கள். எங்களுக்கு என்பதைத் தந்தையாவானும்,
தருமம் வளர்ப்பானும் எந்தையாவானும் என்னும் மூன்றிடத்தும் கூட்டுக. நீ என்பதைத்
தருமம் வளர்ப்பானும் என்பதனோடும் கூட்டுக.

பா.வே. 1. வெற்றி செய்வார். 2. ஊறுக்க வந்தாய்.

115. நின்னைச் செலவிட்டா னீர்நாடு தூரானேற்
பின்னைப் பொருகை பிழையன்றே - யுன்னைக்காண்
மாதவனே மாயவனே மாலவனே மற்றெமக்கோர்
தூதுவனே 'யாக்கத் துணி.

எ-து. மற்றாங்கு முரைத்து வாழ்கின்ற மன்னவன் உள்
ளிட்ட குருகுலத்தோரில் எங்கட்கு அயலாவாரும் இல்லை; தாய்
தந்தை இறைவன் ஆவாரும் நட்புத் தொடக்கத்தாரும் அவரே
கண்டாய்; ஆதலால் எத்தனையும் வெகுளி எய்தாது குரு நிலம்
குன்றாமல் எங்கட்கு ஒரு தூதாமாறு துணிந்து தூரியோதனன்
அளவும் எம்பெருமானே எழுந்தருளி, பாதிநாடு பெறினும்
வேண்டிக் கொண்டு போதுவாயாக என்று கண்ணனை
விடுக்கலுற்ற பொழுது தருமனை நோக்கி யாது சொன்னான்
வீமன்: (115)

116. மன்னவையுட் பட்ட மறந்தனையோ மாதேவி
மின்னவிரு நுண்ணிடையான் மென்கூந்தல் - பின்னி
யிருக்கவோ மண்ணாள வெண்ணியோ சொல்லாய்
குருக்களே றன்னார் குணம்.

எ-து. துச்சாதனன் பாஞ்சாலியை அவையகத்துக் கூந்தலைப்
பற்றிய ஞான்று தூரியோதனன் சொன்ன செருக்குரை நின்
மனத்து வைக்கத் தக்கதில்லை. நின் முன்னாகப்படாதன
பட்ட, படைநெடுங்கட் பாஞ்சாலியும் சாந்தும் மணிப்பூணும்
துறந்து*ஒற்றைக்குழலோடு அவளிருப்ப எம்பெருமானைத் தூது
விடுவது கேட்டார்க்கு நகையன்றோ என்று பின்னுஞ் சொல்லும்
வீமன்: (116)

115. பொருகை - போரிடுதல் 'உன்னைத் தூதுவனாக்கத் துணி' என்க.

116. பட்ட - பட்டபாடுகள். மாதேவி - பாஞ்சாலி. மின் அலிரும் - மின்னென விளங்கும்.
குருக்கள் ஏறு அன்னார் குணம் சொல்லாய் - அறிவிற் சிறந்தோர் தன்மை இன்னதெனச்
சொல்வாயாக.

பா.வே: 1. யாகத் துணி.

* ஒற்றைக் குழலாவது பின்னி முடியாக் குழல்

117. ஈன்றார்க்கோர் மாதுன்ப மின்னார்க்கோ ரின்னாச்சொல்
சான்றோர்கட் கெல்லாந் தலையிறக்கந் - தோன்றுங்
கொடுவிலாள் வாட்டானைக் கொற்றவனே பார்மேல்
வடுவிலாள் பட்ட வடு.

அன்றியும்,

(117)

118. ஆற்றுவரேற் றோள்வலியாற் கொள்வதுவு மாற்றாரேற்
றோற்பதுவும் வேந்தர்க்குச் சொல்லியதே - மேற்றானோர்
மன்னவரை மன்னவர்கண் மண்ணிரந்தா ரில்லைகா
ணென்னவர சாங்கை யிநு.

எ-து. நீ பிறந்த நாட்டினை மாயச் சூதினால் வஞ்சித்துக்
கொண்டு உறுதிமொழி அழிந்து பாதிப்பங்கு வேண்டி விடவும்
தாராதானைத் தோள்வலியாற் கொள்வதன்றிப், போரின்கண்
வலுவற்றார் போல மற்று அவனிடைக்கு மண்ணிரந்து போக
விடுதல் வீரர் நெறியன்று கண்டாய்; ஒரு நாழிகை நின் அருள்
ஒழிந்து அரச நெறி தலைநின்று போர்க்களத்தில் என் உயர்ச்சியை
நோக்கியருளப் பெறுவேனாகில் கன்னென்னும் பெயர்
கெடுத்துக் காந்தார வேந்தனைக் கட்டழித்துச் சல்லியனை அமர்
தொலைத்துச் சயத்திரதனை மட்படுத்தி வெற்றி கொள்வேன்
என்ற வீமனை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமன்: (118)

119. உற்றாரை யெல்லா முடன்கொன் றரசாளப்
பெற்றா லதின்மிக்க பேறுண்டா - வெற்பார்
பனிமருவும் பூந்தொங்கற் பாழியந்தோள் வீமா
தனிமரமுந் தோப்பாமோ தான்.

என்றிவ்வகை தருமன் சொல்லக் கேட்டுப் பின்னும் யாது
சொன்னான் வீமன்: (119)

-
117. மின்னார்க்கு - மின்னல் போலும் இடையுடைய மகளிர்க்கு, தலையிறக்கம் - தாழ்வு.
வாள் + தானை = வாட்டானை. வடு - குற்றம். வடுவிலாள் - பாஞ்சாலி.
118. ஆற்றுவரேல் - ஆற்றலோடு போரிடத் தக்கவரானால். ஆற்றாரேல் - போரிட ஆற்றல்
இலரானால். மேற்றானோர் - மேல் + தான் + ஓர்; மேல் - முன்னே. "மண்ணிரந்து ஆள்வது
என்ன அரசு"
119. உற்றார் - உறவினர். வெற்பு - மலை. தொங்கல் - மாலை. பாழி - அகன்ற.

120. சூழ்சபையிற் சூளுற்ற சூளுறவு மஞ்ஞான்றென்
பாழியந்தோள் பட்ட பரிபவமும் - வாழியாய்
நின்னோடே தோற்றுதற்கு நோற்றேனே பாவியே
'னென்னோ டெழுத்தோ விது.

எ-து. பகைவராற் செய்யப்பட்ட வஞ்சனை பழி பாவங்களை யுணராது நீ அறமே விரும்புகின்றாய்; நின் அருளை யொழிந்து நிற்பையாகில் என் தோள் வலியால் பகைவரை அழித்து என் மனக்கருத்து முடிப்பேன்; அஃது இல்லையெனப் பெருவீரமாண்பும் படைப் பயிற்சியும் மற்றதனுடனே விளங்கி நின்ற என் தோள் வலியும் பயனின்றி உலந்து ஒழிகின்றது என்றுங் கருதுகின்றிலை; நின்னோடே பிறந்தேனே பெரும் பாவியேன் எனக் கழறித் தான் பிடித்த தண்டத்தை நிலத்தின்மேல் எறிந்து வெகுளாநின்ற துங்கக் கருவிக் கடாக் களிற்றான் வீங்கெழிற்றோள் வீமன் மானவுணர்வு சினங்கன்றக் கண்டு மற்றவனைக் கைகவித்து யாது சொன்னான் தருமன்: (120)

121. தாமானங் கூறப் பெறுவரே தம்பிமார்
தீமானஞ் செய்ததனாற் நீங்குண்டோ - வாமாகி
லாமளவு நட்புகத்த லன்றாகி னின்றதே
தேமருவு தாரோய் செரு.

இவ்வகை சொல்லிக் கண்ணன் சான்றாகத் துரியோதனன் பாற் போய் அவன் மனக் கருத் தறிந்து வருமளவும் மானம் பேச வேண்டா என்று வீமனை விலக்கிக் கண்ணனை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமன்: (121)

120. சூழ்சபை - வேந்தரும் வீரரும் பிறரும் சூழ்ந்த அவை. சூள் உற்ற சூளுறவு - எடுத்துரைத்த நெடுமொழி; வஞ்சினம். பரிபவம் - இழிவு. நோற்றேனே - நோன்பு செய்தேனே. இஃதிகழ்ச்சிக் குறிப்பு. இவண்,
“சொல்லுஞ் சொல் வல்லானெதிர் தம்பியும் தெவ்வர் சொல்லும் சொல்லுஞ் சுமந்தேன் இருதோளெனச் சோம்பி யோங்கும் கல்லுஞ் சுமந்தேன் கணைப்புட்டி லும்கட் டமைந்த வில்லுஞ் சுமக்கப் பிறந்தேன் வெகுண்டென்னை யென்றான்”
என்னும் இலக்குவன் கூற்று நோக்கத் தக்கது. (அயோத்.437)
121. தாம் + மானம் : தாமானம். மானம் - பெருமை. தீ மானம் - தீமை தரும் செருக்கு. “ஆமாகில் ஆம் அளவும் நட்பு உகத்தல்; அன்று ஆகில் செரு நின்றதே” தேன் - வண்டு, தேன், மருவு - பொருந்து. ஆம் ஆகில் - கூடுமாகில். ஆகும் என்பது ஆம் எனத் தொகுத்து நின்றது. பா.வே.: 1. நென்னோட் டெழுத்தோ விவை.

122. கார்தோற்றுப் போகத் தொடுக்குங் கரத்தானே
பார்வேண்டிற் பாம்புயர்த்தோன் றான்மறுத்தா - லூர்வேண்ட
லாங்கவையுந் தான்மறுத்தா லைந்துமனை தாம்வேண்டிப்
பாங்குடனே போதாய் பரிந்து.

அன்றியும்,

(122)

123. மன்னவர்க ளெல்லாருந் தாமறியப் பார்வேண்டி
லன்னவனு மைந்தின் மறுத்தானேற் - பின்னைப்
பொருபடைக்கை மாலேநீ போர்வேண்டிப் போதா
யரவுயர்த்தோன் றன்பா லகன்று.

எ-து. துரியோதனன் பக்கல் போனால் ஊக்கமுடையான்
உடனிருந்து அறநெறிகளும், உறுதியழியாமல் நின்றமையுந்
தெளியவுரைத்துப் பின்னும் நாடுவேண்டிற் றாரானாகில்
பாதிப்பாகந் தரினும் கொண்டு போதுக; அதுவுந் தாரானாகில்
குசத்தலமும் மிருகத்தலமும் வருணாபதியும் வரசந்தியும் சய
சந்தியும் என்பன ஐந்தூர் தரினும் கொண்டுபோதுக; அதுவுந்
தாரானாகில் போர் செய்தாகிலும் கொள்ளக் கடவதென்று
மற்றவன் அருகிருந்த வீடுமர் துரோணர் விதுரரைச் சான்றாக
வைத்து மற்றவன் உறுதிமொழி அழிந்தமையும் அறியவுரைத்துப்
பிறநாட்டுவேந்தர் அனைவரும் அறிய நாள் வரைந்து தூண்டு
பரித்தேர் மன்னா ஈண்டனெழுந்தருளி வருவாயாக என்ன,
கண்ணனுந் தூதாக உடன்பட்ட விடத்துத் தருமனையும்
கண்ணனையும் நோக்கி யாது சொன்னான் அருச்சுனன். (123)

124. பரமன் றிருவருளாற் பாசுபதத் தோடு
விரவுதனுக் கொண்டியா னிருக்கக் - குருபதிக்கு

122. கார் - கருமுகில். "மாரியீகை" என்றார் புறத்திலும். "கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாடு
மாரி" என்றார் திருவள்ளுவரும். மனை - இல்லம்.

123. ஐந்து + இல் = ஐந்து இல்லம். இனி மைந்தின் என்று நிறுத்தி வலிமையால் எனப்
பொருள்கொள்ளினும் ஆம். போதாய் - வருவாயாக. தூண்டிபரி - விரைந்து செல்லும்
குதிரை. ஈண்டன் - விரைந்து.

பா.வே: 1. பாங்குடனீ

124. பரமன் - சிவபெருமான். பாசுபதம் - பசுபதியாகிய சிவபெருமானிடமிருந்து பெற்ற
படைக்கலம். தனுக்கொண்டு - காண்டிபம் என்னும் வில்லைக் கொண்டு. விரவுதனு -

நாமிரந்து போனா னகையரசர் செய்யாரோ
தாமிருந்து வாழுந் தலத்து.

அன்றியும், (124)

125. ஆரமருட் டேராழி யார்த்து வடிக்கயிறு
போர்மருவு 'மாமேன்மால் பூட்டுவனேற் - கூரம்பாற்
கூடலார் மன்னவரைக் கூற்றின் பகுவாயின்
பாடியிலே யுய்க்கும் படி.

எ-து. கண்ணன் எம்பெருமான் தேர்மிசை நின்று வடிக் கயிறும், முட்கோலும் பிடித்துப் பாங்கினுடன் வெண்குதிரை களைத் தூண்டுமாகில் என்கையிற் காண்டிபம் நானேற்றி அம்புக் கூட்டில் கைவைத்த விடத்துத் துரியோதனனையும் பார் மன்னரையும் அவண் எண்ணப்படாத நாற்படை வலுவொடும் அனைத்து வீரர்களையும் நொடிவரையிற் படமலைந்து கூற்றுவனுகங் குடியேற்ற வல்ல நான் சிலையுடனிருக்கக் குருநாட்டுக் கொற்றவன் தருமன் இரந்து சென்றால் பிற நாட்டுவேந்தர் நகையாரோ என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் அருச்சுனன். (125)

126. ²ஊழிமுதற் காலத் துருத்தெழுந்த தீப்போல
வாழும்வினை கொண்டாடி மற்றெம்மைத் - தீயி
லழுத்துவிக்கு மன்னவரை யாடமருள் வீழ்த்து
³முழுக்குவிப்பன் செங்குருதி முன்.

எ-து. வருணாபதியில் அரக்குமாளிகையில் அன லெழுப்பிய மன்னவனையும், உடன்பிறந்தார்களையும் கடுங்கணை பாய்ச்சி நடுங்கமருள் வீழ்த்துக் குருதிப்புனலிற்

வெற்றியுடன் இணைந்து நிற்கும் வில். குரு பதிக்கு - குருநாட்டை ஆளும் உரிமைக்கு. அரசர் நகையாரோ என இயைக்க.

125. ஆர் அமர் - உய்தற்கு அரியபோர். கூடலார் - பகைவர். பகுவாய் - பிளந்தவாய். கூற்றுவன் பகுவாய் ஆகிய பாடியில் உய்க்கும் என்க. பாடி - ஊர். பட - இறக்க. மலைந்து - போரிட்டு.

126. உருத்தெழுந்த - சினந்தெழுந்த; மிகுந்தெழுந்த. ஊழி - உலக அழிவு காலம்.

பா.வே: 1. மாவின் மேற் பூட்டுவையேற்

2. ஊழி முதற்காலத் துற்றெழுந்த.

3. முழுத்துவிப்பன்.

குளிப்பித்துக் கன்னனையுங் காண்டிபத்துக் கிரையாக்கிப்
பிறநாட்டுவேந்தர் காணப் பகை ஒழிப்பேனென்று அருச்சுனன்
பேசக்கேட்டு மற்றவனைக் கை கவித்துப் போகின்ற கண்ணனை
நோக்கி யாது சொன்னான் நகுலன்: (126)

127. இந்திரன்சேய் போக வினிய விரட்டையரிற்
புந்தி நகுலன் புகன்றெழுந்து - வந்தித்தே
யந்நாண் முதலா வரிவைகுழல் கூடாமை
மன்னா மறந்தனையோ மற்று.

அன்றியும், (127)

128. வேண்டி விடுப்ப வெறுத்த வெகுளியர்பாற்
பூண்ட செருவேண்டிப் போகாமன் - மீண்டுமினி
நாடாள வெண்ணுவதோ நல்வேந்தே யென்றுரைத்தான்
றாதாடு மார்பன் றளர்ந்து.

என்று இவ்வகை சொல்லி வெகுண்டுரைத்த நகுலனைக் கை
கவித்துப் போக ஒருப்படுகின்ற கண்ணனை நோக்கி யாது
சொன்னான் சகதேவன்: (128)

129. மாயா மணிவண்ணா மண்ணுலகும் விண்ணுலகுந்
தாயாகி நின்றதொரு தற்பரமே - நீயேகுங்
காரணங்க ளெல்லா மறிந்தேனே கஞ்சமலர்
வாரணங்காத் துய்த்தாய் மகிழ்ந்து.

எ-து. தேவதேவனே, நீ அத்தின புரத்துக்குப் போகின்ற
காரணமும், அக்காரணத்தின் குறிப்புக்களும், நீ செய்யத்
தக்கனவும் செய்து முடிக்கத் தக்கனவும், நின் பெருமாயையும்,

127. இந்திரன் சேய் - அருச்சுனன். இனிய இரட்டையர் - நகுல சகாதேவர். வந்தித்து -
வணங்கி. அரிவை - பாஞ்சாலி. குழல் கூடாமை - குழல் முடியாமை.

128. தாது ஆடு மார்பன் - மலர்மாலை அசையும் மார்பினன். வேண்டிவிடுப்ப - நாடுவேண்டித்
தாது விடுப்ப.

129. தற்பரம் - கடவுள். கஞ்சமலர் - தாமரை மலர். வாரணம் - யானை. கசேந்திரன் என்னும்
யானையை முதலை பற்றிக் கொள்ள ஆழிப்படை ஏவி உய்த்த வரலாற்றை உட்கொண்டது,
“கஞ்ச மலர்.... காத்துய்த்தாய்” என்பது.

பா.வே: 1. நின்றவொரு.

மாயத்தின் சூழ்ச்சிகளும், நின் திருக்குறிப்பும், நின்திருவுள்ளத்தின் நினைவுகளும் மற்று முள்ளிட்ட மாலின் மாயையெல்லாம் எம்பெருமானே, என்னால் அறியப்பட்டது. ஆதலால் இனி அதனால் பயன் என் என்றும் நின் திருவுள்ளக் கருத்தே முற்றுவிப்பாயாக என்றுஞ் சொல்லுகின்ற சகதேவனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (129)

130. தூதாகப் போவேனைச் சொன்ன தகவின்மை
வேதா தியனே விளம்பிக்கா - ணேதோதான்
மன்னற்கு நேரிளைய மன்னவனே யென்னினைவை
யின்னதே யென்றுரையா யீங்கு.

எ-து. நான் உங்களுக்குத் தூதாளாகத் துரியோதனன் பக்கல் நாடு வேண்டிப் போவேனை ஈங்கொரு தகவின்மை உரைத்தாய் ஆதலால் மற்று அது ஏதோவென்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு யாது சொன்னான் சகதேவன்: (130)

131. அந்தமற மன்னவர்க ளோடே யடியோமைச்
சீந்தப் புடைத்துத் திசையெங்கும் - வந்து
படைபொருத மன்னரையும் பாரதத்தாற் கொல்ல
வடைவுடனே தானினைந்தா யாங்கு.

எ-து. பெருமாயை வல்லானே, நின் திருவுள்ளக் கருத்து நினைவுகளை யான் சொல்லக் கேட்பாயாகில், துரியோதனன் நாடு தாராத போது மற்று அவனுடனே போர் விளைந்த விடத்து மற்று அவரையும் எங்களையும் மடிவித்து, எங்களுக்காகப் போர் புரிய வந்த வேந்தரையும் மற்றுமுள்ள நாற்படைகளையும் அழித்து நிலமகளின் பொறைதீர்த்து நீயும் ஒருருவனாக நிற்கவே எண்ணினாய் என்று சகதேவன் சொல்லக் கேட்டு வியப்புற்ற திருவுள்ளத்தனாய் யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (131)

130. தகவின்மை - தகுதி இல்லாதசொல். வேதாதிபன் - வேதங்கள் கொண்டாட தக்க பெரியோன்; வேதம் அறிந்த வல்லோனுமாம்.

131. அந்த மற மன்னர் - துரியோதனர். மறம் - பாவம். அடியோமை - உனக்கு அடிமை பூண்ட எம்மையும். அடைவுடனே முழுமையாக.

132. ஆயிரக்கா றானுடைய மண்டபத்தில் யாம்புகுந்
தாயிரக்கா றன்னி மருவோ - நீயெந்தஞ்
சத்திதா னிற்குந் தனித்தூ ணறிந்தாயேற்
சத்தியவா னாக தலத்து.

எ-து. நாம் போகின்ற செயல்களும், செய்து முடிக்குஞ் செயல்களும் நீ அறிவோம் என்றாயாதலால், நீ அறிவையாகில் நாம் இந்த மண்டபத்திற் புகுந்து ஆயிரந் தூணிலும் மறைந்து நிற்போம்; நின்றக்கால் நம்முடைய ஆற்றல் நிற்கும் தூணை அறிந்தாயாகில் நாம் எண்ணியிருக்கின்ற செயல்களும் அறிவை என்றும், இப்பேருலகில் மெய்யுணர்வாளன் என்றும் கண்ணன் அருளிச் செய்யக்கேட்டுச் சகதேவனும் உடன்பட அப்பொழுது யாதருளினான் கண்ணன்: (132)

133. சாதேவ னோடுந் தருக்கித் துடனெழுந்து
மாதேவன் மண்டபத்தி லேபுகுந்து - சாதேவன்
றானறியா வண்ணந் தனித்தனிதூ ணாயிரத்திற்
போயறியத் தானொளித்தான் புக்கு.

இவ்வகை சகதேவனுடன் தருக்கஞ் செய்து கண்ணனும் அந்த மணிமண்டபத்துட் புகுந்து மணித்தூண்கள் ஆயிரத்திலும் தன் வடிவத்தைக் கரந்து கொண்டு எழுந்தருளி நின்றான். அவ்விடத்துச் சகதேவனும் அந்த மண்டபத்திற் புகுந்து கண்ணன் ஆற்றல் எழுந்தருளியிருக்கும் தூணைச் சேர்ந்து மலர் வழிபாடு செய்து வணங்கி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் சகதேவன்: (133)

134. அன்றங் கிரணியனைக் கொல்லவே யத்தூணி
னின்றுபுறப் பட்ட நெடியோனே - யின்றென்முன்
போதாய்நீ யென்று புகழ்ந்தேத்தி நின்றானே
சாதேவ னாருந் தலத்து.

132. கால் - தூண். அமருவோம் - தங்குவோம். எந்தம் - எம்முடைய. சக்தி - உண்மை உரு ஆற்றல்:

133. சாதேவன் - சகாதேவன். மாதேவன் - கண்ணன். புக்கு - புகுந்து.

134. போதாய் - வாராய். "தூணிலும் உள்ள" என்றான் பிரகலாதன். தூணம் பிளந்து வெளிப்பட்டது 'நரசிங்கம்'. அதனை உள்ளடக்கியது "அன்றங்.....நெடியோனே"
பா.வே: 1. ணறிந்தாயாய்ச்.

என்றிவ்வகை விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டுக் கண்ணனும்
விரும்பிய திருவுள்ளத்தனாய்த் தன் பேருருவை வெளிப்படுத்தி
நின்றானைக் கண்டு பேரன்பினனாகிக் கீழே வீழ்ந்து வணங்கிப்
பின்னும் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் சுகதேவன்: (134)

135. காற்றுங் கனலு மிடயும் கதிரோனுந்
தோற்றுஞ் சுடருஞ் சுருதியுமாய் - நாற்றிசையோ
டெல்லா வுயிருமாய் நின்றா யெனக்குறிப்பைச்
சொல்லாயென் றானே² தொகுத்து.

எ-து. நீ அனைத்துலகங்களுக்கும் முழுத்தலைவனாய்
முக்காலமு முணர்ந்தோனாய் அனைத்துயிர்களுக்கும் படைப்பு,
காப்பு, அழிப்பு நீயேயாய்ப் பின்னும் அருள்வோனாய் மாயை
பண்ணுகின்ற நீ அறநெறிகளால் வெற்றியை வேண்டினும்
வேண்டுக; சந்தினை வேண்டினும் வேண்டுக; செயற்படுகாலமும்
செய்தியும் வெகுளியும் கூறவல்லார் யாவரோ; என்றும் நின்
திருவுள்ளமல்லதில்லை யெனப் பேசிய சுகதேவனை மகிழ்ந்து
பாராட்டி மற்றவனை முக்காலம் உணர்ந்தோன் எனக்குறித்துத்
தன்னரு கணைத்து, உனக்கு வேண்டுவன உளவாகில் வேண்டிக்
கொள்வாயாக எனக்கேட்டு யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான்
சுகதேவன். (135)

136. அரவயர்த்தோன் றன்னா லருங்கான மெய்தி
முரசயர்த்தோன் பட்டதுயர் தீர - வரவணைமேற்
கண்வளர்ந்தாய் நாங்கண்மிகக் காசினியை யாள்வதற்கு
மண்ணளந்தாய் நல்காய் வரம்.

எ-து. தூரியோதனன் மாயச் சூதாடி மண்தோற்றுக் காடடைந்து
தருமன் பட்ட துயர்களும், நாங்கள் பட்ட துயர்களும், பாஞ்சாலி
பட்ட பருவரலும் எல்லாம் எம்பெருமானே அறிந்தருளும்

135. சுடர் - கதிரோன் ஒழிந்த திங்கள், நாண்மீன் முதலிய ஒளிகள். சுருதி - மறை. 'எனக்குக் குறிப்பை' என்பது 'எனக் குறிப்பை' எனத் தொகுத்து நின்றது.

136. காசினி - உலகம். நல்காய் - அருள்வாய்.

பா.வே. 1. நின்றாயே நின்னறிவைச்

2. தொழுது.

ஆதலால், அது பொழிந்த முன்னம் இளம் பருவத்தில் நாங்கள் அன்னையொடு பட்ட அவலங்களும் அறிந்தருளுமாதலால் இங்கிவை யெல்லாம் தீரத் துரியோதனனையும் உடன்பிறந்தார்களையும் கொண்டு நாங்களுஞ் சிறிது காலம் நாடாளுந் படிக்குத் திருவுள்ளம் பற்றியருள்வாயாக எனக்கேட்டு விருப்ப மிக்க திருவுள்ளத்தனாய் யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (136)

137. பாராளு¹மன்னவனை யாமும் போய்ச் சந்தித்தால்
நேராக நாடு விடானாகிற் - சீராருங்
கொற்றக் குடையுங் குருநாடுங் கூடவருள்
வெற்றியுட னாந்தருவோ மிக்கு.

எ-து. துரியோதனன் பக்கல் யாம் போய் மற்று அவன் கருத்தறிந்து உங்கள் உரிமை வேண்டத் தாரானாகிற் போர் புரிந்தாயினும் உங்கட்கு நாடு தரக்கடவோம்; இதற்கு ஐயமில்லை என்று சகதேவனுடன் கண்ணன் அருளிச் செய்யுமிடத்துப் பாஞ்சாலி வந்து அடிபணிந்து யாது சொன்னாள்: (137)

138. பங்கயக்கண் மாய னடிபணிந்து பாஞ்சாலி
செங்கயற்கண் முத்தந் திகழ்ந்தலைப்பச் - சங்க
வளைநிரைக்கை யாலெடுத்து வாசக் குழலைத்
துளைநிரைக்கைக் காட்டினாள் சோர்ந்து.
அன்றியும், (138)

139. நீயேயோ தூதுக் கெழுந்தருள்வா யாங்கவற்கு
நீயேயோ சந்தாய் நெறிநிற்பாய் - நீயாகின்
முற்றுவிப்பான் றானோதா னஞ்சிடுவான் றந்தையோ
விற்டக்கை மாலே விளம்பு.

137. “அரவயர்த்தோன் நாடு விடானாகில் நாம் தருவோம்”.

138. பங்கயம் - தாமரை. கயற்கண் முத்தம் என்றது கண்ணீரை. வளை - வளையல். நிரை - வரிசை. குழலைக் காட்டினாள் என்றது அதனை முடிக்க வழி செய் என்று குறித்திடற்காம்.

139. சந்து - ஒற்றுமை. ஓகாரம் அனைத்தும் எதிர்மறைப் பொருள். இவை நிகழா என்பதாம். நீ தூதுக்கெழுவையும் அல்லை ஒற்றுமை ஆக்குவையும் அல்லை. நீ அவ்வாறு செய்யினும் துரியோதனன் அதனை நிறைவேற்றான். அவன் தந்தையோ சிறிதும் அஞ்சான்.

தான் - துரியோதனன். தந்தை - திருதராட்டிரன்.

பா.வே. 1. மன்னவன்றன் பால்யம்போய்ச் சந்துரைத்தும்.

எ-து. பாஞ்சாலி பேசிய அறநெறிகளும், துரியோதன னிடையிற் பட்ட தீங்குகளினால் வீமன்பட்டு உலர்கின்றவாறும், தனக்குக் குழல் நெருங்கிய சடை காட்டி நீல நெடுங் கண் நீரருவி சோர விம்மி விம்மி வெய்துயிர்த்து நின்றமையும் தன் நெடு மொழியும் விண்ணப்பஞ் செய்து நின்றானைக் கண்டு கை கவித்து யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (139)

140. உன்கருத்தே முற்றுவிப்பே னெண்ணுதலா யொண்டிறலான்
றன்கருத்தை யான்சென்று சந்தித்தாற் - பின்சடையா
மிக்குழலை நீமுடிக்க வேந்தெழிலான் தேவிமா
ரக்குழல்க டாம்விரிப்பா ராங்கு.

எ-து. துரியோதனன் முதலானாவர்களைச் சென்று கண்டு அவன் மனக்கருத் தறிந்து உன் குழல் முடிப்பித்தும் மற்றந்தப் பார்வேந்தர் மகிழ்ந்த மதர் விழியார் கூந்தல் விரிப்பார் என்றும், உன் கருத்தன்றோ முற்றுவிப்பேன் என்றும் இவ்வகை யருளிச் செய்து நின்ற விடத்துக் கண்ணனை நோக்கி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் தருமன்: (140)

141. பெண்டுகளும் பிள்ளைகளும் பித்தர்களு மென்னறிவா
ரண்டர்தொழ நின்றருளு மச்சுதனே - மண்ட
வெழுந்தவிள நாகக் கொடியோன்பா லீண்ட
னெழுந்தருளா யென்றா னெடுத்து.

எ-து. தருமன் கண்ணனைப் பார்த்து ஈண்டன் எழுந்தருளி மற்று அவன் கருத்தறிந்து வருவாயாக எனக்கேட்டு அத்தினபுரம் நோக்கிப் போகின்ற கண்ணனை நோக்கிப் பின்னும் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் பாஞ்சாலி: (141)

142. வெற்றிப் புகழ்த்தருமன் வீம னருச்சனற்கா
'யத்திப் பதிக் கே யருள்செய்வோய் - மெத்த

140. ஏந்து எழிலான் தேவிமார் - துரியோதனர் மனைவியர். "நீ குழல் முடிக்க அவர்கள் குழல் விரிப்பார்" என்க. துரியோதனர் அழிதல் உறுதி உரைத்தது.

141. அச்சுதன் - அழிவில்லான்; கண்ணன். மண்ட - செறிய.

142. அத்திப் பதி - அத்தினாபுரம். அரசன் - துரியோதனன். வழல் - வழுவதல். வழுவிப் பேசுதலே வாய்மையாகக் கொண்ட துரியோதனன் என்பாளாய் 'வழல் புனையும் வாய்மை

வழல்புனையும் வாய்மை²யரசனைக்கண் டாலென்
குழனினைவா யென்றாள் குறித்து.

என்றிவ்வகை பாஞ்சாலி விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டு
மற்றதுவே திருவுள்ளத்திற் கொண்டு ஆங்கு அவர்களுக்கு விடை
கொடுத்துப் பின்னை யாது செய்தான் கண்ணன்: (142)

143. தூதுக் குடன்பட்டுச் சுற்றக் குழாத்தொடு
மேதுக்கள் பேசியே யேகினான் - சேதித்து
'மானாக மேந்தினான் மாநகர்க்கு வந்தானே
²கோனா கணைக்கிடந்த கோ.

அன்றியும், (143)

144. முரசொலியுஞ் சங்கொலியு மூரித்தேர்த் தானை
திரைசெய் கருங்கடல்போற் செல்ல - வரையோடு
மாணாமன் மண்வேண்டி மண்முழுது முண்டபிரான்
போனான் புவிமேற் புரிந்து.

அன்றியும், (144)

145. வான் மலர்பொழிய மண்ணோர் தொழுதேத்த
ஞான முனிவரெல்லா நாவார - வேனை
மறைப்பொருளா னாற்றிசையும் வாழ்த்தினா ராங்கே
யிறைப்பொழுதுந் தாழா தெடுத்து.

அன்றியும், (145)

அரசன்' என்றாள். 'வாய்மை அரசன்' என்றாள். 'வாய்மை அரசன்' என்றது வாய்மை
போற்றாமையை எள்ளி யுரைத்தது.

143. ஏதுக்கள் - காரணங்கள். சேதித்து - செதுக்கப் பட்டு. இவண் வரையப் பெற்ற துரைத்தது.
மா நாகம் ஏந்தினான். தூரியன். கோநாக அணை கிடந்தகோ - கண்ணன்.
144. மூரி - வலிமை. திரை - அலை. உரையோடு மாணா மன் - சொல்லிய சொல்லோடு
மாண்புச் செயல் அமையாத மன்னன். அவனாவான் தூரியன். மண்முழுது முண்ட பிரான்
மண் வேண்டிப் போனான் என்பதன் நயமறிக.
145. வானம்- வானோர்; இடவாகுபெயர். 'நாவார வாழ்த்தினார்' என இயைக்க. இறைப்பொழுது
- நொடிப்பொழுது.

பா.வே: 1. மாநாக, மாணாக. 2. கோநா கணைக், கோணா கணைக்

146. மன்னர் கழறொழுது மீளத்தன் மாபூண்ட
மின்னு மணிநெடுந்தேர் மேற்கொண்டான் - முன்னின்
றெழுந்தனவே மாமுரசு மார்த்தனவே சங்கம்
பொழிந்தனவே பூமாரி தான்.

எ-து. தனது சிறந்த மணிநெடுந்தேர் மீதேறி அனைத் தணிகளும் பூண்டவனாய்த் தன் சுற்றக் குழாத் தோடும் முழு துணர்ந்தோர் புடைகுழ உற்றதுரைத்து அனைத்திசையும் ஆர்ப்பெடுப்ப ஒலிக்குங் கடலெனச் சங்கு பேரிகை முதலான இசைக் கலன்கள், ஐங்கருவியொலி முழங்கக், கலுழக் கொடி விசும்பணுவ, குடையும் சாமரையும் புடைதயங்க, எழில்மணிக் கவரி அருகிரட்டக், கொற்றக்குடை மேல்நிழற்ற வானத்திடையே எண்வசக்களும் அருகணைந்துவர வானோர் படையும் தனியாக வீரத் திருப்பொலிந்து வழிபட்டுப் பூமழை பொழிய இனிதுடன் எழுந்தருளிப் பாண்டவர்க்குத் தூதாகிப் பார் வேண்டிப் பார் மிசைத் தூண்டு பரித்தேர் தாண்டத் தூரியோதனன் பாற் போயினான் கண்ணனாகக் கருதுவது. அது யாங்ஙனமோ வெனில்: (146)

147. காடு மலையுங் கடும்புனல்சே ராறுகளு
நாடும் பலபொழிலு நண்ணிப்போய்ப் - பீடுடைய
முத்துநகை செய்யு முகில்வண்ணன் மூன்றாநா
ளத்திநக ரெய்தினா னாங்கு.

இவ்வகை எழுந்தருளிக் காடும் நாடும் மலையுங் கடந்து இரண்டு நாள் வழியிற்றங்கி மூன்றாநாள் அத்தினபுரம் புகுந்தான் கண்ணன் என்றவாறு. அப்பொழுது மற்றவன் வரவு கேட்டு யாது செய்தான் தூரியோதனன்: (147)

148. தன்னகரி கோடித்துத் தண்டலைக ளெண்டிசையும்
பொன்னகரி போலப் பொலிந்திலங்கக் - கொன்னவிலுங்
கூராழி வேந்தனுக்குக் கோயி லிடங்குறித்தான்
பாராளு மன்னன் பரிந்து.

146. புடை தயங்க - பக்கங்களில் விளங்க. தாண்ட - தாவ.

147. நண்ணி - அடைந்து. நகை - புன்முறுவல். அத்திநகர் - அத்தினாபுரம்.

148. நகரி - நகர்; அத்தினாபுரம். கோடித்து - அழகுபடுத்தி. தண்டலை - தண்மை + தலை; குளிர்ந்த இடம், சோலை. பொன்னகரி - அளகையம்பதி. கொன்னவிலும் - அச்சுறுத்தும்.

எ-து. கண்ணன் எழுந்தருள்வது கேட்டுப் பெருவிருப் புடையனாய் வீதிகடோறும் பூவும் நீரும் பொழிந்து மாட மண்டபந்தோறும் வண்ணத் துகிலும் மணிமாலையும் அணிந்து கொண்டல் பொருந் தண்டலைகள் எண்டிசையும் நிறைத்து விளக்கு புகைகளால் அழகுறுத்திக் கதிரொளியை மறைத்த ஆடரங்கும் மாடவீதியும் பட்டுத்துகில் பொதிந்து ஆடலொலி பரப்பிச் செப்பங் கூர்ந்த மண்டபத்தே கண்ணனுக்கான கோயிலிடம் பண்ணி, அஞ்சனத்தால் அழகு செய்து பஞ்சணையும் மஞ்சனமும் பாரித்து, மற்றும் வேண்டின வெல்லாம் விளைப் பித்துத் தானும் அனைத்தணிகளும் பூண்டு பிறநாட்டு வேந்தர்கள் அனைவரும் புடைசூழ ஆனை தேர் குதிரை கருவிகாலாட்களோடு எம்மருங்கும் புடைசூழ, எழில் மணிக்கவரி அருகிரட்ட வெண் குடை மேனிழற்றத் தனிவெண் கவரி புடைதயங்க, பாம்புக் கொடி விசும்பணுவ மாகடல் முழக் கெனச் சங்கு பேரிகை முதலாயுள்ள இசைக்கலன்கள் ஐங்கருவி ஒலி முழங்க, வீடுமர் துரோணர் விதுரர் கிருபர் கண்ணன் அசுவத்தாமன் உள்ளிட்ட குருகுலவேந்தர் கூட்டமுடன் போந்து கண்ணனை யெதிர் கொண்டு வரப் போகா நின்ற மன்னர் மன்னன் தூரியோதனனைத் தகைந்து யாது சொன்னான் சகுனி: (148)

149. ஆயனை மாலென் றறியார்போ 'லாங்கவனுந்
தூய தருமன்றன் றூதுவனாய்த் - தூயங்
கொடுப்பிக்க வந்தானைக் கோவேநீ காண
'வடுக்குமோ வென்றா னழித்து.

எ-து. பாண்டவர்க்குத் தூதனாகி உரிமை வேண்டுதற்குக் காரணனாய் வருகின்ற கண்ணனை நீ பரிவினாற் சென்று கண்டாயானால் அச்சத்தினாற் சென்று கண்டான் என்று

ஆழிவேந்தன் - கண்ணன். கோயில் - மாளிகை. பாராளுமன்னன் - தூரியோதனன். பரிந்து - விரும்பி.

துகில் - ஆடை. பாரித்து - அமைத்து. செப்பங் கூர்ந்த - செம்மையமைந்த. மஞ்சனம் - குளிப்பறை. மருங்கு - பக்கம். தகைந்து - தடுத்து.

149. தாயம் - உரிமை. அடுப்பிக்குமோ - தகுமோ. அழித்து - முறைமை கெடுத்து.

பா.வே: 1. லாங்கவனைத் 2. வடுப்பதோ.

நாற்படைவீரரும் வேந்தரும் கருதப்படும் ஆதலால் நீ கண்ணனை
எதிர் கொள்ளக் கடவையல்லலையென்று சகுனி சொல்லக் கேட்டு
மிகவும் அளவளாவியுடன் பட்டுக் கவலையோடு கதுமென
மீண்டு போய்த் தன் கோயில் புக்கான் துரியோதனனாகக்
கருதுவது. அப்பொழுது கண்ணனை எதிர்கொள்ளாமல் இருப்பது
யாவர்க்கும் காப்பல்ல வெனக் கருதி வீடுமர், துரோணர், விதுரர்
கிருபர் கண்ணன் அசுவத்தாமன் உள்ளிட்ட எல்லா வீரர்களும்
தம்மொடு தாம் புலம்பி எதிர் கொள்வாராகப் போயினார்.
அப்பொழுது: (149)

150. காங்கேய னுள்ளிட்ட காவலர்க டற்கூழ்
வாங்கெதிர் கொண்ட வரசர்களைத் - 'தேங்கொளுநீர்
மல்லமருந் தோளானை மன்னுவது நாளையென்று
வில்விதூரன் வீடணைந்தான் வேறு.

எ-து. கண்ணனை வீடுமர் துரோணர் விதுரர் தொடக்கத்தார்
உள்ளிட்ட எல்லாவீரர்களும் சென்று எதிர் கொண்டு அடி
பணிந்து எம்மருங்கும் சூழ்ந்து வழிபாடு செய்ய, எழின்
மணிக்கவரி அருகிரட்ட வெண்குடை மேனிழற்றக் கலுழக் கொடி
விசும்பணுவச் சங்கு பேரிகை முதலாயுள்ள இசைக் கலன்கள்
ஐங்கருவி யொலி முழங்க எழுந்தருளி அத்தினபுரம் புகுந்து பார்
வேந்தனைக் காண்பதற்கு நாள்குறித்து நாடி, விதுரன் கோயிலிடங்
கொண்டான் கண்ணன் என்றவாறு, அப்பொழுது: (150)

151. தீப்பிறக்குஞ் சக்கரக்கைச் செங்கண்மா லென்னுடைய
நாய்க்குடி லேநுழைந்தா னானுயர்ந்தேன் - வாய்த்த
பிறப்பைக் கழித்தேன் பெரும்பதம்பெற் றேனென்
றிறப்பைப் பிரித்தா னெழுந்து.

அன்றியும், (151)

150. காங்கேயன் - வீடுமன். தேம் - இனிமை. மல் அமரும் தோள் - வலிமை தங்கிய தோள்.
மன்னுவது - (கண்டு) தங்குவது வேறு - தனித்து. பா.வே. 1. தேங்கொலிநீர்.

151. பிறப்பைக் கழித்தேன். பிறப்பை நீக்கினேன். பெரும்பதம் - வீடுபேறு. இறப்பைப் பிரித்தான்
- இறவாப் பேறுபெற்ற விதுரன். பிறப்பு உண்டானால் இறப்பு உண்டு. பிறப்பைக் கழித்தான்
ஆதலால் 'இறப்பைப் பிரித்தான்' என்றார். பா.வே. 2. னானுயர்ந்தேன்.

152. திருமா றுரியோ தனனிடெக்குத் தூது
வருமாறு கண்டு மகிழ்ந்தே - பிரியா
வெறிமலர்த் தாரான்றன் மெய்ம்மறந் தாங்கே
குறை⁵பிரித்தா னுள்ளங் குளிர்ந்து.

எ-து. தேவ தேவன் யாவார்க்கும் காண்டற் கரியான்
கண்ணன், தருமன் பொருட்டுத் தூதாக மாற்றிங் கெழுந்தருளினது
அடியேன் நாய்க் கொட்டில் என்ன நல்வினை பண்ணிற்றோ,
என்றும் முன்னைப் பிறவிகளில் செய்த நல்வினைப் பேற்றால்
இப்பொழுது என் கொட்டில் கோயிலாகப் பெற்ற தென்றும், யான்
இனித் திருவுளத்தினால் இம்மை மறுமை இரண்டும் அறப்
பெற்றேன் என்றும், இவ்வகை விண்ணப்பஞ் செய்து திருவடி
தொழுது செய்வதொன்றறியாது விருப்புடையவனாய், ஒன்பான்
மணிகளால் அணிந்த தன் இறப்பையும் பிறப்பையும் பிரித்துத்,
திருவடிகளை நோக்கிமலர் வழிபாடு செய்து பேரன்பு செலுத்தினான்
முழுதறிந்த விதூரனாகக் கருதுவது, அது கண்டு கண்ணனும்
திருப்புன் முறுவல் கொண்டு மற்று அவனை நோக்கி யாதருளிச்
செய்தான்; (152)

153. இவ்வீ டுனதெனதே யென்றருளிப் போய்விதூரன்
மெய்வீட்டி லுண்ண மிகவிரும்பிப் - பொய்வீ
டனிதுசெயும் பாண்டவர்க்கா யெம்பெருமா னாங்கே
யமுதுசெய்து கண்வளர்ந்தா னாங்கு.

அன்றியும்,

(153)

154. விதூரனுடன் மேவி விருந்தமுது செய்து
மதூர மொழியயின்றான் மாலோ - னதிபற்

152. வெறி - மணம். குறை பிரித்தான் - குறை நீக்கினான்.

பா.வே: 3. பிரிந்தான்.

153. இவ்வீடு உனது எனதே - உனது இவ்வீடு என் வீடே. பொய் வீடு இனிது செய்யும் -
பொய்மை விடுத்து இனியனவே செய்யும். பொய் - கரவு. பொய்வீடு - அழியும் வீடுமாம்.
அழியா வீடென 'இறைநிலை' உளதாகலின்.

154. மேவி - பொருந்தி. மதூரம் - இனிமை. காய்ந்து - சிவந்து. அதிபன் - அரசன். அதிபற்
கெதிரோன் - துரியோதனன். ஏந்து எழிலான் - கண்ணன். செல்ல - செல்லும் பொருட்டு.
பா.வே: 1. பெருமா ளாங்கே.

கெதிரோ நிருந்தவிட மேந்தெழிலான் செல்லக்
கதிரோனுந் தோற்றினான் காய்ந்து.

இவ்வகை விதுரன் வீட்டில் எழுந்தருளி இனிய மொழி
பயின்று மற்றங் கழுது செய்து பள்ளி கொண்டருளி நடு
யாமத்தில் கண்ணகற்றி மற்றைநாள் துரியோதனனிடைக்குப்
போவானாக. நினைந்தருளும் எல்லைக்கண் கிழக்குத்திக்குல்
கதிரோன் தோன்றக் கண்டு கண்ணன் எழுந்தருளுவானாக
விதுரனை அழைத்துத் தேர் கொண்டுவா வென்ன, யாது
செய்தான் விதுரன்; (154)

155. ஒற்றை மணித்துகிறா னொன்றுரிய வொன்றுதவிக்
கொற்றவேற் பாஞ்சாலன் கோமகளை - யற்ற
'மறைத்தவனே மாவலிபான் மண்ணெல்லாம் வாங்கிச்
சிறைத்தவனே போந்தேறு தேர்.

இவ்வகை விதுரன் விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டு யாது
செய்தான் கண்ணன்: (155)

156. என்றான் விதுர னெழிற்றேரின் மீதேறிக்
குன்றாங்கு கோயிற் குறுகினான் - நின்றார்போய்
மன்றார்தார் மன்னனுக்கு மாயன் வரவுரைப்பக்
குன்றா தணையிருந்தான் கோ.

அன்றியும், (156)

157. வெற்றிப் பறவைக் கரசன் விரைந்தென்பா
லுற்ற வளவி லொளிர்வேலீர் - மற்றவனைக்
கைதொழுது வாழ்த்தக் கடவிரேற் காசினிமே
லெய்துமிழி வென்றா னெடுத்தது.

அன்றியும், (157)

155. மணித்துகில் - அழகிய ஆடை. பாஞ்சாலன் கோமகள் - பாஞ்சாலி. அற்றம் - மாணம்;
மறைவிடம். சிறைத்தவன் - அடிப்படுத்தியவன். கோமகளை அற்றம் மறைத்தவனும்,
மாவலிபால் மன் வாங்கியவனும் கண்ணன். இனிச் சிதைத்தல் எதுகை நோக்கிச்
சிறைத்தலாயிற்றுமாம்.

156. 'என்றான்' என்பதைத் 'தேர் ஏறு' என்னும் மேலைப்பாடலோடு இணைக்க. ஆங்கு -
உவமை உருபு. குன்றாங்கு - குன்று போன்ற. நின்றார் - வாயிலாளர். மன்று ஆர் தார் -
மணம் நிரம்பிய மாலை. அணை - அரியணை.

157. வெற்றிப் பறவை - கலுழன். கடவீரல் - கடனாகக் கொள்வீராயின். காசினிமேல் -
உலகில்.

பா.வே. 1. மறுத்தவனே மாவலிபான் மண்ணனைத்தும் வாங்கச் சிறுத்தவனே.

158. கோபால னிங்குக் குறுகி வருதலுமே
மேபால ரேத்தி வினவுதிரோற் - பூபாலீ
ரும்முடைய மாநிதியங் கொள்வே னெனச்சொன்னான்
செம்முக மதாகச் சிவந்து.

அன்றியும்,

(158)

159. ஓலிகடலு மொவ்வா வயர்முழக்கஞ் செய்யும்
புலிதிரண்ட மன்னர்பொருங் கூடம் - வலிய
விரும்பிழுக்குங் காந்தமென வெண்ணா மனங்கள்
விரும்புகைக்குச் சென்றார் விரைந்து.

எ-து. கண்ணன் என்பக்கல் வந்தால் நீங்கள் அவனைக் கண்டு வரவேற்றல் தொழுதல் செய்வீராகில் பாண்டவர்க்குத் தூதனாய் வந்தானை என்னருகு இருந்தார் ஏற்பது அச்சத்தால் செய்வித்தேன் என்று பிறநாட்டார் கருதி இகழப்படுங் கண்டிர் என்று பலபகர்ந்து மற்றந்த மன்னவர்களைக் கையமர்த்தி இவ்வகை பேசி இனிதிருந்த விடத்துக், கண்ணனை வரவிடச் சொல்லி வாயிற் காவலரைப் போகவிடுத்துத் தானும் அரசர்களும் யாங்ஙனம் வீற்றிருந்தாரோ வெனில்:

(159)

160. வெள்ளிக் குடைநிழற்ற வெண்சா மரமிரட்ட
வெள்ளிலைவேல் வேந்தருடன் வீற்றிருந்தான் - கள்ளக்
கவற்றால்வென் றுண்ணாடு கைக்கொண்டு பின்னுங்
குவற்றா னிரைகவர்ந்த கோ.

158. மேபாலர் - மேன்மையுடைய காவலராய நீவிர். வினவுதிரேல் - நலம் வினவுவீர் ஆயின். பூபாலீ - அரசர்களே.

செம்முகமாகச் சிவந்து சொன்னான் - முகம் சிவக்கச் சினந்து சொன்னான். சிவத்தல் - சினங் கொள்ளல். "கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்" - தொல். உரி. 74.

159. புலி திரண்ட மன்னர் - புலிக்குழாம் போன்ற மன்னர், பொருங்கூடம் - பொருவுங் கூடம் என்பதன் தொகுத்தல். பொருவுதல் - செறிதல். கண்ணன் வரவு கண்ட மன்னர் காந்தத்தால் ஈர்க்கப் பெற்ற இரும்பெனச் சென்றார் என்க.

160. வெள்ளிக்குடை - வெண்ணிறக்குடை. இரட்ட - விசிற. வெள்ளிலைவேல். ஒளிவிடும் இலைவடிவில் அமைந்த வேல். உண்ணாடு, உள் + நாடு. தன்னாட்டோடு இணைந்த நாடு. என்றது குருநாட்டை. ஆநிரை கவர்ந்தான் - விராடவேந்தன் ஆன் கூட்டத்தைக் கவர்ந்தவன். கோ - துரியோதனன்.

எ-து. கண்ணன் எழுந்தருளி வருகின்றமை அறிந்து பிற நாட்டு அரசரும் சூழ்ந்து வழிபாடு செய்ய வீடுமர் துரோணர் விதுரர் கிருபர் கன்னன் அசுவத்தாமன் உள்ளிட்டாரும் சகுனியும் விருசசேனனும் பூரி பூரிசிரவாவும் சோமதத்தன் முதலாயுள்ள அருந்தேரரும், துச்சாதனன் முதலாயுள்ள தொண்ணூற்றொன்பது தம்பிமாரும் புடைசூழ எம்மருங்கும் எழின்மணிக் கவரி அருகிரட்ட வெண்குடை மேல் நிழற்ற, வேல் வேந்தர் தொழுதிறைஞ்சத் தானும் பல்வகை அணிபூண்டு நகைமுகமாக அரியணை மிசை அரிமாப்போலப் பொலிந்து தோன்றி வீற்றிருந்தான் மன்னர் மன்னன் துரியோதனன் என்றவாறு. அது யாங்ஙனமோ வெனில்: (160)

161. அந்தணர்களு ள்ளார்க ளாசிசொல்லி யேகொடுத்த
கந்தமலர்த் தாளிக் கறுகம்புல் - பந்திநிலை
யையா யிரங்குதிரைக் கற்றைப் படியாகும்
பையா டரவுயர்த்தோன் பால்.

எ-து. நாள்தோறுங் காலத்தே அந்தணர் வந்து மறை மொழிக் காவலிட்டுக் கொடுக்கும் தாளிப்புல் துரியோதனன் ஊர்தியாகிய நற்பரிகள் ஐயாயிரத்திற்கும் அற்றைப் படியாம்படி கொடுத்து, அந்தணர் குழாம் விளங்கித் தோன்றத் துரியோதனன் இருந்த அவையகத்துச் சென்று கண்ணனும் யாது செய்தானோ வெனில்: (161)

162. விண்ணவர்கோன் றானென்ன வீற்றிருந்த வேந்தன்பான்
மண்ணிரந்து மாயவனும் வந்திருந்தான் - வண்ணங்
கரியானைக் கண்டு கடன்கழியா வேந்த
னரியா சனமளித்தா னாங்கு.

இவ்வகை கண்ணன் எழுந்தருளி அவைக்களம் சென்றெய்தக் கண்டு துரியோதனனும் எதிர் கொள்ளாது சீரிய அரியணை

161. கந்தம் - மணம். தாளிக்கறுகம்புல் - தாளி என்னும் பெயருடைய கரியபுல். பந்தி - வரிசை. படி - உணவு. பை - படம். ஆசிசொல்லல் - வாழ்த்துதல்.

162. கடன் கழியா வேந்தன் - பிறவிக் கடனைக் கழிக்காத துரியோதனன்; வரவேற்கும் கடமை புரியாத வேந்தனுமாம்.

கொடுத்து நலம் வினவ இன்சொலுடன் அவையகத்து வீற்றிருந்தான் கண்ணனாகக் கருதுவது. அப்பொழுது பார் மன்னர் அருகிருப்ப வேந்தர்கள் கண்ணனைக் கண்டு யாது செய்தாரோ வெனில்:

(162)

163. கங்கைமக னுங்கலச யோனியுமே கைமுகிழ்த்தா
ரங்கைவேல் வேந்த ரடிதொழுதார் - பொங்குடைக்
கன்னன் கவிழ்ந்திருந்தான் காற்சகுனி கைமறித்தான்
மன்ன னிடைபுகுந்தான் மால்.

எ-து. கண்ணன் ¹எழுந்தருளிப் புகுதக் கண்டு வீடுமன் துரோணர் உள்ளிட்ட அனைவரும் வணங்க, சகுனியுங் கன்னனும் துச்சாதனன் உள்ளிட்ட தம்பிமாருங் கண்டுங் காணாதாரைப்போல இகழ்ச்சி பண்ணி இருந்தாராகக் கருதுவது. இவ்வகை இருந்தாரையும் முழுதறிவால் கழல் பணிந்தாரையும் கண்களாலும் மனங்களாலும் வணங்கி யிருந்தாரையும் அடைவு குலையாமல் கண்டருளி மற்று அவர் செய்தியெல்லாம் தன் திருவுள்ளத்தே கொண்டு இனிதுரைத் திருந்தான் கண்ணன் என்றவாறு. இவ்வகை இருந்த விடத்துக் கண்ணனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன்:

(163)

164. தொன்னகர்க்கு நின்வரவு கேட்டுச் சுவையமுத
மென்னகத்தி லேசமைக்க வென்கொலோ - வின்னகத்து
வானகங்கைக் கொண்ட வளரொளியாய் மற்றகத்துப்
போனகங்கைக் கொண்ட பொருள்.

எ-து. எம்பெருமான் நீ இங்கெழுந்தருளுமது கேட்டு என்னகத்திலே நினக்கான அடிசில் அமைக்க என்கொலோ

163. கலசயோனி - குடமுனி; இவண் துரோணனைக் குறித்தது. கைமுகிழ்த்தல் - கைகூப்புதல். கால் - சுழற்சி; வஞ்சமுமாம். கை மறித்தான் - கையாற்றடுத்தான். துரியோதனன், கண்ணன், சகுனி ஒழிந்தவரெல்லாம் வரவேற்றார் என்க.
164. இன் அகத்து - இன்பத்துக்கு இருப்பிடமான. வானகம் - வானம். வளர்ஒளி - வளரும் ஒளி; பேரொளி. மற்றகம் - விதுரன் வீடு. போனகம் - உணவு. "என்னகத்துச் சமைக்க மற்றகத்துப் போனகம் கைக் கொண்டது என்கொலோ?"
1. கண்ணன் எழுந்தருளக்கண்டு துரியோதனனும் எதிர் கொண்டு அவைக்களம் சென்றெய்திச் சீரிய அரியணை கொடுத்து என்பது கையெழுத்துப் படியிலுள்ள பாடம் என்பது முதற்பதிப்பின் குறிப்பு.

விதுரன் அகத்தில் அமுது செய்தது என்று துரியோதனன் கேட்க
யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (164)

165. ஒருவ ரகத்தொருவ ருண்டுடுத்துத் தம்மின்
மருவி மனமகிழ்வா ராகிற் - செருமுனையின்
மன்னப்போர் செய்யு மழகளிற்றாய் மாநிலத்துப்
'பின்னர்ப்போர் தக்கதோ பேசு.

அன்றியும், (165)

166. அன்பி னிடுஞ்சோறு மாபத் திடுஞ்சோறு
மின்ப முடன்சோ றிரண்டுண்டே - யன்பினிலை
யில்லாத வுன்னகத்தியா னுண்ணமா ரெங்ஙனே
மல்லார்தோண் மன்னா மதித்து.

எ-து. நீங்கள் அரச முறைமையே விரும்பிமிகு செருக்கோடு
அறவோர்களையும், உறவினர்களையும் இகழ்ந்து வாழ்க்கை
யாலும், முன்னாள் வஞ்சமாய்ச் சூதாடிய ஞான்று தருமனுக்குப்
“பன்னீராண்டு காடுறைந்து ஓராண்டு கரந்துறைந்து பதின்
மூன்றாண்டுங் கழித்தால் உங்கள் நாடு வாங்கிக் கொள்ளக்
கடவீர்” என்று பேசியபடியே தருமனும் உடன்பிறந்தவர்களும்
அருங்கானம் உறைந்து பெருந் துயர்பட்டுக் காலக்கேடு
செய்யாமல் ஒட்டின நாள் கழித்து வந்து வெளிப்பட்டுத்
தங்களுரிமை வேண்டக் கொடாது அறிவழிந்து அறநெறி கெடப்
பேசுகையாலும், உங்களகத்து உண்ணுமது அறமன்று கண்டாய்;
ஆதலால் விதுரனாவான் முற்றறிவனாய் அறநெறி வழுவாமல்
எவ்வுயிரையும் இகழாமல் இவ்வாழ்க்கையும் அரசநெறியும்
உடையவனாய் இருப்பான். ஆகையாலும் தருமன்முதலான
வர்க்குத் தூதாய் உன்பக்கல் நிலம் வேண்டி வருகையாலும், வந்த
கடமை முற்றாமையாலும், விதுரன் உங்கட்கும் மற்றவர்கட்கும்

165. மருவி - கலந்து. மன்ன - நிலைத்து. மழகளிறு - இளங்களிறு; மதயானையுமாம். பின்னம் - பிணக்கு.

166. மதித்து - பெரிதாய் நினைத்து. “மன்னா. மதித்து உள்ளகத்தில் உண்ணுமா ரெங்ஙன்?”
ஞான்று - பொழுது. அடிசில் - உணவு.
பா.வே: 1. பின்னைப்போர்; பின்னப்போர்.

சமனான தந்தை யாகையாலும் அவன் இல்லத்திலே உணவு கொள்ளுமது கேட்டார்க்கும் முறையாம் கண்டாய். அஃதல்லால் அங்கும் உன்னதன்றோ அடிகில் என்று இவ்வகை கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டுப் பின்னும் யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (166)

167. ஆயனே யச்சுதனே யற்புதனே தற்பரனே
மாயனே வையகத்து மன்னுயிர்க்குத் - தாயனே
யென்போந்த வாறென் றுரைத்தா னெழிலுருவு
மின்போந்த வேலான் விரைந்து.

என்றிவ்வகை துரியோதனன் சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (167)

168. ஒட்டிய காலங் கழிந்தனகான் காவலன்ற
னொட்டிய வாட்ட மொழியீரேற் - கட்ட
கரும்பழிசா றாலை கமழ்நாடா கேட்டாற்
பெரும்பழிதா னாகாதோ பேசு.

எ-து. உடன்பாடு மாறாமல் காலக்கேடு செய்யாமல் முன்னம் பேசிய பரிசே காடுறைந்து பெருந்துயர்ப்பட்டு வந்து தம்முரிமை வேண்டிய தருமனுக்கு நாடு கொடாமல் மறுத்துரைக்குமது கேட்டார்க்கு அறமாகாது. அது நிற்க, நாட்டிற் பாதியேனும் கொடுத்து உன் பங்களாளிகளான தருமன் முதலானவர்களை அழைத்துக் கொள்வாயாக எனக்கேட்டு உன்படாது கதுமென யாது சொன்னான் துரியோதனன்; (168)

169. கழிந்திடுக வாண்டெல்லாங் கட்டவதி யொட்ட
வொழிந்திடுக வாளமரே யாக - வொழிந்து

167. தற்பரன் - கடவுள். எழில் உருவு - அழகே வடிவான. மின்போந்த வேலான் - மின்னே வந்தாற்போன்ற வேலுடையான்.

168. ஒட்டிய காலம் - உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட கால எல்லை. ஒட்டிய வாட்டம் - ஒன்றிய துயர் கட்ட - வெட்டப்பெற்ற. கதுமென - விரைந்து.

169. கட்டு அவதி - கூறப்பெற்ற உறுதி மொழி. ஒட்ட - முற்றும். ஒழிந்து - மற்று. செயிர்முனை - போர்முனை. செயிர்த்து - சினந்து.

பா.வே. 1. மொழிந்தீரேற்

மயிர்முனைக்கு மண்கொடேன் மன்னவனே யென்றான்
செயிர்முனைக்க ணிற்பான் செயிர்ந்து.

என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் துரியோதனன்: (169)

170. பொருள்கொடுப்ப ரேனும் புகுமிடம தாக
மருவலர்க்கு மண்கொடுப்பாரில்லை - யொருகுடைக்கீழ்ப்
பாராளு மன்னர் பணிகின்ற பைங்கழலா
யோராது சொன்னா யுது.

இவ்வகை வெகுளியெய்தி மற்று அவர்க்கு நாடு
கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் கருதாது நீ உரைத்தமையால் யான்
அவர்க்கு மயிர்முனைக்கும் மண்கொடேன் என்று பார் வேந்தன்
சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (170)

171. தன்னுரிமை யெல்லாந்தன் சிற்றவ்வை தான்பயந்த
மன்னவனுக் கீந்தானிவ் வாள்வேந்தன் - றன்னோ
டொருகுலத்தற் றோன்றினா னல்லனோ சொல்லாய்
குருகுலத்தார் கோவேநீ கூறு.

எ-து. திருதராட்டிரனை நோக்கிக் கண்ணன் சொல்லுவான்:
நின்மரபில் மூத்தோன் ஆயினான் ஆதலால் அவனுரிமை
முன்னம் பேசிய பரிசே பெறுமாறு நின்மகனுக்குச் சொல்லி நின்
தம்பி மகன் தருமன் முதலானோர் நீயும் உண்டாயிருக்க நாடு
பெறாது போகாமல் அவனுரிமை பெறுமாறு மன்னவனே
சொல்லுவாயாக என்றும், தன் சிறியதாய் மகனுக்குக் குருமரபு
கெடாமல் நாடுமுழுவதும் கொடுத்து மணமில்லானாய் வாழ்கின்ற
வீடும மரபின் உள்ளாயிருந்து தருமன் முதலானவர்க்குத்
தம்முரிமை கொடாது மறுத்துரைத்ததால் உன்மக்கட்கும்

170. மருவலர் - மருவாதவர்; பகைவர். ஓராது - ஆராயாது. உது - சுட்டுப்பெயர். அண்மை
சேய்மைகளுக்கு இடையே எதிர் முகத்துள்ளதனைச் சுட்டும்.

171. சிற்றவ்வை - சிற்றன்னை; சந்தனுவுக்குக் கங்கையின் வழிப்பிறந்தவன் வீடுமன்.
வீடுமனைப் பெற்ற பின்னரும் சந்தனு ஒரு நங்கையை விரும்பினான். அவள் தந்தை
“நினக்கு மைந்தன் உளன். என் மகள் பெறும் மைந்தன் யாது செய்வன்” என்று கூறி
மகட்கொடை மறுத்தான். தந்தைக்காகத் தன் காமம் துறந்து சிற்றன்னை மக்கட்கே
அரகுகொடுத்தான். அவ் வரலாறு இவண் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றது. பயந்த - பெற்ற.
குருகுலத்தார்கோ - திருதராட்டிரன்.

உறவினர்கட்கும் உறுதியாக வீம அர்ச்சனர் நெடுமொழியி
னாலும் தருமன் பொறையினாலும் பழிபாவம் விளையுங்
கண்டாய் என்றும் கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டுப்
பேசுவதொன் றில்லாதிருந்த திருதராட்டிரனையும் கண்ணனை
யும் நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (171)

172. உரிமையிருவர்க்கு மொக்குநா டொன்றை
யிருவருட னாண்டாரு மில்லை - செருவில்
வலியார் வலியாராய் மண்ணாள்வ தென்றா
னொலியார்நன் னாட னுடன்று.

எ-து. இரண்டு திறத்தோர்க்கும் முன்னுரிமை ஓக்கும்;
அதனில் தருமன் உரிமை சூதாடித் தோற்ற ஞான்று தந்தான்; அது
வேண்டு மிடத்தப் போர் புரிந்து கொள்ளக்கடவது என்று
துரியோதனன் சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்:
(172)

173. முழுதுடையான் பாகம் பெறானாகின் முற்று
மொழிய வுகந்தனையே யாகிற் - பழுதி
லடிப்பாடு பைங்கழற்கா லைவர்க்கு மைந்து
குடிக்காடு நல்குதியோ கூறு.

எ-து. நாடு முழுதும் ஆளவுரியானுக்குத் தன்னுரிமையிற்
பாதி கொடாயாகில் குசத்தலமும், மிருகத்தலமும், வருணாபதியும்,
வரசந்தியும், சயசந்தியும் என்பன ஐந்தூர்களாயினும் கொடுத்து
மற்றுன் உடன் பிறந்தார்களை அழைத்த நின்னாற் செய்யத்
தக்கனவெல்லாம் பொறுத்தி எனப்பேசி மனமகிழ்ந்துரைத்து
மற்று அவரையும் உடன்கொண்டு ஆட்சிசெய்யுங்கருத்துண்டோ
பார்வேந்தே உனக்கு என்று கண்ணன் அருளிச்செய்யக் கேட்டு
உடன்படாது வேறு பேசிய துரியோதனனை நோக்கி யாதருளிச்
செய்தான் கண்ணன்: (173)

172. உடன்று - மறுத்து; சினந்து.

173. முற்றும் ஒழிய உகந்தனையே ஆகில் - முழுதும் அவனுக்கு இல்லாது ஒழிய நினக்கே
விரும்பினை ஆனால். பழுதில் அடிப்பாடு ஐவர்க்கு - துன்பத்தில் பழக்கப்பட்டுப் போன
பாண்டவர்க்கு.

174. ஐவர்க்கு மைந்தூர் கொடுத்தாங் 'கவரொருமை
மெய்பெற்ற தாகின் மிகவினிதாம் - வையகத்தின்
மாறா மெனக்கருதின் மன்னவனே 'மற்றவருள்
கூறாள்வார் கண்டாய் கொடு.

என்று சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (174)

175. மாயவனே கேட்டருளாய் மற்றவர்க ளெம்மோடு
தூயங்கொண் டாடத் தரமல்லர் - தூய
மடலவிழுந் தாராய் 'மறுத்துரைக்கி லின்றெம்
மடலரசர் கண்டா யவர்.

இவ்வகை மறுத்துரைத்த துரியோதனனை நோக்கிப்
பின்னும் யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (175)

176. மன்னர் சபையகத்து மற்றவர்க்கைந் தூர்வேண்டப்
பின்னூங் கொடாமைபல பேசினையே - னின்னிலைமை
மையறவே செய்து மறுத்தமையால் வாளமர்க்கட்
கையறமா மன்றோ கருத்து.

எ-து. அறநெறி வழுவ உரைத்தமையால் உனக்கும்
உன் வாயிலுரை பொறுத்தாற்கும் பாவமாங் கண்டாய்; உன்
மரபினர்க்கும் உனக்கும் உறுதியாகப் பழிபாவம் விளையுங்
கண்டாய் என்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு யாது
செய்தான் துரியோதனன்: (176)

177. கொற்றப் படைமன்னர் சூழக் கொதித்தெழுந்து
வெற்றிமணித் தூணை வெகுண்டடித்தான் - வெற்றிக்குப்

174. ஒருமை - ஒற்றுமை. மெய்பெற்றதாயின் -நிலைத்தால். கூறு - பங்கு.

பா.வே: 1. கவருரிமை. 2. மற்றவர்கள்

175. எம் அடல் அரசர் - எம் பகை வேந்தர். மறுத்துரைக்கில் - மேலும் சொன்னால்.

பா.வே: 1. மறுத்துரைக்கே.

176. தானே வாக்குப்படி தரவேண்டியிருக்க வேண்டியுந் தாராமை கருதிப் 'பின்னூங் கொடாமை'
என்றார். மையறவே செய்து - குற்றமானவையே செய்து, கையறமாம் - கெடும்படியாம்.
கருத்து - நினைவு.

177. கோணாகம் - கோள் + நாகம். நச்சினைக் கொண்ட பாம்பு. அலங்கல் - மாலை.

பூணா ரலங்கல் புனையும் பெருந்தேரிற்
கோணாக முன்னுயர்த்த கோ.

அன்றியும்,

(177)

178. தன்னை யறிந்திலான் றன்பிறப்புத் தானறியா
என்னை யறிந்திலனே கற்றாயன் - பின்னைத்தன்
மெய்யறியா தென்னோ மிகைத்தெழுந்து தானென்னைக்
கையறமா மென்றான் கறுத்து.

இவ்வகை பழித்துரைக்கின்றாணை நோக்கி யாதருளிச்
செய்தான் கண்ணன்:

(178)

179. தானே யரசாள்வான் றானே யெனக்குநேர்
தானே யெனைப்பழிக்குந் தன்மையான் - மானக்
கரைகள்வாய் மீனுகளுங் கங்கைத் திருநாட்
டிருகரையு மாள்வா னினி.

இவ்வகை யருளிச் செய்து, துரியோதனன் பேசிய
வெறுப்பொடு கூடிய செருக்கும் கண்டு மற்றவனுடன் சினந்து
பின்னும் அருளிச் செய்வான். உனக்கு இதுவே கருத்தாகில்
எங்களுக்குக் குருநிலத்திலே போர் ஒழியாமற் செய்யப்பெறும்
போர்க்கு வேண்டிய உறுதிப்பாடெல்லாம் செய்து தருவாயாக
என்று உறுதியெல்லாம் செய்துகொண்டு அவைக்களம் விட்டு
நீங்கி ஒருதனி மண்டபத்து வீற்றிருந்தான் கண்ணனாகக்
கருதுவது. அவ்விடத்து விதுரனை நோக்கி யாது சொன்னான்
துரியோதனன் 'என் சோற்றை இவனுண்டு என்பகைவர்க்கே
ஒருதலை அன்பு செய்து, பகைவர் தூதனுக்குத் தன் சோறுபோல
இன்னடிசில் சமைத்து அவற்கினிமை செய்து வஞ்சித்து
வாழ்கின்றான் பரத்தை புதல்வனாதற்கே தக்கான் என்று

178. கற்றாயன்: கன்று + ஆயன்; கன்று + ஆ; கற்றா ஆவது போல. கன்று மேய்த்துத் திரியும்
இடையன் எனக் கண்ணனை இகழ்ந்தானாம். தன் பிறப்புத் தானறியான் என்றது ஒருத்தி
மகனாகப் பிறந்து ஒருத்தி மகனாக வளர்ந்தமை கருதியது. கையறமாம் என்று கூறியது
கண்ணன் முன்னே கூறியதை உட்கொண்டாம் (176) கறுத்து வெகுண்டு.

179. கண்ணன் துரியோதனன் சொல்லையும் செயலையும் எண்ணி யுரைத்த இகழ்ச்சியுரை
இது. அரசாள்வான், நேர் என்று படர்க்கையில் கூறியனவும், ஆள்வாய் இனி என
முன்னிலையில் கூறியதுவும் எதிர்மறைப் பொருள் தருவனவாம். 'நீ ஆளாய்; அழிவாய்'
என்னும் பொருள் தருவன. உருமேறு - இடி.

1. இவ்விடத்தில் இருந்த வெண்பா ஒன்று விடுபட்டிருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது.

மன்னார்குழாத்தினமுன் செருக்காய்ச் சொல்லக்கேட்டு மிகவும்
மானத்துடன் சினத்தீபற்றிப் புகையெழ விம்மி விழித்து
உருமேறென்ன உடன்றெழுந்து துரியோதனனை நோக்கி யாது
சொன்னான் விதுரன்: (179)

180. மூத்தான் மகனை முனிந்தினையான் கொன்றானென்
றேத்தா வடுவுக் குலோவினன் - பூத்தாயஞ்
செய்தபோர் வேத்தவையுட் டேர்வேந்தே நீயென்னை
வைதும் புகுமோ மறித்து.

எ-து. திருதராட்டின் மகனை விதுரன் கொன்றான் என்றும்,
அவன் சோறுண்டு அவனை வெகுளியினாற் கொன்றான்
என்றும் பிறநாட்டு வேந்தர் எல்லார்க்கும், கேட்டார்க்கும்
அறநெறி மறுத்தமை ஆதலால் அது முறையன்று; அதுவு
மன்றி வீம அர்ச்சுனருக்கு உறுதிமொழிக் கேடாகிய வாக்குப்
பழிகொடுக்க வழக்குடையேன் ஆகேன் என்றிவ்வகை
வெகுண்டிரைத்து அரசர்களுக்கும் பொருந்தவுரைத்து மற்றிவன்
அவையின்கட் புகுதேன் என்று பின்னும் தன் கடவுட்
சிலையினை யாது செய்தான் விதுரன்: (180)

181. கண்ணுதலான் றன்சிலைக்குங் காகுத்தன் றன்சிலைக்கு
மெண்ணுங்கா னேரா மெழிற்சிலையை - நண்ணி
வெறுத்தாங் குரைத்தான்முன் வெவ்வுரையே பேசி
யிறுத்தான் விதுரன்கை வில்.

அன்றியும், (181)

182. இன்னாச்சொல் வந்து செவிசுடலும் வேர்த்தெழுந்து
மன்னாட் டவரெனக்கு மாறிலா - ரென்னாத்தன்

180. மூத்தான். திருதராட்டிரன். இளையான் - விதுரன். ஏத்தாவடு - பிறரால் புகழ்ந்து கூறக்
கூடாத பெரும்பழி. உலோவினன் - நாணினேன்; கூசினேன். பூத்தாயம் - நிலவுரிமை.
போர்வேத்தவையுள் - போர்செய்தற்கு வந்த அரசர் கூட்டத்துமுள்;
“நீவைதும் வேத்தவையுள் புகுமோ?”

181. கண்ணுதலான் - சிவபெருமான். காகுத்தன் - திருமால். சிலை - வில். நேராம் - ஒப்பாம்.
இறுத்தான் - ஓடித்தான்.

182. மாறிலார் - பகையிலார். என்னா - என்று. காரக் குழதம் - கருமுகிற் கூட்டம். குழதம் -
திரள், கூட்டம்.

1. பூத்தாமம் என்பது முதற்பதிப்பு.

போர்க்களத்து விற்பிடியே நென்றாங் கிறுத்திட்டான்
கார்க்குமுதந் தானிடத்தாற் போன்று.

எ-து. இத்தகைய சீரிய சிலையினைத் தூரியோதனன் முன்னிருந்த மன்னர்கள் அனைவருங் காண வெகுளி பொங்கித் தன் கடவுட் சிலையினை முரித்து இரண்டு துண்டம்பட வெட்டி யான் இனிப் போர்க்களத்தில் புகுதேன் என்று ஆணைசெய்து மற்று அவனிருந்த அவைக்களம் விட்டு நீங்கித்தன் கோயில் நோக்கிப் போயினான் விதுரன் என்றவாறு. அப்பொழுது ஆங்கிருந்த அரசர்களில் வீடுமன் தூரியோதனனை நோக்கியாது சொன்னான்: (182)

183. வில்லை யிறுத்து விதுரன்போய்த் தன்னுடைய
வில்லம் புகக்கண் டிருந்தமையால் - வில்லி
வெறுத்தால் விசயனுடன் வெல்வாரை நீதி
மறுத்தா யுரையாய் மதி.

எனக்கேட்டு வீடுமனை நோக்கி யாது சொன்னான்
தூரியோதனன்: (183)

184. கொன்னவிலுங் கூர்வேற் குருநாடர் தம்பதிக்கு
மன்னவனே யின்றென் மனங்கேட்கி - லுன்னி
யுருத்தெழுந்து சீறு முயர்களிற்றா யீண்டென்
செருத்தருவே நென்றான் செயிர்த்து.

எனக் கேட்டுப் பார் வேந்தனை நோக்கி யாது சொன்னான்
வீடுமன்: (184)

185. நன்றுதீ தெண்ணாதே நாக வரவுயர்த்தோய்
கன்றி யுரைக்கக் கடவையோ - வென்றி
விதுரன்கை வில்லிறுத்தான் வெல்விசயன் றன்னோ
டெதிரம்பு கோப்பா ரெவர்.

183. வில்லி - விதுரன் “நீமறுத்தாய் விசயனுடன் வெல்வாரை மதி.” மதி - எண்ணிப்பார்; ஏவல்.

184. உன்னி - நினைத்து. உருத்தெழுந்து - கொதித்தெழுந்து. மனம் - எண்ணம்.

185. கன்றி - கடுத்து, சினந்து. உரைக்கக் கடவையோ - உரைப்பாயோ.

எ-து. அருந்தேர் வலவரில் முன்றோன்றலான விதுரன் தன் சீரியவில்லை இறுத்துப் பின்னையும் போர்க்களத்தில் புகுதேன் என்று ஆணைபண்ணிப் போயினான்; இனி அர்ச்சுனை இன்று போர்க்களத்தில் வெற்றிகொள்ள வல்லார் யார்? என்று வீடுமன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (185)

186. விதுர னளவேயோ வில்லாட்கண் மற்றிங்
கதிரதரு மாரதரு மாவார் - விதுரன்றன்
வில்வலியோ தோள்வலியோ வேந்தர் சபைநடுங்கச்
சொல்வலியே தென்றான் சுளித்து.

இவ்வகை வேந்தன் உரைப்பக் கேட்டு யாது சொன்னான் வீடுமன்: (186)

187. சிலைத்தொழிலான் வெஞ்சமத்துச் செஞ்சரங்க ளுன்றிக்
கொலைத்தண்டு வீமன்கைக் கொண்டான் - மலைத்த (வரைத்
தூங்கு கணையுடையார் யாரோ தனிவரைபோல்
வீங்கும்பொற் றோளாய் விளம்பு.

எ-து. வீமன் அர்ச்சுனர் என்னும் அருந்தேரர் வெகுண்டு வந்தகாலத்து மற்று அவரைப் போர்க்களத்தில் தடுக்க வல்லார் யாரோ? என்று வீடுமன் உரைக்கக் கேட்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (187)

188. தன்னை நயந்தொருவன் றான்செய் கருமங்க
ளென்ன பயந்தனவோ வென்றாதாய் - தன்னை
மதியா தவரோடு வாழ்வ தென பின்னும்
விதியாகி வெய்தும் வினை.

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னும் யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (188)

186. சுளித்து - சினந்து. அதிரதர் - முழுத்தேர் அரசர் தம்மையும் தம்மேரையும் தேர் வலவனையும் தேர்க்குதிரைகளையும், படையையும் காத்துக்கொண்டு பகைவரை அழிவுகாண வல்லவர். மாரதர் - பதினோராயிரம் பேருக்குத் தலைவர்.

187. சமம் - போர். சரம் - அம்பு. தனிவரை - ஒப்பற்றமலை.

188. நயந்து - விரும்பி. தாதாய் - பாட்டனே,
பா.வே. 1. தென் கண்டாய்.

189. கார்புரியும் வண்மையான் கண்ணன் றனித்தேர்முன்
போர்புரியும் வெஞ்சிலைக்குப் போதுமோ - சோகமலை
யஞ்சுவரால் பாயு மணிவயல்கூழ் நன்னாடா
பஞ்சுவரா லாய பகை.

இவ்வகை கன்னன் கையில் வில்லிருக்கக் காண்டவத்
துக்கும் அருச்சுனனுக்கும் வேறு மாறு தேட வேண்டுமோ
என்று பேசிய துரியோதனனையும் இருந்த அரசர்களையும்
வீடுமனையும் நோக்கி யாது சொன்னான் கண்ணன்: (189)

190. மண்ணரச ரெண்ண வரிசிலையின் வட்டத்து
நண்ணிப் பொருதகலு நல்லோரை - யெண்ணி
லொருவர்சோ றுண்டங் கொருவர்க்காய்ப் பேசித்
திரிகுவரோ சொல்லாய் தெளிந்து.

அன்றியும், (190)

191. யானொருவ னிற்க வெழில்விசயன் றன்னோடு
மாநெடும்போர் செய்து மலைவாரைத் - தானிருந்து
தேடுமா றெங்ஙனே தேர்வேந்தீர் மற்றவனை
நாடுமா றெண்ணீர் நயந்து.

எ-து. துரியோதனனையும் வீடுமனையும் நோக்கிக்
கன்னனென்று யானிருக்க அருச்சுனனுக்கு மாறு தேடுவதோ
என்று தேனிருக்கும் மலர்த்தாரான கன்னன் தன் அங்கையோடு
அங்கை தாக்கி உயர்ந்த மாமுடி துழக்கி நகையரும்பக் கண்டு,
துரியோதனனுக்குப் பெருவிருப்பாம் உரை சொல்லக் கேட்டு
யாது சொன்னான் வீடுமன்: (191)

192. தானோ விசய னெதிர்நிற்பான் றன்னாண்மை
யான்போ லறியே னியல்வேந்தீர் - வான்போர்

189. கார்புரியும் வண்மை - கருமுகில் தருவது போன்ற கொடை. கமலை - தாமரை அஞ்ச -
நடுங்க. "பஞ்சுவரால் ஆய பகை கண்ணன் வெஞ்சிலைக்குப் போதுமோ?"
190. வரிசிலை - கட்டமைந்த வில். "ஒருவர் சோறுண்டு.... திரிகுவரோ" என்றது விதூரனை
இகழ்ந்தது.
191. மலைவாரை - போரிடுவாரை. அவனை - அருச்சுனனை. நாடுமாறு - தேடுமாறு.
192. தானோ - நீயோ என முன்னிலையில் வந்தது. யான் போல் அறியேன் - யான் அறியேன்
போலும். அவணர் - அசுரர்; நிவாதகவச காலகேயர் என்பார்.

பொருதுவுணர் சேனையெல்லாம் பொன்றுவித்தான் றன்னோ
டெதிர் பொருவா னீயோ வியம்பு.

இவ்வகை கன்னன் சொல்லிய கட்டாண்மையும் திறமும், அது கண்டு துரியோதனன் மகிழ்ந்திருப்ப அறநெறி மறுத்துரைக்கின்றதுங் கண்டு தரியாது அவைக்களம் விட்டு நீங்கித் தன் கோயில் நோக்கிப்போயினான் வீடுமன் என்றவாறு. இவ்வகை வீடுமன் உரைத்தது பொறாது போயினானையும் வில்லைமுரித்துப் போயின விதுரனையுங் கண்டு மற்றிங்கினிப் பயனில்லை என்று யாது செய்தான் கண்ணன்: (192)

193. அங்கர்கோன் சொல்ல வரவுயர்தோ னுண்மகிழ்ந்து
பொங்கிருந்தார் வேந்தர் புடைசூழச் - செங்கண்மா
றாதாவா யுள்ள தருமன் றனைப்பெற்ற
மாதாவின் பாலணைந்தான் வந்து.

இவ்வகை கண்ணன் எழுந்தருளிக் குந்திதேவியிருந்த கோயில் புகுந்தானாகக் கருதுவது. இப்பால் கண்ணன் குந்திதேவி கோயில் புகுந்து மற்றவளை வேறு கொண்டிருந்து யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (193)

194. கொற்ற வரவுயர்த்தோன் கோயிற்க ணின்றுபோய்
வெற்றித்தேர் வேந்தன் மகளோடு - முற்றவெல்லா
மல்லாடுந் தோளானம் மாதினுக்கு மற்றதனை
யெல்லா முரைத்தா னெடுத்தி.

எ-து. துரியோதனனிடைக்குத் தான் தூதனாய் வந்தபடியும், தருமன் சொற்படி வழுவாமல் பாதிநாடு வேண்டிப் பெறாத வாறும், ஐந்தூர் வேண்டத் தராததும், மயிர்முனைகுத்த மண் கொடேன் என்றவாறும் அவன் வன்மையினாற் சிறிய தந்தையை இழிவுறுத்த முனிந்துபோய் அவன் மூரிவில்லை முரித்தவாறும், கன்னன் பேசிய கட்டாண்மையும் மற்றும் உற்றவெல்லாம் உரைத்துப் பின்னும் யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (194)

193. பொங்கு இரும் தார் - தேனொழுகும் பெரிய மாலை. தாதா - கொடையாளன். மாதா - குந்திமாதேவி.

194. வெற்றித்தேர் வேந்தன் - குந்திபோசன். மாதா - குந்தி தேவி. சிறிய தந்தை - விகுரன். மூரி - வலிமை.

195. எரிகதிரோ னல்கு மிளங்காத னின்னாற்
பொருபுனலாற் போக்குண்டான் கண்டாய் - குருபதிக்கு
வெற்றியுமாய்த் தோழனுமாய் வீமற்கும் பார்த்தற்குந்
தெற்றியுமாய் நின்றான் றெரிந்து.

எ-து. நீ கன்னியாய் இருந்த காலத்துக் கதிர்க்கடவுளாற்றரப் பட்ட புதல்வனை வடுவென் றஞ்சி நடு இரவிற் பேராற்றிடைய மிதவைப் பேழையினிட்டு ஒழுக்கின இளங்குமரனும் போய்க் கங்கைநீர் புகுமளவில் திருதராட்டிரன் தேர்ப்பாகன் பிரீதி காமயன் எடுத்து வளர்த்துப் பெயர் சூட்டுகையில் கதிர்க்கடவுள் தந்த புதல்வன் ஆகையால் உருவிலியாகத் தோன்றிக் கூறியபடி கன்னன் என்று பெயரிட்டு வளர்கின்ற நாளகத்துப் பரசு ராமனால் படைக்கலம் பயிற்றிச் சீரிய வில்வலி பெற்றவாறும், அது கண்டு துரியோதனன் தனக்குத் தோழனாக்கிக் கொண்டு திருமுழுக்காட்டி அங்கவளநாடு கொடுத்து அங்கர்கோன் என்று ஆனவாறும் துரியோதனனுக்கு உற்றதுணையாய்ப் பெருந்தேர் ஆட்களில் முன்தோன்றலாய்ப் பாண்டவர்க்குப் பழிபாவம் விளைக்கின்றான் கண்டாய் என்று சொல்லி, அவனை நீ அயலான் என்று கருதாது நிற்புதல்வன் என்னுமது மிகத் தெளிந்து மற்று அவன்பாற் போய்ப் பேசித் தம்பிமாருடன் கூடி உலகை ஆள்வதற்கு வம்பவிழ் தார் மன்னவா என்று அழைத்துக் கொண்டு போது; வந்திலனாகில் இங்ஙனஞ் சொல்லுவாயாக என்று பின்னும் யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (195)

196. ஆர்த்தபுக ழங்கர்கோன் றான்வளர்த்த மாநாகம்
பார்த்தன்மேற் பட்டாற் பரிசுழிக்கும் - போய்த்தனையே
வெச்சிற் கணையென் றிரண்டாவ தெய்யாம
லிச்சித்து வேண்டென்றா னிங்கு.

195. தெற்றி - தடை. வம்பு - புதுமை. போது - வருவாயாக.

196. ஆர்த்த புகழ் - எங்கும் ஒலிக்கும் புகழ். புகழ் ஆர்த்த என்றாக்கின் புகழைத்தன்னிடத்தே பிணைத்துக் கொண்ட என்னும் பொருளாம். பரிசு - தன்மை, வலிமை, முதற்கண் எய்து அதனை மீண்டும் எவதலாயின் அஃது எச்சிற் கணை என்றானாம். இச்சித்து - விரும்பி.

எ-து. அவனை அழைக்க வந்திலனாகில் நினக்கொரு வரந்தருவாயாக என்று வேண்டிக் கொள்வாய். வரமாவது அருச்சுனன் காண்டவ வனத்தை எரிமூட்டிய ஞான்று தன் உடல் அறுப்புண்டு வல்லவாறு பிழைத்துப் போந்து கன்னன்றன் பக்கற் சென்றடைந்து மற்றவனை அடைக்கலங் கொண்டு அருச்சுனனுக்குப் பகையாக வாழ்கின்றது அசுவசேனன் என்னும் பெரும்பாம்பினை இமையவராலும் வெல்லலரிது; மற்றதனை அருச்சுனன்மேல் இரண்டாவது எச்சிற் கணையாகத் தொடானாக வேண்டிக்கொண்டு வருவாயாக என்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு வேல் நெடுங்கண் அருவிசோர விம்மிவிம்மி வெய்துயிர்த்து யாது சொல்லி யாது செய்தாள் குந்திதேவி: (196)

197. மாயனீ செய்திட்ட வஞ்சனையின் மாயத்தை
யேதோ வறியே னெனக்குழைந்தாள் - சேயாறு
தேக்குந்திச் சந்திடறிச் சேயணைக்குந் தண்பணைசூழ்
மாக்குந்திக் கோமான் மகள்.

அன்றியும், (197)

198. என்னை யறிந்தாயே யென்மக னாமாறு
முன்ன முணராதே மூடினாய் - மன்னுங்
கடலைவல மாக்கடைந்த காரணனே யென்மு
னுடலவலஞ் சொல்லா தொழி.

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னும் யாது சொல்லி அரற்றினாள் குந்திதேவி: (198)

199. வைய மறியாமே மந்திரத்தின் வாய்ப்புக்கண்
டையா வுணைப்பெற்ற வப்பொழுதே - பையவே

197. சேயாறு - மேலிருந்து வரும் ஆறு. தேக்கு உந்தி சந்து இடறி சேய் அணைக்கும் என்று பிரித்துப் பொருளறிக. சந்து - சந்தன மரம். சேய் - மக்கள். பணை - பண்ணை; வயல் - மாக்குந்திக் கோமான். குந்திபோசன்.

198. மூடினாய் - மறைத்தாய். உடல் அவலம்- வருத்தும் துன்பச்செய்தி.

199. குடிபழுதாம் - குடிக்குக் குற்றமாம்; குடிகேடாம்.

பேழையினுட்செறித்துப் பேராற்றிற் போக்கினேன்
வாழுங் குடிபழுதா மென்று.

அன்றியும்,

(199)

200. பொங்குமுலைப் பாலூட்டிப் பூந்தடங்கண் மையெழுதி
மங்கையர்பா ராட்ட வளராதே - யெங்குநின்
பானாறு மின்சொல் பவளவன்ன வாய்முத்தை
யானாரப் பெற்றிலே னாங்கு.

என்றிவ்வகை சொல்லி அரற்றிப் பின்னும் கண்ணனை
நோக்கிச் சொல்லுவாள்; இந்நெடு நாளும் என்னையும்
அவனையும் தாய் மகன் என்று அறிந்த நீ முன்னம் உரையாது
இன்று உரைத்தாய் எம்பெருமான், இனி அவன்பால் யான்
போய் அவனை வேண்டிக்கொண்டு அசுவசேனனை விலக்கினால்
அவன் படுமாதலால் எனக்கு அவனும் மகனன்றோ எனச்
சொல்லி நின்றாளை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்:

(200)

201. ஐவர்க்கு மோருயிரே யெந்துறுப்பா மாதலா
லைவருஞ் சாகை யழகிதோ- வைவே
லொருவனுமே சாகை யழகன்றோ வென்றான்
றிருமகள்சேர் மார்பன் சிறந்து.

எ-து. அருச்சுனைகைக் கொல்லின் ஐவரும் அழிவராதலால்
இவர்கட்குப் பகையாகிச் சமைகின்ற கன்னன் ஒருவனுமே சாகை
நன்று என்றருளிச் செய்யக்கேட்டும் நின்றவளை முக
நோக்கி யீண்டன் கன்னன் பாற் போவாயாக என்று தெருட்டி
மற்று அவன்பால் விட்டு நீங்கி யாது செய்தான் கண்ணன்: (201)

202. கொண்ட நிறக்கோமான் குந்திக் குரைத்தருளி
விண்டவரை வெல்விதூரன் வீடணைந்தா - னொண்டிறல்சேர்
மையாரு நெஞ்சத்து வாளரவ முன்னுயர்ந்தோன்
பொய்யா சனமிடவே போந்து.

200. பால்நாறும் இன்சொல் - பால்வழியும் இனியமழலை மொழி. வன்னம் - வண்ணம். முத்து
- முத்தம். ஆர - நுகர.

201. சாகை - சாவது. வைவேல் - கூரியவேல். தெருட்டி - தெளியச் செய்து.

202. கொண்டல் - மழைமுகில், விண்டவரை - பகைத்தவரை. விண்டு - பிளந்து. மை - குற்றம்.

இவ்வகை குந்திதேவி கோயில்விட்டு விதுரன் கோயில்
புகுந்தான் கண்ணன் என்றவாறு இப்பால்: (202)

203. வைய மிருள்பரந்து மாகதிரோன் போய்வீழ்ந்து
வெய்ய வொளிபோய் விளங்கொளியாய்த் - தூய்யவரை
மின்னார்ந்த பைம்பூண் விறல்வேந்தர் தாஞ்சூழ
வின்னாங்கிருந்தா னிசைந்து.

எ-து. நள்ளிரவின் கண் நிறையோலக்க மிருந்து
அனைத்தரசர்க்கும் விடை கொடுத்துத் தூரியோதனனும்
துச்சாதனனும் கன்னனும் சகுனியும் தம்மிற் கூடியிருந்து யாது
எண்ணினாரோ வெனில்: (203)

204. மதித்த வரக்கரையு மல்லரையு முள்ளாற்
பதித்த படுகுழியிற் பாய்ச்சிக் - கொதித்தார்
குலங்கோடல் வல்லானைக் குங்குமத்தோள் பற்றி
விலங்கிடவே யெண்ணினான் வேந்து.

எ-து. கண்ணனை நிலவறையிலே வீழ்த்து வஞ்சனை
யால் வலைப்படுத்தி வலுவறச் செய்து சிறையில் வைத்தாற்
பாண்டவர்க்கு வேறொரு களைகண் இல்லை என்றும், நாடு
நமதாகைக்கு ஐயமில்லையென்றும், பாண்டவரைக் கொன்றாற்
பின்பு கண்ணனை விடுத்துப் போக்குமது கடமை என்றும்,
இதுவே செய்யத் தக்கது என்றும் துணிந்து நள்ளிரவில்
யாவரும் அறியாமல் அவைக்களத்தில் ஒரு நிலவறை பறித்துக்
கண்ணனை வீழ் விடுத்து விழுந்த பொழுதே எழுந்திராமல்
வேண்டும் அரக்கரையும் அதனுள் நிறுத்தி, மண்டபம் முழுதும்
அழகுறச் செய்து கண்ணனை அழைத்து வருவதாகச்
சஞ்சயனைப் போக்கி விடுப்ப மற்று அவனும் விடை கொண்டு
செல்ல, வைகறைக் காலத்து யாது செய்தான் கண்ணன்: (204)

203. விளங்கொளி - விளக்கினால் விளங்கிய ஒளி. தூய்ய

204. உள்ளால் - உள்ளே. பாய்ச்சி - செலுத்தி. கோடல் - கொள்ளல். இவண் - அழித்தல்.
“வேந்து வல்லானைப் பற்றி விலங்கிடவே எண்ணினான்.”

205. பொங்கொலிநீர் வண்ணனுமே போதவான் பொற்படைமு
 னெங்கு மெழுச்சிப் பணைமுழங்கச் - செங்கதிரோன்
 பொன்னெடுந்தே ரேறாமுன் போந்தருளச் செங்கண்மா
 றன்னெடுந்தே ரேறினான் றான்.

*எ-து. கண்ணன் பாண்டவரிடத்துக்குப் போவானாகக்
 கதிரோன் எழுமுன்னமே தன் அணிநெடுந்தேர்ஏறி யெழுந்
 தருளும் அளவில், சஞ்சயன் வந்து திருவடி தொழுது யாது
 விண்ணப்பஞ் செய்தான்: (205)*

206. வென்றி மதயானை வேல்வேந்தன் றூதனா
 னென்று தொழுதா னெதிரேசென் - றன்றுலகை
 'மூவடியாக் கொண்டளந்து மூவுலகு முண்டுமிழ்ந்த
 சேவடியான் பொற்பாதஞ் சேர்ந்து.

*இவ்வகையே சென்று பணிந்து பின்னும் யாது விண்ணப்பஞ்
 செய்தான் சஞ்சயன்: (206)*

207. மன்ன னுரைத்தபடி மாயனே நீமுனியாய்
 முன்ன முரைத்த மொழிவழியே - சொன்னதொரு
 காரியமே செய்யக் கருதி யெனைவிடுத்தான்
 காரியமே தென்றறியேன் காண்.

அன்றியும், (207)

208. எம்பெருமான் பேசுமதோர் காரியமுண் டென்றரசர்
 தம்பெருமா னென்னைத் தனிவிடுத்தா - னென்றுசொல
 மன்னாகத் தண்டார் மணிவண்ணன் றன்றேரைப்
 பின்னாக விட்டான் பெயர்ந்து.

*இவ்வகை கண்ணனும் மனமகிழ்ந்து மற்றவன் கருத்தறிந்து
 போவனாகக் கவலை மிக்கோனாய்த் துரியோதனனிடைக்*

205. பணை - இசைக்கருவிகள். நீர்வண்ணன் - கண்ணன்.

206. சேவடியான் - சிவந்த அடியுடைய கண்ணன்.

பா.வே: 1. மூவடியாற்கொண்டளந்து

207. மன்னன் - துரியோதனன். முனியாய் - வெறுப்புக்கொள்ளாய். மொழிவழியே -
 நின் சொற்படியே.

208. ஆகம் - மார்பு. மணிவண்ணன் - நீலநிறக்கண்ணன்.

கெழுந்தருளக் கண்டு பார்வேந்தன் துரியோதனன் யாங்ஙனம்
இருந்தானோ வெனில்: (208)

209. பாம்புயர்த்த வெல்கொடியான் பக்கம் பலநூறு
காம்புயர்த்த வெண்கவரி காலசைப்ப - பூம்புயர்த்துத்
தெட்டரசர் கூட்டந் திறைகொணர வீற்றிருந்தான்
கட்டரசர் கூட்டங் கலந்து.

எ-து. குருகுல வேந்தருங் கோவீரருள்ளாரும் புடை
சூழ்ந்து வழிபடத் திசை தோறும் கற்றை மணிக்கவரி காலசைப்ப
வெற்றியுடன் சகுனியும் துச்சாதனன் உள்ளிட்ட தொண்ணூற்
றொன்பது தம்பிமாரும் கன்னனும் சிந்து நாடனும் மனமகிழ்ந்து
வஞ்சத் தொழில் கருதியிருப்ப அரியணையில் வீற்றிருந்தான்
மன்னர் மன்னன் துரியோதனன் என்றவாறு, அவ்வகையிருந்த
துரியோதனன் கண்ணன் எழுந்தருளக் கண்டு யாது செய்தான்:
(209)

210. தூண்டுபரித் தேரான் றுவரா பதிக்கிறைவன்
மீண்டு மொருகால் விரும்பிவர - மூண்டவினை
மையா சனத்தேரில் வாளரவ முன்னுயர்த்தோன்
பொய்யா சனமிட்டான் போந்து.

எ-து. நிறையவையின்கண் கண்ணன் எழுந்தருளக் கண்டு
வஞ்சிப்பான் வேண்டி முதிர்வினைச் சூழ்ச்சியில் இட்ட முதல்
அரியணையெடுத்து நிலவறைமிசை மேலிட்டு நல்லுரை சொல்லி
இனிது செய்யக்கண்டு கண்ணனும் அறிந்தெழுந்த தருளியிருக்கு
மளவில் வந்த செயல் முற்று மளவும் பூவில் வண்டுறைந்தாற் போலத்
தன் பேராற்றலை மேலொடுக்கி மற்றவனிட்ட பொய்
யிருக்கையிடை யெழுந்தருளி இருக்கு மளவில் இருந்த அரியணை
கீழே தாழ்ந்து நெறுநெறென நிலனெளியப் புகுதல் கண்டு
திருப்புன்முறுவல் செய்து யாது செய்தான் கண்ணன்: (210)

209. காம்பு - மூங்கில். கால் - காற்று. தேட்டு என்பது தெட்டெனக் குறுகி நின்றது. தேட்டு -
செல்வம். கட்டரசர் - தன் செயலுக்குக் கட்டுப்பட்ட அரசர். கட்டு, கரவுமாம்.
210. மூண்ட வினை மை ஆசனத்தேரில் - மூண்டெழுந்த வல்வினை என்னும் குற்றமான
இருக்கையையுடைய தேரில். வாள் - கொடிய. பொய் ஆசனம் - பொய்யான இருக்கை.
நெறுநெறெனும் இரட்டைக்கிளவி, உரைநடையில் 'நிறநிறென' என்று ஆளப்பெற்றுள்ளது.
211. அண்டமுற - வானுற. பொறி பிதிர - பொறி சிதற.

211. வஞ்சனை யென்று மணியா சனந்தன்னை
யஞ்சன வண்ண னறிந்தருளிச் - செஞ்சுடரைப்
பூண்டான் பொறியிதிரப் பொன்முடிபோ யண்டமுற
நீண்டான் விழித்தா னெருப்பு. (211)
212. வஞ்சனை யறிந்து நெஞ்சறி வுற்ற
ஔழியிற் காயெரி யுடன்றது கருங்கட
லோதமும் விசம்பு முடனூற நிமிர்ந்தது
வானுந் திசையு மாயிருள் பரந்தது
5. நீல மேனி நிமிர்ந்தெழுந் ததுவே
மறைத்தவ னிருத்திய மல்லரு மரக்கரு
மார்த்தபொற் பாத மெய்தலு மதனொடு
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்தனர் பலரே
யருகணைந் துலகத்
10. தொல்பகை யழியப் பல்வகைப் பொருதிறற்
பரவைநீர் கெடுத்துப் பணிந்தனர் பலரே
பொடித்தன மயிரே பொங்கின புகையே
கடித்தன வெயிரே மடித்தன வாயே
நிமிர்ந்தன புருவ மலர்ந்தன நாட்ட
15. நெற்றித் தனிக்க ணெருப்பொடு பிறங்கிற்று
மற்றைச் செங்கண் மயங்கெரி யுமிழ்ந்தன
பாயிரு ணீக்கும் பல்கதிர்த் திரளென
வாயிரந் தடக்கை
திசைமுகம் பொதியச் செறிந்தன வவைதாந்
20. திண்சிலை குனிப்பன செஞ்சரந் தெரிவன
வெங்கணைத் தூணி வீக்குவன வெஞ்சுடர்
வாளுறை கழிப்பன கேடக மலைப்பன
சூல மேந்துவ தோமரஞ் சூழ்ந்துவ
கணிச்சி கொள்வன கப்பண மெடுப்பன

212. பரவை - கடல், நாட்டம் - கண். பாயிருள் - பரவிய இருள். குனித்தல் - வளைத்தல்.
ஔச்சுதல் - எறிதல். வடிநுதி. - கூர்நுணை.

25. வணிச்சுடர் நெடுவா ளொடுவே லடுப்பன
மழுவொடு தண்டு வகைபெற நிமிர்ப்பன
சத்தி யோச்சுவ சங்கந் தொனிப்பன
பிண்டி பாலம் பெயர்ப்பன
வொண்டொ ழிற்கணை யோட்டி யதிர்ப்பன
30. வடிநுதிக் குந்தம் வலமிடம் வாங்குவ
முரண்வலி முன்கை
வளைய மோச்சுவ வச்சிர மெடுப்பன
திரளிருப் புலக்கை திண்ணென வோச்சுவ
சுடரொளி யாழி சுழற்று வடன்முழங்கு
35. வலம்புரி யார்ப்பன வன்பிடி முழக்குவ
பொலங்கழல் விரிப்பன பொன்முடி திருத்துவ
வசையெழும் புகைப்பன புகையெழும் பிசைவன
பூங்கச்ச வரிப்பன பூங்கழ லெடுப்பன
தூங்கெழின் மணிவிரற் சுட்டிக் காட்டுவ
40. பூங்கழ லடிகொடு புரள மிதிப்பன
பிடிக்கலுற் றடர்ப்பன புடைக்கலுற் றோச்சுவ
தோளொடு தோள் கொட்டுவ தாளொடு'தா ளடிப்பன
வளைய வாங்கிய வாயிரந் தடக்கையும
விண்கெழு படையொடு விசம்படைந் தனவே.
45. காள மாமுகி லிலங்கி மற்றவன்
றோளு மாகமுஞ் சூழ்ந்துநின் றனவே
நீலச் சோதி நிலையற நிமிர்தலிற்
பகலொளி யிழந்தது பரிதிமண் டிலமே
முதலொரு விசம்பி னந்தரர் மயங்கிப்
50. புகலிட மிலையெனப் புலம்பிநின் றனரே
தோண்மிசை வீழ்ந்த சூறை மாருத
மீமிசை விசம்பின் மிசையெடுத் ததுவே.
முடுகலிற் றாரகை சுழன்றுதா மெரிந்தன
வானக் கங்கைநீர் சுழிதெரிந் ததுவே.

55. தேவர் கோமான் மாமுகிற் பொன்னகர்க்
கற்பகச் சோலை பொற்பழிந்¹ தனவே
பாதாள மஞ்சித் துண்ணென்று துளங்க
நாகந் துளக்குற
விசம்பிற் றேவருந் திகைப்ப
60. மேனிலை யழிந்து² பண்பெயர்ந் ததுவே
உம்ப ரிருக்கு முலக மயங்கப்
பம்பரம் போல வவனி நடுங்க
ஔழியி னிறுதி யுடன்றது போலு
மதனப் புத்தேள் பொடிபட விழித்த
65. ³நுதல்பெறு நயனத் தொருபெருங் கடவுளு
நான்முகத் தொருவனும் வானகத் தரசனு
மறுமுகத் தொருவனு முறுசுடர்ப் பரிதியுங்
குளிர்மதிச் செல்வனு மிருநிதிக் குபேரனும்
வானுறை தேவருங் காயெரிக் கடவுளு
70. மியமனும் வருணனு மெண்வகை வசக்களும்
வீரப் பெண்மயின் மெல்லிய லெழுவரும்
போர்விறற் சிலைக்கைப் பொருகயற் கண்ணியு
மோடியு மக்களு மூவகை முனிவரும்
வானோ ரீட்டமு மன்னிய கின்னர
75. ரேனோர் விஞ்சையர் தம்முட னஞ்சலி
யவுணரு மரக்கரு மதிர்ந்த வுயர்நிலை
யண்ட கோளகை நிறையவந் தீண்டி
மாதவா முனியேன் மாயா முனியேன்
மூவகை யுலகின் முதல்வா முனியே
80. லிமையவர் மகிழ வீரடி தம்மான்
மூன்றுலகுஞ் சருக்கிய முதல்வா முனியேன்
மூவா மருந்து வானோர்க் கருளிய

மதனப்புத்தேள் - மன்மதன். நயனம் - கண். முனியேல் - சீற்றங்கொள்ளாதே.
அம்பிகைசிறுவன் - திருதராட்டிரன். மகன் - அசுவத்தாமன். மாமன் - சகுனி.
பா.வே: 1. கனவியன். 2. மண்பெயர்ந். 3. நுதற்பெரு நயனத்.

- தேவா முனியே நிருமான் முனியே
லென்றெத் திசையும் வணங்குமெல் லைக்கட்
85. பொருந்தா மன்னனோ டிருந்த வேந்தரிற்
கங்கை மகனு மம்பிகை சிறுவனு
மங்க நாடனு மடுபோர் விதுரனுந்
துரோணனு மகனுந் தோன்றன் மாமனுஞ்
சிந்து நாடனுந் திரிகத்த ராசனுங்
90. குருகுலக் கேண்மை கொண்டோர் கூட்டமு
முயர்நிலத் தரசர் வந்தோ ரீட்டமும்
வாட்ட முற்ற மனத்தின ராக
நாட்ட மில்லா நலமிகு வேந்த
னையனை யழகனை யாயிரம் பெயரனைக்
95. கைகுவித் திறைஞ்சிக் காதன்மிக் குரைப்பான்
சேண்பரந் துயர்ந்தநின் நிருவுரு வடிவைக்
காண்புறு வண்ணங் கண்ணினை யருளென
வாதி நாயகன் பேரரு ளாளக்
கதுமென விழித்தது காவலன் கண்ணே
100. மாதிர நெருக்கி வான்முக டிரிஞ்சிப்
பூதல நெருக்கிப் பொலிந்த மேனியைப்
பார்க்கும் பணியும் பரவச மாகி
வேர்க்குங் கண்ணீர் வீழ்த்துந் தானே
பாடு மன்னரைப் பரிவுடன் றழுவும்
105. வேந்தருந் தானும் வேதியர் குழாமுந்
தனித்தனி யெழுந்து தடக்கை கூப்பித்
தொழுத கையினர் துளங்கிய நெஞ்சினர்
முழுமெயுஞ் சிலிர்த்து முழுதான் மயிரினர்
தலைமிசை யேறிய கையின ராகி
110. வளங்கெழு மாசனந் துளங்க வெழுந்தநின்
றெந்தாய் போற்றி யிறைவா போற்றி
மன்னா போற்றி மணாளா போற்றி

- யஞ்சன வண்ணத் தரியே போற்றி
குஞ்சரங் காத்த கோவே போற்றி
115. கஞ்சனை யடர்த்த கண்ணா போற்றி
கருங்கடற் றுயின்ற காரே போற்றி
யாயிரந் தோளுடை யடுபோர் வாணனை
நேமியிற் றுணித்த நெடியாய் போற்றி
பேய்முலை யுண்ட பிரானே போற்றி
120. பேருல களந்த மாலே போற்றி
மருதிடைத் தவழ்ந்த மாயா போற்றி
மாக்கடல் கடைந்த மகேசா போற்றி
பெருவரை யெடுத்த பிரானே போற்றி
சங்கொடு சக்கரந் தரித்தாய் போற்றி
125. தண்டொடு 'சார்ங்கமுந் தனிநாந் தகமும்
பிண்டி பாலமும் பெருவச் சிரமு
மெண்டிசை நிறைந்த வெம்மான் போற்றி
யண்டமும் விசம்பு மகலிட மெல்லா
முண்டுமிழந் தவனே யொருவா போற்றி
130. திருமறு ²மார்பத் திருமால் போற்றி
தீவினை கெடுக்குஞ் செல்வா போற்றி
யருமறை தேடு மடியாய் போற்றி
யடியவர் வினைகெட வருள்வாய் போற்றி
சென்றொரு தூண்டை நின்றாய் போற்றி
135. சிறுவனை யுகந்த செல்வா போற்றி
யயனொடு தேவர்க் கரியாய் போற்றி
மலர்மகள் புணர்ந்த மணாளா போற்றி
நிலமக ளிடந்த நெடியாய் போற்றி
திருவரு டருவாய் திருவடி போற்றி
140. தேவ னாவதுந் திருமா லாவது
மூவுல களந்த முதல்வ னாவதுஞ்

கேழ்கிளர் ஆகம் - உவமை கடந்த மார்பு.

பா.வே.: 1. மழுவமெடுத்தாய் போற்றி. 2. மார்பு

பிண்டிபாலம் - எறியாயுதம்.

சிறுகுறி யாள னறியாது செய்தன
பொறுகுறி ¹யன்றோ பொறுத்தரு ளென்றென்
றெத்திசை யமரரு மினத்துட னேத்திப்

145. ²போற்றியே புகழ்ச் சீற்றமு மாறி
யண்டமும் விசம்பு மகிலமு மனைத்தும்
போக்கற நிமிர்ந்த வாக்கையைச் சுருக்கினன்
முரணியல் பெருவலி யிரணியன் றனது
கேழ்கிள ராகங் கிழியக்
150. கூருகிர் வாய்ந்த கொடுந்தொழி லோனே. (212)
213. கண்மூன்றுந் தீப்பிறக்கக் கைகளோ ராயிரமாய்
விண்ணார வெய்யோ னொளிமறைக்க - மண்வேண்டித்
தூதுவனாய்ப் போந்து தூரியோ தனனிடைக்கே
மாதவனார் தாஞ்செய்த வாறு.
அன்றியும், (213)
214. நெருப்பெழுந்து நீறாக நின்றமரந் தீந்து
பொருப்பிடிந்து பார்பிளந்து பொங்கித் திருப்பிரியாக்
கார்வண்ணன் சீறக் கனைகடலுங் கார்விசம்பு
நீர்வண்ண மற்றனவே நின்று.
இவ்வகை தூரியோதனனிடத்துக் கண்ணன் வஞ்சவிருக்கை
கண்டு மறுத்தெழுந்து நின்ற பேருருவங் கண்டு விண்ணவருந்
தொழுத கையினர் துளங்கிய நெஞ்சினராய் வியந்து தீப்பிறக்கக்
கண்டருளித் தருமன் ஆணை வழுவாமலும் மற்றவ ரேத்திய
மகிழ்ச்சியும் சிறிதருள் தோன்றித் திருவுடலிற் சீற்றத்தோ
டெய்திய கூற்றமுஞ் சீற்றமு மாறி உலகங்காவலனாய் மாந்தர்
உருவத்தனாய் வீற்றிருந்தான் தேவதேவன் கண்ணன் என்றவாறு,
அப்பொழுது கண்ணனை நோக்கி யாது சொன்னான்
திருதராட்டிரன்: (214)

214. நீறாக - சாம்பராக. தீந்து - எரிந்து. பொருப்பு - மலை. கார்வண்ணக் கடலும், நீலவானுமே சிவந்தன எனின் பிறவற்றைக் கூற வேண்டா என்பதாம்.
பா.வே: 1. யென்று. 2. போற்றிப் புகழ்ச் சீற்றமாறி

215. உற்றொன் றறியே னுனதொளி கண்டகண்
மற்றொன்றுங் காணாமல் வாங்கென்னக் - கொற்றவனும்
பாவொன்று நீண்ட பரஞ்சுடரோன் பார்த்தருளி
வாவென்று கொண்டான் மகிழ்ந்து.

இவ்வகை விண்ணப்பஞ் செய்த திருதராட்டிரனுக்குக்
கண்போக அருளிச் செய்து நின்றான் கண்ணன். அப்பொழுது
துரியோதனன் நிலைமை யாதாயிற்றோ வெனில்: (215)

216. பேர்ந்தில னாசனத்துப் பேசிய பேராண்மை
சோர்ந்திலன் கையாற் றொழுதிலன் - வாய்ந்த
மதுவொன்று மாலை மணிநீண் 'முடியா
னிதுவன்றோ வீரமா மாறு.

எ-து. கண்ணன் பேருருவங் கண்டு சிறிதும் மனந்
துளங்காது விளங்கிருக்கைத் துரியோதனன் யாது சொன்னானோ
வெனில்: (216)

217. அண்ட முறநிமிர்ந்த வாயன் றிருமேனி
கண்டு வயவேந்தன் கைமறியா - வெண்டயிர்க
டோய்ந்திருந்த வாறே துவக்குண்டாற் கிம்மாய
மேய்ந்திருந்த தென்றா னெடுத்து.

இவ்வகை புறக்கணித்து வேறு பேசியிருந்தான்
துரியோதனன்: (217)

218. தோளாண்மைப் பாண்டவர்கள் சூளுற்ற சூளுறவு
வாளா தொழிகை வழக்கன்றோ- கோளி
லெழுக்களைப்போ லேந்தியதோ னெல்லீரை யும்யான்
புழுக்களைப்போற் றேய்த்த பொழுது.

215. உற்று ஒன்று அறியேன் - கண்ணில் தோன்றும் ஒன்றை அறியேன். வாங்கு - மீண்டும்
கண்ணொளியை வாங்கிக்கொள். பாவொன்று நீண்ட - பரவி ஒப்பற்று நீண்ட. பரஞ்சுடர்
- தன்னொளி.
216. பேர்ந்திலன் - அசைந்திலன். மது - தேன். ஒன்று - ஒன்றிய, அமைந்த.
217. வயம் - வீரம், வெற்றி. துவக்குண்ட - கட்டுண்ட. ஏய்ந்து - பொருந்தி. தயிருண்டு
கட்டுண்டான்; ஈண்டு விண்முட்ட வளர்ந்த மாயமென் என வியந்தான்.
பா.வே: 1. முடியாற் கிதுவன்றோ.
218. கோள்இல் - தன்மை இல்லாத. எழு - தூண். எல்லீர் - நுங்கள் அனைவரையும். வாளாது
- பயனற்று.

எ-து. பாண்டவருடன் முன்னம் பேசிய ஞானு
துரியோதனனுடன் நாடு வேண்டினால் அவனால் வரும் ஒழுங்
கன்மை முற்றும் எமக்காகப் பொறுத் தருள்வாயாக என்று வரங்
கொண்டபடியாலும் இவ்விடத்து நிகழ்ந்தன வெல்லாம்
பொறுத்தது என்றிவ்வகை யருளிச் செய்து தீவழிச் செல்லும்
துரியோதனன் இருந்த அவைக்களம் விட்டு நீங்கிப் போது
மிடத்துப் பின்வந்த பிறநாட்டு வேந்தாக்கும் விடைகொடுத்துக்
கன்னனையும் அசுவத்தாமனையுங் கைப்பிடித்துச் சிறிதிடம்
போந்து கன்னனைத் தனிக் கொண்டிருந்தருளி யாதருளிச்
செய்தான் கண்ணன்: (218)

219. முன்னமற்றந்த முழுதுடையான் றன்பாகம்
பின்னுமவை யான்வேண்டப் பெற்றிலன்கா - ணன்னதிறந்
தாரா தொழிந்ததற்குச் சான்றுநீ யென்றுரைத்தான்
காராரும் வண்ணன் கறுத்து.

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னுந் துரியோதனன்
சொன்னது பாராமற் பலவுஞ் சொல்லிப் பின்பு உனக்கோர்
உரை சொல்லக் கேட்பாயாக என்று யாதருளிச் செய்தான்
கண்ணன்: (219)

220. பௌவத் தொளிவிரிவான் றன்மகற்குப் பாண்டவர்க
ளைவர்க்கு முன்றோன்ற 'லாமாறு - பௌவத்தைச்
சேறாக நீர்கலக்கித் தெள்ளமுதங் கொண்டபிரான்
வேறாகச் சொன்னான் விரைந்து.

எ-து. கன்னியாய் வளர்கின்ற காலத்து ஒரு காரணத்தினால்
துருவாசமுனி ஆங்கு வந்தவாறும், அவனை அவள் வணங்
கியவாறும், அவன் மகிழ்ந்து மெய்யுணர்வால் குந்திதேவியை
நோக்கிச் சொல்லுவான்; “பேரரசன் பாண்டுவுக்குத் தேவியாக
ஊழுண்டு. யானுனக்கு ஐந்து மறைமொழி ஓதிவிடுகிறேன்; நீ
நினைந்த பொழுது ஐந்து தெய்வங்கள் காட்சி வழங்கும்”

219. அன்னதிறம் - அச்செயல்; அவ்வாறு. கார் ஆரும் - கருமை நிறைந்த. கறுத்து - சினந்து.

220. பௌவம் - கடல். கடலி ஒளிவிரித்து வெளிவருவான் கதிரோன். அவன் மைந்தன்
கன்னன். முன்றோன்றல் - முன்னே தோன்றியவன்; மூத்தோன். வேறாக - தனித்து.

பா.வே: 1. லாமாறும்

என்றறைந்து மறை மொழி ஒதி, “இந்த மறைமொழியிலே ஒன்றைக் கதிரோனை நோக்கிக்கூற அவனும் காட்சிவழங்கி உனக்கு நற்பேறருளும்” என்று மாமுனி போனவாறும் கூறிப் பின்னும் அருளிச் செய்வான்: மாமுனி சொன்னவுரை பிழையாது மறைமொழியின் ஆற்றல் காண்பாளாகிக் குந்திதேவியும் கதிர்க்கடவுளை நோக்கி வேண்டிக் கொள்ள யாது செய்தானோ வெனில்: (220)

221. மாமறையோன் றானுரைத்த மந்திரத்தின் வாய்ப்பறிய
மாமறையோன் வாய்மை வழுவாதே - மாமறையோன்
சொல்வழியே ¹சிந்தித்தா ளப்பொழுதே சூரியனார்
நல்வழியாய்த் தோன்றினார் நன்கு.

அன்றியும், (221)

222. குந்தி வளநாடர் கோமான் குலப்பாவை
முந்தியுனைப் பெற்ற முகம்வாடி - வந்தங்கோர்
பேழையினுட்செறித்துப் பேராற்றிப் போக்கினா
ளேழை வடுவுக் கிளைத்து.

இவ்வகை கதிரோன் காட்சி வழங்கித் தன்னை யொப்ப தோர் ஒளியுடைய மகனைக் கொடுப்பக் கண்டு, மற்று அவளும் சீரிய அருள் பெற்றுக் கன்னப் பகுதியிற் பிறக்கப், புதல்வனைப் போலக் கொண்ட எல்லைக் கண் கன்னியளவாய் இருக்க இஃது ஆகாது என்று கூறிக் குந்திபோசன் உள்ளிட்டார் வந்து, நம்மைக் குருமரபார் பழிக்க மரபுப் பழியெனத் தெரிந்து, மற்று இம் மகனை ஒரு மிதவைப் பேழையிற் பெயர்த்தி வெள்ளமாய்ப் பெருகா நின்ற ஆற்றிடை மறைவாய்ப் போக்கினாள். அதுவும் போய்க் கதிர்க் கடவுளால் அருள்பெற்று அலைக்கழியாமல் அலைகளால் மோதுண்டு கங்கையொடு புகுமதனைக் கண்டு திருதராட்டிரன் தேரோட்டி கதுமென அதனைப் பிடித்துக் குழவியெனத் தெளிந்து தனக்குப் புதல்வனாக வளர்த்தவாறும், பின் பெயர் சூட்டும் நாளாகத்துக் கதிர்க் கடவுள் உருவிலியாய்க்

221. வாய்ப்பு - பயன். மாமறையோன் - துருவாசன்.

222. ஏழை - பெண். வடு - பழி. இளைத்து - தளர்ந்து. ஈண்டன் - விரைந்து. பா.வே. 1. சிந்தித்தாள் சூரியனா ரப்பொழுதே.

கன்னன் என்று பெயர் சூட்டியவாறும், பின்பு பரசுராமனால் படைப்பயிற்சி பெற்றவாறும், அதுகண்டு துரியோதனன் தோழமை கொண்டு அங்கவள நாட்டுக்கு அரசன் ஆகியவாறும், அது கொண்டு பழைமையுரைத்து இனி உன் உடன்பிறந்தார் ஐவரையும் ஈண்டன் போய்க் காண்பாயாக என்றும், உன் தாய் குந்திதேவியும் நினைக்க காணமாட்டாது புலம்பி நெடுங்காலம் மகக் கவலையாய் இருக்கின்றாள் என்றும் உணர்த்தி, நின் கண்ணாகிய தருமன் முதலானவர்களை ஈண்டன் போய்க் கண்டு மற்று அவரை வழிபாடு செய்வித்துக் கொள்வாயாக என்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு யாது சொன்னான் கண்ணன்: (222)

223. இன்று பிறப்பறிந்தே னென்னாம் பிறந்தார்பாற்
சென்று தெரியிற் பிழையன்றோ - வென்றிபுனை
தோழற்கே யென்னுயிரைத் தோற்பேன் செருக்களத்தே
யாழித்தேர் வித்தகனே யான்.

அன்றியும், (223)

224. யான்பிறந்து வந்து வளர்ந்தபி னெஞ்ஞான்றுந்
தேன்பிறங்குந் தாரான்சோ றுண்டறியே - னுன்பிறங்க
வெல்லாருஞ் சொல்லுஞ்சொ லென்செவியுங் கேட்குமோ
மல்லாடுந் திண்டோளாய் மற்று.

அன்றியும், (224)

225. என்னை யறிந்ததற்பி னின்றெனக்குச் செய்தவற்றை
மன்னவனே மற்றறியா தாரில்லை - யென்னையோ
வென்பிறவி நீயுரைத்தா லேகுவனோ வென்னுடலைச்
சின்புலங்க டின்னுமோ தேர்ந்து.

எ-து. துரியோதனன் எனக்குச் செய்த உதவிக்குக் குறியெதிர்ப்புச் செய்து ஆற்ற வொண்ணாது ஈங்கு என் உயிரைக்

223. என்னாம் - என்ன பயனாம். தெரியில் - தெரிந்து சேர்ந்து கொண்டால்.

224. பிறங்கும் - விளங்கும்; ததும்பும். தாரான் - தருமன்.

225. துரியோதனன் செய்தவை நண்பரிமை, நாட்டுரிமை முதலியன. சின்புலங்கள். சிறிய நுண்ணிய உயிர்கள்; புழுக்கள். நன்றிமறந்த யாக்கை இழிவு உரைத்தவாறு.

பா.வே: 1. களத்தில் ஆழித்தேர்.

கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கண்ணனை விட்டு நீங்கி அளவிறந்த கவலையேடும் தன் கோயில் நேக்கிப் போயினான் கன்னன் என்றவாறு. இப்பால் அசுவத்தாமனை ஒரு தனி மண்டபங் கொண்டிருந்து யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (225)

226. முன்பிறந்தான் பாகம் பெறனாக முன்பிரக்கப்
பின்பிறந்தா னைந்தூர் கொடாத்துவு - நன்பிறங்க
னேராக விட்டதுவு நீயறிய வென்றுரைத்தான்
காராரும் வண்ணன் கறுத்து.

இவ்வகை துரியோதனன் அறநெறி அழியப் பேசியதும் தருமன் நாடு பெறாதவாறும் உரைத்து இதற்கு நீயே சான்றெனப் பின்னும் யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (226)

227. இறைவர் திருமூர்த்தி யெங்கட்கு வந்த
பொறைகள் பொறுப்பாய்நீ வேண்டி- லிறைவன்
படைத்தலைமை தானே பணிக்குமாற் கேண்மன்
படைத்தலைநீ கொள்ளேல் பரிந்து.

எ-து. துரியோதனன் படைக்கு நின்னைப் படைத் தலைமை தானே அழைத்துத் தருமாகில் பணியினல்வது நீதானே படைத்தலைமை விரும்பா தொழி என்றும் விரும்புவையாகில் நின் வீரத்திற்கு முறையன்று என்றும் தருமன் முதலானவர் உறுதிமொழியும் குருமொழியுமே துணையாக வாழ்கின்ற வாறும் மற்றையவர் நன்மையும் அறியென்றும் இவ்வகை அசுவத்தாமனை வேறுபடுத்திப் பின்னும் யாது செய்தான் கண்ணன்: (227)

228. ஆழி தனைவீழ்த்தி யாழியா னப்பொழுதே
மீள விசம்பதனை மேனோக்கி - வாழி

226. முன்பு இரக்க - முன்னே வந்து வேண்டி நிற்க. நன்பு - நற்றன்மை. இறங்க - கீழே விழ; தாழ.

227. பொறை - சுமை; இவண் துயரச் சுமை. பொறுப்பாய் - தாங்குவாய். இறைவன் - துரியோதனன். இறைவர் திருமூர்த்தி - விளித்தல். அவன் இறைவன் திருவடிவன் ஆகலின். தானே பணிக்கு மால் - துரியோதனனே ஆணையிட்டால். பரிந்து - (நீயே) விரும்பி.

228. ஆழி - கணையாழி. பரிவேடம் - ஊர்கோள்; கதிரோனைச் சூழ்ந்த ஒளிவட்டம். பா.வே: 1. மிட்டதுகா னென்றெடுத்துக் காட்ட.

பரிவேட¹மிட்டதுகொல் பாரென்று காட்டத்
திருவாழி நீட்டினான் சென்று.

எ-து. கண்ணனும் ஒருப்பட்டு மீண்டும் எழுந்தருள்
வானாகத் தன் திருத்தேர் மேற்கொண்டவிடத்துத் தன்
திருக்கையில் மருவியிலங்கும் மணியாழியைக் கழற்றி
யாவருமறியாது அசுவத்தாமன் முன்னே போட்டு, அசுவத்தாமனை
நோக்கி ஆழி வீழ்ந்தது அதனை எடுத்துத்தாவென்று, கதிர்க்
கடவுள் தன்னை ஒளிவட்டமிட்டது நீ பாராய் என்றும், இது
தீக்குறியாவது கண்டாய் என்றும் அருளிச் செய்து, அசுவத்தாமனும்
மாயை எண்ணராது திருவாழி யெடுத்துக் கொடுக்குமளவில்
கதிர்க் கடவுளையும் நோக்குதலின் அவ்வளவில் கண்ணன்
அசுவத்தாமன் கையிலே மணியாழியுடன் மற்றவன் கைப்
பிடித்துக் கதிரோனை நோக்கி ஒளிவட்டங் காணாய் என்று
மருட்டிக் கைப்பிடித்து நீ படைத்தலைமை கொள்ளா தொழி
யென்றருளிச் செய்து மற்றவனை உறுதி கொண்டு மணி
யாழியினை வாங்கி அசுவத்தாமனுக்கும் மற்றுமுள்ள வீரர்க்கும்
விடை கொடுத்துத் தானும் யாது செய்தான் கண்ணன்: (228)

229. பார்வேண்டிச் சென்று பதயுகத்தாற் பண்பழிந்து
போர்வேண்டிப் பூமா மகள்வேண்டித் - தேர்தூண்டி
மண்ணாடர் போற்ற மறைபோற்ற வேகினான்
விண்ணாடர் போற்ற விரைந்து.

இவ்வகை கண்ணன் துரியோதனனையும் மற்றவராற்
சூழப்பட்ட அரசர்களையும் விட்டு நீங்கி அறவோரும், அறநெறி
மறுத்தான் என்று புவிமகளும் பொறை ஆற்றாது புலம்ப,
திருமகளும் வாய்மையாளன் அல்லன் என்று பரிந்து புயல்
வண்ணனுடன் போதப் போந்து, துரியோதனன் எல்லை கடந்து
விதுரன் எல்லை புகுந்து மற்றாங்கோர் பூங்காவில் இருந்து
தேவர்கோனை அழைத்தருளி வீற்றிருந்தான் கண்ணனாகக்
கருதுவது. இப்பால் துரியோதனனிடையிற் போய்க் கண்ணனை
விடை கொண்ட அரசர் யாது சொன்னாரோ வெனில்: (229)

229. பதயுகத்தால் - மண்ணால்; மண்ணாசையால். தேர் தூண்டி - தேரோட்டி.

230. ஆழி யதுவீழ்த்த வந்தரத்தேர் வல்லானுஞ்
சூழுஞ் சபையறியச் சூளுற்றான் - வாழி
யினியரசர்க் குய்யுநா ளில்லையே யென்றார்
தனியரச ரெல்லாந் தளர்ந்து.

எ-து. அசுவத்தாமன் கண்ணனுடன் தனித்து மறை பல பேசிப் பின்னும் கண்ணன் மணியாழிபிடித்துக் கதிர்க் கடவுளை நோக்கிச் சூளுற்றுக்கொடுத்தான்; அது யாங்ஙனமோ அறியோம் என்று பார்வேந்தர் சொல்லக்கேட்டு அசுவத்தாமனை முனிந்து வீடுமர், துரோணர், கிருபன், விதுரன், கன்னன் உள்ளிட்ட வேந்தர்களை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன். (230)

231. மறையோன்சேய் சென்றந்த வஞ்சனையினாலே
முறையாழி தொட்டுச்சூ ளுற்றா - னிறையோனைத்
தேறுமா ரெங்ஙனே தேர்வேந்தீ ரென்றுரைத்தான்
சீறுமால் யானையான் றேர்ந்து.

எ-து. மாற்றலருடன் வஞ்சத் தொழில் புரிந்து அசுவத்தாமன் மற்று அதற்குத் தக்கன பேசிப் புகழ்ந்தான் என உரைத்து முனிவுற்றுத் துரோணரை இனித் தேறுமாறேதென்று கவலைப் பட்டு அரசர்க்குச் சான்றுவைத்து, அசுவத்தாமனை முனிந்து கன்னனைக் கைப்பிடித்துக் காட்டி, எல்லாவேந்தர்களையும் நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன். (231)

232. இவனொழிய வேறொருவ ரில்லையோ வங்கற்
கிவனு மிவனுமிங் கொவ்வா - ரிவனையினி
யின்றியே யாளு மரசுதனைப் பாரீர்போர்
வென்றியே தென்றான் வெகுண்டு.

230. அந்தரத் தேர் வல்லான் - தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த தேர் வல்லான். என்றது அசுவத்தாமனை. முன்னே இறைவர் திருமூர்த்தி என்றது அறிக. (227) சூள் உற்றான் - சூள் உரைத்தான். இன்னது செய்வேன் என உறுதிசூறுதல் சூள் ஆகும்.
231. மறையோன் சேய் - அசுவத்தாமன். இறையோன் - துரோணன் - தேறுமாறு - தெளியுமாறு
232. இவன் - அசுவத்தாமன். 'இவனை இனி இன்றியே' என்பதைப் 'போர் வென்றியேது' என்பதனோடும் கூட்டுக. அங்கற்கு - அங்க நாடன் கன்னனுக்கு. இவனும் இவனும் என்றது துரோணனையும், அசுவத்தாமனையும். அரசர்கள் அவ்விருவரையும் மேலே கூட்டிக் கூறினர் ஆகலின் (231)

இவ்வகை மன்னர் மன்னன் துரியோதனன் வெகுண்டு அசுவத்தாமனைக் கொண்டு இதற்குமுன் பெற்ற நாடு இல்லை என்றும், இவனால் செய்யப்பட்ட வீரச்செயல் ஏதோ என்றும் கன்னன் ஒருவனுமே எனக்குத் துணையாவான் என்றும் இவனுக்குப் பிறநாட்டு வீரர் அனைவரும் ஒவ்வார் என்றும் இவ்வகையே வெகுண்டுரைப்பக் கேட்டு மற்றங்கு வழிபட்டு இருந்தார். அவ்விடத்துத் துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் அசுவத்தாமன்: (232)

233. ஒருவர்சோ றுண்டங் கொருவர்க்காய் நிற்பா
ரிருநரகில் வீழ்வார்போ யின்றே - திருவருளான்
மண்ணின்மேல் வீழ்ந்த மணியாழி தாவென்றா
னெண்ணியவா றொன்றறியேன் யான்.

எ-து. யாவராயினும் ஒருவன் சோற்றை யுண்டு மற்று அவனை வஞ்சிப்பானும், யாவன் ஒருவனுடன் பேசிய உறுதி வழுவானும், போர் முகத்துத் தன்னரசனைவிட்டுத் தன்னுயிரோம்பப் போவானும், வஞ்சத் தொழில் இயற்றுவானும் யாவராலும் தடுப்பரிய நிரயம் எய்துவார் கண்டாய், அது நிற்க யான் கண்ணனை விடை கொள்ளுமிடத்து மணியாழி வீழ்ந்த தனை எடுத்து நீட்டுவாயாக என்ன, யானெடுத்துக் கொடுக்கும் எல்லைக்கண் கதிரோனை ஒளிவட்டமிட்டதைக் காணாய், எனவருளிச் செய்து பின்னும் தன் மணியாழி கொடுப்ப வாங்கிக் கொண்டு விடைதந்தமையன்றி, மற்றவனாற் செய்யப்பட்ட பெருமையை என்னால் அறியப்பட்டதில்லை என்றும், இது யாவரும் காணும் என்றும் இவ்வகை பேசித் தன்னுயிரைத் துறக்கப் புகுந்த அசுவத்தாமனை நோக்கிக் கைகவித்து முனிவு நீக்கி மற்றவனுக்கும் அனைத்து வேந்தர்க்கும் விடை கொடுத்துத் தானும் தன் கோயில் புகுந்தான் மன்னர் மன்னன் துரியோதனன் என்றவாறு. இப்பால் கன்னனுந் தன் கோயிற் புகுந்து ஒரு தனி மண்டபத்திருந்து கண்ணன் விதுரன் வீட்டில் உண்டமையும்

233. இரு - பெரிய, மணியாழிதா என்றான் கண்ணன். யான் அவன் எண்ணியவாறு ஒன்றும் அறியேன் என்று தன் நிலைமையை விளக்கினான் அசுவத்தாமன்.
படக் கடவோம் - அழிந்து படுவோம்.

விதுரனை¹வில்முரிப்பித்தமையும் அதன்பின்பு அசுவத்தாமனைப் படைத்தலைமை விலக்கினமையும் தன்னுடன் பேசிய பழஞ் செய்தியுமுணர்ந்து கண்ணன் வஞ்சத்தால் இனி மிகவும் பழிபாவமும் விளையத் தகும் என நினைந்து யாமும் இனிப் போர்க்களத்தில் படக் கடவோம் என்றும், அருச்சுனைகைக் கொல்லக் கடவன் அல்லன் என்றும் உள்ளன வெல்லாம் வழங்கத் தொடங்கினான். அது யாங்ஙனமோ வெனில்: (233)

234. கற்றார்க்கு நான்மறைநூல் வல்லார்க்குங் கையலந்தொன்
றற்றார்க்கு மில்லா திரப்பவர்க்கும் - பொற்றாழ்
நிறைகூவித் தூன்கொடுப்ப நீள்கதிரோன் மைந்த
னறை கூவித் தூனளித்தா னாங்கு.

இவ்வகை ஆக்கொடை, நிலக்கொடை முதலாயுள்ள பெருங்கொடையெல்லாம் செய்து பின்னும் யாது செய்தான் கன்னன்: (234)

235. ஆறுநூ நாயிரம்பேர்க் காறுநூ நாயிரம்பொன்
வேறுவே றாக விரைந்தீந்து- மாறிலா
மாநிதியம் வேண்டி வருவார்க்கு மற்றோர்க்குந்
தானிதிய மீகின்றான் றான்.

அன்றியும், (235)

236. மின்பயிலு மாமணிப்பூண் வேல்வேந்தர் தந்திறையை
முன்பொழுதே யந்தணர்க்கு முற்றுவித்துப் - பின்பொழுது
நேரிழையா டன்னோடு நேயமுடன் மெய்ச்சூதின்
போரடையத் தூனடைந்தான் புக்கு.

எ-து. எழின்மணி முடிவேந்தர் இடுதிறை எல்லாம் முன் பொழுதில் வழங்கிப் பின் பொழுதில் 'வறியன்' என்னும் பேரெய்தித்தன் நேரிழையாளொடும் சூது பொருகின்ற கன்னன்

234. கையலந்து - கைக்கண் இருந்ததை இழந்து. கொடுப்ப - கொடுப்பதற்கு.

236. முற்றுவித்து - கொடுத்து முடித்து. நேரிழையாள் - மனைவி.

பா.வே: 1. ஓடித்தல் என்னும் பொருள் தரும் 'முறித்தல்' என்னும் சொல், உரைநடையில் 'முறித்தல்' என்றே எல்லா இடங்களிலும் ஆளப்பெற்றுள்ளது. முதற்பதிப்புக் காண்க.

நிலையறிந்து யாது செய்தான் கண்ணன்: (236)

237. வெற்றி விறல்விசயன் வெஞ்சமரில் வீழாம
லற்றவர்கட் கெல்லா மருநிதிய - முற்றுதவங்
கன்னன் றிறலழிக்கக் கண்ணா யிரமுடைய
மன்னன் றனையழைத்தான் மால்.

மறைவாக எழுந்தருளியிருந்து தேவர்கோனை நினைந்தருள,
அப்பொழுதே கவலையோடும் வந்து 'அருளப்பாடு' என்று
அடிப்பணிந்து 'அருளிச் செய்வாயாக' என்னத் தேவர்கோனைக்
கண்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (237)

238. இந்திரனே யுன்மகனை வெல்விப்பான் வேண்டுதியே
லந்தணனா யங்கர்கோன் பாலணுகி - முந்தவற்குச்
சுந்தரமாய்க் கொண்டிலங்குந் தொல்கவச குண்டலங்கண்
மந்தரத்தா னீவேண்டி வா.

அன்றியும், (238)

239. வெலற்கரிய வங்கர்கோன் வில்விசயன் றன்னாற்
கொலற்கெளிய னாம்பரிசு கூறின - மலர்க்கமல
மண்டலத்தி லேமலரு மாக்கதிரோன் மாமகன்றன்
குண்டலத்தை வாங்காய் குறித்து.

அன்றியும், (239)

240. மண்டலத்தின் மன்னரெல்லாம் வந்து மலைந்தாலுங்
குண்டலமுண் டாகக் கொலப்படான் - விண்டலத்து
ளாதியாய் நீயலையே லாங்கதனை வாங்குதற்கு
நீதியாய் போதுவாய் நின்று.

எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் தேவர்கோன்: (240)

237. கண்ணாயிர முடைய மன்னன் - தேவர்கோன். திறல் - வலிமை.

238. உன்மகனை - அருச்சுனனை. சுந்தரம் - அழகு. அவனோடு பிறந்தமையால் 'தொல்
கவசகுண்டலங்கள்' என்றார். மந்தரம் - மறைவு; கரவு.

239. மலரும் - விரியும்.

240. மலைந்தாலும் - போரிட்டாலும். விண்டலத்துள் ஆதியாய் - விண்ணின் முதல்வனே.
பா.வே: 1. நீதியார் போதுவார்.

241. துன்றுபுகழ்ப் பாண்டவர்கள் சொல்லழியச் சூதழிந்த
வன்றொருகா லென்னை நினையாது - மன்றலந்தார்
மன்னர் படுந்துயரங் காண்பதற்கோ மாயவளே
யென்னை நினைந்ததுதா னின்று.

இவ்வகை வேண்டி நின்ற தேவர்கோனை நோக்கிக்
கண்ணன் அருளிச் செய்வான்: கன்னன் தன் 'கவச'
குண்டலங்களை நினை ஒழிய யாவராயினும் காண்பதற்கும்
வாங்குதற்கும் வல்ல பேரில்லை. அதன் ஆற்றலால் அவனை முக்
கடவுளராலும் வெலற்கரிது; ஆதலால், உன் மகன் அருச்சுனனை
வெல்விக்க வேண்டுமாகில் ஈண்டன் போய்க் கன்னன்றனைக்
கண்டு மற்றவன் கருத்தறிந்து தக்கதைப்பேசி நின்னால் வல்ல
நூன்முறைகளாலும் வேறுபடுத்தி, எவ்வகையாலும் கவச
குண்டலங்களைக் கொடையாக வேண்டி வாங்கிக் கொண்டு
வருவாயாக என்று விடை கொடுப்பத் தேவர்கோன் பணி
மறாமலும், புதல்வன் கவலையாலும் உடன்பட்டுத் தன்னுடைய
தேவவடிவு மாறி யாது செய்தான்: (241)

242. மூப்பும் பெரிதாகி முன்னின்றார் தாமஞ்சப்
பாப்புப் பெருக்கம் பலபூண்டு - கோப்பமைந்த
கொற்றவே லந்தரர்தங் கோமானோ ரந்தணனா
யுற்றடைந்தா னங்கர்கோ னூர்.

அன்றியும்,

(242)

243. இந்திரன் றன்மகனை வெல்விப்பான் காரணமா
வங்கர்கோ மான்பா லணைவதற்கு - வந்தங்கோர்
வேதியனாய் வஞ்சித்து வேண்டுநிதி கொள்வானோ
ராதுலனாய் வந்தா னடைந்து.

எ-து. வில்லென வளைந்த யாக்கையுமாய்ப் புரிசடையு
மாய்க் கோலும் ஊன்றி மெல்லென நடந்து செல்லா நின்ற

241. துன்று - செறிந்த. சூதாடத் தொடங்கிய நாளில் என்னை நினையாது இன்று
நினைத்தது என்ன? அவர்கள் துயரங் காணவோ என்றான். அன்று என்னை
அழைத்திருந்தால் இவ்வவலங்கள் நேர்ந்திரா என்பது கருத்தாம்.

242. பாப்பு - பாம்பு. கோப்பமைந்த - கட்டமைந்த.

243. அணைவதற்கு - சேர்வதற்கு. ஆதுலன் - வறியவன்; இரவலன்.

விடத்து எதிர் வருகின்ற அந்தணரைக் கண்டு இன் சொற்
கொடுத்து, வழியின் வருகின்ற அந்தணன் யாது சிந்தித்தானோ
வெனில்: (243)

244. முன்போ திரவலருக் கீந்து முரசொலிப்பப்
பின்போ திலநாடன் போயினபின் - கண்போதின்
மற்றளிக்க வில்லை மணிக்கவச குண்டலங்க
ஞற்றளிப்ப னென்றே யுகந்து.
அன்றியும், (244)

245. அப்பொழுதே யான்சென்றா லங்கர்கோன் றானளிக்கு
மிப்பொழுதே யான்வேண்டிற் றீவனா - லெப்பொழுது
முன்னவன்றான் செய்ததெல்லா முற்ற வகையுரைப்பே
னென்னவுடன் சென்றா னெழுந்து.

எ-து. முன்பொழுது உள்ள பொருள் இரவலர்க்குக்
கொடை செய்து பின்போதில் ஒன்றற்று வறியனாய் இருக்
கின்ற கன்னன்றன் நிலையறிந்து, மற்று அவனுக்குக் கவச
குண்டலங்களை யொழிய வேறில்லை யெனக் கருதிக் கவச
குண்டலங்கள் வாங்குவானாக விரைந்து சென்று, கோயில்
வாயில் குறுகி யாது செய்தான் தேவர்கோன்: (245)

246. விண்ணவர்கோன் றன்மகனை வீடாமற் காப்பதற்கு
விண்ணகத்தை யூடறுத்து வந்திழிந்து - மண்ணகத்தி
லங்கர்கோன் வாய்த லபிதா வெனவிட்டான்
பொங்கொளியோ னந்தணனாய்ப் போந்து.

எ-து. அந்தணனும் கன்னன்றன் கோயில் வாயிற் சென்று
‘அருள்க’ எனக் கூறி வாயிற் காவலரை நோக்கி மிகு
தொலைவினின்றும் வந்தேன் என்று விரைந்து அவற்கு

244. நாடன் - அங்கநாடன்; கன்னன். இலம் போயினபின் - இல்லம் சென்றபின். மற்று அளிக்க
இல்லை - மேலும் கொடுக்கப் பொருளில்லை.

245. கைப்பொருள் அனைத்தும் தீர்ந்தமையால், “இப்பொழுதே யான் வேண்டிற்று ஈவன்” என
எண்ணினான்.

246. வீடாமல் - இறவாமல். இழிந்து - இறங்கி. வாய்தல் - வாயில். அபிதம் - காத்தல். அபிதா
- காத்தருள்வாயாக.

அறிவிப்பீராமின் என்று அந்தணன் சொல்லக் கேட்டு வாயிற்
காவலரும் கதுமெனப் போய் அங்கர்கோனைக் கண்டு யாது
சொன்னாரோ வெனில்: (246)

247. குடையொன்று கைப்பிடித்துக் கொற்றவனே வாயிற்
கடைவந் தடைந்தான்காண் கண்டாய் - குடைநிழற்கீழ்ப்
போதிலுயர் தண்டார் பொலிமுடியாய் காண்பதற்கோர்
வேதியனாய் நின்றான் விரைந்து.

மூப்பிலே வளைந்த யாக்கையுமாய் முதுமையுடன் சிறந்த
அறிவுமாய்ப் பரப்பினாலே மிக்க திருமறையுமாய் வேறு
பாட்டால் விளங்கும் உடலினையுடையானோர் அந்தணனுமாய்
மணிவாயிலில் வந்து நின்றான் என்று கடைகாவலர் சொல்லக்
கேட்டுக் காவல் வேந்தனும் கதுமென அரியணையிலும்
எழுந்திருந்து மறையவனை வரவிடுமின் என்று பின்னும் யாது
சொன்னான் கன்னன்: (247)

248. வந்தடைந்த வேதியனை வாய்மை யதுகேட்கச்
சுந்தரத்தோண் மன்னவனுஞ் சொல்லுவான் - முந்தச்
செருவடுதோ ளங்கர்கோன் சென்றவனை யீண்டு
வரவிடுமி னென்றான் மகிழ்ந்து.

எனக் கேட்டுக் காவலரும் கதுமெனச் சென்று மறையவனை
நோக்கி யாது சொன்னார்: (248)

249. வேதியனே யுன்றன் வரவுரைப்ப வேல்வேந்த
னீதியாற் கேட்டு நினையழைத்தான் - சோதிச்
செழுந்தரள வெண்குடையான் றேர்வேந்தன் றன்பா
லெழுந்தருளா யென்றா ரிசைந்து.

இவ்வகை காவலர் சொல்லக் கேட்டு மிகவும் மகிழ்ந்து
கதுமெனக் கோயிலுட் புகுந்து வில்லென வளைந்து விரி
குடையுங் கோலும் ஊன்றி மெல்லெனச் சென்ற மறையோனைக்

247. வாயில் கடை - தலைவாயில்.

248. “முந்தச் சென்று அவனை ஈண்டு வரவிடுமின்” என இயைக்க. முந்த - விரைய. செரு
வடு தோள் - போர்த் தழும்புடைய தோள்.

249. தரளம் - முத்து. சோதி - ஒளி.

கண்டு கன்னன் எதிர்சென்று திருவடிகழவி வரவேற்று,
அந்தண வடிவு கண்டு மிகமகிழ்ந்து, இன்சொல்லுடன்
இருக்கைகொடுத்து, அந்தணன் திருமறையுடன் வியந்துரைப்பக்
கண்டு பழவரலாறு பல கேட்டு மிக நல்லன் எனக்குறித்து
மற்றவனை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன்: (249)

250. வாயிலபி தாவிட்ட மாமறையோ னைத்தனியே
யேய மறைநூ லதுகேட்டு - நேயமுட
னீவேண்டி வந்தபொரு ணீயுரைக்க வென்றுரைத்தான்
கார்வேண்டுங் கையான் கலந்து.

எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் மறையோன்: (250)

251. வண்மை யுடையாய் மறாயென்பார் வையகத்தோ
ருண்மை யறியயான் வந்துற்றே - னன்மையின்கண்
¹மேக்குயர்ந்த வெண்குடையாய் மிக்கா யெனவுரைத் (தான்
²மீக்குடைய வெண்குடையான் மீண்டு.

அன்றியும், (251)

252. நல்லார்க ளெல்லாரு நன்கறிந்து வேண்டுவன
சொல்லாது கொண்டார்கள் சொன்னாலெ - னெல்லா
மறநெறியே வந்திறைஞ்ச மங்கநாட் டேறே
முறைமுறையே தானீ முயன்று.

எ-து. நீ வள்ளல் என்றும் வையத்து வேண்டிற்று மறாய்
என்றும், பிறநாடுகளில் பரவியுள்ள மெய்யுரை கேட்டு மிகு
தொலைவினின்று வருகின்றேன்; முதியனாகையாலும் நடக்க
மாட்டாமையாலும் முன்பொழுதில் வரப்பெற்றிலேன்; இனிப்
பின்பொழுது ஆயிற்று. இப்பொழுது யான் வேண்டியது

250. ஏய - பொருந்திய, தக்க. கார்வேண்டுங் கை - கார்முகிலும் இவன் வண்மை நமக்கு
வேண்டும் என இரந்து கிடக்கத்தக்க கை.

251. மேக்கு - மேலே. நன்மையின்கண் மிக்காய் என இயைக்க. மீ - மேல். தேவர் கோன்
உருமாறிக் குடையொடு வருதலை 247ஆம் வெண்பாவிற் காண்க.

252. பிறர்க்கு வழங்கியதற்கும் எனக்கு வழங்கவேண்டியதற்கும் வேறுபாடு உண்டென்பான்,
'வேண்டுவன சொல்லாது கொண்டார்' என்றும், 'சொன்னால் என்' என்றும் கூறினான்.
முறை முறையேதான் - அவ்வவர்க்கு வேண்டும் முறைப் படியேதான் ஈ - கொடு.

பா.வே: 1. மிக்குயர்ந்த. 2. மிக்குடைய.

தரவல்லையோ? என்று கேட்கக் கன்னனும் முறுவலித்து யாது
சொன்னானோ வெனில்: (252)

253. இன்றேயும் மாற்ற முரைத்தா யிருபிற்பா
யின்றே யுயிர்தா னிறந்திடினு - நன்றேநீ
யேதேனும் வேண்டிற்றுப் பெற்றா யெனவுரைத்தான்
மாதான மன்னன் மகிழ்ந்து.

இவ்வகை வேண்டிற்றுத் தரவல்லையோ வென மறையோன்
சொன்னவுரைகேட்டு, இன்றிற்பின்னை இந்தவுரை கேட்டிலேன்,
இதுவும் நீ சொல்லக் கேட்டமையன்றி யாதாயினும் நீ
வேண்டினால் வேண்டிற்றுப் பெற்றாய் என்று கன்னன்
சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான் மறையோன்: (253)

254. திருவுடைய வள்ளத்தா யேய்ந்த பொருளை
யுருவுடைய ¹வந்தணற்கென் றீந்தாற் - பெருமை
யழியாது நல்கென்றா னாயிரங்கண் மன்னன்
வழிகாதற் பார்த்தற்கா வந்து.
அன்றியும், (254)

255. முன்னீந்த தெல்லா முழுப்பகைகாண் மொய்தாரா
³யென்னீந்த தொன்றுமுனக் காயிரங்காண் - மன்னுபுக
ழீண்டிவரு மன்னவனே யான்மகிழ வின்றெனக்கு
வேண்டுவதா னீயாய் விரைந்து.

எ-து. மறையோரால் விரும்பின தொன்றும் வேல்
வேந்தற்காக மனம் மாறாமல் தருதியாகில் உன் பெருமைக்குப்

253. மாற்றம் - உரை. இருபிற்பாய் - அந்தணனே. ஏதேனும் வேண்டிற்றுப் பெற்றாய் - யாதாக
இருப்பினும் நீ வேண்டியதைப் பெற்றாய். உறுதி கருதிப் பெறுவாய் என்பதைப் பெற்றாய்
என்றான்: காலவழுவமைதி.

254. வழி காதல் - மிக்க அன்பு. பார்த்தன் - அருச்சுனன்.

255. என் ஈந்தது - எனக்குத் தருவது. முன்தந்தவை நல்வினையால் மீண்டும் பிறப்பைத்
தருதலின் பகைகாண் என்றான்.

வேல்வேந்தற்காக மனம் மாறாமல் துரியோதனன் என்ன நினைவானோ எனக் கருதி
நின்மனம் மாறுபடாமல்

பா.வே. 1. யின்றெ னுயிர்தா 2. வந்தணற்கொன்

3. யென்னீந்த தென்று

பிழையில்லை என்று சொல்லக் கேட்டுக் கன்னனும் சொல்லுவான்.
நீ யாதொன்று வேண்டினும் தருவேன் இப்போது என்ன
மறையோனும் மனமகிழ்ந்து யாது சொன்னானோ வெனில்:

(255)

256. ஈங்கென் மனக்கருத்தை யெல்லா மியம்புவனா
லோங்கு புகழா யுடன்பட்டாற் - கோங்கு
சுரும்பவிழுந் தொங்கலாய் தொல்லுலகு தன்னிற்
பெரும்புகழீ தென்றான் பெயர்ந்து.

எ-து. யான் வேண்டப் புகுகின்ற துன்னால் வரை தரலாவ
தொன்றன்று கண்டாய்; பெறாது போ வெனில் கடிதாக உரையறும்;
யானுன்னை நம்பி உரைசெய்ய எனக்கோர் உறுதி செய்வாயாக
எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன்.

(256)

257. அழகியதே சொன்னாய்நீ யந்தணனே புந்தி
பழகியதே சொல்லின்மறுப் பேனோ - தழுவியபோர்த்
தன்னா யகன்படவே தான்சாவுக் கஞ்சிப்போ
மன்னாக வெண்ணாய் மதித்து.

அன்றியும்,

(257)

258. மன்றில் வலிந்தோனு மாதவரைச் செற்றோனு
நன்றி மறந்தோனு நானிலத்து - என்றியுந்தான்
பெற்றவரைத் தானிகழும் பேதையு மென்றிவர்க
ளுற்றவிட மெய்துவனா னுற்று.

அன்றியும்,

(258)

256. சுரும்பு - வண்டு. அவிழ்தல் - மலர்தல். பெயர்ந்து - மீண்டும். வரைதரலாவது - முடிவு
செய்யத்தக்கது.

257. புந்தி - அறிவு; உள்ளம். தழுவிய போர்த்து - தழுவியணைத்து. அன்னாய் அகன் படவே
- அன்னை பிறன் சிறைப்பட. மதித்து - நினைந்து

258. மன்று - அறமன்றம். வலிந்தோன் - மாறுபட்டு ஓரஞ்சாய்ந்தவன். உற்ற இடம் - அடையும்
இடம்; அஃது அருநரகம் என்பது கருத்து.

259. ஆண்டவன் - அரசன். ஆடவர் - வீரர். நாண் துறந்து. நாணம் அகன்று. நீ ஆதரித்துக்
கொள் - நீ உறுதியாகக் கொள்.

259. ஆண்டவனை விட்டமரு ளாடவர்கள் பின்றொடர
நாண்டுறந்து போனவனு நல்லோர்கள் -- வேண்டியதொன்
நீயா தவனு மியானாக விந்நிலத்து
நீயா தரித்துக்கொ ணின்று.

என்றிவ்வகை கன்னன் உறுதி செய்யக்கேட்டு மறை
யோனும் மகிழ்வுடன் யாது தான் வேண்டிக் கொண்டானோ
வெனில்: (259)

260. மற்றேதும் வேண்டேனின் வண்மை யழியாமற்
‘பெற்றே னெனின்யானும் பெற்றியா - னுற்ற
பிறர்க்குரைப்ப னுற்றவெற்குப் பெய்கழலாய் பாணு
நிறக்கவச குண்டலங்க ணேர்.

எ-து. நின் புகழும் கொடைத்திறமும் வேண்டியது
மறாமையும் கேட்டுவந்தேன். மற்றொன்றிலும் பற்றில்லை;
மன்னவனே, எனக்குன்னுடன் மிக நட்பாயிருந்தது; நிற்பாற்
றிகழ்ந்திலங்கா நின்ற கவசகுண்டலங்களைத் தருவாயாக எனக்
கேட்டு யாது சொன்னான் கண்ணன்: (260)

261. என்னா ருடற்பிறந்த குண்டலங்க ணீதியா
னின்னாற் கொளப்படா நீண்மறையோய் - மின்னாரப்
பூண்டமைந்த பொன்னும் புனைநீண்ட மாமுடியும்
வேண்டினவுங் கொண்ணீ விரைந்து.

இவ்வகை என்னுடன் பிறந்தமையால் யாவர்க்கும் வாங்க
வொண்ணாதாதலால் மணிமுடியும், ஒன்பான் மணியும்
வேண்டுவன வெல்லாங் கொண்டுபோவாயாக எனக்கேட்டு யாது
சொன்னான் மறையோன்: (261)

260. பாணு - கதிரோன். நேர் - விருப்பு; தா என்றுமாம்.

261. நீதியால் - முறையாக. மின் ஆரப்பூண்டு - ஒளிமிகக் கொண்டு.

262. கோதனம் - பசுக்கொடை; தானம் தனமெனக் குறுகி நின்றது. இனிப் பசுவாகிய
செல்வமுமாம்.

பா.வே: 1. பெற்றே னறிந்தேனுள் 2. நிற்பொன்,
விற்கவச குண்டலங்க ணல்கு.

262. அணிகலனும் வேண்டே னருநிதியும் வேண்டேன்
புனைவதொரு பொன்முடியும் வேண்டே - னினையுங்காற்
கோதனமும் வேண்டேன் கொலைக்களிறும் 'யான்வேண்டேன்
காதணிசேர் குண்டலத்தைக் காட்டு.
அன்றியும், (262)

263. சொன்ன விவையெல்லாம் வேண்டேன் சுடரொளிப்பூண்
மன்னவனே நீதருவை யாமாகி - லுன்னுடைய
காதணிந்த குண்டலங்கள் காதலித்தேன் றாவவற்றைப்
போதணிந்த தோளாய் புரிந்து.
என்றிவ்வகை யுரைத்து நின்ற மறையோன் விருப்பை
நிறைவேற்ற வேண்டி அறத்தைத் தெளிந்து யாது சொன்னான்
கன்னன்: (263)

264. வாணாடா வென்றாலும் வேண்டின் மறுப்பனோ
பேணா மறைமுனியே பேசங்கா - னாணாது
கொண்டிடுதி யென்றான் குறையிரந்து சென்றார்க்கு
மொண்டிடுபொற் கையான் முயன்று.
இவ்வகை மறையோனே நீ வேண்டினது தந்தேன்: இந்தக்
கவசகுண்டலங் கிடப்ப அம்பும் படைக்கலங்களும் என்மேல்
உருவமாட்டா என்று அதன் வலிமை சொல்லுகின்ற கன்னனை
நோக்கி யாது சொன்னான் மறையோன்: (264)

265. உன்னாற்றரவெளிதா யுன்னிடையிலுள்ளதனை
மன்னா மறுத்தானீ வள்ளலோ - முன்னே
மறாச்சபதங் கூறியவோர் மன்னவனே யீண்ட
னறாக்கவசந் தாராய் நயந்து.
எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் கண்ணன்: (265)

-
263. காதலித்தேன் - விரும்பினேன். புரிந்து - ஏற்றுக்கொண்டு
264. வாணாடா - வாழ் நாள் தா; உன் வாழும் நாள் அனைத்தும் எனக்குத் தா. பேணா -
எதைக் கேட்க வேண்டும் என்பதைப் பேணிக் கேட்காத. நாணாது - கூசாது. மொண்டிடு
- முகந்திடு.
265. மறாச்சபதம் - மறுக்காத உறுதி. அறாக்கவசம் - அகலாத மெய்ம்மறை.
பா.வே: 1. வேண்டேனின்

266. உய்ய வுடன்பிறந்த குண்டலங்கண் மண்டலத்தார்
செய்தனவு மல்ல¹ திருத் தேரா - மெய்யே
மறுத்திட்டே னென்று மயங்காதே காதை
யறுத்திட்டுக் கொண்ணீ யமர்ந்து.

எனக்கேட்டு நின்னுடைய தாமரைக் கையாலே வாங்கி
நின்கை மேற்பட என்கை கீழ்ப்பட யான் ஏற்கத் தருவாயாக என்ற
மறையோனை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன்: (266)

267. வாங்கப் படாதனகாண் மாமறையோய் மற்றவற்றைத்
தேங்காதே நீயறுத்துக் கொள்ளென்ன - வாங்கவனு
மெய்நீட்டிச் சென்று விரைந்தவன்றன் காதருகு
கைநீட்டி² னானவற்றைக் கண்டு.

எ-து. ஒருவராலுஞ் செய்யப்படாதது ஒன்று கண்டாய்;
கதிர்க்கடவுள் அருளால் உய்ய உடன் பிறந்த குண்டலங்களை
உயர் மறையோனே, வாங்கவொன்றாது ஆதலால் நீயே அதனை
வலித்து அறுத்துக் கொள்வாயாக எனக்கேட்டு மறையோனும்
அவன் பெருநிலைகண்டு “இவன் கொடைத்திறம் இருந்த
படியென்” என்று கன்னன் காதருகு கைநீட்டும் அளவில்
ஆங்குக் கதிரோன், உலக முதல்வன், பேரொளியன் பணியினால்
வானத்தே வந்து ஓரொலி அங்கநாடனை நோக்கி யாது
சொல்லிற்றோவெனில்: (267)

268. ³பார்த்தற்கா மாயன் பணியினா லப்பார்த்தன்
போர்த்தொழிலில் வெல்லும் பொருட்டாக - வேற்கின்றா
னிந்திரன்கா னையா விவைகொடே லென்றுரைத்த
⁴தந்தரத்தே யோரசதி யாங்கு.

அன்றியும்,

(268)

266. மண்டலத்தார் - மண் + தலத்தார்; உலகோர். கொண் = ணீ கொள் + நீ. திருத்தேரா -
நன்மையை ஆராயாது. மெய்யே - மெய்யை.

267. வாங்கப் படாதன - கழற்றி எடுக்க முடியாதன. தேங்காது - தாழ்க்காது. மெய் நீட்டிச்
சென்று - நடந்து சென்று.

268. அந்தரம் - விண். அசதி - அசரீரி; அஃதாவது உருவிலி.

பா.வே.: 1. திருதரதோய் 2. னானவனைக். 3. பார்த்தற்காய் மாயன் பணியாலும்

பார்த்தனுக்குப் போர்த்தொழிலை வெல்லும்பொருட்டாலும் - 4. தந்தரமே லோரசதி.

269. மருவிய வன்கவச குண்டலங்கண் மன்னா
வருவியலு மாருயிரே கண்டாய் - செருவி
லடையார்¹ புரங்கெடுக்கு மங்கவள நாட்டை
யுடையாய் கொடுக்கை யொழி.

அன்றியும்,

(269)

270. வசையின் மணிக்கவச குண்டலங்கண் மற்று
மிசையினொடுங் கொள்ள விருந்தான் - விசயன்றன்
றந்தையா மிந்திரன்கா னுன்னைத் தடுக்கின்றே
²னுந்தையா னென்றா னுவந்து.

எ-து. திருமாலின் பணியினால் அருச்சுனனுக்கு
வெற்றியாக வேண்டுமென்று கவசகுண்டலங்கள் கொடையாக
வாங்குதற்கு மாயை பண்ணிக் கிழமறையேனாக வந்து
வேண்டுகின்றவன் தேவர்கோன் கண்டாய்; நீ அவனுக்குக் கவச
குண்டலம் கொடுக்கில் உன் உயிரைக் கொடுக்கின்றாய் என்று
சொன்ன உருவிலியுரையை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன்:

(270)

271. தேவேந் திரன்வந்து தேகியெனக் கையேற்றால்
³யாவேனும் யான்கொடுக்க மாட்டேனோ - வாய்மை
மறுத்துரைக்கு மன்னோநா னென்னாவண் காதை
யறுத்திட்டவணளிப்பா னாங்கு.

எ-து. அனைத்துயிர்க்கும் காலந்தாழ்த்து இன்னாரென்
னாமல் மறாது கொடுக்கும் என்பால் தேவர்கோன் வந்து அருள்
என்று என்கை மேற்படச் செம்மலர்க்கை கீழ்ப்பட ஏற்குமாகில்
எனக்கிது வொப்பப் பேறுண்டோ என்று பின்னும் யாது
சொன்னான் கன்னன்:

(271)

269. மருவிய - உடலோடு ஒன்றிய. வருவியலும் - வருமுறையும். அடையார் - பகைவர். புரம் -
நகரம். கொடுக்கை - கொடுத்தல். ஒழி - தவிர்.

270. உந்தை - உன் தந்தை. யான் - கதிரோனாகிய யான்.

271. தேகி - இரவலன். அவண் - அவ்விடத்து.

பா.வே: 1. புறங்கொடுக்கு. 2. னுந்தைகா னென்றா னுவந்து. 3. வாழ்வேந்தீர்.

272. நில்லா வயிர்கொடுத்து நின்ற புகழ்படைக்கை
நல்லார்¹கடனென்ற நன்குணத்தார் - சொல்லார
முந்தியா னாகின்றேன் மூவாத குண்டலத்தை
யெந்தை கொடுக்கின்றே னின்று.

எ-து. மன்னாதொழியும் உயிரை யொழிந்து புகழ்
படைக்கை உலகில் உள்ளார்க்கு இயல்பாம். ஆதலால்
அவனுக்கென் கவச குண்டலங்கள் கொடுக்க அருளிச்
செய்வாயாக என்ற அங்கர் கோன் முகநோக்கி உருவிலி யாது
சொல்லிற்றோ வெனில்: (272)

273. குன்றாத வாய்மை கொடுத்தொழிலின் மேற்கொள்ளா
நின்றாய் நினைத்ததுவே செய்யென்று - சென்றான்
மணியுருளித் திண்டேர்மேல் வந்திருளை மாற்றி
யணியருளுஞ் சோதியவன்.

இவ்வகை பேசிய உருவிலியாய கதிர்க்கடவுளும் மறைந்த
பின்பு கண்ணனுடைய அருள்வலியின் பெருமை கண்டு
தேவரினத்தவரும் வியப்புற்றுப் பூமழை பொழிந்தார்; அப்
பொழுது மறையோனும் எல்லையில்லாததோர் மகிழ்வெய்தி
இருந்த விடத்துக் கன்னன் தன் கவச குண்டலங்களைத் தானே
வாங்கு மளவில் தெய்வத்திருவருளால் அவை நெகிழ வாங்கித்
தேவர்கோன் திருக்கை கீழ்ப்படத்தன் கை மேற்பட அகமலர்ந்து
இன்சொலுடன் கொடுப்பத் தேவர்கோன் வாங்கிப் பெருமகிழ்
வுடையவனாய் 'நின்னை யொக்கும் அருளாளரில்லை' என்று
சொல்லி வாழ்த்துரைத்து, மற்றந்தக் கன்னனைவிட்டு நீங்கி,
மீண்டுபோந்து கண்ணன் பக்கல் போய்த் திருவடிதொழுது கவச
குண்டலங் காட்டி, கன்னனைக் கண்டவாறும் கவச குண்டலங்
கொண்டவாறும் விண்ணப்பஞ் செய்து, தேவருலகுக்குப்

272. சொல்லார - சொல்லிமகிழ. எந்தை - எம் தந்தையே; விளி. உந்தை என்ற உருவிலி
உரையை நோக்கி எந்தை என விளித்தான்.

273. கொண்ட வாய்மை தன்னைப் போற்றினானுக்கே அழிவு சூழ்தலின் வாய்மைக்கு
நேர்ந்ததைக் 'கொடுத்தொழில்' என்றான் கதிரோன். சோதியவன் - கதிரோன். உருளி -
சக்கரம். அணி - அழகு; நன்மை.

பா.வே. 1. கடனென்றே நன்குணத்தாற் - சொல்வாருண் முந்தியா மாகின்றோம்.

போவானாக விடை வேண்டினானைத் தடுத்துப் பின்னும்
யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன். (273)

274. தேவர்கோ னாலென் பலத்தான் முடியாத
காவலர்கோன் தோழன் கதிர்மணியைப் - பாவலரோர்
நூலோதும் வேதியனாய்ச் சென்றிரந்து¹கொண்டாண்ட
னீளாது வாவென்றா னீங்கு.

அன்றியும், (274)

275. வெவற்கரிய வங்கர்கோன் வில்விசயன் றன்னாற்
கொலற்கெளிய னாம்பரிசு கூறின - ¹மலர்க்கமலம்
பூமலரப் பொன்னுதயஞ் செய்வான்றன் புத்திரன்பான்
மாமணியுங் கொண்டென் வா.

எ-து. உன்மகன் அருச்சுனனை வெல்வித்தல் காரணமாக
முன்னமே கவச குண்டலங்கள் வாங்கி வந்தாய். அதுவோ
டொப்பதில்லை; இன்னமுஞ் சென்று அவன் வலக்கையில்
இருக்கும் உயர்மணியையும் வேண்டி ஒரு மறையோன் வடிவு
கொண்டு போய் வருவாயாக எனக் கேட்டு யாது விண்ணப்பஞ்
செய்தான் தேவர் கோன். (275)

276. குருக்கை மதவேழக் கொம்பொசித்த மாலே
யரக்கர்குல மெல்லா மடர்த்தாய் - நிரைத்த
கனவயிரக் குண்டலங்கள் காதரிந்து போந்தேற்
கெனவருளிச் செய்தா யிது.

274. பலம் - வலி. காவலர் கோன் - துரியோதனன். தோழன் - கண்ணன். பாவலரோர் -
பாவலர். ஆண்டன் - ஆங்கு. நீளாது - விரைந்து.

275. பரிசு - தன்மை; வகை. பொன் உதயம் செய்வான் - பொன்னிறத்தில் தோன்றும்
கதிரோன். மாமணி - கையில் அணிந்துள்ள ஒப்பற்றமணி.

276. குருக்கை - வலிய கை; பெரிய கையுமாம். ஓசித்த - ஓடித்த. அடர்த்தாய் - அழித்தாய்.
நிரைத்த - ஒழுங்காய் அமைந்த. கனம் - பெரிய. என - என்ன. காதரிந்து குண்டலம்
பெற்றுக் கொண்டு வந்த எனக்கு இன்னும் ஏன் இது கூறினை என்று தயங்கிக் கேட்டான்
என்க. கஞ்சனால் ஏவப்பட்ட 'குவலயாபீடம்' என்னும் யானையைக் கண்ணன் அழித்த
வரலாறு முதற்கண் சுட்டப் பெற்றது.

பா.வே: 1. மலர்க்கமலப் பூமகடன் பொன்னுதயஞ்.

பா.வே: 1. பணியருளித். 2. கொண்டென் னில்லாது.

எ-து. அவனுடன் பிறந்த கவசகுண்டலங்கள் அவனாருயிரானவை வாங்கி அவனுயிர் பறித்தாற் போலக் கொண்டு வந்தேன்; இனி அவன்பாற் சென்று கண்டு உயர்மணி வேண்டுமது பெருந்திற லுலகத்துக்குத் தக்கதன்று என்று மறுத்துரைத்து, மற்றது அறமன்று என்கின்ற இந்திரனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (276)

277. அருந்தவங்கள் செய்வா ரருந்திய மீவார்
பெருந்தவங்கண் மேற்கொண்டு நிற்பார் - திருந்தியநன்
மக்கட் பெறுவார் வருந்துயரந் தாந்தீர்ப்பார்
மக்கட் பெறும்பேறு மன்.

எ-து. புதல்வரைப் பெறுவார்க்கும், அரியதொரு தவம் செய்வார்க்கும், அருளுருவாய் அறம் செய்வார்க்கும் உலகியற் படி இவையிற்றுக்கொரு கவலை வந்த விடத்துப் பொய்ம்மை சொல்லியாயினும் அருளக் கடவர் என்று மறைநூல்களால் விளம்பப் பட்டது. இஃது உன்னளவே அல்லவென்று இவ்வகை உன் புதல்வனை அருளும் பொருட்டாக வஞ்சித்தாயினும் உயர்மணி வாங்க ஒருப்படுவாயாக என்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக்கேட்டு யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் தேவர்கோன்: (277)

278. நின்னருளை யான் மறுத்தே னீதியா லென்றவன்றன்
பொன்னடியில் வீழ்ந்து பொறுவென்று - முன்னமே
மண்ணுலகோர் காணவே மாமறையோன் வேடமாய்
விண்ணவர்கோன் போனான் விரைந்து.

அன்றியும், (278)

279. மறாவண்ண மேற்கொண்டு மாந்திய மீயுந்
தராதலத்தி லங்கர்கோன் றன்பாற் - சிகாமணியை
வேண்டிக்கொண் டீண்டிவரப் போயினான் விண்ணவர்கோன்
மீண்டுமொரு வேதியனாய் மீட்டு.

இப்பால், (279)

279. தராதலம் - உலகம். சிகாமணி - உயர்ந்த மணி. மீண்டும் போனான்; வேறொரு மறையோன் உருவிலேயே போனான். ஆதலால் "மீண்டுமொரு வேதியனாய் மீட்டு" என்றார்.

பா.வே: 1. பெறுவாரே வானறுயரந் தாந்தீர்ப்பார், மக்கள் பெறும் பேறு மன்.

2. மறுக்கே னீ தியா யென்றவன்றன். 3. டீண்டன்வரப்.

280. சாமரைகள் வீசத் தழைத்தொங்கன் முன்னிரட்டப்
பூமருவுங் கண்ணார் புடைகுழ - ¹வாமப்
பணிக்கோயிலான்பணியாற் பாராளும் வேந்தன்
மணிக்கோயி லேகினான் மற்று.

இவ்வகை தேவர்கோன் இரண்டாவதும் ஒரு மறையோ
னாக அங்கர்கோன்பாற் சென்று மற்றவன் மணிக் கோயில்
புகுந்து அரியணையில் வீற்றிருந்த கன்னனைக் கண்டு
வாழ்த்துரைத்து நின்ற மறையோனைக் கண்டு கதுமென
எழுந்திருந்து இசைந்து மறையோனுக்கு இருக்கை கொடுத்து
வந்ததென் கொலோ என்று வினவ, சொல்லுவான்: பிறநாட்டு
நின்னுடைய கொடையாண்மை கேட்டு வந்தேன் என்று
பின்னும் யாது சொன்னான், மறையோன்: (280)

281. முன்னை யிரவலர்கட் ²கீந்ததெலா முன்னினஃ
தென்ன பயனுண் டிருநிலத்தி - லொன்னலரை
யாகந் துளைத்தவடி வேலா யெனக்களித்தான்
மாகந் தனைப்பெறலாம் வந்து.

அன்றியும்,

(281)

282. கொற்றவனே நின்னுடைய கோலமணிக் குண்டலத்தா
லுற்றபலன் பெற்றேனுக் கொன்றுகுறை - யிறையதுன்
சிந்தைமகிழ்ந் தன்புடனே செங்கைச் சிகாமணியைத்
தந்தருளா யென்றான் றளர்ந்து.

எ-து. முன்பு நீ செய்த கொடைக்குப் பதிற்றிரு மடங்கு
பயனுண்டு எனக்குத் தருவையாயின்; ஆதலால் உன் வலக்
கையிற் கிடக்கும் உயர்மணியைத் தருவாயாக எனக் கேட்பக்

280. தொங்கல் - மாலை. வாமப்பணி - அழகிய பாம்பு; வாமம், ஒளியுமாம். பணிக்கோயில் -
அரவணை. பணி - கட்டளை, மணிக்கோயில் - அழகிய அரண்மனை. மணி, ஒளியுமாம்.

281. ஆகம் - மார்பு. மாகம் - வானம்.

282. கோலம் - அழகு.

பா.வே: 1. வாரிப்

2. ஈந்தவெல்லா நின்பின்ன, வென்ன.

கன்னனும் மகிழ்ந்து கதுமென உயர்மணியை வாங்கிக்
கொடுப்பக் கொள்ளாது தவிர்ந்து யாது சொன்னான் மறையோன்:
(282)

283. ¹தூவு மலைக ளலைக்கும் புனற்கங்கைக்
காவலனே கண்கழுவி வாய்ப்பூசி - மேவிநீ
யின்னடிசி லுண்டாங் கியல்புடனே தாவென்றான்
மன்னுமறை வேதியன்றான் மற்று.

எ-து. உன் வழிபாடு முதலான கடன் கழித்து உண்டு
நிறைவாயிருந்து அகமலர்ந்த சொல்லுடன் தருவாயாக எனக்
கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன்: (283)

284. நினைவுக்கும் வாய்மைக் குயிர்க்கு நிலையில்லை
மனுவுக்கும் வாழ்வுக்கு மற்றே - நினைவிற்
கொடுத்தபோ தேகொண்டு கோதின் மறையோய்
²நடத்தியே யென்றா னயந்து.

என்றிவ்வகை நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் வாழ்வுக்கும்
அரசர்க்கும் செல்வத்திற்கும் நிலையில்லை கண்டாய்;
மறையோனே, ஆதலால் யான் தந்தபொழுதே கொடை
பெற்றுக் கொண்டு போவாயாக வென்று கொடுப்ப மறை
யோனும் மகிழ்வுடன் வாங்கிக்கொண்டு நின்று யாது
சொன்னான்: (284)

285. தேவ ருலகத்துங் கண்டறியோந் திண்டிறலா
யாவரு நின்போ லறம்புனைவார் - பூவிரிய
வண்டலம்பு தாராய் மணிமுடியாய் நீமகிழ்ந்து
தந்தருளா யென்றான்³ றகைந்து.

283. அலைத்தல் - சிதைத்தல்; அலைக்கழித்தல்.

284. கோது இல் - குற்றம் இல்லாத.

285. அறம் புனைவார் - அறஞ் செய்வார். அலம்பும் - அசைக்கும்.

பா.வே: 2. நடத்தியே கென்றா.

3. தளர்ந்து.

பா.வே: 1. தூமலைகள் சிந்தி யலைக்கும்.

என்றிவ்வகை சொல்லிப் போகவென்று புறப்பட்டுச் சிறிதிடஞ் சென்ற அளவில் பெரும்பாவம் செய்து போகின்றான் என்று அப்பாவம் பின் தொடர்ந்து சென்று இருள் கூர்ந்து மறைத்திடுதலும், அது கண்டு தேவர்கோனும் நடுங்கி மீண்டும் போந்து, கன்னனைக் கண்டு அன்புடன் 'நீ என் பக்கல் ஒரு சீரிய வேல் வாங்கிக் கொள்வாயாக' என்று கொடுக்க லுற்ற மறையோனைக் கண்டு, கன்னன் முனிந்து சொல்லுவான் 'உன் பக்கல் மாற்றுதவி ஏற்பேனோ' என்று மறுத்திடுகின்ற கன்னனைக் கண்டு மிகமகிழ்வுடன் சிறந்த வடிவங் காட்டிப் பின்னும் யாது சொன்னான் தேவர்கோன்: (285)

286. உன்னா ருயிரா மொளிகவச குண்டலமு
மன்னா மணியு மகிழ்ந்தீந்தா - யொன்னார்
குடறுணிக்கும் வேலதனைக் கொள்ளுநீ யென்றா
னடல்வேந்தே யென்பா லணைந்து.

எ-து. யான் தேவர்கோன் கண்டாய்; நின்னுடைய வாய்மையையும் அருளையும் அறிய உன்பக்கல் வந்தேன். ஆதலால், உன் உடலை உரித்துக் கவச குண்டலமும் உயர்மணியும் வாங்கிக் கொண்டு போகப் பெரும் பாவம் ஒட்டாது ஆதலின், உன்பக்கல் ஒரு வேல் வாங்குவாயாக என்று பின்னும் யாது சொன்னான் தேவர்கோன்: (286)

287. இந்தவேல் கொள்ளுநீ யாவரே யாயிடினு
முய்ந்தொழியா வண்ண முயிர்கொள்ளு - மந்தமில்சீ
ரங்கத்தார் கோவே யமரர்கோ னானுனக்குத்
தந்தவேல் கொள்ளாய் சமைந்து.

எ-து. நன்றியோடும் தருகின்ற வேல் கொள்வாயாகில் இந்த வேல் முக்கடவுளராலும் வெல்ல வெண்ணாது, யாவராயினும் எதிர்ந்தார் ஒருவர் மேல் விட்டால் அவருயிர் உண்டல்லது மீளாது; ஆதலால் இந்த வேலை மறாது கொள்வாயாக எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன்: (287)

286. மன்னா - மன்னிய; நிலைத்திருந்த. குடறுணிக்கும் = குடல் + துணிக்கும். துணித்தல் - துண்டாக்குதல். அடல் - வலிமை.

288. என்னைக் கொலப்படா தென்றுநீ யென்கரத்தின்
மன்னு¹ மணியணியும் வாங்கினையே - யுன்னாற்
றரப்படுவ துண்டாகிற் றார்வேந்தே யென்பால்
வரப்படுமோ வென்றான் மகிழ்ந்து.

என்னை யாவராலும் போர்க்களத்து வெற்றி கொள்வது அரிதென்றெண்ணி என் காதிற் கவச குண்டலமும் கையில் உயர்மணியும் வஞ்சித்து வாங்கி அருச்சுனைக் காப்பான் வேண்டி வந்தாய் அப்படிக்குக் குறித்தாரைக் கொண்டு தருவதொரு வேலுண்டாகில் இதனை அருச்சுனுக்குக் கொடுத்து அவனைக் கொண்டென்மேல் விடத்தகாதோ? இவ்வகை சீரிய ஆற்றல் உண்டாகில் நீ என்பால் வந்து இரவலனாய்க் கொடை ஏற்கப்படுமோ? என்று அங்கையோடங்கை தாக்கி மன்னர்களை நோக்கிப் பல பகர்ந்து நகையரும்பி மறுத்துரைத்த கன்னனை நோக்கி யாது சொன்னான் தேவர் கோன்: (288)

289. உற்ற விடத்துதவு முண்மை யொளிநெடுவேற்
கொற்றவனே கொண்ணீ யெனக்கொடுத்தான் - வெற்றிமிகு
தானவரை வென்றடக்குந் தண்டார் மதக்களிற்று
வானவர்கோ னுள்ள மகிழ்ந்து.

எ-து. இந்த வேலின் சீரிய ஆற்றலைப் போர்க்களத்தில் கண்டு கொள்வாயாக என யாவராலும் தடுக்க வரிது கண்டாய் என்று குறித்துப் பேசிப் பின்னும் யாது சொன்னான் தேவர் கோன்: (289)

290. ²மன்ற வமர்க்களத்துண் மாற்றார் தனக்கஞ்சக்
கொன்று தருமிதனைக் கொள்ளென்று - வென்றிபுனை
யங்கர்கோன் றன்கைக் கொடுத்தானே யாங்கவனும்
வெங்கணெடு வெள்வேல் விரைந்து.

288. வரப்படுமோ - வருவாயோ. தருதற்குரிய நீ பெறுதற்கு வருவாயோ என்றான் என்க. இவை என்னிடம் இருப்பின் சாகேன் என்பதால் அவற்றை வாங்கிக் கொண்ட நீ தரப்படுவதுண்டோ என்று நயத்துடன் மறுத்தானாம்.

289. தானவர் - அசுரர்.

290. மன்ற - உறுதியாக. 'விரைந்து கொடுத்தானே' என இயைக்க.

பா.வே. 1. மணிகுண்டலங்கள். 2. அன்றி யமர்க்களத்துண்.

என்றிவ்வகை பல பரிசினாலும் தெருட்டி அன்புடன் பேசி
மறுத்துரைத்த கன்னனுக்குத் தன் சீரிய வடிவங் காட்டித்
திருவுடல் ஒளிசெய்ய ஆயிரங் கண்ணும் குவளைக் காடு போல
மலர்ந்து தோன்றிக் கன்னனுக்குச் சிறந்த வேல் கொடுப்ப
அவனும் ஏற்றுக் கொண்டு அவன் பணி தலைமேற்கொண்
டுடன்பட்டுக் கன்னன் யாது சொல்லி வாங்கத் தேவர்கோன்
யாது சொல்லிக் கொடுத்தானோ வெனில்: (290)

291. ¹பார்த்தன்மேற் பட்டுருவப் பாம்பா மெனமதியாய்
மூர்த்தி யிநுவொப்ப தில்லையென்றான் - போர்த்து
²விடுகின்றவேதியனும் வீமன்மகன் றன்மேற்
படுகென்று கைவிட்டான் பார்த்து.

அன்றியும், (291)

292. வண்டமர்தார் வானவர்கோ னங்கர்கோன் றன்னுடைய
குண்டலங்கைக் கொண்டவன்கை வேல்கொடுத்தே -யிண்ட
னொருவரைக் கொல்லென் ³றுரைத்துரைத்துப் போனா
னிருவிசம்பிற் றேவர்கோ னேர்ந்து.

இவ்வகை வீமன் புதல்வன் ஆகிய கடோற்கசனை
கொன்று வருவாயாக என்று கன்னனுக்குக் கொடுத்து,
ஆங்கவனை விட்டுக் கதுமென மீண்டு தேவர்கோன்
கண்ணனைத் திருவடி தொழுது உயர்மணி கொடுத்து
விண்ணுலகு நோக்கிப் போயினான் என்றவாறு,
இப்பால்: (292)

293. இந்திரன் போக வெழிற்குந் தியையழைத்துச்
சுந்தரத்தோன் மாயோனுஞ் சொல்லுவான் - மைந்தனெனு
மங்கர்கோன் பாற்சென் றரவிருபா லெய்யாமன்
மங்கைநீ வேண்டாய் வரம்.

291. மதியாய் - நினையாய். மூர்த்தி: விளி. வீமன்மகன் - கடோற்கசன். படுக - படுவதாக.

293. அரவு - பாம்புக்கணை. இரு கால் - இரண்டுமுறை.

பா.வே: 1. பார்த்தனைப் பட்டுருவப் பாராவே நன்மதியோய். 2. விடுகென்ற

3. றுணர்ந்துணர்ந்து.

இவ்வகை கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு யாது
செய்தாள் குந்திதேவி: (293)

294. விண்ணவர்கோன் வேல்கொடுத்துப் போக வியன்குந்தி
மண்ணகத்தை யாள்வான் வரம்வேண்டித் - திண்ணம்
வரங்கொள்வா னங்கர்கோன் மாளிகைவாய்ச் சென்றா
டருங்கண்ணீர் முன்சோரத் தான்.

எ-து. குந்திதேவியும் உடன்பட்டுக் கண்ணன் பணியினால்
விடை கொண்டு புதல்வன் என்னும் சொல் கேட்டுப் பொருக்
கென மகிழ்ந்து தளர்ந்த மனத்தளாய்ப் போய் அங்கர்கோன்
கன்னன் கோயில் வாயிற் குறுகி வாயிற் காவலரை நோக்கி யாது
சொன்னாள் குந்திதேவி: (294)

295. அண்டத் தலர்கதிரோன் புத்திரனா யாடரவத்
துண்டத் துகிற்கொடியோன் றோழனுமா - யெண்டிசையும்
வண்மையான் மிக்குயர்ந்த மன்னவனுக் கென்வரவு
திண்மையாற் சென்றறியச் செப்பு.

என்று இவ்வகை குந்திதேவி சொல்லக் கேட்டுக் கதுமெனக்
கோயில் வாயில்காவலருங் கோயிலுட் புகுந்து குலவேந்தன்
அங்கர் கோனைக் கண்டு யாது சொன்னாரோ வெனில்: (295)

296. கண்டத்தி லிட்ட கலிங்கத்தாள் கால்வருந்த
மண்ட நடந்து மனம்வாடிக் - கொண்டனிகர்
கையானே யுன்றன் கடைத்தலைநின் றாளென்றார்
மெய்யானைக் கண்டு விரைந்து.

அன்றியும், (296)

297. சந்தார் திரடோட் டருமற்குந் தம்பியர்க்குங்
கொந்தார் விசயற்குங் கோமாதா - வந்தா
டிருமக டான்புல்குந் திண்ணியபொற் றோளாய்
வருமாறு செப்பாய் மகிழ்ந்து.

296. கண்டம் - கழுத்து. கலிங்கம் - ஆடை. மண்ட நடந்து - மிக நடந்து. கொண்டனிகர் -
கொண்டல் + நிகர்.

297. சந்து - சந்தனம். ஆர் - நிரம்பிய. கொந்து - பூங்கொத்து. புல்கும் - தழுவும்.

எ-து. தருமன் முதலானவர் தாய் எழுந்தருளி வாயிற்
கடையின்கண் நின்றாள்; மற்று அவள் வருவதென் கொலோ?
என வாயிற் காவலர் சொல்லக் கேட்டுக் கதுமென எழுந்திருந்து
இருக்கை விட்டு நீங்கி யாது சொன்னான் கன்னன்: (297)

298. 'மன்னர் குருநாடர் மாதாவின் றென்பக்க
லென்ன வெழுந்தருளி²வந்தாராற் - சென்னி
செருப்படுதோ³ளார்பணிந்த சேவடியைக் காண
வொருப்படுவே மென்றா னெழுந்து.

இவ்வகை கன்னன் குந்திதேவி வரவு கேட்டு மகிழ்ந்து
'பாண்டவர் தாய், எமக்கும் அவர்க்கும் உலகத்திற்கும் தாய்
அன்றோ' என்று உலகியல்பு கூறி, எதிர்சென்று காண்பானாகச்
சிறிதிடஞ் சென்று ஒரு தனி மண்டபம் எய்தி இனிதிருந்து வாயிற்
காவலரை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன்: (298)

299. வருக வரவிடுமின் வந்தென்னைக் காண
⁴வொருதனிக்கோ யிற்புறத்தே யென்று - திருவணையக்
குந்திதனைக் காண வெதிரெழுந்து கைதொழுதான்
முந்தியவள் காண்பதற்கு முன்.

எ-து. கடிதாக எழுந்தருள விடும் எனக் காவலரைப் போக்கித்
தானும் எதிர் செல்லும் அளவில் வாய்மை நோன்பினராய் உள்ள
ஐவரையும் மற்று அங்கர் கோனையும் புதல்வனாகப் பெற்ற உலக
அன்னை குந்திதேவியை எதிர்வரக் கண்டு அருள் கூர்ந்து ஏற்று எதிர்
செல்லும் எல்லைக்கண் யாது நிகழ்ந்ததோ
வெனில்: (299)

298. சென்னி செருப்படு தோளார் - பகைவர் தலைகளைப் போரில் பட வீழ்த்தும் தோளுடைய
பாண்டவர். ஒருப்படுவேன் - உடன்பட்டேன்.

299. "அக்குந்தி தனை எதிர் காணத் திருவணை எழுந்து" என்றியைக்க. திருவணை -
அரியணை.

300. இறைஞ்சா - வணங்காத.

பா.வே: 1. மன்னு குருநாடர் மாதா வெனதுபக்கல். 2. வந்தாரேற்

3. ளாற் பயந்தார் 4. ஒரு தனியிற் கோயிற் புறத்துத் - திருவணைய.

5. குறைதாழ்ந்த.

300. ⁵குறைந்தாழ்ந்த சிந்தையளாய்க் குந்திசென் றெய்து
 விறைஞ்சா முடியா னிறைஞ்சச் - சிறந்த
 முலைக்கண்கள் பாலரும்ப நின்றாண் முகத்து
 மலர்க்கண்க ணீரரும்ப வந்து.

இவ்வகை மகனைக் கண்டு மகக்கவலை யெய்தி மனந்
 தளர்ந்து கண்ணீர் பாய வணங்குகின்ற உடலோடும் முலைக்
 கண்கள் பால் பாயக் கவன்று நின்றானைக் கண்டு, கன்னனும்
 வணங்கி அவளைத் தன் கோயிலுட் கொண்டுபோய் மணி
 யிருக்கையில் இருத்தி ஆலவட்டம் புடையிரட்டத் திருவடி
 கழுவி அரிவையரால் திருவடி வருடுவித்து வழிவருத்தநீர்த்துச்
 சிறிது பொழுது எண்ணியிருந்து பின்னை யாது சொன்னான்
 கன்னன்: (300)

301. செம்மையான் மண்ணாண்ட தேர்வேந்தன் மாதேவி
 வண்மை யுடைத்தருமன் மாதாவே - யம்மே
 திருந்தியநின்¹ பொற்கமலச் சேவடிக ணோவ
 வருந்திமிக வந்தவா மற்று.

அன்றியும், (301)

302. சீரடிக ணோவச் சிவந்து மிகத்துவண்டு
 போரடருஞ் சோலைப் புனனாடர் - மாதாவே
²யென்னடந்த வாறின் றெனக்குரைமி னென்றுரைத்தான்
 மின்னடைந்த வேலான் வியந்து.

அன்றியும், (302)

303. ஆராத வன்பி னடிக ளடியேன்பால்
 வாராதீர் வந்தவா றென்கொலோ - சீராரும்
 பாண்டவர்க ளேவலோ பாரளந்தா னேவலோ
³வாண்டகையாய்ப் போந்த தருகு.

301. தேர்வேந்தன் - பாண்டு. மாதேவி, மாதாவே, அம்மே என்பன விளிகள்.

302. போரடருஞ்சோலை - ஒன்றையொன்று போரிட்டுக் கொண்டு வளர்ந்து செறிந்த சோலை.
 “என் நடந்தவாறு; உரைமின்.”

303. வாராதீர் - முன்னென்றும் வாராதீர். ஏவல் - கட்டளை. பாரளந்தான் - கண்ணன்.
 ஆண்டகையாய் - துணிந்து. தன்பால் வந்தது அன்பால் அன்று என்பானாய் “ஏவலோ?
 ஏவலோ?” என்று வினாவினான்.

பா.வே: 1. பொற்பான சேவடிக. 2. யென்னடைந்த. 3. வாண்டகையாய்.

இவ்வகை யேத்தி இன் சொற் பல கொடுத்து எம் பெருமாட்டி நீர் என்பக்கல் எழுந்தருளி யறியாதீர் இன்று எழுந்தருளியது என் என்று பலபடியாலும் கன்னன் வினவக் கண்டு விம்மி விம்மி வெய்துயிர்த்து யாது சொன்னாள் குந்திதேவி: (303)

304. ஒற்றைத் திகிரி யொளியோற்குத் தான்பயந்த
கொற்றக்¹ குமரனிவ னாமாறு - மற்றவடான்
மாலுரைத்த வண்ணமெலா மைந்தற் கெடுத்துரைத்தாள்
பாலுரைத்த சொல்லாள் பரிந்து.

எ-து. தான் கன்னியாயிருக்கின்ற காலத்துத் துருவாச மாமுனி வந்தவாறும் அவனைத் தான் வழிபட்டவாறும், அவன் விரும்பி ஐந்து மறைமொழி அருளியவாறும், அம்மொழியின் ஆற்றல் காண்பதற்குக் கதிரோனை நோக்கி மறைமொழி உரைத்தவாறும், அவன் அப்படியே தோன்றித் தன்னை ஒக்கும் ஒளியுடையான் ஒரு புதல்வனைக் கவச குண்டலங்களோடு தந்தவாறும் தான் மறித்து நின்றவாறு கண்டு குந்திபோசன் தொடக்கத்தார்க்கு வடுவாம் என்று தன் தாய் தந்தையர் இகழ்ந்து 'மரபுப் பழி இது; கன்னியாயிருந்த காலத்துக்கு இஃது ஏலாது' என்று பழித்துரைக்கையில் ஒரு மிதவைப் பேழையினுட் செறித்து நடுயாமத்தில் பேராற்றிடை ஒழுக்குவித்தவாறும் இவ்வகை முன்னே நிகழ்ந்தனவெல்லாம் எடுத்துரைத்துப் பின்னும் யாது சொன்னாள் குந்திதேவி: (304)

305. உன்னை வருவித் துணரா வகைதெரிந்திட்
டின்ன பிறப் புணர்தி யேந்திழையா - யென்ன
விதுவெலா மாய னெனக்குரைத்தான் கண்டாய்
மதுவுலாந் தாரினாய் வந்து.

என்றிவ்வகை குந்திதேவி கூறக்கேட்டுக் கன்னனும் மகிழ்ந்து முறுவலித்து யாது சொன்னானோ வெனில்: (305)

304. திகிரி - சக்கரம். பால் உரைத்த சொல்லாள் - பாலே உரைத்தாற்போன்ற சொல்லுடைய குந்தி.

305. மதுவுலாம் - தேன் ததும்பும்.
பா.வே: 1. குருக்குமர.

306. பொய்யுரைத்தே னல்லேன் புவிபுரந்த பாண்டுவின்றன்
செய்ய திருத்தேவி செப்பக்கே - னைவர்
தமக்குத்தா யானாற் றடங்கண்ணாய் மற்று
மெமக்குத் தாய் வேறுண்டோ வின்று.

அன்றியும்,

(306)

307. அன்னையென வந்தென்னை யைவர்க்கு முன்றோன்ற
லென்னுமிது மெய்யாக வெண்ணுவரோ - மின்னூந்
துடியிடையாய் வேண்டுவது சொல்லிக்கே ளென்றான்
படிபுகழு மங்கர்கோன் பார்த்து.

எ-து. பாண்டவர் ஐவர்க்கு அன்னையாவர், எமக்கும்
எல்லோர்க்கும் அன்னை அன்றோ; இது பொய்மையன்று;
வாய்மை சொன்னேன்; இதுவன்றி; எமக்குத் தாய் என்று பேசி
இன்று வந்து சொன்னால் இது மெய்யாக யானும் கொள்ளேன்;
கேட்டார்க்கும் முறையன்று; ஆதலால் அன்னை என்ன
வேண்டுவதில்லை; யாதாயினும் வேண்டுவது வேண்டிக்
கொண்டு போவீராமின் என்று கன்னன் சொன்ன கடுமொழி
கேட்டுக் கதுமெனக் கண்ணீர் பாயக் குந்திதேவியும் அவனை
நோக்கி 'யான் உன் தாய்; நீ என் மகன்; இஃதுண்மை' என்று கூறக்
கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன்: (307)

308. என்னுடைய தாய்மா ரெனச்சொல்லி வந்தவர்க
டம்மெலும்பு தாங்கினார் தாமில்லை - யெம்முடைய
தாயே படாம்போர்க்கின் மற்றென்னைப் பெற்றெடுத்த
தாயே யெனவுரைத்தான் றான்.

எ-து. இந்தப் படாம் தேவர்களாலே வழிபடப்பட்டது. இது
பொய்யன்று; வாய்மையே கண்டீர்; ஈங்குக் கிடக்கப்பட்ட
வெள்ளெலும் பெல்லாம் முன்னம் எனக்குத் தாய்மார் என்று

306. இன்று - இல்லை.

307. துடி - உடுக்கை. படி - உலகம்.

308. படாம் - போர்வை.

பா.வே. 1. புணர்த்தி.

வந்த பெண்கள் பலர்க்கும் 'இந்தப் படாம் போர்த்து வெளிப் பட்டு அறிவிப்பீரா' மென்று படாம்கொடுப்ப அவரும் இப் படாத்தின் ஆற்றல் அறியாது போர்த்துக்கொள்ள அதுவும் எரித்து உடல் இழந்து வெள்ளெலும் பானார்கள்; ஆதலால், அவர்களைப்போல நீரும் படாம் போர்த்து உம்முடைய சீரிய ஆற்றலால் பின்பு உடல் பெற்றீராகில் எமக்கு அன்னை என்று சொல்லிக் கதுமெனப் 'படாம் கொண்டு வா' வென்று கையில் வாங்கிக்கொண்டு, பின்னும் யாது சொன்னான் கன்னன்: (308)

309. இக்கிடந்த மாதரைப் போனீரு மிதுபோர்த்துத்
தொக்க வுடம்பிழந்து சோரா தே - மிக்கதுதான்
வேண்டிக்கொண் டும்முடைய 'வீடே நடவுமென்றான்
றுண்டித்தேர் வல்லான் றொடர்ந்து.

இவ்வகை இந்தப் படாம் போர்த்த மாதர்கள் பலரும் தம் உயிர் கொண்டு தம் பதி புக்காரில்லை; நீரும் இது செய்யாமல் வேண்டும் நிறையணிகலன்களும் நிறைமாநிதியும் ஒன்பான் மணிகளும் ஈண்டன் வாங்கிக்கொண்டு எழுந்தருளுமின் எனக் கேட்டுத் தெய்வப் படாத்தை எடுத்துக் கொண்டு யாது சொல்லி யாது செய்தாள் குந்தி தேவி: (309)

310. பெற்றவுடம் பன்றாகி லென்னுடலைத் தின்னீயென்
றுற்ற படாத்துக் குறவுரைத்து - மற்றதனைச்
சென்றெடுத்துப் போர்த்திருந்தா டேர்வேந்தன் றன்முன்னே
நன்றெடுத்த சொல்லா ணயந்து.

எ-து. நான் கதிரோனாற் பெற்ற புதல்வன் அல்லாத பொழுது என்னுடம்பை அரிந்து தின்னென்று படாத்துடன் வாய்மையுரை பேசிப்படாம் போர்த்துத் திட்டத்தாலுள்ள மூன்றே முக்கால் நாழிகையும் பொறுத்து நாலா நாழிகையிற் படாம் நீக்கிப் பார்வேந்தன் முன்பாகப் பத்துப் படியாலும் உருகோடிய பொன்

309. இக்கிடந்த இங்கே ஊன் ஒழிந்து எலும்பாய்க்கிடந்த. தொக்க - வனப்பெலாம் திரண்ட. மிக்கது - உள்ளத்தில் மிக்குத் தோன்றும் பொருள்களெல்லாம். நடவும் - செல்லும். தூண்டி - விரைந்து. 'வீடே தூண்டி நடவும்' என்றியைக்க.

310. தின்னீ - நீ தின்பாயாக. உருகோடியபொன் - மாற்றுயர்ந்த பொன்.
பா.வே. 1. வீடு நடவுமென்றான். 2. தின்னுகவென்.

போலும், கதிரொளிபோலவும் ஒளிவிட்டெறிந்து விளங்கா நின்ற
குந்திதேவியைக் கண்டு வியப்புற்றுத் தன் அருகிருந்த அனைத்து
அரசரும் தானும் எழுந்திருந்து நின்று எல்லையில்லாததோர்
மகிழ்வெய்தி யாது செய்தான் கண்ணன்: (310)

311. தன்னுடைய முன்னே படாம்போர்க்கத் தார்வேந்த
என்னுடைய மாதா விவளென்னா - நன்னுதலாள்
பொன்னடிமேல் வீழ்ந்தானைப் பொற்றடக்கை யாற்றமுவித்
தன்மடிமேல் வைத்தா டளர்ந்து.

இவ்வகை கண்டு எல்லையில்லாததோர் மகிழ்வெய்தி
மலரிட்டு வணங்கியது கண்டு கருத்துற்றுத் தன் திருக்
கைகளால் தழுவிக்கொண்டு மடிமிசை வைத்து உச்சி மோந்து
தன் செம்மலர்க் கண் நீர்பாய விம்மிவிம்மி வெய்துயிர்த்து
மிக்க அறிவாலும் வேல் வேந்தர் காண வெளிப்படக்கண்டு
பிறப்புணர்ந்த அன்பாலும் விருப்பமுடன் வீற்றிருந்த கன்னனை
நோக்கி யாது சொன்னாள் குந்திதேவி: (311)

312. உனக்கினிய தம்பிமா ரைவரையு மொன்றி
வனக்கிரிகுழ் மண்ணாள வெண்ணி - யுனக்கிதனைச்
சொல்லுவான் வந்தேன் சுடர்வேலாய் போதென்றாள்
வில்லுவாம் வாணுதலாண் மீட்டு.

அன்றியும், (312)

313. மண்ணெலாங் காத்தளித்து மன்னரெலாம் வந்திறைஞ் சக்
கண்ணெலாங் காதற் களிகூரப் - பண்ணுலாம்
பொற்றேரிற் போந்தேறிப் போர்வேந்த ரைவரையுங்
குற்றேவல் கொள்ளாய் குறித்து.

எ-து. மண் மக்கள் மகிழ்ந்துரைப்ப என் கண்ணெல்லாங்
களிகூர நின் இளங் குமரரை யேவல் கொண்டு விளங்கு மணி
யணையில் துளங்கா முடி வேந்தனாய் வீற்றிருப்பதற்கு நின்னை
வேண்டிக்கொண்டு போக வந்தேன் என்று குந்திதேவி

312. ஒன்றி - கூடி. வனம் கிரிகுழ் - காடும் மலையும் குழந்த. போது - வருக. வில்லுவாம் -
வில்லெழுந்தது போன்ற. என்றது புருவத்தை. வான் நுதல் - ஒளியுடைய நெற்றி.

313. பண்ணுலாம் - சிறந்த வேலைப் பாடமைந்த; இசைகளிந்த என்றமாம்.

கூறக்கேட்டு முடிவில்லாததோர் மகிழ்வுடன் யாது சொன்னான்
கன்னன்: (313)

314. ஆவி யனையார்க ளைவர்க்கு முன்றோன்றன்
மேவி யனைய வினையேனைப் - பாவியேன்
முன்செய்த தீவினையான் முன்புரையா தின்றுரைத்தீ
ரென்செய்வேன் சொல்லீ ரினி.

எ-து. பாண்டவர்க்கு முன்றோன்றலாய்ப் பாண்டு மக்கள்
என்னும்படி ஆண்டகையாயது அறிந்திலேன்; என்பால்
அருவினை நின்று அகற்றுகையால் நீரும் முன்னமே
அறிவித்திலீர்; முடிவிற காலத்தறிய வுரைத்தீர்; இதற்கு என்ன
வண்ணஞ் செய்வேன் என்று இருநிலத்து மிசைமயங்கி வீழ்ந்து,
பின்னும் யாது சொன்னான் கன்னன்: (314)

315. இன்னா னெனவறியா வென்னை முடிகவித்து
மன்னர் வணங்க வரசியற்றிப் - பின்னையுந்
தன்னெச்சி லுண்ணாத் தகைமையான் றானுண்டா
னென்னெச்சி லென்னோ டினிது.

அன்றியும், (315)

316. கொன்னவிலுந் தேர்ப்பாக னென்று குலம்பேசி
யென்னைப் பலரு மிகழ்ந்துரைப்பப் - பின்னையுந்தா
னென்னெச்சி லென்னோடு முண்டாளை யெங்ஙனே
யுன்னச் சிழப்பே னுரை.

எ-து. தேர்வலவன் மகனென்று என்னை மன்னர் பலரும்
இகழ்ந்துரைப்ப மற்று அவரை முனிந்து என்னுடன் இன்னடிசில்
உண்டு என்னை மன்னர் வணங்க முடிகவித்த மன்னர் மன்னனை
எங்ஙனே நான் விடுவேன் என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான்

314. ஆவி - உயிர். தோன்றன்மேவி - தோன்றி.

315. முடிகவித்து - முடிசூட்டி. துரியோதனன் நட்பின் மாண்பைத் “தன்னெச்சில்.....இனிது”
என்றான்.

316. கொன்னவிலும் - தற்பெருமை பேசித்திரியும். உன்னச்சு இழப்பேன்; ‘உண்ணச்சு இழப்பேன்’
என்பது இவ்வாறு திரிந்து நின்றதாதல் வேண்டும்; உள் விருப்பம் எவ்வாறு இழப்பேன்.

கன்னன்:

(316)

317. மருவார்வண் டாரான் மணிமுடியான் செய்த
வருடா னறியாதா ரில்லை - தெருளா
வழிகொடா வாறே யடு¹ களிற்றாற் காகிற்
பழிகடாஞ் சாலப் பல.

என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் கன்னன்:

(317)

318. மதமா மழகளிற்றான் மற்றெனக்குச் செய்த
வுதவி யுலகறியு மன்றே - யுதவிதனை
நன்றுசெய்தோர் தங்களுக்கு நானிலத்தி னல்லோர்கள்
குன்றுவதோ செய்ந்நன்றி கூறு.

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுவான்
கன்னன்:

(318)

319. பன்மணிகள் சிந்திப் பரந்து கிடந்ததுகண்
டின்மணிக் கென்புருந்த தென்னாம - னான்மணியைக்
கோக்கோ² பொறுக்கவோ வென்றானுக் கென்னுயிரைப்
போக்கா தொழிவேனோ புக்கு.

அன்றியும்,

(319)

320. மைத்தடங்கண் மாதேவி வார்துகிலை யான்பிடிக்க
வற்று விழுந்த வருமணிகள் - மற்றவற்றைக்
கோக்கேனோ வென்றுரைத்த கொற்றவற்கெ னாருயிரைப்
போக்கேனோ வெஞ்சமத்துப் புக்கு.

எ-து. மன்னர் மன்னன் தேவி இலக்கணையும் யானும் ஒரு

317. மரு - மணம். அருள் + தான் - அருடான். தெருளா - தெளிந்து. வழி கொடாவாறு - உதவாவண்ணம். அடுகளிற்றாற்காகில் - தூரியோதனனுக்கு ஆகி விடுவேன் ஆனால். பழிகடாம் - பழிகள் + தாம். சால - மிக.

318. "நன்றி செய்தோர்க்கு நன்றி குன்றுவதோ கூறு"

319. இன்மணி - இல்மணி; மனைவி. நன்மணியை - சிதறிய நல்ல மணிகளை. கோக்கோ - கோக்கவே. புக்கு - போர்க்களம் புகுந்து.

320. வெஞ்சமத்து - கோடிய போர்க்களத்து.
பா.வே. 1. களிற்றார்க். 2. பொறுக்குகோ.

தனிமண்டபத்து இருந்து சூதாடி நிற்ப, மன்னர் மன்னன் துரியோதனன் விலங்கு வேட்டைபோய்க் கதுமென வந்தது கண்டு மற்று அவளும் போகவென்று எழுந்திருப்பப் போகாமல் தடுக்க வென்று அவள் பூந்துகிலைப் பற்றி யான் பிடித்திட மேகலையணி அற்று மணிகள் நாற்றிசையும் சிந்தியிட்ட வெல்லைக்கண் அடல் வேந்தனும் வந்து என்னை அருகு அணைந்து மற்று இதற்குக் காரணம் என் என்னாது அருளுடன் அகமலர்ந்து நகை யரும்பி 'யானும் கோப்பேனோ பொறுக்கு வேனோ' வென்ற வேந்தனுக்கு என் நல்லுயிரைப் போர்க் களத்துத் துறப்பேன் என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் கன்னன்:

(320)

321. உந்தமது புத்திரர்க்கா நல்லீராய் வந்தீர்நீ
ரின்றென்மே லாசை யிலையுமக் - கன்று
வடுவஞ்சிப் போவிட்டீர் மாண்டேனே லின்று
நடவென்பீ ராரை நயந்து.

எ-து. உம் புதல்வர்க்கு நல்லீராய் ஒரு காரணத்தாற் போந்தீர் அல்லது, மற்று எனக்கு நல்லீராகில் முன்னமே வந்து என்பால் மருவீரோ என்னுமது நிற்க, அன்று குழவிக்காலத்தே வடுவஞ்சிப் பேராற்றிடை யொழுக்கிய ஞான்று புதல்வன் என்றுணராது பகைமை கருதினீர்; அன்று மற்று அந்த ஆற்றிடை யின் மாண்டவனன்றோ யான்? அஃது ஊழால் வாழ்வேந்தன் திருதராட்டிரன் தேரோட்டி எடுத்து இனிதுடன் வளர்க்க, வண்மையுடன் மன்னர் மன்னன் துரியோதனனும் தோழனாகக் கொண்டு அங்கவள நாட்டுக்கு அரசாக்கிப் பிறநாட்டு வேந்தரும் வணங்கப் பண்ணி என்னையும் இவ்வகை புகழடையச் செய்தான்; இல்லையாகில் நீரும் வந்து அழைப்பீர் யாரை என்று எடுத்துரைத்துப் பின்னும் சொல்லுவான் கன்னன்: (321)

322. நன்றாக மன்ன னெனக்கிந்த நாடறியக்
குன்றாத நன்மை பலகொடுத்தா - 'நென்றாலு

321. புத்திரர்க்கா - புத்திரர்க்காக. நல்லீராய் - நன்மைசெய்வீராய். வடு - பழி. போவிட்டீர் - போகவிட்டீர். "அன்று மாண்டேனல் ஆரை நயந்து நடவென்பீர்" என்றியைக்க.

மீண்டவன் செய்த வுதவியினை யான்மறந்தாற்
நீண்டுவளோ தாமரையாள் சேர்ந்து.

எ-து. மன்னர் மன்னன் தூரியோதனன் என்னை இன்னான் என்று அறியாதே இன்னடிசில் உடன் ஊட்டி, மன்னர் இகழாது நிற்க அங்கர்கோன் என்று திருமுடி சூட்டி அங்கநாட்டை எனக்களித்துத் தன் உடன்பிறந்தார் தொண்ணூற் றொன்பதின் மரும் எல்லா வேந்தர்களும் தொழுது இறைஞ்சிக் கீழிருப்ப தற்குத் தொலைவிலாத இருக்கை அளித்து, தனிமையில் ஈருடலும் ஒருடலாய் இனிதிருந்தோனுக்கு எப்படியாயினும் பழிபாவம் விளையாமல் காத்து நாடு கொடுத்துப் பின்பு வந்து பாண்டவரை உடன் பிறந்தாரெனக் காண்பேன்: ஆதலால், அதுவன்றித் தூரியோதனுக்கு அலக்கண் விளைந்தவிடத்து மற்று அவனால் முன்னம் செய்யப்பட்ட உதவிக்கு யானும் சிறிது பதிலுதவியாக அவனுக்குப் போர் விளைந்த களத்தில் நிகழப் பட்ட நாற்படைகளோடும் எல்லாப் படைக்கலங்களோடும் அவன்மேல் வரப்பட்ட வினைகளையும் அழித்து, என் ஆற்ற லெல்லாம் வஞ்சியாமற் காத்துக்கொண்டு, போர்க்களத்திலுள்ள பகைவரும் பிறநாட்டு வீரருங் காணப் போர்மலைந்து போர்க் களம் விட்டு நீங்காது தூரியோதனன் கண்டு களிகூரப் படைக்கலங்களாற் சலிப்புண்டு குருதிப்புனற் குளித்து, யானைக் கோடுகளாற் குத்துண்டு வீர விடுதலை பெறுவதன்றி, மற்று என்னாற் பேசத் தக்கதில்லையென்று பலசொல்லிக் குந்தி தேவியை நோக்கி வணங்கி, உமக்கு வேண்டுவன வேண்டி என்பக்கல் வாங்கிக் கொண்டு ஈண்டன் எழுந்தருள்வீராக என்று கன்னன் சொல்லக் கேட்டுப் பொறியற்ற கருவிபோல அறிவற்று மயங்கிக் கண்ணீர் மல்கி யாது சொன்னாள் குந்திதேவி: (322)

323. ¹உம்பரிக லேறுபோ லுற்றெழுந்த வஞ்ஞான்று
தம்பியரைக் கொல்கை துவிர்ென்றா - ணம்பி
யியலாரும் வேலங்க நீணாடன் றன்னைக்

322. மன்னன் - தூரியோதனன். தாமரையாள் - இலக்குமி. என்றாலும் - என்றாயினும்.
பா.வே: 1. னென்னாலு.

குயிலாரு மென்மொழியாள் கூர்ந்து.

எ-து. நீ உற்றெழுந்த போர்க்களத்தில் வெற்றிகொள்ளு
மிடத்து மற்று உன் உடன் பிறந்தார் ஐவரையும் காத்துக்
கொள்வாயாக வென்று குந்திதேவி கூறக் கேட்டு யாது
சொன்னான் கன்னன்: (323)

324. பார்த்தனையான் கோற லவன்கைப் படுதலெனும்
வார்த்தை யுரைசெய்தேன் மனமகிழ - வேற்கும்
பொருவெஞ் சமர்தன்னிற் போந்தெதிர்ந்தான் மற்றாங்
கொருவருந்தா மில்லை யெதிர்.

என்றிவ்வகை அருச்சுனனை யான் கொல்லல், மற்று
அவன் கையில் யான் படுதல் இரண்டில் ஒன்று ஆமென்று
பிறநாட்டு வேந்தர் பலருங் கேட்கச் சொன்னேன்: இது தவிராது;
யானும் அவனுமொழியத் தீங்கு ஒருவர்க்குஞ் செய்யேன் என்று
சொல்லப் பொறியற்ற பாவைபோல் அறிவற்று அகங்குழைந்து
யாது வேண்டிக் கொண்டாள் குந்திதேவி: (324)

325. வெஞ்சரங்கோத் தெய்து விறலழிக்கு நன்மகனே
பஞ்சவரிற் பார்த்த னுடன்மலைந்தா - லஞ்சதலை
நாக மிருகாற் றொடாதொழிக வென்றுரைத்தா
ளாக முறத்தழுவி யாங்கு.

அன்றியும்,

(325)

326. வம்பவிழ்தார் மன்னா மணிநெடுந்தேர் மேலேறி
யும்பியரைக் கொண்டுநீ நில்லாயே - லம்பொன்
றிருகாற் றொடாயாக வேண்டுவெனா னென்றாள்
செருகாற் றடங்கண்ணா டேர்ந்து.

323. உம்பர் இகல் ஏறுபோல் மேனாள் நடைபெறும் போரில் வலிய சிங்க வேறுபோல் நீ
தோற்றுங்கால் உற்றெழுந்த அஞ்சுன்று. குயிலாரும் - குயில் போன்ற.

324. கோறல் - கொல்லல். படுதல் - இறத்தல். "மற்று எதிர் ஒருவருந் தாம் இல்லை". எதிர் -
பகை.

325. விறல் - வலிமை. ஆகம் - மார்பு.

பா.வே: 1. உம்பரிகல் போலநீ யுற்றெதிர்ந்த
2. லங்கர் நீணாடன்.

அன்றியும், (326)

327. என்மக்க ளைவர்க்கு மூத்தா யெழிலுறையு
மின்னொக்கும் பைம்பூண் விறல்வீரா - வன்மைக்கண்
வெந்திறன்மா நாக மிரண்டாவ 'தெய்யாதி
யிந்தவரம் வேண்டுவனா னின்று.

அசுவசேனன் என்னும் பெரும்பாம்பு போர்க்களத்தில்
அருச்சுனன்மேல் இரண்டாவது எச்சிற் கணையாகத் தொடா
தொழிவாயாக என்று வேண்டிக் கொள்ளக் கேட்டுக் கவலை
யெய்திப் பின்னும் யாது சொன்னான் கன்னன்: (327)

328. இரவலர்க்கு மந்தணர்க்கும் வேண்டுவ² தீவே
னரவிருகா லெய்யாமை வேண்டிற் - குரவர்
பணிமாறு³ கொள்வேனோ கோவேந்தன் பாரி
தணியாது சொல்லென்றான் றான்.

அன்றியும், (328)

329. நாக மிருகாற் றொடாதொழிய வேண்டுமென்
றாக வுரைத்தீ ரதுகேண்மின் - ⁴வேக
மொருகாற் றொடுத்தா லுதுபிழைத்தாற் பின்னை
யிருகாற் றொடா⁵தொழிந்தேன் யான்.

எ-து. அருச்சுனன்மேல் இரண்டாவது பாம்புக்களை
தொடாது உமக்காகத் தவிர்ந்தேன் அன்னையே யெனக்கேட்டு
விரும்பிப் பின்னும் யாது வேண்டிக் கொண்டாள் குந்தி தேவி:
(329)

330. தருமனொடு வீமன் றனஞ்சயனு மல்லா
லிருவரும்வந் தாங்குன்னோ டேன்று - ¹பொருகளத்து
முட்டிநேர் வந்தாலும் புத்திரனே கொல்லெனன்

326. உம்பியர் - உந்தம்பியர். கொண்டு - எதிர்கொண்டு. செருகால் - போரிடும்போது.
“செருகால் அம்பொன்று இருகால் தொடாயாக வேண்டுவெனால் என்றாள்” என
இயைக்க.

327. குரவர் - பெற்றோர். பாரி - மனைவி.

329. வேகம் - நஞ்சு; இவண் நஞ்சுடைய பாம்பைக் குறித்தது. உது பிழைத்தால் -
அக்குறிதவறினால்.

பா.வே: 1. தெய்யாமை. 2. தீவோ. 3. கொள்வேனோ.

4. வேகத், தொருகாற் 5. தொழிவேன்.

²றொட்டியான் வேண்டுவெனா லுற்று.

எ-து. தருமன் வீமன் நகுல சகதேவர் வந்து போர்க் களத்தில் எதிர்த்தாலும் அவரைக் கொல்லாமல் ஒரு வரந் தருவாயாக என்று குந்திதேவி கூறக் கேட்டு நகையரும்பி யாது சொன்னான் கன்னன்: (330)

331. பொன்னே யெனைப்பயந்த பொற்கொடியே யின்றுனக்கு
மின்னே ரிடையாய் மறுப்பெனோ - பொன்னாயமுன்
பெற்றதாய் வேண்ட மறுத்தா னெனும்வார்த்தை
³யுற்றறியாய் நிற்கு முலகு.

அன்றியும், (331)

332. பெற்ற வுனக்கரிதோ பேராழி வையகத்து
மற்றொருவர் வேண்ட மறாதநான் - கொற்றக்
குடையா லுலகாண்ட கொற்றவன்றன் றேவி
படையான போதின் கட பார்.

அன்றியும், (332)

333. மற்றவர்க் கெல்லா மறாதென்னை வாய்த்தவரம்
பெற்றாய் பெறப்பேசல் வேண்டுமோ - கற்றபோர்
வெல்லுங் கணையொருகாற் றொட்டாலு நால்வரையுங்
கொல்லேன் படியொருகாற் கூர்ந்து.

என்றிவ்வகை யெல்லாம் வேண்ட வரங் கொடுத்துக் குந்தி தேவியை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன்: (333)

334. அம்மேநீர் வேண்டிற்றுப் பெற்றீ ரதுவீந்தே

330. தனஞ்சயன் - அருச்சுனன். என்று - எதிரேற்று. ஓட்டி - உறுதிமொழி.

331. எனைப் பயந்த - என்னைப் பெற்ற. ஆய் - தாய். உற்றறியாய் - கேட்டறியாய். "யான் மறுத்தால் அவ்வொன்றே உலகில் நிற்கும்" என்க.

332. ஆழி - கடல். கொற்றவன் - பாண்டு. படையான போதின் - படைகள் எதிரிட்ட பொழுதில்.

333. கணை - பாம்புக்கணை. படி ஒரு கால் கூர்ந்து - நாடு கொள்ளுதலை ஒருவேளை நினைந்து.

பா.வே: 1. பொருகளத்துப், பூட்டிநேர் 2. றொட்டியான்.

3. யுற்றறியா.

னும்தைநான் வேண்டுவதிங் கொன்றுண்டு - செம்மை
யலர்கதிர்வேற் கையா னருச்சனன்கைப் பட்டான்
முலை தருவீர் பல்லரசர் முன்.

அன்றியும், (334)

335. தார்ப்பொலியுந் தோளான் றடஞ்சிலைக்கைப் பார்த்தனாற்
போர்க்களத்திற் யான்மாண்ட போதகத்துத் - தாக்கமருட்
டேர்வேந்தர் காணச் செருக்களத்தே நீர்பருவந்
தார முலைதருவீ ராங்கு.

அன்றியும், (335)

336. போர்க்களத்தில் யான்பொருது பொன்றினா லெம்பியரா
னீர்க்கடனுந் தீக்கடனுஞ் செய்விப்பீர் - 'சேர்க்கு
மருமலருந் தாரார் மணிமுடியார் காண
வுரிமையுடன் செய்ம்மி னுகந்து.

என்றிவ்வகை பேசி, முற்றிய போரில் அருச்சனன் கையிற்
பட்டேனாகில் பிறநாட்டு வேந்தரும் தானைத் தலைவரும்
என்னை முன்னஞ் சொல்லும் தேரோட்டி மகனென்று சிதைய
உரையாமல் செருக்களத்து வந்து என்னையெடுத்தும் திரு
வடியில் வைத்துப் பார்வேந்தரும் படைத்தலைவருங் காணப்
பரிந்து உம்பொங்கு முலைப்பாலாட்டி உம் பூந்தடங் கையால்
தழுவி அணைத்திருந்து உம் மக்கள் இளங்குமரரால் கடன்
கழித்துப் பிறந்த நாளிற் செய்யாதவை யெல்லாம் இறந்த நாளில்
யான் பெற்றேனாக வேண்டும் என்று மற்று அந்த அன்னையை
மறாது வரங்கொண்டு மனமகிழ்ந்த அங்கர்கோனை நோக்கி
அகங்குழைந்து மகிழ்ந்து நின்ற குந்திதேவியை நோக்கி
மன்றலந்தார் மன்னவன் கன்னன் பின்னையுமொரு வரம் யாது
வேண்டினானோ வெனில்: (336)

334. வேண்டிற்று - வேண்டியதை, தன் மகன் என்பதை உலகறியக் காட்டுமாறு "பட்டால்.....முன்"
என்றான்.

335. போதகத்து - போது. பருவந்து - பரிவு கொண்டு.

336. பொன்றினால் - இறந்தால்.

பா.வே: 1. பார்க்குள்.

2. முடியார்க் காண, உரிமையுடன் சேர வுகந்து.

337. உன்னுடைய மைந்தர்க்கிவ் வுண்மை தனையுரைக்கி
 ிலன்னவர்கள் பாக மெனக்களிப்பர் - பின்னைதனை
 யீங்கெனது தோழற்கே யான்கொடுப்பே னாதலா
 லாங்கவர்கட் கில்லை யரசு.

என்று இவ்வகை நீர் இந்த உண்மை யெல்லாம் தருமனுக்கு
 உரைத்தால், அவன் அறிந்தால் பலர் அறியும்; பலர் அறிந்தால்
 துரியோதனன் அறிவன்; * அவன் உரிமை பிறந்தால் எனக்கு
 அளிப்பன்; அதனை யான் அவனுக்குக் கொடுப்பேன்; ஆதலால்
 அவர்க்குப் பின்னை நாடு இல்லை; இது கண்ணன் கேட்டாலும்
 இஃது உமக்கு நன்மையன்று என்றும் உரைத்து மற்று இஃது
 அறிவிக்கும் பொழுது யான் பட்டால் அறிவித்துப் பட்டன
 வெல்லாம் உரைப்பீராக என்றும் விண்ணப்பஞ் செய்து
 திருவருள் பெற்று அன்னை திருவடி தொழுது விடைகொண்டு
 மற்று அவன் வாய்மை தலைமேற் கொண்டு போமளவில் மிகக்
 கவலை செய்தி அகங் குழைந்து கன்னனை நோக்கி யாது
 சொன்னாள் குந்திதேவி: (337)

338. முன்செய்த பாவத்தான் ிழுத்தா யுனைப்பிரித்தே
 னென்செய்தா லிப்பிழைதான் றீருமெனப் - பொன்செய்த
 மட்டவிழுந் தாரானை மார்புறவே தானணைத்து
 விட்டவளு மீண்டாள் விரைந்து.

இவ்வகை யுரைத்துத் தன் புதல்வனைத் தழுவிக்கொண்டு
 விட்ட பின்பு, பின்னும் யாது சொன்னாள் குந்திதேவி: (338)

339. பாராளும் பாண்டவர்க்காய்ப் பாவியே னென்மகனைக்
 கோணாகம் வேண்டிக் கொலை நேர்ந்தே - னானாலுந்
 தேவர்க்காங் கொல்லோ திரிவில்லா தாங்கொல்லா
 யாவர்க்காம் பாவ மிது.

338. பொன் - அழகு. மட்டும் அவிழும் - தேன்வழியும்.

* அவன் என்றது தருமனை.

339. கொலைநேர்ந்தேன் - கொல்ல உடன்பட்டேன். தேவர்க்காம் கொல்லோ - தெய்வத்திற்கு
 அடுக்குமோ? திரிவு இல்லாது ஆங்கொல்லோ - இந்நிலையில் மாறுதல் இல்லாதே
 அமைந்து விடுமோ?

பா.வே: 1. லென்னவர்கள். 2. மூதா.

என்று உரைப்பக் கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன்: (339)

340. பாரதத்துட் பட்டேன் பட்டேனாகிற் பாண்டவர் பா
'லாதரித்து நான்வருவே னாரணங்கே - சீர்மிகுத்துன்
பொற்கமல பாதம் புரிகின்றேன் போவென்றா
எற்றவத்தின் மிக்கோ னயந்து.

எ-து. துரியோதனனோடும் உங்கட்கு மூண்ட பெரும்
போரில் மாண்டேனில்லை யாகில் எனக்கு இளைய இளங்குமரரை
வந்து கண்டு மனமகிழ்வேன்; அஃது இல்லையாகில் போர்க்
களத்து மாண்டேனாகில் செய்யத் தக்கன இல்லை என்றும்
இதற்கெல்லாம் இப்பொழுதே உம் திருவடிகளைப் பணிந்தேன்
என்று திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கிக் குந்திதேவியை எழுந்
தருளுவித்துக் கன்னனும் எல்லையில்லதோர் மகிழ்வுடன்
விடைகொண்டு தன் கோயில் நோக்கிப் புக்கான் என்றவாறு.
இப்பால் குந்திதேவியும் யாது நினைந்து போயினாளோ?
வெனில்: (340)

341. மல்லுயர் தோட்பார்த்தன் மாய னுடனிற்கக்
கொல்லு மிவனை யெனக்குலையா - நல்ல¹மழைக்
காராரும் பூங்குழலாள் காதலொடு கண்ணிணைக
ணீராரப் போனா ணினைந்து.

அன்றியும், (341)

342. வென்றிநெடு வேல்விசயன் ³வெங்கணைகள் வேறாக
வென்று மிருகாற் றொடானாக்கிச் - சென்றங்கோர்
கோயிற் குறுகிக் குலமாலுக் குற்றரைத்தாள்
வேயனைய தோளாள் விரைந்து.

எ-து. கன்னன் பக்கற் போய்ப் பிறப்புணர்த்தி மாமாயன்
சொற்படியே மகனை வஞ்சித்துப் பாம்புக்கணையும் தடுத்துத் தன்

340. பாரதம் - போர். ஆதரித்து - அன்புடன்.

341. குலையா - குலைந்து. நீரார - நீர்வழிய.

342. வேய் - மூங்கில்.

பா.வே: 1. லார்வமொடு. 2. மலர்க். 3. மேற்கணைகள்.

மனக்கருத்தினால் வேண்டிக் கொண்டவாறெல்லாம் கண்ணனை
வந்து கண்டு மனக்கருத்து முற்றுவித்தேன் என்று விண்ணப்பஞ்
செய்து தேவதேவன் மாமாயை வல்லான் கண்ணனை விடை
கொண்டு தன் மலர்க்கண் மழையரும்பப் போந்தாள் குந்திதேவி
என்றவாறு. இப்பால் கண்ணன் நிலைமை யாதாயிற்றோவெனில்:
(342)

343. ஏனைநடு வாக வெழின்மணித்தேர் பின்னாகச்
சேனையை முன்னே செலப்பண்ணி - வானவர்முற்
றன்னெடுந்தே ரேறினான் றாரணிமேன் முன்னொருகால்
வன்னெடும்புள் வாய்பிளந்த மால்,
அன்றியும், (343)

344. ¹வரியரவிற் றிண்கொடியான் வஞ்சனையை வென்று
பரிவாரப் பார்வேந்தர் சூழ - முரிபணையின்
மூரிக் கொடியான் முழங்கொலிமா நாடணைந்தான்
மாரிக் கொடிதடுத்த மால்.
அன்றியும், (344)

345. நாடு பல கடந்து நன்னெறிக ணீங்கிப்போய்க்
காடு மலையாறுங் கைகடந்து - கோடாத
செங்கோ னடத்துந் தருமனகர் சென்றடைந்தா
னங்கோத வண்ணன்போ யாங்கு.

எ-து. விதுரன் எல்லையில் தான் எழுந்தருளியிருந்த
பூங்காவிட்டு நீங்கி இரண்டு நாள் தங்கி மூன்றாம் நாள்
உபலாவிய நகரம் சென்று சேர்ந்து மருவுமளவில், கண்ணன்
எழுந்தருளுமது கண்டு தருமனும் உடன்பிறந்தார்களும் விராடனும்
பாஞ்சாலனும் மற்றுமுள்ளாரும் எதிர்கொண்ட டடிபணிய
எம்மருங்கும் படை புடைசூழ, வெண்குடை மேனிழற்ற, எழின்

343. புள் - பறவை. ஏனை - மற்றைத் தேர்கள்.

344. பரிவாரம் - படை. முரிபணை - வளைந்த முரசு. முரசக் கொடியான் - தருமன். மாரிக்கொடி
- மழையின் ஒழுக்கு.

345. கோடாத - வளையாத. ஒதம் - கடல்.

பா.வே. 1. வரியரவத் தின் கொடியான்.

மணிக்கவரி அருகிரட்ட, கலுழக்கொடி விசம்பணுவ சங்குபேரிகை முதலாயுள்ள இசைக்கலன்களும் ஐம்பேரொலிகளும் முழங்கத் தருமன் முதலானவர்களுடன் மிக விருப்பமான இனிமைபேசி மற்றாங்கவரு மதற்கிரட்டி புடைசூழ உபலாவிய நகருள் எழுந்தருளித் தன் மணி நெடுங்கோயில் சென்றெய்தி அவைக்களத்து அனைத்து வேந்தரும் புடை சூழ அரியணைமிசை வீற்றிருந்தான் கண்ணன் என்றவாறு. இவ்வகை பாண்டவரும் பிறநாட்டவரும் வழிபாடு செய்து கவலை தீர்ந்து தெளிவுற்றினிதிருந்த விடத்துச் சிறிது பொழுது கழித்து அத்தினபுரத்துப் பிறந்த செய்தி கேட்டு வினவக் கண்டு திருப்புன்முறுவல் செய்து தருமனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (345)

346. நாகக் கொடியானைக் கண்டதுவு நன்னெடுந்தேர்
மேகக் கொடியான்றன் வில்லிறுப்பும் - பாகத்தா
லைந்துரர்கள் வேண்டினதும் வேண்ட மறுத்ததுவு
நஞ்சூர்ச் சொன்னா னயந்து.

அன்றியும், (346)

347. கொற்ற வரவுயர்த்தோன் கோயிற்க ணின்றிபோய்
வெற்றி விதுரனகத் துண்டமையும் - பெற்றிமிகு
மாதாவைக் கண்டுமனந் தேற்றியது ம்மற்றதுவும்
வேதா திபனுரைத்தான் மிக்கு.

அன்றியும், (347)

348. வாளிரவி மைந்தன் மணிக்கவச குண்டலங்கள்
கோளறவே தானேவக் கொண்டமையு - மாமறையோன்
செம்மையுரைத்ததுவுந் தேர்வேந்தற் குற்றுரைத்தா
னுண்மகிழ் வாழியா¹னுற்று.

346. மேகக் கொடியன் - விதுரன். நஞ்சு + ஊர் = நஞ்சூர்.

347. வேத அதிபன் - வேதத்தின் தலைவன்; கண்ணன்.

348. கோள் அற - வலியழிய. ஆழி சக்கரம்.

பா.வே: 1. லஞ்சூர்கள். 2. மற்றவற்றை, வேதாதியன்,

3. தானேவிக்

அன்றியும்,

(348)

349. கொன்னவில்வே னாகக் கணைதடுப்பக் குந்திதனைக்
கன்னனிடை விட்டதொரு காரணமு - முன்னி
வருவார் தமக்கருள வத்திகிரி மன்னும்
பெருமா னுரைத்தான் பெயர்ந்து.

எ-து. தேவதேவன் பாண்டவர்க்குத் தூதாகத் துரியோதனன் இடைக்குப்போய் மற்றவனை யற்றைக்குக் காணாது விதுரனகத்து விருந்துண்டமையும், மற்றை நாட்காலத்தாலே துரியோதனனைச் சென்று கண்டவாறும், பாதிநாடு வேண்ட உடன்படாதிருந்தானை ஐந்தூர் வேண்ட மறுத்தவாறும், மற்று ஆங்கிருந்த வீடுமர் துரோணர் விதுரரும் உரைத்த அறநெறியும், அதுகண்டு தன் சிறிய தந்தையாகிய விதரனைப் பார்வேந்தன் துரியோதனன் முனிந்து செருக்குரைத்தவாறும், அதுகண்டு விதுரன் தன் சீரிய வீரவில்லை முரித்துப் போர் புகுதாமற் போனவாறும், அது கண்டு வீடுமன் நடுவுரைத்த நன்மொழியும், அவ்விடத்துக் கண்ணன் பேசிய திறவுரையும், அதுகண்டு துரியோதனனும் துச்சாதனனும் சகுனியும் இருந்த வெறுப்பு நிலையும், அதுகண்டு கதுமெனப் போய்க் குந்தி தேவி கோயிற் சென்று மற்றவளுக் குற்றுரைத்தபட்டாங்கும், பின்னுமொருபரிசு துரியோதனன் அழைத்து வஞ்சங் கருதி மணியிருக்கை இட்டவாறும், அதனுண் மல்லரும் அரக்கரும் வைத்தவாறும், அதுகண்டு தருமன் உரைத்து விட்ட உதவி நினைந்து மற்றவன் செய்யப்பட்ட பெருமாயையும், கொடுமையும் பொறுத்துப் பிற நாட்டவர்க்குச் சான்றுரைத்தவாறும், அவ் விடத்திற் றோன்றிய தீக்குறி கண்டு கதுமெனப் போர் வேண்டிப் புரிந்தவக் கோயில் விட்டு நீங்கிப் போந்து கன்னன் கருத்தறிந்தவாறும், துரோணர் மைந்தன் அசுவத்தாமனைப் படைத்தலைமை தடுத்தவாறும், சிறிதிடம் போந்து கன்னன் திறலழிக்கக் கண்ணாயிரமுடையான் தேவர் கோளை விடுத்துக் கவசகுண்டலம் வாங்கினவாறும், அதன்

349. முன்னி - நினைத்து. திகிரி - சக்கரம்.
பா.வே: 4. னோர்ந்து.

பின்பு உயர்மணியும் அவனைக் கொண்டே யகற்றியவாறும்,
அதன்பின்பு கொற்றவேந்தன் அன்னை குந்திதேவி பணி
யினால் வெற்றி புரிந்த பாம்புக்கணை தடுத்து உறுதி கொண்ட
வாறும், மற்றுமுள்ள செய்திகளும் தருமனுக்கு அமைதி தோன்ற
எடுத்துப் பேசி எல்லையில்லதோர் மகிழ்வெய்தி இனிதிருந்த
கண்ணனை நோக்கித் தருமனும் வீமன் அருச்சுனன் நகுலன்
சுகதேவன் விராடன் பாஞ்சாலன் ஆகியோரும்
எல்லையில்லதோர் மகிழ்வெய்தி நின்று யாது விண்ணப்பஞ்
செய்தாரோ வெனில்: (349)

350. உலகத் திருணீங்க ஷன்பொருட்டே யன்றோ
நிலனும் விசும்புமாய் நின்றா - யுலகுக்
குருவொன்றே யானாய்நீ யுன்னாலே வந்த
திருவன்றோ வெங்க டிரு.

என்றுரைத் தினிது பேசிய தருமனைக் கைகவித்து
மற்றுமேல் வந்த வினைகளெல்லாம் பொறுத்துக் காப்போம்
என்றும், இதற்கு ஐயம் வேண்டா வென்றும் அருளிச் செய்து,
துரியோதனனோடு உங்கட்கு உறுதியாகப் போர்விளையா
நின்றது; இனி யுங்களாற் செய்யத்தக்க மகிழ்ச்சிகளை யீண்டன்
ஒருப்படுமின் என்றருளிச் செய்திருந்தான் கண்ணனாகக்
கருதுவது: (350)

வாசுதேவன் தூது முற்றும்

350. எங்கடிரு = எங்கள் + திரு.
பா.வே: 1. ணீங்க ஷன்பொருட்டே

சஞ்சயன் தூது

இப்பால் கண்ணன் போயின பின்பு திருதராட்டிரனுங்
காந்தாரியும் ஒரு தனி மண்டபத்து இருந்து கண்ணன் வந்த
வாறும், மற்றவன் செய்த இடையூறும் பெருமாயையும்,
ஆங்கவன் உதவியும் அறிந்து அஞ்சிய மனத்தராய்த்
தூரியோதனனை அழைத்துவிட்டு யாது சொன்னான் காந்தாரி:

351. மாய நெழுந்தருளி வந்தக்கான் மற்றவர்க்குத்
தாயங் கொடுக்கை தரமன்றோ - நீயா
யொருகுலத்தார் கூடி யுலகாள்வ தன்றோ
குருகுலத்தார் கோவே குணம்.

எ-து. தருமனுக்கு உரிமை வேண்டிப் பெருமாயானாகிய
கண்ணன் எழுந்தருளினால் மற்றவர்க்கு நாடு கொடாது
மறுத்துரைக்குமது குருகுல மரபார்க்கு இயல்பன்று கண்டாய்
என்று காந்தாரி சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான்
தூரியோதனன்: (351)

352. எல்லா மிழந்திடினு மின்றென் னுயிர்விடினு
மல்லார்தோண் மன்னரெலா மாண்டிடினு - நல்லாளே
பண்விடா மென்மொழியாய் பாண்டவர்க்கியா னுள்ளளவு
மண்விடே னென்றான் மறுத்து.

என்றிவ்வகை தூரியோதனன் சொல்லக் கேட்டு யாது
சொன்னான் திருதராட்டிரன்: (352)

353. பஞ்சவர்கள் பாகங் கொடாயாகிற் பார்வேந்தே
விஞ்சவே மாய னுடன்விசயன் - செஞ்சமத்துப்
பொன்றிவிழச் செற்றிந்தப் பூமியிடை மாளாதே
நன்றியுட னல்காய் நயந்து.

எ-து. பாண்டவர்கட் குண்டான பங்குரிமை கேட்டுக்
கண்ணன் எழுந்தருளவும் கொடுத்தாயில்லை; ஐந்தூர்தனை
யாகிலும் கொடுத்து ஆங்கவரோடும் உடன் கூடி இனிதுடன்

352.பண்விடா - பண்ணிசையில் சிறிதும் தாழாத.

353. விஞ்சவே - மிகவே. செற்று - அழித்து.

பா.வே: 1. பாண்டவர்கட் கியானுள்.

ஆள்வது கடனாகக் கருதினேன்; மற்று அப்படிச் செய்யா யாகில், மாயவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அருச்சுனன் ஆண்மையாலும் வீமன் தோள் வலியாலும் தருமன் பொறையினாலும் நாடுமுழுதும் ஆங்கவர்களே ஆள்வர்; முன்னவன் சொற்படியே ஐந்தூர்தனைக் கொடுப்பாயாக என்று திருதராட்டிரன் சொல்லக் கேட்டு மறுத்திட்டான் துரியோதனன். மறுத்திடுதலும் மிகவும் அச்சமும் இரக்கமும் எய்திப் பாண்டவர் வலுவாலும் கண்ணன் துணையாலும் இஃது இழிவல்ல; என்றும் துரியோதனன் முதலானவர்களுக்குப் பழிபாவம் வரும் என்றெண்ணிச் சஞ்சயனை அழைத்துத் தருமன் பக்கற் போவாயாக என்று யாது சொன்னான் திருதராட்டிரன்: (353)

354. தருமற்குந் தம்பியர்க்குந் தாமரையாள் கோக்கும்
வருவதுதான் காப்பரிதா மென்று - குருபதியைக்
கோணாக வேந்தன்மேற் கோபம்விட்டுப் போகச்சொல்
காணாத காட்டிற் கடிது.

என்றிவ்வகை சொல்லி வருவாயாக என்று சொல்லிப் பின்னும் யாது சொன்னான் திருதராட்டிரன்: (354)

355. ஓதத் தரவணைமே லூழி பலகிடந்த
வேதத் தருமணியை வேறிறைஞ்சிப் - பேதத்தா
லத்தரும னம்மோ டமர்புரியா வண்ணமவன்
சித்தமது தேறநீ செப்பு.

எ-து. பாண்டவரைக் கண்டு, பின்னைப் பாரடங்கலும் ஓரடியால் அளந்து நீண்டவனைச் சென்று கண்டு நினைவு களெல்லாம் இயம்பிப் பாண்டவரை வேறுபடுத்திப் 'படர் கானத்து ஏறவிடத் தூண்டுபரித்தேர் மன்னன் தனக்கே பொறுப்பென்று சொல்' என்று சொல்லி, எப்படியாகிலும் பாண்டவர்களை அருங்கானம் பசைப்பித்துப் படர்கானத் தேறத்

354. தாமரையாள் கோ - கண்ணன். காணாத காடு - துரியோதனன் கண்ணிற் காணாத காடு. கடிது - விரைந்து.

355. வேறு இறைஞ்சி - தனியே மன்றாடி வேண்டிக் கொண்டு. சித்தமது தேற - உள்ளம் தெளிய. பசைப்பித்து - விரும்பச் செய்து. ஏற - போக.

பா.வே. 1. கோபம்விடப்; கோபம்விடஇப். 2. மவர்,

தப்பிலாவகை செய்யென்று சஞ்சயனைப் போக்கினான்
திருதராட்டிரன் என்றவாறு. அப்பொழுது யாது செய்தான்
சஞ்சயன்: (355)

356. ¹என்றா னெழின்மன் னிருஞ்சேனை தற்குழ
நன்றாக வென்றுரைத்து நான்மறையோன் - சென்றான்
படந்தா ழரவினமிசைப் பாரடங்கக் கோட்டா
விடந்தா னிருந்த விடத்து.

இவ்வகை சஞ்சயனுந் திருதராட்டிரனை விடைகொண்டு
ஓராயிரம் விடைமணிக் களிறும், ஈராயிர மணிநெடுந்தேரும்,
நல்லின வயப்பரி ஐயாயிரமும் நூறாயிரம் விறலுடை வீரரும்
உடன்வரப் புறப்பட்டு இரண்டு நாள் வழியிற்றங்கி மூன்றாநாள்
உபலாவிய நகரம் புகுந்தான் சஞ்சயனாகக் கருதுவது. இவ்வகை
சஞ்சயன் வருகின்றதனைக் கண்ணன் கண்டு அருச்சுனனையும்
பாஞ்சாலியையும் அருகு கொண்டு ஒரு தனி மண்டபத்துப்
பள்ளி கொண்டருளினான் கண்ணன். அவ்விடத்து வந்து யாது
செய்தான் சஞ்சயன்: (356)

357. கோவத் தனமெடுத்த ²கோளியைச் சென்றிறைஞ்சி
யாவத் துயர மகற்றினான் - மேவிமிக
வாழ்ந்தான் மகிழ்ந்தான் மனங்கூர வைப்புற்றான்
வீழ்ந்தா னெழுந்தான் விரைந்து.

இவ்வகை சஞ்சயனும் வந்து திருவடி தொழுது நிற்ப
மற்றவனை அறியாதது போலப் பள்ளியுணர்ந்தருளி, அருகிருந்த
மகளிரையும், உற்ற அன்பர்களையும் நோக்கிக் கண்டதொரு
காட்சியழகு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (357)

358. பங்கயமும் பல்கொடியும் பார்த்தன்றன் பாத்தத்திற்
செங்கரமுங் கண்டு தெளிந்திருந்தே - னிங்கினியோர்

356. அரவினமிசைப்பார் - அரவத்தின் தலைமேலே அமைந்துள்ள உலகம். கோடு - கொம்பு
வராகமாக வந்து கொம்பால் தோண்டிய கதை "படந்தாழ்...இடந்தான்" என்பதில்
கூட்டப்பெற்றது. இடந்தான் - தோண்டினான்.

357. கோவத்தனம் - கோவர்த்தனம் என்னும் மலை. கோளரி - அரிமா. ஆவத் துயரம் -
துன்பம்; ஆவம் - துன்பம்; ஒருபொருட் பன்மொழி.

பா.வே: 1. என்றா வெழின்மன்

2. கோளரியைக் கண்டிறைஞ்சி.

பார்த்தனே பாராளப் பார்வேந்த ரெல்லாரு
 'மாய்த்திடுவ னென்றிருந்தேன் மற்று.

எ-து. யான் துயில் கொண்டவிடத்து ஓரழகு கண்டபடி
 கேண்மின் என்றருளிச் செய்வான்: “அருச்சுனன் காலிற்
 றாமரைப் பூவுங் கொடியுங் கண்டேன்; கையிலொரு சங்கமும்
 கயலுங் கண்டேன்; மற்றும் பல அரச இலக்கணங்களும்
 உண்டாயிருந்தன; இதனால் அருச்சுனனுக்கு வீரப்பெருமகிழ்ச்சி
 யுண்டாம்; துரியோதனன் அரசவைக்குக் கேடாய் அவன்
 பெரும்படைக்கும் உறுதியாய் அழிவாம்” என்று இவ்வகை
 கண்டதோர் அழகு குறித்திடுங்கள் என்று அருச்சுனனுக்கும்
 பாஞ்சாலிக்கும் அருளிச் செய்து இனிதிருந்தவிடத்துச் சஞ்சயன்
 வந்தமையறியாதானைப் போலப் பள்ளியுணர்ந் தெழுந்தருளி
 யிருக்கும் அளவில் வணங்கி நின்ற சஞ்சயனை நோக்கித்
 திருப்புன்முறுவல் செய்து நீ எப்பொழுது வந்தாய் என்று அருளிச்
 செய்யக் கேட்டுக் கவலையெய்தி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான்
 சஞ்சயன்: (358)

359. கொல்வா ளரவங் கொடிமேல் வலனுயர்த்தா
 னில்வாழ்வார் சொற்கேளா தீங்கிருந்தா - னெல்லாங்
 கருதி யதுமுடிக்குங் கார்வண்ணா யாங்கள்
 செருவின் மடியுமதோ செப்பு.

என்றிவ்வகை விண்ணப்பஞ் செய்து பின்னும் யாது
 விண்ணப்பஞ் செய்தான் சஞ்சயன்: (359)

360. ஓதத் தரவணைமே லூழிநாட் கண்வளர்ந்த
 வேதத் தருமணியே மெய்ச்சுடரே - 'பேதத்தா

358. பங்கயம் - தாமரை.

359. வலன் - வெற்றி. செருவில் - போரில். இல்வாழ்வார் - குடியுடன் சிறக்கவாழும் நல்லோர்.

பா.வே: 1. மாய்த்திடுமே வென்றிருந்தேன்.

மாய்த்திடுமோ வென்றிருந்தேன்.

2. யின்னாச் சொல் கேளாமல் யானிருந்தேன்.

லத்தரும னெம்மோ டமர்புரியா வண்ணமவன்
சித்தமது தேறநீ செப்பு.

எனக்கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (360)

361. அறந்தெரியுந் தன்ம னடலமரே யன்றி
மறந்தெரியு மற்றோர்சொற் கேளான் - புறந்தெரியும்
வல்லானீ தூதா வழக்கொழிய யாமொருநாள்
வெல்லாது சொல்லோம் விடு.

எ-து. சஞ்சயன் வந்து திருதராட்டிரன் பொய்யுணர்வால் வேண்டத்தக்கன விண்ணப்பஞ்செய்து, தூரியோதனனுக்கும் தருமனுக்கும் வேறுபாடு விளையாவாறும், சந்தாமாறும் அருளிச் செய்வாயாக என்று விண்ணப்பஞ் செய்ததனை நோக்கிக் கண்ணன் அருளிச் செய்வான்: தருமன் முன்னமுள்ள அமைதி நெறி கைவிட்டு அரசநெறியே துணையாகக் கொண்டு விரும்பி னான்போற் றோன்றியிருந்தது. இவ்வகை எக்காலமும் அறமே துணையாக விரும்பி வாழ்கின்றான் இன்று நாடு மூலமாக அறந்தெரிந்தானுக்கு யாம் இனி என்ன ஒழுங்கு எடுத்துக்காட்டித் தணிப்போம்? அது நிற்க; துச்சாதனன் பாஞ்சாலி கூந்தல் பற்றிய ஞான்று மற்று அவர் பட்ட துயரும், வீமன் செய்த உறுதி மொழியும், முன்னம் அவைக்களத்துப் பேசிய உறுதியழிந்து அறநெறி கெட உரைத்தமையும் இனித் திருதராட்டிரன் உரைத்த படி யாம் உரைத்தாலும் இனி அவர் காடுறைவான் கருத்தல்லர் போலத் தோன்றி யிருந்தார் ஆதலால் இனி அவர்க்கு மற்றுரிமை கொடாமற் கூட்டலரிது என்றிவ்வகை யுரைத்துப் பின்னும் யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (361)

362. தருமன் றனைக்கண்டு தாதைதான் சொன்ன
வொருவசனந் தன்னை யுரைத்துக் - குருபதியி

360. பேதத்தால் - அவன் எண்ணத்தை மாற்றித் தெளிவித்தலால். தேற - தெளிய.

பா.வே. 1. பேதத்தோ டத்தருமன்.

2. மறந்தெளிய.

361. அடல் அமர் - வலிய போர். மறம் தெரியும் - பாவம் செய்யும். புறம் தெரியும் - திசையெல்லாம் தெரியும். தூதா - தூதாக்கி. வழக் கொழிய - முறைகெட.

லிற்றைக்குத் தங்கியிசைத்த பொருள்கேட்டு
மற்றைநாட் செல்கென்றான் மால்.

இவ்வகை யருளிச் செய்து சஞ்சயனுக்கும் பெரும் படைக்கும் விடுதலைகாட்டி உதவி இனிதிருந்த அளவில் கண்ணனைக் கண்டு வீம அர்ச்சனர் சொல்லுவார்: எம் பெருமானே, சஞ்சயனைத் தருமன் காணில் இங்கு இவன் சொன்ன படியே இசையவன்றோ போகின்றான்; இங்கிதற்குச் செயலாவதென் கொலோ என அவற்றிற்கு மறுமாற்றங் கண்ணன் அருளிச் செய்தான். போர்க்களத்தில் வந்து போர் ஒழியாமற் செய்யப்பெறும்; போர்க்குத் துரியோதனனுடன் அத்தினபுரத்திற் செய்து கொண்ட உறுதிகள் எல்லாம் உளதாயிருக்க, இப்பொழுது சஞ்சயனுடன் சந்தாகுமாறு ஆராய்ந்தீரோ? என்று ஆங்கவர்களை வற்புறுத்திக் கண்ணனுந் தன் கோயிற் புக்கானாகக் கருதுவது. இப்பால், (362)

363. பஞ்சவர்க ளெண்ணத்தாற் பாம்புயர்த்தோன் சீரழியக்
கஞ்ச மலர்முளரி காதலிப்பத் - துஞ்சமவர்
தாமெழுந்து போற்றத் தனித்தேரின் மீதெழுந்தார்
சூரியனார் தாமுந் தொகுத்து.

இவ்வகை கதிரோன் எழுதலும் அதுகண்டு அவைக் களத்தில் அனைத்து வேந்தரும் கண்ணனும் புடைசூழ விருக்கின்ற தருமனிடையே சஞ்சயன் வாராநிற்ப ஆங்கவன் வருகின்றது கண்டு யாது செய்தான் தருமன்: (363)

364. நான்முகனோ டொத்தவனை நால்வேதம் வல்லானைத்
தானெதிர்கொண் டன்பாற் றலைவணங்கி - ஞானவனுக்
காதனமே நல்கி யருமறைசேர் சஞ்சயனைப்
'போதனவே தென்றான் புரிந்து.

362. தாதை - தந்தை; திருதராட்டிரன். இசைத்த - சொன்ன. பொருள் - செய்தி. மற்றைநாள் - மறுநாள்.

பா.வே: 1. யிசைந்த.

363. கஞ்சமலர் முளரி - தாமரை, காதலிப்ப - விரும்ப; என்றது மலர். துஞ்சமவர் - உறங்குவார். தொகுத்து - கதிர்களை ஒருங்கு கூட்டி.

364. ஞானவன் - அறிஞன். ஆதனம் - ஆசனம்; இருக்கை. போதன ஏது என்றான் - வந்தது என்ன என்றான்.

இவ்வகை சஞ்சயனைக் கண்டெதிர்கண்டு தன் கோயிலிடம் புகுந்து மற்றவனுக்கு இருக்கையும் அடைக்காயும் கொடுத்து இனிதிருந்து மனமகிழ்ந்து பின்னையாது சொன்னான் தருமன்: (364)

365. தனியே முதலாய்² தந்தவெலா முண்டு
தனியே தளர்ந்தவரைத் தேடு - முனியே
படர்ந்தவாப் பின்றொடரப் பாதங்க ணோவ
நடந்தவா³ றென்றா னயந்து.

எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் சஞ்சயன்: (365)

366. வேதியன் சொல்லும் விதூரன் பெருஞ்சொல்லுங்
கோதில் குருகுலத்தார் கோன்சொல்லு - மாதா
பெருஞ்சொல்லுங் கேளாது பின்னிகழ்ந்தான் 'மாம
னருஞ்சொல்லே சொல்லாக வாங்கு.

இவ்வகை மெய்யுரை கேளாதிருந்த துரியோதனனை அறிவித்து ஈங்கிதற்குச் செயற்பால தென்கொலோ வென்று திருதராட்டிரன் அருளிச் செய்தான் என்று பின்னும் யாது சொன்னான் சஞ்சயன்: ( )

367. தம்பியரு நீயுந் தழைக்காடு கானகம்புக்
கின்ப முடனிருக்க⁵ வேகீரேல் - வம்பவிழ்தார்
மன்னவர்க ளைவரையு மாளுவிப்ப னென்றுரைத்திங்
கென்னைவர விட்டா னிசைந்து.

எ-து. இன்னங் கானத்துறை கண்டாய் என்றும் நால்வேதம் சமைத்துச் சொன்ன வேள்வியியற்றி இகல் வேந்தனாய் இனிது

365. முதல் - கிழங்கு, கீரை. காடுறைந்த காலத்து வாராது காடு வேண்டுங் காலத்துத் தேடிவந்ததைச் சுட்டியுரைத்தது. அவாப் பின்தொடர. அவா முன் வர அதனைப் பின் தொடர்ந்து வந்த முனியே. 'அவா வறுத்தவனே முனிவன் ஆகச் சஞ்சயன் அவாத் தொடர வருதல் அழகோ' என்னும் குறிப்பொடுபட்ட விளி.

366. கோதில் - குற்றம் இல்லாத. வேதியன் - துரோணன். கோன் - திருதராட்டிரன். மாதா - காந்தாரி. மாமன் - சகுனி.

367. தழைக்காடு - தழைசெறிந்த. வற்புற்று - உறுதியுற்று.

பா.வே: 1. போதனவென் னென்றான். 2. தந்தமெலா.

3. நென்னென்றா னன்கு. 4. மாமன் நருஞ்சொல்லே.

5. வேகாயேல்.

இருந்து இன்பநுகர்கை துயரே காண்; பெரியதொரு பாவத்தினை விட்டு நீங்கி உன் இளங் குமரருடன் கொடிய கானிடையிற் போவாயாக; அன்னதற்குக் காரணம் வீடுமர் துரோணர் விதுரர் கன்னன் என்னும் நான்கு கரையாலும் காக்கப்படுவன துரியோதனன் நாற்படையாகிய கடலொடு பகை கொண்டு மடியிற்பின் பார்வேந்தன் உனக்குத் தந்தையாகவும், சார்ந்தவர்களைக் கொன்றான் என்றும், தன் மக்களால் கொல்லுவித்தான் என்றுங் கொடும்பழி தாராதே வெல்விற்கைத் தம்பியருடன் வெங்கானிற் போவது என்றும், குருமொழி தவிர்தல் நலமல்ல தனக்கென்றும் உரை செய்தான் உன் தந்தையாகிய திருதராட்டிரன் என்றுரைப்பக்கேட்டு மறுமாற்றஞ் சொல்லாது வற்புற்றிருந்த தருமனை நோக்கி யாது அருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (367)

368. தானங்கள் செய்தாய் தலைவேள்வி தான்முடித்தாய்
மான முடையாய்நீ மன்னவனே - ஞானத்தால்
வாழ்வேந்தர் சூழ வழக்கறா மாமுனியாய்ப்
போர்வேந்தே கென்றான் புரிந்து.

‘பிறநாட்டு வேந்தர்க்கெல்லாம் அழிவாகிய காரணமே தான் துணிகின்றது ஆதலால் தனக்குக் கடனன்று; தானும் தம்பிமாரும் காடுறைவோராய்த் தவம் செய்கை அறம்’ என்று சொன்னான் உங்கள் தந்தை என்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு அங்கையோடு அங்கை தாக்கி உயர்மா முடி துளக்கிச் சஞ்சயனை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமன்: (368)

369. மாயத்தாற் சூதாடி மண்கொண்ட மன்னவன்றா
னேயத்தாற் றாரானே னீண்மறையோய் - தாயங்
‘கொடாதானைக் கொன்றெங் குருநாடு² கொள்கைக்
கடாதனவோ வெங்கட் கமர்.

மாயச் சூதாடி மண்கொண்ட துரியோதனன் முன்னஞ் சொன்ன வெல்லைக்கண் காடுறைந்து வந்தோமுக்கு உறுதி

368. வேள்வி - இராசகுயவேள்வி. வழக்கு - முறைமை.

369. மாயம் - வஞ்சம்; கரவு. நேயம் - அன்பு. கொள்கைக்கு - கொள்வதற்கு. அடாதனவோ - தகாதனவோ.

மொழி வழுவி நாடு தாராமல் இப்பொழுது திருதராட்டிரன்
சொன்னான் என்று ஆள்வலியும் வீரமும் பேசி எம்மைக்
காடுறைக வென்று நீ சொன்ன சொல் அறநெறியன்று கண்டாய்;
அது நிற்க, முறையல்லாதன செய்யில் பாதியாயினும்
மண்கொள்கை காவல் அரசற்குக் கடன்; என்றும் நேரிய
வழியினர் ஆகையாலே எங்கட்கும் போர்க்களத்தில் படுகை
கடனென்று தருமன் சொன்ன மகிழ்ச்சி கண்டு பகை முற்றும்
அழித்து நாடு கொண்டாற்போலப் பெருமகிழ்வுடையனாய்ச்
சஞ்சயனை நோக்கி யாது சொன்னான் வீமன்: (369)

370. அரவக் கொடியோனு மாடெழிற்றோண் மன்னுங்
குரவிக் குருநாடு தாராரே - ³நிரவியெழுங்
காற்றுக் கிசைந்த கடுங்கனலுங் காடும்போற்
கூற்றுக் களிப்பேன் கொதித்து.

இவ்வகை பேசிய வீமனை நோக்கி யாது சொன்னான்
சஞ்சயன்: (370)

371. ⁴பாராள ரெண்ணும் பகடும் பரிமாவுங்
காராருங் கன்னனுடன் காங்கெயனுந் - தேராளர்
நூறுநூ றாயிரம்பேர் நூற்றுவரோ டுற்றெழுந்தால்
வேறுமா ⁵றாரோ விளம்பு.

எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் வீமன்: (371)

372. ஆற்றலுடை யங்க ரரசன்⁶ முதலாயோர்
நூற்று வ ரென்னும் பகடுழக்கிச் - சீற்றமுடன்
பாராள வின்னம் பெறாதொழிந்த பார்த்திபனை
வீராகம் பண்ணுவிப்பேன் மிக்கு.

எ-து. கேளாய் சஞ்சயனே, தருமனை வீர வேள்வி
செய்விக்கக் கடவேன்; அந்த வேள்வி செய்யும்படி கேளாய்,

370. ஆடு - வெற்றி; போர். குரவி - கலந்து பேசி. நிரவி எழும் - கலந்தெழும். "காற்றோடு
கூடிய கனல் காட்டைச் சடுவது போல் அவரை அழிப்பேன்"

371. பகடு - யானை. பரிமா - குதிரை. வேறு + மாறு + ஆரோ - வேறு எதிரிடுவார் எவர்?

372. நூற்றுவர் என்னும் பகடு உருவகம். வீராகம் - வீரயாகம். பார்த்திபன் - தருமன்.
நூற்று வரைப் பலியிட்டு வீரவேள்வி செய்து தருமனுக்கு முடிசூட்டுவேன்.

பா.வே: 1. கொடாதாரைக் 2. கொள்கை, யடாதனவோ. 3. லுரவினெழும்; விரவியெழும்.

4. பாராள்வா. 5. றாமே. 6. முதலாக.

குருநிலம் என்ற போர்க்களமே வேள்விச் சாலையாகச் சினம் என்னும் தீ மூட்டிக் கொடித்தேர் என்னும் விறகு அடுக்கிக் குருதானையென்னும் நெய்சொரிந்து தருமன் வேள்வித் தலைவனாகவும் பாஞ்சாலி வேள்வித் தலைவியாகவும் நாங்கள் நால்வரும் வேள்வியாசிரியர்களாகவும் என் கையிற் றண்டம் வேள்வித் தூணமாகவும் அறத்தின் பகைவராயுள்ள துரியோதனன் முதலான நூற்றுவர் என்னும் ஆப் படுத்துக் குறைபடாமல் பேய்க்கும் பறவை இனத்திற்கும் பிணம் என்னும் பொற்கொடை புரிந்து தட்டுப்படாமல் வீரவேள்வி செய்வித்து வேள்வி செய்வோனுக்கும் பூதங்களுக்கும் பிறநாட்டுவேந்தர் உயிர் என்னும் காணிக்கை கொடுத்து நிறைவேற்றலாம். இவ்வேள்விக்குப் பயன் யாதெனில் பாஞ்சாலி குழல் முடித்தலும் என் மனக் கருத்து முடித்தலும். இதற்குக் கண்ணனே மறைமொழிக் குற்றமோ, செயற்குற்றமோ வாராதபடிக்குச் சடங்கு காட்டி, இப்படித் தருமனைக் கொண்டு வீர வேள்வி செய்விக்கக் கடவேன் என்றும் இந்தப் படிக்கு வீடுமர் துரோணர் விதுரனுக்குந் துரியோதனன் முதலானவர்களுக்குங் கன்னனுக்குஞ் சொல்லுவாயாக என்றும் வீமன் சொல்லக் கேட்டுச் சஞ்சயனும் மிகவும் அச்சமும் இரக்கமும் எய்திப் பேசுவ தொன் நில்லாதிருந்த விடத்து வீமனை முனிந்து யாது சொன்னான் தருமன்: (372)

373. பற்றா ருடன்பகரும் பாரதப்போர் பண்பிலா
வுற்றா ருடனுரைக்க வேண்டினான் - மற்றாரை
யன்றியே யாடாமற் றூதருடன் 'வன்மொழிகள்
வென்றியோ வீமா விளம்பு.

எ-து. பண்பில்லாத வுற்றாருடன் போர்புரிய வேண்டி யுரைக்கும் காலத்து மற்றவர் முன்னம் பேசுவதன்றி அவர் விடுத்த தூதருடன் வெவ்வுரையும் வேறுபாடும் பேசுவது வீரர்க்கு

373. பற்றார் - பகைவர். பண்பிலா வுற்றார் - துரியோதனன் முதலானோர். ஆடாமல் - உரையாடாமல். விளம்பு வென்றியோ - விளம்புதல் வீரமோ.

பா.வே: 1. துன்மொழிகள்.

அழகல்ல வென்றும், இவ்வகை மறையோனுடன் உரைக்குமது
வீரமாண்புக்குக் குறைவாம் என்றும் தருமன் உரைப்ப வீமன்
மற்றந்தச் சஞ்சயனுக்கு முகமன் செய்து இன்சொலுடன்
'போவாயாக' என்று விடைகொடுப்பக் கவலை யெய்தி, வந்த
கடமை முற்றப் பெறாமையாற் றளர் வெய்திச் சஞ்சயன் யாது
உன்னினானோ வெனில்: (373)

374. மன்னவன்பாற்றானணைந்து மன்னர் மொழிமாற்றம்
பன்னுவநா மென்றந்தப் பண்ணவனே - ருன்னிப்
பலவேந்தர் சூழப் பனிக்குடைக்கீழ் வாழு
நிலவேந்தனைக்கண்டா னின்று.

இவ்வகை கண்ணனையும் தருமனையும் விடைகொண்டு
மறுப்புடனும் புறப்பட்டு இரண்டு நாள் வழியிற் றங்கி மூன்றா
நாள் அத்திபுரம் புகுந்து துரியோதனனைக் காணும் அளவில்
அவன் தருமன் முதலானவர்கள் பக்கற் பிறந்த சிறப்புச்
சொல்வாயாக என்ன யாது சொன்னான் சஞ்சயன்: (374)

375. ஆதியா னாங்குரைத்த மாற்ற முரைசெய்யப்
போதுதா னில்லை புரவலனே - சோதிச்
சுடரோனும் போய்மறைந்தான் சொற்பிழைக்கு மன்னா
'வெடிவே யதுகேள் விரைந்து.

சதிர்க் கடவுள் மறைந்ததாலும் வழிவந்த வருத்தத்தாலும்
காலமே கேட்பாயாக என்ன, சஞ்சயனுக்கும் விடைகொடுத்துத்
தானும் பெருக ஐயமெய்திக் கவலை மிக்கோனாய்த் தன்
கோயிற் புகுந்தான் துரியோதனன் என்றவாறு. இவ்வகை
திருதராட்டிரன் கேட்டு விதுரனுடன் அளவளாவித் தருமன்
முதலானவர்களுக்கும் நட்புரிமையாளர்க்கும் பழிபாவம்
வருமெனக் கருதிக் கவன்ற உள்ளத்தனாய்ச் சிறிது நாழிகை
பள்ளி கொண்டானாகக் கருதுவது. அப்பொழுது, (375)

376. வைய மிருளகல மன்ன ருயிர்போகச்
செய்யதிரு மாலெண்ணஞ் சென்றோங்க - வெய்யதனித்

374. பன்னுவம் - பேசுவம். பண்ணவன் - பெரியோன்; சஞ்சயன். பனி - தண்மை.

375. ஆதியான் - கண்ணன். போது - பொழுது. வெடிவே - விடியலில்.

பா.வே: 1. விடிவோரை கேண்மின் விரைந்து.

தேரோனும் வந்துதித்தான் செம்மையுடைப் பாண்டவர்கள்
பாராளு மாறே பரிந்து.

இவ்வகை கதிர்க் கடவுள் தோன்றலும் துரியோதனனும்,
திருதராட்டிரனும் பள்ளியுணர்ந்து அவைக்களம் புகுந்து
விதுரனை அழைத்து விட்டு யாது சொன்னார்: (376)

377. ஆண்டகைவேற் பாண்டவர்பா லாய்ந்த மொழிகேட்க
மீண்டுவரு மந்தணனா ரைத்தனியே - யீண்டன்வர
நீயழையா யென்ன நிகரேது மொவ்வாதான்
போயழைத்தா னன்றே புரிந்து.

இவ்வகை சொல்லக் கேட்டு விதுரனுஞ் சென்றழைப்ப
யாது செய்தான் சஞ்சயன்: (377)

378. மேவலரை வெல்லும் விதுரன் குரல்கேட்டுக்
காவலருங் கங்குல் கழிந்ததற்பி - னேவலரும்
பூமறைய வண்டிருக்கும் பொய்கைகூழ் நாடன்பான்
மாமறையோன் சென்றான் மதித்து.

எ-து. சஞ்சயனும் விதுரன் அழைப்பக் கேட்டுக் கதுமெனப்
பள்ளியுணர்ந்து கதிரோன் எழலும் கடன்முறை முடித்து
விதுரனுடன் போந்து அவைக்களத்திருந்த துரியோதனனையும்
திருதராட்டிரனையுங் கண்டு மங்கலஞ் சொல்லிப் பின்னும் யாது
சொன்னான் சஞ்சயன்: (378)

379. ¹ஆயனும் பார்த்தனு மாயிழையார் கால்வருடத்
தூயமணிப் பள்ளிச் சுடரொளிசேர் - பாயலுடன்
சிங்கா தனத்திருந்தார் தேர்வேந்தர் தேவியுட
னங்கே ¹யருகிருந்தா ளாங்கு.

376. மன்னர் - துரியோதனன் முதலானோர். விடிவோரை - விடிபொழுது. தற்குறிப்பேற்ற அணி.

377. நிகர் - ஒப்பு. அன்றே - அப்பொழுதே.

378. மேவலர் - பகைவர். கங்குல் - இரவு. காவலரும் - சோலையில் உள்ள மலர்கள் எல்லாம் மலரும். கழிந்ததற்பினே, அலரும் பூ மறைய வண்டிருக்கும் பொய்கை.

379. தேவி - பாஞ்சாலி.

பா.வே: 1. ஆயனையும் பார்த்தனையு மாயிழையார் தங்களையும்

எ-து. அருச்சுனனும் பாஞ்சாலியும் அருகிருக்கத் தேவ மகளிர் அடிவருடப் பள்ளி கொண்டருளினான் கண்ணன். அப்பொழுது நானுஞ் சென்று காண அறியாதானைப் போலப் பள்ளி யுணர்ந்தருளி அவன் அருளிச் செய்த அரச இலக்கணமும் திறமும், கண்டு மற்றும் உற்றதை விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டு அவன் அருளிச் செய்த உரையும் அங்கு நின்று விடை கொண்டு போந்து மற்றை நாட் காலமே சென்று தருமனைக் கண்டவிடத்து மற்றவன் பேசிய துணியும் சொல்லுவேன் என்று யாது சொன்னானோ வெனில்: (379)

380. தருமனுந் தம்பியுந் தாமரையாள் கோனு
முரிமையுடன் கட்டுரைத்த வுக்கங் - கருதிமிக
²மல்லாடு திண்ணியதோண் மன்னனுக்கு மற்றவர்க்கு
மெல்லா முரைத்தா னெடுத்து.

எ-து. தருமனைக் கண்டு திரதராட்டிரன் சொன்னதும் மற்றும் உரைத்த அளவில் அவன் முன் போலன்றித் தருமன் அமைதி நெறி கைவிட்டு அரச நெறியே துணையாக விரும்பி யிருந்தமையும் அதுகண்டு வீமன் சொன்ன வீரமும் தப்பின்றி உரைத்துப் பின்னும் யாது சொன்னான் சஞ்சயன்: (380)

381. குரவனையும் பார்த்தனையுங் கூட்டுவையா கென்ன
வருவுடையோ னுள்ளத் துரைப்பான் - வருமறைக்கு
மூத்தாணி யென்றுரைத்த மூதுரைகள் யான்சொல்லிப்
³பார்த்தாலு மேகூடாப் பண்பு.

அன்றியும், (381)

382. அரவணையான் றானுரைத்த தெல்லா முரைக்கி
னிருநிலமு மிங்கிவருக் கில்லை - ¹குருபதியைக்

380. குரவன் - பெரியோன்; தருமன். 'கூட்டுவையாகு' இது கண்ணனிடம் சஞ்சயன் வேண்டிய உரை உருவுடையோன் - ஒளியுடையோன்; கண்ணன். வருமறை - தோன்றிய மறைகள். ஆணி என்று - அச்சாணி போன்று. "உருள் பெருந்தோர்க்கு அச்சாணி அன்னார்" - திருக்குறள். கூடாப்பண்பு - இயலாதது ஆகும். இனிக் குரவன் திருதராட்டிரனும் ஆம். பா.வே. 1. யருகிருந்த ராங்கு.

2. மல்லாடுந் திண்டிறற்றோள். 3. பார்த்தலுமே கூடாத பண்பு.

கொன்னவிலுங் கூராழிக் கொற்றவன்பால் வேறுரைத்த
மன்னவனே வேண்டா மதித்து.

எ-து. கண்ணன் பக்கல் யான் போய்க் கேட்ட அளவில்
நாடு முற்றும் தருமனே ஆள்வானாக நினைந்து மற்றதற்கு
வேண்டும் மகிழ்ச்சியும் திறமும் தோன்ற வுரைத்து இனி இரண்டு
திறத்தாரும் போர் செய்து கொள்ளக் கடவர் என்றும் தருமன்
இனிக் காடுறைவான் கருத்தல்லன் என்றும் கண்ணன் அருளிச்
செய்தமையால் உறுதியாய்ப் போர் விளையா நின்றது. ஆதலால்
நீயும் இனிப் போர்க்காம்படி மற்றுனக்கு விருப்புடையார்க்கும்
நட்புரிமையாளர்க்கும் இருக்கையும் திருமுழுக்கும் கொடுத்து,
குருக்களுக்கும் மறையோர்க்கும் பெருங்கொடை அளித்துப்
போர்க்காம்படி ஒருப்பட்டு வாழ்வாயாக என்று சஞ்சயன்
சொல்லக் கேட்டு மற்றவனை முனிந்து யாது சொன்னான்
துரியோதனன்: (382)

383. பாண்டவரை வெல்வதற்குப் பாரதப்போர் வேண்டுமோ
தூண்டுபரி மன்னவர்முன் சொல்லுங்கான் - மூண்டகயல்
வாளைப்போர் செய்யும் வளநாட ரெண்ணமெல்லா
நாளைப்பா ரென்றா னகைத்து.

எ-து. துரியோதனனும் சினந்து பாண்டவரை வெல்வதற்கு
நாடெல்லாம் கூட்டிப் பெருந்திறம் காட்ட வேண்டுமோ என்று
அவையின்கட் பேசித் தனக்கருகிருந்த எல்லா அரசர்கட்கும்
விடை கொடுத்துத் தானும் தன் கோயிலுட் புகுந்து திருதராட்டிரனுந்
தானும் ஒரு தனி அவைக்களத்திருந்து அளவளாவித் தருமனையும்
தம்பிமாரையும் போர்க்களத்தில் வெல்வதற்கு வேண்டுவன

382. இவருக்கு - துரியோதனருக்கு. வேறு உரைத்த - தனித்து உரைத்த. வேண்டா மதித்து
- எண்ணியது பயன் பெறும் எனக் கருத வேண்டா.

பா.வே: 1. குருபதியே.

383. பாரதப் போர் - நாட்டாரெல்லாம் கூடிச் செய்யும் போர். வாளை - ஒருவகை மீன். கயல்
வாளையொடு போர் செய்யும் வளநாடர் என்றது பாண்டவரைக் கயலாகவும், தன்னை
வாளையாகவும் கொண்டு உரைத்தது. வாளையில் சிறியது வலுவற்றது கயல் மீன் என்க.
மின்னுவது கயல், துன்னி அறைவது வாளை என்னும் தன்மையறிக.

நினைந்து மறைவு பலபேசி ஆராயா நின்றாராகக் கருதுவது. இங்கிது
இவர் நிலைமை. இப்பால் சஞ்சயன் போயின பின்னைத் தருமனை
நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன். (383)

384. பாராள வல்லீரோ பாம்புயர்த்தோன் சொற்படியே
நேராக நாடு தனைவிட்டுச் - சீராருந்
தம்பியரு நீயுந் தழைக்காடு கானகம்போய்
வெம்பவல் லீரோ விளம்பு.

என்றிவ்வகை கண்ணன் அருளிச் செய்யக்கேட்டு யாது
விண்ணப்பஞ் செய்தான் தருமன்: (384)

385. எம்பெருமா எனம்பி விசயன்றேர் மேனிற்க
'வம்ப ருடன்றெழினு மூடறுத்துத் - தம்பியரோ
டாள்வே னிராச்சியத்தை யாரணியந் தானோக்கிப்
போகேனென் றானே புகழ்ந்து.

எ-து. உறுதி யழியாமல் காடுறைந்து மீண்டு வந்தேனுக்கு
நாட்டிற் பாதி வேண்டித் தேவதேவனாயுள்ள நின்னைப் போக
விடவும் தாரா மறமன்னவற்காகத் தேவதேவனோடும் தேவர்கள்
கூடிப் போர்புரிய வந்தாலும், எம்பெருமான் அருச்சுனனுக்குத்
தேரோட்டியாக மற்றவன் தேர்மிசை எழுந்தருளி நிற்க
ஆங்கவரைப் போர்க்களத்தில் படமலைந்து நாடுகொள்வதன்றி
இனி எம்பிமாருடன் காடு போகேன் என, விரும்பிய
உளத்தனாய் யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன். (385)

386. பல்வே றரசர்க்கும் பல்வேறு தூதரைவிட்
டிவ்வாறு செய்கென் றெடுத்துரைத்தா - னல்வேந்தன்

384. வெம்ப - வெதும்ப; துயரெய்க.

385. உம்பர் - தேவர். உடன்றெழினும் - பகைத்து வந்தாலும்.

386. செய்க + என்று = செய்கென்று; தொகுத்தல். தடங்கடல் - விரிந்த கடல். மாநாகம் -
பெரும் பாம்பு.

பா.வே: 1. வம்பருட னேன்றாலு.

றானாகி யேற்றத் தடங்கடல்வா யெந்நாளு
மானாக மேற்றயிலு மால்.

இவ்வகை பிறநாட்டு வேந்தரும் வருகவென்று ஓலையும்.
தூதரும் போக்கென்றருளிச் செய்தான் கண்ணன் அவ்விடத்து.
இப்பால் துரியோதனன் நிலைமை யாதாயிற்றோ வெனில்:

(386)

சஞ்சயன் தூது முற்றும்

படைத்திரட்சி

கடவுள் வாழ்த்து

387. பொருப்படைந்து தங்கள் புலனைந்துஞ் செற்று
நெருப்படைந்து நீரடைய வேண்டாம் - விருப்படைந்து
வைகுந்தஞ் சிந்தையிலே வைப்பார்க்கு மாதவனும்
வைகுந்தஞ் சிந்தையுளே வந்து.

இப்பால் கன்னனை நோக்கி யாது சொன்னான்
துரியோதனன்: (387)

388. அரவயர்த்தோ னோலை யகலிடத்தார் 'காண்க
முரசயர்த்தோ னோடும்போர் மூண்டோம் - வரவியற்றா
தங்கிருந்தார் நாடு மணிநகரு மானைகளு
மிங்கிருந்தார்க் கென்றே யெழுது.

இவ்வகை கன்னனை நோக்கி யுரைத்துத் தன் பெரும்
படைத்தலைவர்க்கும் பிறநாட்டார்க்கும் ஓலையும் தூதரும்
போக்கி யீண்டன் படை வரச் சொன்மின் எனக் கேட்டு யாது
சொல்லி ஓலை போக்கினன் அங்கராசன்: (388)

389. வேந்தர் பெருமான்றன் வெங்கண் மிகச்சிவந்தான்
பூந்தண் முடியார்தாம் போற்றிசெயத் - ²தாந்தஞ்
செருவிலங்கு வேந்தர் திறைகொணரா மன்னர்
கருவிலங்கி னுள்வைப்பர் கால்.

இவ்வகை பேசிக் கடலுக்கு அப்பாலை யாவரும் இப்
பாலை யாவரும் ஈண்டன் வாராத அரசர் நாடும் நகரும்

387. பொருப்பு - மலை. செற்று - அவித்து; அடக்கி. தவஞ் செய்தல் கருதி மலையென, நீரென,
நெருப்பெனத் தேடியலைய வேண்டா. வைகுந்தத்தை நினைப்பின் மாதவன் தம்
சிந்தையுளே வைகும். வைகுந்தஞ் சிந்தையுளே, தம் சிந்தையுளே வைகும். வைகும் -
தங்கும்.

388. இங்கிருந்தார்க்கு - எங்களுக்க்கு.

389. பூ - மென்மை. செருவிலங்கு வேந்தர் - போர்க்குத் துணை வாராது ஒதுங்கும் அரசர்.
திறை - வரி; கப்பம். கருவிலங்கினுள் - வலிய தளையுள். 'கால் விலங்கிடப் பெறுவர்'
பண்டாரம் - நிதியறை; கருவூலம். கடம் - மதம்.

பா.வே: 1. காண.

2. தான்றன், செருவிலங்கு வேந்தைத் திறை கொணரா மன்னன் கருவிலங்கி
னுள்வைப்பன் காண்.

படையும் பண்டாரமும் ஈங்கிருந்தார்க்குக் கொடுப்பர்;
அதுவுமன்றித் திறை கொணராத அரசர்கள் பூண்ட விலங்கு
பூட்டுவேன் என்று வெகுண்டுரைத்து மன்னர் மன்னர் ஓலையும்
தூதரும் வேறு வேறு போக்கித் திசைதோறும் ஏவிவிட்டுக்
கடங்கொண்ட மால்யானை போலக் காவல் வேந்தன்
கன்னனும் தானும் வீற்றிருந்தான் மன்னர் மன்னன்
துரியோதனன் என்றவாறு. அப்பொழுது யாது நிகழ்ந்ததோ
வெனில்: (389)

390. தன்னொத்த சுற்றத்தா ரெல்லோர்க்குந் தன்னோலை
பொன்னொத்த பூண்மாப்பன் போக்கவே - மின்னொத்த
தம்படையுந் தாமுந் தனித்தனிவந் தெய்தினார்
வம்படையு மன்னரெல்லாம் வந்து.

அது யாங்ஙனமோ வெனில், (390)

391. ஓரிரண்டு கூடி யொரோவொன்றா யாங்கோத
மீரிரண்டு வேலை யெதிரந்தாற்போற் - போர்திரண்டு
பாரின்மே லுள்ள படையோடு மீண்டினரே
வாரிகூழ் மன்னரெல்லாம் வந்து.

இவ்வாறு பிற நாட்டரசர்கள் வருகின்ற தன்மை பலதிக்கும்
கூடிய பெருவெள்ளம் கடலை நோக்கிச் செல்வதனைப்போலத்
துரியோதனன் இருந்த அத்தினபுரம் நோக்கி வருகின்ற
பெரும்படையும் மற்றந்த வீரர்களும் வந்து அடிபணியக்
கண்டு மனமகிழ்ந்து வீற்றிருந்தான் மன்னர் மன்னன்
துரியோதனன் என்றவாறு.*

390. மின் - ஓளி. வம்பு அடையும் - புதுமை பொருந்திய.

391. ஓதம் - கடல். வேலை - கடல். எதிர்தல் - எதிரிடுதல்; எதிர் நின்றல். வாரி - கடல்.
ஓன்றிரண்டு ஆகக் கூடிய ஆறுகள் ஒரே கடலாக, அக்கடல்கள் நான்கு எதிர்தாற்
போன்ற படை என்றது நாற்படைகளையும். ஈர் இரண்டு - நான்கு.

* இவ்விடத்தில் படைத்தலைவர் இவரிவர் என உரைநடை விரிந்து செல்கின்றது. அது
வருமாறு:

மத்திராசன் சல்லியனும், மகதராசன் சகதேவனும், விருசிணி வீரன் கிருதவன்மாவும்,
கெவுசிலேசுவரன் பிரகரமவேலனும், விந்தரனும், காலிங்க ராசன் சகதேவனும்,
பிராக்சோதிசபதி பகதத்தனும்,

காந்தார ராசன் சகுனியும், சிந்துநாடன் செயத்திரதனும், குண்டலபோசி காம்போத
ராசனும், சூரசேனாதிபதி கவுசிகராசனும், காம்போதராசன் சுதக்கிணனும்,
திரிகர்த்தராசன் சுசர்மாவும், கைகயரும், கேயூரும், சவ்வீரரும், மாளுவரும், சவுமியரும்,
பரமகரும், வங்காளரும், வசுகரும், தக்கிணரும், மல்லவரும், அசுவகரும், சிஞ்சகரும்,
சேதிகரும், குலிந்தரும், யாதவரும், மகாதுங்கரும், மகாதும்முகரும், இலட்சகரும்,
காலிங்கரும், காசேகரும், சோமதத்தனும் உள்ளிட்ட அனைகஞ் சாமந்தராலும் அக்குரோணி
பதிகளாலும்.

இருபத்து நாலு இலக்கத்து அறுபதினாயிரத்து ஒரு நூற்றெழுபது தேரும், எண்பத்திரண்டு இலக்கத்து இருபத்தோராயிரத்து அறு நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது யானையும், எட்டுக்கோடியே இருபது இலக்கத்து அறுபத்தையாயிரத்து அறுநூற்றெழுபது குதிரையும், எண்பத்திரண்டு கோடியே நூறாயிரத்து ஒன்பதினாயிரத்து முந்நூற்றைம்பது காலானும் கொண்டது ஓரக்குரோணியாக இப்படிப் பதினோரக்குரோணிப் படையானது மன்னர் மன்னன் துரியோதனன் படை. இதற்குப் படைத்தலைவராவார் யாவரோ வெனில்: (391)

மதங்கரும், செளபகரும், கைகபரும், மரோவுணிமரும், கவுசுகரும், மாளுவரும், வங்காளரும், அவந்திகரும், அபங்கரும், பஞ்சப் பிரகாரும், சாதிகரும், சங்கரரும், தாசரதரும், அங்கணரும், ஆரியரும், கொங்கணரும், குலிந்தரும், கெசளுவரும், குந்தளரும், பங்காளரும், மிலேச்சரும். சித்திரரும் காசுத்தரும், காழிகை கடங்கரும், இலாடரும்,

இராட்சதரும், சிகராசனும், துருக்கரும், ஓட்டிரரும், பூசுரரும், பூபலரும், பார்மன்னரும், விராடரும், மகதரும், சோனகரும், சோமகரும், பாவலரும், சேனகரும், சேதிபரும், கிராதரும், கிங்கிலியரும், பாவலரும், சேனகரும், சேதிபரும், கிராதரும், கிங்கிலியரும், தெலுங்கரும், கலிங்கரும், கன்னடரும், கார்த்திகரும், காசிபராசனும், கவுசிகரும், கிருபகரும், கேயூரரும், அத்திகரும், சத்திகரும், பத்திரகரும், பார்த்திபரும் உள்ளிட்ட சருவ சத்திரியராலும், -

பூரியும், பூரிச்சிரவாவும், கௌரிமாவும், பவனரரும், அகவத்தாமாவும், விருசசேனனும் உள்ளிட்ட சத்திரிய குமாரராலும், -

விருசினி வீரர் நாராயண கோபாலரும் உள்ளிட்ட அக்குரோணி பதிகளாலும்,

இராசராசன் துரியோதனனும், அவன் பிராதாக்கள் - துச்சாதனனும், விகன்னனும், துட்கருணனும், உக்கிராயுதனும், தூர்மருடனனும், பிராகிதனும், சித்திரனும், சயசேனனும், சயசாமந்தனும், சித்திராயுதனும், சித்திராட்சகனும், சோத்திரதனும் அத்திரனும், ஆகாசபலனும், மகாமயந்தனும், விசசேனனும், போகபாலனும், சுராசத்தியும், சுதக்கிணனும், சக்கிரவாக்கும், சித்திரசேனனும், சித்திரவர்மாவும், சித்திரசிந்துவும், மித்திரநாதனும், குண்டபோகியும், தீர்க்கபோதனும், தீகல்லியனும், தீர்க்கபோகியும், தீர்க்கபாகுவும், சலசந்தனும், மத்திரவத்தியும், சூரகுதனும், சரீகுதனும், பர்வதமல்லனும், பிரதகுண்டலனும், திவ்வியகேதுவும், பாகுவிந்துவும், மண்டல வாகியும், தண்டதாரனும், சுபகனும், வீமவாகுவும், வியோமனும், வீமசேனனும், அபயனும், சோத்திரசிரவாவும், விசதரனும், சகலகனும், சக்கிரவாகுவும், பரமசீனனும், மகரகுண்டலனும், குண்டலவாகுவும், தீர்க்கசூரனும், மண்டலவாகுவும், இரதிபொரனும், மகாசத்திகனும், மகாவீரனும், குமுந்திரனும், சர்வசோகனும், சித்திரத்துருமனும், மகாரட்சகனும், சத்திராசிரயனும், அமித்திரசிந்துவும், சித்திரவர்மாவும், சித்திராக்கனும், விக்किரமவேகனும், நாகதந்தனும், துட்டபந்துவும், அங்கிராபுவும், இராசேந்திரனும், சர்வபுருடனும், சர்வகீகல விக்किனேகவரனும், இலக்குமணனும், ஆதிநாதனும், நபோகதனும், என்றிவ்வகை பெண்ணப்பட்ட தொண்ணூற்றொன்பதின்மரும், வீடுமர், துரோணர், விதுரன், கிருபன் கன்னன் அகவத்தாமாவும் உள்ளிட்ட சருவ சத்திரியராலும், -

மூன்று நூறாயிரத்து அறுபதினாயிரம் மகுட வர்த்தனராலும், ஆறு நூறாயிரத்து அறுபதினாயிரம் பட்டவர்த்தனராலும், அவர்களாற் கொணரப்பட்ட கசுதுரகபதாதிகளாலும் இதற்கடைந்த பல பதினாயிரஞ் சேனாதிபதிகளாலும் வந்தீண்டப்பட்டது சாதூரங்கம்.

392. இருபத் தொருகா லிருநிலத்து வேந்தர்
குருதிப் புனற்கு ளித்த கோவை - செருவழிய
வெற்றிச் சிலைவென்றான் வேல்வேந்தன் மூதாதை
கொற்றக் குருகுலத்தார் கோ.

என்றிவ்வகை சொல்லப்பட்ட அருந்தேர் வலவரில்
முன்றோன்றல் முக்காலமும் உணர்ந்தோனாகிய வீடுமகனாகக்
கருதுவது. இது துரியோதனன் நிலைமை. இப்பால் வாய்மை
யாளன் அறவோன் மன்னர்மன்னன் தருமன் படை யாங்ஙனங்
கூடிற்றோவெனில்: (392)

393. குருநாட னோலை குவலயத்தார் காண்க
வருவீர் படையோடு மன்ன - ரிருகாலு
மால்வண்ணன் வேண்ட மயிர்முனைக்கு மண்கொடாப்
போர்மன்ன னோடே பொர.

அன்றியும், (393)

394. மாய னெழுந்தருளிக் கேட்கவு மண்ணீயாத்
தாயாதி யோடுயுத்தந் தான்மூண்டோ - ²மாயதனா
லங்கிருந்தீ ரெங்கட் கமர்செய்ய ³வாரீரேன்
மங்குவகை செய்தறுப்போ மற்று.

எ-து. தேவதேவன் எழுந்தருளி யைந்தூர் கேட்கவும்
தாராத மறமன்னன் துரியோதனனோடு போர் கொண்ட எங்கட்கு
அங்கிருந்த அரசர்களும் படைமன்னரும் படைத்துணையாக
வரவும். வாராதளவில் அரசரில் சராசந்தனைப் போலவும்
இராத்தரில் இடும்பனைப் போலவும் அழிவு செய்வேன் என்று
ஓலையும் தூதரும் போக்கிப் போகவிட்டான் தருமன்.
அப்பொழுது யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில்: (394)

392. குருதிப்புனல் குளித்த கோ - பரகராமன். மூதாதை, கோ - வீடுமன்.

393. குவலயம் - உலகம். இருகாலும் - இருமுறை.

394. ஆயதனால் - ஆதலால். மங்கும் வகை - பட்டழியும் வகை. சராசந்தன் - இவன் மகத
நாட்டு மன்னன் பிருகத்தரன் மைந்தன்; வீமனால் கொல்லப்பெற்றவன். இடும்பன் - அசுரர்
குலத் தலைவன்; வீமனால் அழிக்கப் பெற்றவன்.

பா.வே: 1. வருக. 2. நியாயத்தா, லங்கிருந்தார். 3. வாராரேல்.

395. மன்றலர்தார் மன்னவர்க்கு மாய னுடனிருந்து
பொன்றியிடாத் தன்னோலை போக்குதலால் - வென்றிதருங்
குஞ்சரமுந் தம்படையுங் கொண்டுனே வந்தார்கள்
வெஞ்சிலைவேன் மன்னரெலா மிக்கு.

எ-து. தருமன் அறநெறியின் உறுதி வழுவாமல், கண்ணன் சென்றறைந்து வேண்டப் பெறாதவாறும் அதனால் அரசநெறி விரும்பிப் போர் செய்யத் துணிந்து படை குவியா நின்றவாறும் மற்றும் உற்றவையெல்லாம் உரைத்து ஈண்டன் வருவீர் எனத் தன் திருமுகமும் தூதரும் தனித் தனியே திசைதோறும் போக்கி வாராநின்ற பல்வேறு வகைப்பட்ட அரசர்களும் நாற்படைகளும் வந்து உபலாவிய நகரம் புகுதக் கண்டு மனமகிழ்ந்து வீற்றிருந்தான் மன்னர் மன்னர் வாய்மையாளன் தருமனாகக் கருதுவது. இவ்வகை வந்து கூடின பெரும்படை யாது போன்றதோ வெனின்: (395)

396. வாரிதனைச் சென்றந்த வாரி கலந்தாற்போல்
வாரி யடைய வருவனபோல் - வாரிதா
னோங்கூழி நாளி லொலிகடலே போன்றதே
பாங்காழி²வேந்தர் படை.

இவ்வகை ஏழுகடல்கள் தம்மிற் கலந்தாற்போல வந்து கூடியது படை.* இருபத்து நான்கு இலக்கத்து அறுபதினாயிரத்து ஒரு நூற்றெழுபது தேரும், எண்பத்திரண்டு இலக்கத்து இருபத்தோராயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது யானையும், எட்டுக் கோடியே இருபது இலக்கத்து அறு

395. பொன்றியிடா - அழியாத; என்றது மெய்யான. குஞ்சரம் - யானை.

396. வாரி - கடல். ஒரு கடலுடன் பல கடல்கள் கலப்பது போல். வாரி - படை. பாங்கு - உயர்ந்த தன்மை.

* கூடிய படைகளைப் பற்றிய பழைய உரைநடைப் பகுதி வருமாறு:
படை மன்னரிற் பாஞ்சால ராசன் அஞ்சனசேனனும், திட்டத்துய்மனும், சிகண்டியும், உத்தமோசாவும், உதாமனு முள்ளிட்ட பல்லாயிரம் பாஞ்சாலரும், மத்திரராசன் விராடராசனும், சதாநிகனும், கவேதனும் உத்தரனும் சேதிதரனுமுள்ளிட்ட வெத்தனையோ ராயிர மச்ச நாட்டரசரும்,
சூரசேனாதிபதிகளும் சாமந்தரும் கைகயராசனும் குந்திபோசனும் சத்திரதேவனும், சோமுகரு முள்ளிட்ட வக்குரோணி பதிகளும், கடோற்கசனும், அராவானும், அபிமன்னுவும், பா.வே: 1. சென்றந்த; சென்றணைந்த. 2. வேந்தன் படை.

பத்தையாயிரத்து அறுநூற்றெழுபது குதிரையும், எண் பத்திரண்டு கோடியே நூறாயிரத்து ஒன்பதினாயிரத்து முந்நூற்றைம்பது காலாளுங் கொண்டது ஓரக்குரோணியாக 'இப்படி ஏழக்குரோணிப் படை வந்தீண்டப்பட்டது வாய்மையாளன் பண்பாளன் மன்னர் மன்னன் தருமன் படை. (396)

397. வரிசிலையும் பல்படையு மாதவஞ்செய் தீசன்
நிருவருளாற் பெற்ற சிவேதன் - 'குருபதியர்க்
கச்சஞ்சூழ் வேல னறற்பணைசூழ் தண்கிடங்கின்
மச்சஞ்சூழ் நாடன் மகன்.

இவ்வகை பெருவலி வீரன் அருந்தேரரிற் குரன்,
அழிவல்லான் மத்திரவேந்தன், விராடன் புதல்வன் சுவேதனாகக்
கருதுவது. இவ்வகையினால் இரண்டுபடையும் வந்தீண்டப்
பட்டது. பெருந்தானை பதினெட்டு அக்குரோணியாக
வகுக்கப்பட்டது. அஃதெவ்வகையோ வெனில்: (397)

வித்தனும், ககமோசனும், செரியசெந்தனும், மதங்கனும், மகாமாந்தனும், திரிதரனும், சத்திரதரனும், சவராஷ்டிரனும், சோமகரும், கேதாரனும், திரிகர்த்தனும், மல்லரும், விதேகரும், தேசிகரும், தட்சகரும், பத்திரகரும், மித்திரகரும், அவிந்தகனும், கரதெணனும், பூதகி சத்தியும், சத்தியவானும், சாத்தகியும், அண்டலனும், அஞ்சனபர்வாவும், பிரத்த பண்டிதனும், சேர சோழ பாண்டியத் தொடக்கத்தாரும், பஞ்சத்துரோபதியரும் உள்ளிட்ட மகாரதராயினாரும்.

மக்கள் நூறாயிரங் குமாரரும், விருசிணீவீரரும், சங்கபரும், சகோட்டிதரும், மகாசந்தனும், மகாவீரனும், குமுந்திரனும், பர்வதவேசங்கனும், மித்திரதன்வனும், சத்திராஞ்சியனும் சுமித்திர சிந்துவும், விசித்திரவர்மாவும், விந்தராட்சதனும், விக்किரமதேவனும், நாக தந்தனும், மதங்கரும், அபங்கரும், கூபகரும், பர்வதலட்சகரும், விடங்கரும், சனமகரும், மாளுவரும், பரமகரும், பஞ்சவரும், சரா சந்தரும், கேதகரும், குண்டலரும், புண்டரீகரும், வங்காளரும், கொங்கணரும், விங்களரும், சீனகரும், சோமகரும், துருக்கரும், அசனிகரும், சூதமாக்கரும், காசுத்தரும், திரிகத்தரும், சோனகரும், கந்தடரும், காலிங்கரும், விகவீரரும், அககரும், சமுத்திர குட்சியில் வாழ்வாரும், பர்வத வாசிகளும் உள்ளிட்ட அனேகராட்டிரத் தவனி பாலரும் அவர்களாற் கொணரப்பட்ட மகாசேனையும், அறுவகைப்பட்ட வனிகத்தோடு கூடத் தேவதேவ னுள்ளிட்ட தருமவீம தனஞ்சய நகுல சகாதேவரும் வந்தீண்டப்பட்ட தொகை.

397. ஈசன் - சிவபெருமான். சிவேதன் - சுவேதன்; விராடன் மகன். மச்சம் - மீன். அறல் - கருமணல்; நீர். பணை - பண்ணை. "மச்சம் சூழ் நாடன்மகன் அச்சம் சூழ் வேலன் சிவேதன்."

பா.வே.: 1. குருபதிக்குக், கச்சஞ்சூழ் வேலன் கரும்பனையின் றண்கிழங்கின்

398. ¹கரிபத்துத் தேர்மூன்று காலா யிரமாம்
பரிநூற தாகும் பதாதி - ²வருதொகைதா
னெண்பத் திருமடங்கு தண்டா மிதுநூறு
³கொண்டதக்கு ரோணியின் கூறு.

அன்றியும்,

(398)

399. ஒன்பதி னாயிரம் யானையொ டியானையாற்
பொன்பொதிந்த தேர்மூன்று ⁴தேரொன்றாற் - கண்பொதிந்த
காண்டகைய வக்குதிரை யொன்றினாற் காலாணூ
றாண்டகைய ⁵வக்கோணி யாங்கு.

அஃதெவ்வகைத்தோ வெனில்,

“ஒருபெருந்தேரும் இருபெருங்களிறும்,
துரகம் நான்கும் படைஞர் ஐவரும்,
கொண்டது பதாதி யென்பதாகும்,
பதாதி முறைவழு வாமன்மும் மடங்கு,
கொண்டது சேனை யென்ப தாமே,
ஆங்கது மும்முறை கொண்டது குன்மம்,
குன்மம் மும்முறை கொண்ட தனீகினி,
அனீகினி ஐம்பதிற் றிரட்டியோ டாயிரம்,
கொண்டதக் குரோணி யென்ன மொழிந்தான்,
மூவகை யுலகமு முறைபட வேத,

பாரதம் பகர்ந்த பராசரன் மகனே”

என்றிவ்வகை சொல்லப்பட்ட* அக்குரோணியால் வந்த
தொகையினை இவ்வாசிரியத்துக் கண்டுகொள்வது. இவ்வகை

398. பதாதி, தண்டு, அக்குரோணி இவற்றின் கணக்கு இத்துணை எனக் குறித்தது இவ்வெண்பா.

399. அக்கோணி - அக்குரோணி.

பா.வே: 1. கரிமூன்று தேர்பத்துக் காலாளோ ரைந்து.

2. வருதொகையி, லெண்பத் தொருமடங்கு.

3. கொண்டதோ ரக்குரோணிக் கூற்று.

4. தேரொன்றாய்க் - கண்புதைந்த

5. வக்குரோணி.

பெருஞ்சேனை கூடியபொழுது கண்ணனை நோக்கி மகிழ்ந்து
உளத்துடன் போற்றி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் தருமன்:
(399)

400. வெஞ்சமத்து வந்து விதுரன் பொருமாகி
லஞ்சனத்து மாலே யரணில்லை - தஞ்சமிதற்
காமாறு நாடி யறிந்தருள்செய் யென்றுரைத்தான்
கோமான் குருகுலத்தார் கோ.

வெற்றி கொள்ள வெஞ்சமரில் உற்ற காலத்துப் பின்னும்
விதுரன் என்று வருமாகில் முக் கடவுளராலும் வெல்ல
வொண்ணா தென்னும்படி எம்பெருமானே யறிந்தருளியது.
அதற்குத்தக்க விலக்கும் உண்டோ என்று தருமன் சொல்லக்
கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (400)

401. மாறில்லை யென்றுரைத்த மன்னற் கெதிராகக்
கூறு முரசயர்த்தாய் கூறக்கேள் - வேறின்றி
வெம்பரியின் மேனகுலன் மேற்கொண்ட போதெல்லா
மம்பரமே கண்டா யரண்

எ-து. துரியோதனனுக்காக மீண்டுவந்து விதுரன் போர்
செய்யுமாகில் நம்முடைய நகுலன் பரிமேற் கொண்ட பொழுது
விதுரனும் மற்றுமுள்ள போர் வீரரும் கூற்றுவனாலில் வீற்
றிருப்பதல்லால், நகுலனுக்கு மீண்டும் மிகுதியுண்டோ வென்று
கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து பின்னு
மொருகால் ஐயமாய் யாது சொன்னான் தருமன்: (401)

402. அண்ண லெமக்குரிய வாசா ரியன்புதல்வன்
றன்னைப் படைத்த லைமை செய்யுமேல் - வண்ணங்

400. அரண் - பாதுகாப்பு. தஞ்சம் - எளிமை; எளியதோர் வகை. நாடி - ஆராய்ந்து.

* “முன்னே உரைநடையிலும் இரண்டு வெண்பாக்களிலும் இங்கே இவ்வாசிரியத்திலும்
கூறப்பட்ட அக்குரோணி எண்ணிக்கை ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுகின்றன. இவை
ஆராயத்தக்கன. இவையன்றி வேறு வகையாகக் கணக்கிடுதலும் உண்டு” என்பது
முதற்பதிப்பின் குறிப்புரை.

401. மாறு இல்லை - தருதற்கு மற்று எதுவும் இல்லை, மன்னன் - துரியோதனன். அம்பரம் -
வானம்.

402. ஆசாரியன் புதல்வன் - அகவத்தாமன். அண்ணற்கு இளையான் - நகுலனுக்கு இளைய
சகாதேவன். மலரோன் - நான்முகன்.

கரியாய் கடல்வண்ணா கஞ்சனைமுன் செற்ற
பெரியா யிதற்குறுதி பேசு.

எனக் கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (402)

403. அவனுக் கிணையாக வண்ணற் கிளைய
விவனைப் படைத்தலைமை கட்டச் - சிவனுக்கு
மாலுக்கு மற்றை மலரோற்கு மிந்திரற்கு
மேலுக்கு மேலுளதோ மிக்கு.

இவ்வகையே கண்ணன் அருளிச் செய்து இவ்வகை யெல்லா முன்னமே சொல்லப்பட்டது கேட்டுநாம் துரியோதனன் பக்கல் தூதாக அத்தின புரத்துக்குப் போயின போது அவை யிற்றுக்குத் தக்கன வினைகள் அடைத்துப் போந்தோம் ஆதலால், இனி உன்னுடைய மனத்திலுள்ள ஐயந் தவிர்ந்து சுதுமெனப் போர்க் காம்படி ஒருப்படுவாயாக வென்றும் கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு எல்லை யில்லாத இன்ப மெய்திப் பின்னும் யாது சொன்னான் தருமன்: (403)

404. நாக வரவுயர்த்தோ னெங்கட் கரசரிமை
பாக மளியாத பான்மையனை - வேகத்தாற்
சேதிபர்கோன் வீழத் திறலாழி முன்னுயர்த்தா
யாதினிநாஞ் செய்வ தியம்பு.

எ-து. துரியோதனன் பால் நாடு வேண்டி வேள்வி யாசானை விட்டதுவு மன்றித் தேவதேவனாயுள்ள எம்பெருமான் எழுந்தருளவும் சிறிதும் உணராது செற்றமே மனத்துள் வைத்துத் திண்மையே முயன்ற திருவிலோனைச் செங்களத்துத் திறலழியப் படையொடும் போர் செய்வதற்கு நாள் வரைந்து மற்றவ னிடைக்குச் சொல்லிவிடுமாறும் அவன்பாற் செல்வாரையும் செப்புவாயாக எனக்கேட்டுக் கடோற்கசனை அழைத்து யாது சொல்லிவிட்டானோ வெனில்: (404)

404. திறல் ஆழி - வலிய சக்கரம். ஆழி உயர்த்தான் - கண்ணன். சேதிபர்கோன் - சிகபாலன். இராசகூய வேள்வியில் சிகபாலன் கண்ணனை மிக இகழ்ந்து பேச ஆழிப்படையால் கண்ணன் அவனை அழித்தான். இக்கதை இவ்வெண்பாவில் சுட்டப் பெற்றது.

405. தூண்டுபரித் தேரான் துரியோ தனறிய
வீண்ட நவனிடைக்கு நீசென்று - மூண்டதோர்
பாரதந்தா னிறறைக்குப் பன்னிரண்டா நாளென்று
மாரதற்குச் சொல்லிநீ வா.

எ-து. நீ சென்று துரியோதனனைக் கண்டு இற்றைக்குப் பன்னிரண்டா நாள் குருநிலவெளி போர்க்களமாகக் குறித்துப் போர்க்கொருப்பட்டுள் பெரும்படையோடும் வருவாயாக என்று சொல்லி யீண்டன் வருவாயாக என்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக்கேட்டுக் கடோற்கசனும் விடை கொண்டுபோய் அத்தினபுரம் புகுந்து துரியோதனனைக் கண்டு வணங்கி நின்ற கடோற்கசனைக் கண்டு காணாது போல யாது செய்தான் துரியோதனன்: (405)

406. காய்ந்த கடோற்கசன் றன்னைக் கடைக்கணித்தும்
வாய்ந்தவேன் மன்னவர்க்கு வாய்மாற்றந் - 'தோய்ந்து சொலி
யப்பரிசி லாங்கவனைக்² காணாணைக் காண்பரிய
வெப்பாகி யுள்ளம் வெகுண்டு.

எ-து. அருகிருந்த வேல்வேந்தர் தம்மை நோக்கி வினைத் தொழில் விளம்பிப் பணிந்தெழுந்து நின்ற கடோற்கசனைக் கண்டுங் கண்டிலான் போல் இருந்த துரியோதனனை நோக்கிப் பெருவிரைவாற் சினங்கன்றிக் காழ்த் திண்டோள் புடைபரப்பி யாது செய்தான் கடோற்கசன்: (406)

407. மன்ன னினிதிருந்த மண்டபத்துப் பொற்றாணைத்
தன்னெடுந்தோ ளான்மிகவுந் தாக்கினான் - முன்னிருந்தா
ரொன்றொருவ ரொன்றொருவ ரோடவுடைந் துக்கதே
³பொன்றிணிந்த மாடப் பொருப்பு.

405. காய்ந்த - சினந்த. தோய்ந்து - பணிவமைந்து. அப்பரிசில் - அத்தன்மையை. காண்பரிய - முன்னைக் கண்டறியாத. காழ் - வைரம்.

407. உக்கது - உதிர்ந்தது; பொடியாயது. பொருப்பு - மலை.

பா.வே: 1. தோர்ந்து சொலு மப்பரிசி.

2. காணாது. 3. பொன்றில் சூழ்.

எ-து. மன்னர் மன்னன் துரியோதனன் பொருட்டாக
எண்ணாது இனிதிருந்து இலங்குமணி அவைக்களத்து எழில்
மணிப் பொற்றுண் பொடியாக மண்டபம் இடிந்து வீழ அரசர்
குழாம் இரிந்தோட அங்கிருந்து புறப்பட்டு மிகுவிரைவுடன்
நின்ற கடோற்கசனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன்:
(407)

408. நேர்நின்றா ¹யுன்பேர் நிகழ்த்துதிநீ யெங்குறுவை
யாரோதா னென்முன்பு நீவந்த - காரணமென்
மண்டபந்தான் றூணெகிழ வந்துற்ற ²தேனென்றான்
கொண்டகுற்றங் கொண்டிருந்த கோ.

என்றிவ்வகை துரியோதனன் வினவ யாது சொன்னான்
கடோற்கசன்: (408)

409. பாண்டவரும் பாம்பணையான் றானும் பணித்தவுரை
யீண்டனுனக் கெல்லா மியம்புவன்கேள் - பூண்ட
மணியினாற் பூணாரும் ³வாழ்வீமன் றன்சே
யணியினா னீயறிய வாங்கு.

என்று பின்னுஞ் சொல்லுங் கடோற்கசன்: (409)

410. மண்டபத்தில் வீற்றிருந்த மன்னர் தமக்கெல்லாங்
கண்டிகை யன்னதிறற் காவலன்கேள் - விண்டார்
வெருவத்தண் டேந்தும் விறல்வீமன் மைந்தன்
பெருகடோற்க சன்காண் பெயர்.

எ-து. “பாண்டவரில் ஏறனையான் தூண்டு சினத்து
அரிவீரன் வீமன் புதல்வன் கடோற்கசன் காண்யான்; தருமனும்
கண்ணனும் விட்ட பணியினாலுன் பக்கலில் வந்தேன்; இனி

408. நிகழ்த்துதி - கூறுவாயாக. எங்குறுவை - எங்குள்ளாய்; எங்கு வந்தாயுமாம்.

409. சேய் - மைந்தன். அறிய - அறிவாயாக.

பா.வே: 1. யுன்பேரென் னீயெங் குறைகின்றாய்.

2. தேனென்றான்; தென்னென்றான்.

3. வாள்வீமன்.

410. கண்டிகை - பதக்கம்; நடுமணி. விண்டார் - கூறியவர்.

முன்னம் வேண்டிய நாடு இன்னந் தருவையாகில் நிற்பணி
தலைமேற் கொள்வோம். அதன்றி மறுத்துரைக்கின் மறமன்னா,
துரியோதனா, இனிப் பாரதப்போர் இற்றைக்குப் பன்னிரண்டாம்
நாள்” எனச்சொன்ன கடோற்கசனை நோக்கி யாது சொன்னான்
துரியோதனன்: (410)

411. உன்னளவோ முன்ன முரைத்துப் பெறாதொழிந்தார்
மன்னவர்கோன் றன்னை மறந்தனையோ - வின்னமுந்தான்
பாராளு மாயையோ வென்றா னரவுயர்த்தோன்
போராளு மாறே புரிந்து.

எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் கடோற்கசன்: (411)

412. மாலை முடிபுனைந்த மன்னவனைத் தானிறைஞ்சிச்
சீல மவையறிந்து செப்பினான் - கோலத்தாற்
பார்தருவை யல்லையேற் பாண்டவர்க்கீ ராறாநாட்
போர்தருவா யீண்டநீ போந்து.

என்று கடோற்கசன் வெகுண்டிரைத்தது கேட்டு நீயுரைத்த
பாரத நாள் பன்னிரண்டாவது சாலத் தொலைவுண்டாதலால்
இற்றைக் கெட்டா நாள் குருநில வெளியில் வந்து போர்க்
காம்படி நிற்பீர் என்று துரியோதனன் சொல்லக் கேட்டுக்
கதுமென மற்றவனை முன்கை சாற்றி அரியெனச் சிதற நோக்கி
யான் வேண்டிய திதுவன்றோ எனப்பேசி, நீயு மீண்டென
வந்தெமக்குப் போர் தருவாயாக என்று கடுத்துரைத்து மற்றந்தத்
துரியோதனனை விட்டு நீங்கி உபலாவிய நகரம் புகுந்து
தருமனைக் கண்டு உற்றதெல்லாம் உரைத்தது கேட்டுப் போர்க்
கொருப்பட்டார் பாண்டவர்கள் என்றவாறு. (412)

படைத்திரட்சி முற்றும்

411. உன்னளவோ - உன்னை மட்டுமோ? 'யான் மன்னன் என்பதை மறந்து விட்டாயோ'
என்றது கடோற்கசன் செயலையும் உரையையும் நோக்கி.
412. சீலம் - ஒழுங்கு; முறைமை. ஈராறாம் நாள் - இற்றைக்குப் பன்னிரண்டாம் நாள்.
பா.வே. 1. யல்லையோ பாண்டவர்கள் பேசாதே.

களப்பலி

இப்பால் கடோற்கசன் வந்து சொல்லிப் போனபின்பு எல்லையில்லாததோர் கவலை யெய்தித் தன் தானைக்குத் தலைவனாகிய வீடுமனையழைத்துத் துரியோதனன் சொல்லுவான்; பாரதப்போர் வெல்லக் களப்பலி யூட்டுதற்கு நமக்கான நாளும் முழுத்தமும், மயிரிலக்கணமும் உடையார் யாரோ என்றும் இதற்குச் சொல்லத்தக்க முக்காலமும் உணர்ந்தாரை உரைப்பாயாக என்று பார்வேந்தன் வினவக் கேட்டு யாது சொன்னான் வீடுமன்:

413. திருவொப்பார் நின்னுடைய செஞ்சோ திடத்தி
 லுருவொப்பா ராரென் றுரைக்கின் - 'மருவொப்பார்
 மாதேவ ரல்லரேன் மன்னு மிரட்டையரிற்
 சாதேவற் குண்டோ தரம்.

எ-து. மூவுலகிலுள்ள எல்லா உயிர்கட்கும் செல்காலம் வருங்காலம் இவையறிந்து வாய்மையாளனுமாய்ப் பெரியோனுமாய் உள்ள சகாதேவன் அன்றிக் கணியத்தில் யாவருமில்லை; ஆதலால், சகாதேவன் போர்க்குத் தக்க நாளும் முழுத்தமும் சொல்லுமாகில் மூவுலகுங் கூடிவரினும் முக்கடவுளராலும் போரில் வெற்றிகொள்ள அரிது கண்டாய்; ஆதலால் கணியம் சொல்லவல்ல முக்காலமும் உணர்ந்தோர் இல்லை; அவனைப் பகைவரைச் சேர்ந்தான் என்று கருதாது கடிதுபோய் நாளும் முழுத்தமும் வேண்டி வருவாயாக என்று வீடுமன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (413)

414. முகுர்த்தமிட நாங்கண் முனியாது²சொன்னாற்
 றொகுத்து நினைவறிந்து³சொன்மோ - பகுத்தருளாய்

413. உருவொப்பர் - சோதிடத்தில் களப்பலிக்குக் கூறப் பெற்றுள்ள உருவ ஒப்புடையார். மரு - மணம். மருவு ஒப்பார் - இணை பொருந்துவதற்கு எவரும் ஒப்பாகாத. மாதேவர் - சிவபெருமான். இரட்டையர் - நகுல சகாதேவர்; மத்திரையினிடத்து இரட்டையராகப் பிறந்தவர் அவர்களாகலின்.

414. முகுர்த்தம் - முழுத்தம்; நல்லபொழுது. சொன்மோ - சொல்லுவானோ. பகுத்தருளாய் - ஆராய்ந்து கூறாய், பற்றலர் - பகைவர்.

பா.வே: 1. மருவொப்பான் மாதேவ னல்லனே.

2. சென்றால்.

3. சொல்லல்.

பற்றலரைக் கண்டாலும் பாங்குரைத்தாற் பாண்டவர்க்கு
முற்றுமதோ வென்றான் முயன்று.

எ-து. சகாதேவன்பால் யான் போனால் மாற்றலன் எனக்
கருதாது மகிழ்ச்சியுடன் உற்றது கேட்டுப் போர்க்குத் தக்க நாளும்
முழுத்தமும் சொல்லுமோ வென்று துரியோதனன் ஐயுற்றுக்
கேட்க யாது சொன்னான் வீடுமன்: (414)

415. வைதவங்கள் செய்தாலு மன்னவனே பஞ்சவரிற்
கைதவங்கள் செய்வாரைக் கண்டறியோம் - பையவே
யேதேனும் வேண்டிக்கொண் டிங்குவர வேகுதிநீ
சாதேவன் றன்பாற் சமைந்து.

எ-து. தருமன் முதலாயுள்ள ஐவர்க்கும் வாய்மை யுரையுளது
கண்டாய்; அதன்றிச் சகாதேவனாவான் முழுதுணர்ந்தோனுமாய்,
வாய்மை நோன்பாளனுமாய் இருக்கும் ஆதலால், நீயும் உன்
மனத்துள்ள ஐயந்தீர்ந்து ஈண்டன் மற்றவன்பால் போவாயாக
என்ன உடன்பட்டு யாது செய்தான் துரியோதனன்: (415)

416. வேகத்தா னாண்முகுர்த்தம் வேண்டி விரைவிரைந்து
நாகத்தா னற்கொடியோ னன்றியுடன் - பாகொத்த
சொல்லான் விசுவகன்மா²தோன்றாயே யென்றுசொல்ல
நல்லானுந் தானினைந்தா னாங்கு.

எ-து. இவ்வகை யாவரும் அறியாமல் உபலாவிய நகரம்
புகுந்து சகாதேவனைக் கண்டு பாரதப்போர் வெல்வதற்கு
நன்முழுத்தமும் நாளும் கேட்டு இற்றை இரவின் கண்ணே மீள
வேண்டும் ஆதலால், அதற்கு விண்ணில் ஓடத்தக்க தேராக
வேண்டு மென்றும் மற்றதற்குத் தேவதச்சனை வெளிப்படுத்திக்

415. வைது அவங்கள் செய்தாலும் - வைது அடாச் செயல்கள் செய்தாலும். கைதவம் - கரவு,
வஞ்சம். சமைந்து - ஒருப்பட்டு.

416. விரைவிரைந்து - மிக விரைந்து. பாகு + ஓத்த + சொல் = பாகொத்த சொல். நல்லான் -
தேவதச்சன்; விசுவகன்மா.

பா.வே. 1. வேகுதியாற்.

2. தோன்றா யெனச் சொல்லி.

கொண்டு மற்று அவன் பக்கல் மாயத் தேர்வேண்டிக் கொள்வேன்
என்றும் நினைந்து, தேவதச்சனை நினைக்க அவனும்
அப்பொழுதே யாது செய்தான்: (416)

417. வேந்தர் பெருமா னழைத்தா னெனவிரைந்து
சார்ந்து தவமுனியைத் தான்கண்டு - பூந்தார்
விசுவகன்மாத் 'தோன்ற மிகவிரும்பிப் பாரா
ணசையினாற் சென்றணைந்தா னாங்கு.

இவ்வகை துரியோதனன் நினைத்தலும் தேவருலகத்தில்
ஒரு பூங்காவில் இருக்கின்ற தேவதச்சனும் வந்து தோன்ற,
மற்றவனை யெதிர் கொண்டு மற்றவனுடன் அளவளாவிச் சிறிது
பொழுது இருந்த பின்பு யாது சொல்லி வேண்டிக் கொண்டான்
துரியோதனன்: (417)

418. பாண்டவர்கள் தம்பதிக்குப் பாயிருளிற் போய்மீளக்
காண்டகுசீர் மாயத்தேர் காதலித்தேன் - மீண்டுமது
வாகாயத் தோடி யரைநா ழிகையில்வரும்
வாகாய தேர்தா மகிழ்ந்து.

எ-து. பாண்டவர்கள் படைவீடாகிய உபலாவிய நகரத்
திற்கு இற்றை இரவின் கண்ணேபோய் யாவரும் அறியாமல் மீள
வேண்டும் ஆதலால், மற்றதற்குப் பெருமாயையான தேருமாய்
யாவரொருவர் கண்டால் மற்றவர்க்குத் தெரியாத வண்ணமாய்
ஒரு தேர் சமைத்துக் காட்டி மற்றதனை யாது சொல்லிக் கொடுத்துப்
போயினானோ வெனில்: (418)

419. ஈங்கிவன்றன் சொற்படியே யிறறையிரா விங்கியங்கிப்
பாங்குடனே வான்போம் படிபணித் - தூங்கண்
விசுவகன்மாப் போயினான் வேல்வேந்தன் பாரா
ணசையினாற் றேர்புகுந்தா னன்கு.

417. பாரான் நசை - பாராளும் விருப்பு.

418. பாண்டவர்கள் தம் பதி. உபலாவியம். பாயிருள் - பரவிய இருள். வாகு + ஆய = வாகாய.
வாகு - அழகு; ஒழுங்கு.

419. ஆங்கண் - அவ்விடத்து. நசை - விருப்பு.

பா.வே: 1. தோன்றி விரும்பிப்பா ராளு.

இவ்வகை துரியோதனனுக்குத் தேவதச்சனும் தேர் கொடுத்து, இற்றை இரவு இங்கு நின்று துரியோதனன் மனத்தின்படி இயங்கி இரவு கழிந்தால் வானுலகம் போம்படி பணித்துத் தேவருலகு போயினான். பின்னைத் துரியோதனன் மற்றந்தத் தேரேறித் துணிவுடைய நெஞ்சத்தனாய் யாது செய்தான்: (419)

420. பாண்டவரை வெல்வதற்குப் பாரதப்போர் செய்யுநாள்
வேண்ட விரைந்தேகி வேல்வேந்தன் - மூண்டதோ
ராரிருளிற் சென்றங் கவர்க்¹ கிளைய னென்கோவைப்
பேரிருளிற் கண்டான் பெயர்ந்து.

எ-து. தேவ தச்சனாற் சமைக்கப் பட்டதோர் சீரிய தேர் ஏறி நள்ளிரவில் யாவரும் அறியாமல் உபலாவிய நகரம் புகுந்து சகாதேவன் கோயிற் சென்றணையும் அளவில் வானகத்தே வருகின்ற சீரிய தேர் யாதோவென்று தன் மணிக்கோயிற்றலத்து நின்று சகாதேவனும் முன்னறிந்து எதிர்கொண்டு தன் கோயிலுட் புகுந்து மணியணையில் வைத்து நின்று யாது சொன்னான் சகாதேவன்: (420)

421. எம்பெருமா னென்பா லெழுந்தருளி வந்ததூநீ
யம்பொன் முடியா யருளென்றான் - வம்பின்
வளங்கோக்குந் தாரலங்கன் மன்னவர்கட் கெல்லாம்
இளங்கோவாய் வீற்றிருந்த வேறு.

இவ்வகை எம்பெருமான் எழுந்தருளின பணி என்கொலோ என்று சகாதேவன் வினவக் கண்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (421)

422. வண்மை² யுடையாய் மறாயென்ப ராதலா
லுண்மை யுனக்குரைத்தே னுங்களுடன் - ³நிண்மைப்

240. ஆர் இருள் - எதனையும் காணாதற்கு அரிய இருள். இளையகோ - சகாதேவன். என் - என்கின்ற.

421. அலங்கல் - மாலை. ஏறு - அரிமா.

422. படை கருதி மூண்டால் - வீரர் போர் கருதி முன்னிட்டால்.

பா.வே: 1. கிளைய வெங்கோவை.

2. யுடைமை. 3. திண்ணம்.

படைகருதி மூண்டாற் பலிக்குநாட் சொல்லி
விடைதருவா யென்றான் விரைந்து.

எ-து. நீ வாய்மை நோன்பினன் என்றும் முக்காலமும்
உணர்ந்தோனென்று முன்பக்கல் ஒரு வரம் வேண்டி வந்தேன். இது
நீ தருவாயாகில் உங்களுடன் உண்டான பாரதப் போர்
வெல்வதற்குத் தக்க நாளும் முழுத்தமும் எனக்கு உரைத்துக்
களப்பலிக்கு ஆவார் இவரென்றும் உரைத்து இளங்கோவே
யீண்டன் விடுப்பாயாக எனக்கேட்டு உடன்பட்டு மறாது அவன்
பணி தலைமேற் கொண்டு யாது சொன்னான் சகாதேவன்: (422)

423. பைம்பொற் றனுவிற் பருவத் தினைப்பெற்ற
'வம்பொன்செ யங்குர வாரத்து - வம்பு
கொளப்பொலியுந் தார்வேந்தே குன்றாமற் சென்று
களப்பலியூட் டென்றான் கடிது.

எ-து. வில் ஞாயிற்றுமுதற் காலில் வியாழன் எழும் சீரிய
நாளில் அருச்சுனன் மகன் அராவான் பாலுள்ள செந்நீரும்
ஊனும் கொண்டுபோய் ஈண்டன் களப்படையல் ஊட்டினால்
முக்கடவுளராலும் வெல்ல வொண்ணாதென்று சகாதேவன்
கணியஞ் சொல்லக்கேட்டு விரும்பிய மனத்தனாகி யாது
சொன்னான் துரியோதனன்: (423)

424. பாராள வேண்டியே பாண்டவர்க ளெம்மோடு
நேராகப் பாரதப்போர் நேர்ந்தக்காற் - சீராரும்
வேந்தனே யுங்களைநான் வெல்வேனோ வென்றுரைத்தான்
சாந்தமொன் றில்லான் றரித்து.

எ-து. அரசு செய்ய வேண்டி யுங்களுடன் பாரதப்போர்
பொருத காலத்து வெல்வேனோ தோற்பேனோ சொல்லுவாயாக

423. “தனுநாயிற்றுப் பூருவ பருவத்துப் பிரகசுபதி யுதயத்துத் திவ்வியமான திவசத்து
அருச்சுனன் மகன் அராவான் பாலுள்ள சுரோணிதமு மாங்கிசமும் கொண்டு போயீண்டன்
களப்பலி யூட்டினாலுன்னைத் திரிமூர்த்திகளாலும் வெல்ல வொண்ணா தென்று
சகாதேவன் சோதிட சாத்திரஞ் சொல்லக் கேட்டுப் பிரியப்பட்ட மனத்தனாகி யாது
சொன்னான் துரியோதனன்” என்பது இதன் பழைய உரைநடை.

424. சாந்தம் - பொறுமை. தரித்து - அமைந்து.
பா.வே. 1. வம்பொற்செ யங்கார.

என்று துரியோதனன் கேட்ப மணிமுறுவல் அரும்ப நின்று யாது
சொன்னான் சகாதேவன்: (424)

425. பாராளு மன்னர் படைவேண்டிப் பாரதப்போர்
நேராக நீமலைந்து நின்றக்காற் - சீராரு
மன்னவனே கேட்டருள்வாய் வன்செருவிற் றாம்பெரியோர்
'மன்னவன்றே வெல்வர்காண் மற்று.

எ-து. எம்பெருமான் எங்களுடன் பாரதப் போர் வேண்டி
எதிர்மலைந்த காலத்துப் போர்க்களத்தில் யாவரொருவர் பெரியார்
ஆங்கவரே வெல்வதற்கு ஐயமில்லை என்றும் யாவரொருவர்
இம்முழுத்தத்திற் களப்படையலிட்டார் ஆங்கவரே வெல்வர்
என்றும் சொல்லக் கேட்டு மகிழ்ந்த மனத்தனாகி மற்றவனை
விட்டு நீங்கி யாது செய்தான் பார்வேந்தன். (425)

426. தானாக யாரிடைக்குஞ் சென்றறியாத் தார்வேந்தன்
²வானா ரிருள்சேர்ந்த மாக்கங்குள் - மான
வராவாணை வேண்டும் பலியதற்கு ³நல்கி
யிராவகத்தே சென்றா னெதிர்ந்து.

இவ்வகை துரியோதனனும் போந்து யாவரும் அறியாது
சகாதேவன் சொற்படி நினைந்து அராவான் கோயிற் புகுந்து
அராவாணைக்கண்டவிடத்துமற்றவனுங்கதுமென வெழுந்திருந்து
வணங்கி அடியேன் பால் எழுந்தருளும் அதென் கொலோ
வெனக் கருதிக் கவலை யெய்தி யாது சொன்னான் துரியோதனன்:
(426)

427. இவ்வளவும் யார்பாலுஞ் சென்றொன் றிரந்தறியே
னெவ்வளவும் வந்தறியே னென்மகனீ - செவ்வி
வரந்தருவா யாகென்று வாழ்த்தினான் செம்மை
நிரந்தரமாக் கொண்டான்பா னின்று.

425. மன்ன - விளி; நிலைபெற என்றுமாம். அன்றே - அப்பொழுதே.

426. இடைக்கும் - இடத்திற்கும். மாக்கங்குள் - பேரிரவில். மானம் - பெருமை. இராவகத்து -
இரவு.

பா.வே. 1. மன்னவரே. 2. வானா ரொளி சேர்ந்த மாக்கோல மான.

3. நல்க.

இவ்வகை சொல்லி இரப்பக் கண்டு மறாது, பணி தலைமேற்
கொண்டு யாது சொன்னான் அராவான்: (427)

428. பாண்டவரி லேறனையான் பார்த்தனோ வென்றந்தை
நீண்ட புகழ் மன்னவனே நீயன்றோ - வேண்டுவது
வேண்டிக்கொள் ளென்றான் விறல்வேந்த ரைவரைப்போ
ரீண்டுவிக்கு மன்ன னிசைந்து.

எனக்கேட்டு யாது சொல்லி வேண்டிக் கொண்டான்
துரியோதனன்: (428)

429. தாரகஞ் சேருந் தலையுவாச் சந்தித்தால்
வீரமுறு நின்னுடைய மேனிமேற் - சீருறுப்பா
முப்பத் திரண்டு¹முதுசெங் குருதியையுந்
தப்பின்றி யேயெனக்குத் தா.

எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் அராவான்: (429)

430. இப்பொழுதே வேண்டினுங் கொண்டுபோ வில்லையே
லப்பொழுதே வந்திட் டறுத்துக்கொ - ளெப்பொழுதும்
வேண்டினாய் வேண்டிற்றுப் பெற்றா யெனவுரைத்தான்
காண்டகைய செல்வன் கலந்து.

எ-து. திறமும், முப்பத்திரண்டு உறுப்பிலுங் கலந்துள்ள
செந்நீரும் ஊனும் இப்பொழுதே யாகிலும் உனக்கு வேண்டின
பொழுதாயினும் வாங்கிக்கொண்டு போவாயாக என்று தன்
உடலை மறாவண்ண மேற்கொண்டு துரியோதனனுக்குக்
கொடை கொடுத்து, அராவானுடைய வாய்மையும் வேண்ட
மறாத பெருஞ்சிறப்புங்கண்டு வியந்து 'இப்பொழுது வேண்டா;
வருகின்ற காருவா நாளுக்குத் தருவாயாக' என்று சிறிது எண்ணி
மகிழ்ந்து நின்ற பார்வேந்தனைக் கண்டு பின்னும் யாது
சொன்னான் அராவான்: (430)

428. போர் ஈண்டுவிக்கும் - போர்க்கு இழுக்கும்.

429. உவா - மதிமறைநாள். தலையுவா - மதிமறைந்து வளர்பிறையாகிய முதல் நாள். தாரகம் -
உச்சி விசை. உகுதல் - ஒழுகுதல்.

430. வேண்டிற்று - வேண்டியதை. காண்டகைய - காண்பார் விரும்பிக் காணத்தக்க.
பா.வே. 1. சிந்தித்தா லீருறுப்பு. 2. முகுதற்.

431. உன்கருத்தே போலப் பிறரை யுணராதி
நன்குரைத்த கட்டுரைநீ நாணாதி - யென்கருத்தா
லீண்டநீ பெற்றா யிரண்டுரைப்பா ரீங்கில்லை
மூண்டசின மன்னரைப்போன் முன்.

எ-து. நீ வேண்டிற்றுத் தந்தேன்; இதற்குக் கவலைப்படாமற் போய் உனக்கு வேண்டின நாளில் வந்தாலுந் தருவன் கண்டாய்; அது நிற்க, எங்களில் உங்களைப்போல மறுத்து இரண்டு உரைப்பாரில்லை கண்டாய்; ஆதலால், ஈண்டன் நீ போவாயாக என்று அராவான் உரைப்பக்கேட்டு எல்லையில்லாததோர் மகிழ்வெய்தித் தன் மனக் கருத்தின்படி முற்றுவித்து அராவானை விட்டு நீங்கி நாடு இனி யென்னதென்று கதுமென மீண்டுபோந்து இரவின்கண் அத்தினபுரம் எய்தித் தன் கோயிற் புகுந்து பள்ளி கொள்ளப் புக்கான் துரியோதனன் என்றவாறு. அப்பொழுது: (431)

432. வைய மிருள்பறப்ப மாக்கமலம் வாய்திறப்ப
பொய்கைகளும் வாவினும் புட்சிலம்பச் - செய்யகதிர்
மன்னவர்க ளெண்ணமது மாய்த்திடவே தான்கருதி
யன்னகடன் மீதெழுந்தா னாங்கு.

எ-து. கதிரோன் எழுதலும் பார்வேந்தனும் பள்ளியுணர்ந்து அவைக்களம் புகுந்து வீடுமனையும் திருதராட்டிரனையும் அழைத்துக் கொண்டினிது இருக்கு மளவில் யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில்: (432)

433. பாயிருளிற் போய்மீண்ட பைம்பொ னெடுந்தேரு
மாயமென விண்ணின் மறைந்தபின்னைத் - தாயமினி
யென்னதே யாமென் றுரைத்தானே யெல்லோர்க்கு
மன்னர்கோ னுள்ள மகிழ்ந்து.

இவ்வகை தேவதச்சனால் கொடுக்கப்பட்ட தேரு மற்றவன் சொற்படியே கதிரோன் எழுங்காலங் கண்டு விண்ணுலகம் போன பின்னை, துரியோதனனுந் தான் அந்த இரவில் உபலாவிய நகரம்

431. நாணாதி - வெட்கமுறாதே. இரண்டுரைத்தல் - சொல்லை மாற்றிக் கூறுதல்.

432. பறப்ப - பறந்தோட; ஒழிய. புட்சிலம்ப - பறவை ஒலிக்க.

433. பாயிருள் - பரவிய இருள். தாயம் - நாட்டுரிமை.

புகுந்து சகாதேவனைக் கண்டவாறும், மற்றவன் சொற்படியே அராவான் பக்கற்போய் அங்கவனைக் கண்டு களப்படையலுக்குத் தக்க செந்நீரும், உறுப்பும் பெற்றவாறும் சொல்லி 'நாடு இனி என்னதே' என்று மனமகிழ்ந்து இனி திருந்தான் என்றவாறு. இப்பால் இரவு நீங்கித் தேவதேவன் கண்ணன் பள்ளியுணர்ந்தருளி இரவின்கண் துரியோதனன் வந்து சகாதேவனால் வரைந்து கொண்ட நாளும், அராவான் களப்படையலுக்கு இசைந்தவாறும் திருவுள்ளத்தே நினைந்தருளித் தருமனையும் தம்பிமாரையும் அழைத்து அருகிருத்தி, மற்றவர் உறவினர்களான விராடவேந்தன் தொடக்கத்தாரையும் பாஞ்சால வேந்தனையும் அருகு கொண்டு ஊழிக்காலத்துச் சினத்தீ உடன்று எழுந்தாற்போலச் சீற்றம் எய்தித் தருமனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (433)

434. எத்திசைக்கு மிங்கிருந்தே யேதிலர்க ளெண்ணாதே
சத்தியமே சொல்வ தெனச்சமைந்து - புத்திகெடப்
பாங்குரைப்பீ ராயினீர் பார்கொடா மன்னவற்கா
யீங்கெமதாற் செப்புவதே யின்று.

எ-து. நீங்கள் வாய்மை நோன்பி என்று அனைத்துலகங் களுக்கும் ஒளிகளாய்ப் பகைவர்கள் நண்பர்கள் என்று உரையாது வாய்மையுடனின்றலால் இரவின்கண் துரியோதனன் வஞ்சனை களால் வந்து வேண்ட வரம்மறாது பணி தலைமேற்கொண்டு தனக்குப் போர்க்கு வெற்றி புரியத்தக்க நாளும் முழுத்தமும் அவனுக்கு ஆயிற்று; மற்றினி அவரை யாவராலும் வெல்லல் அரிது கண்டீர்; இதற்கும் இனி என்னாற் சொல்லத் தக்கன செய்யத் தக்கன இல்லையென்று தருமன் முதலானவர்களையும் அவர்க்கு அருகிருந்த அரசர்களையும் நோக்கி உரைத்து முனிவுற்று மிகு சினமாகிய கண்ணனை நோக்கி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் தருமன்: (434)

434. ஏதிலர் - பகைவர். சமைந்து - உறுதிகொண்டு. பாங்குரைப்பீர் - உள்ளவாறு கூறுவீர். எமதால் - எம்மால். செப்புவதே இன்று - சொல்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை.

435. சேரார் - பகைவர். ஆரார் - அடுக்கு; ஆர் ஆர் என்பது. அரவான் உறுதியுரைத்ததை அறியார் ஆகலின் ஆர் ஆர் என்றனர். பாண்டவர் கோன் - தருமன்.

பா.வே. 1. செப்புவதெனினு.

435. சேரார் தமக்குவரஞ் செய்தெமக்குத் தீங்குரைத்தா
 ராரா ரெனவாங் கடிதொழு - கூராழிக்
 கொற்றவனே யெங்கள் குலவேந்தே கூறென்றான்
 வெற்றிதரு பாண்டவர்கோன் மிக்கு.

என்று இவ்வகை தருமன் சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச்
 செய்தான் கண்ணன்: (435)

436. பாரதத்தை வெல்வதற்குப் பாங்காக நன்முகுர்த்தங்
 காருறைத்த பூகங் கழுத்தொடிய - ¹வாரல்
 குதித்தேறு கங்கைக் குருநாடா வும்பி
 மதித்தாற்கு மீந்தான்காண் மற்று.

எ-து. வீமன் அருச்சுனன் இருவரும் ஒழிய மற்றவர்
 வாய்மை நோன்பினர் என இருந்து பகைவனாகிய துரியோதனனுக்
 கான நாளும் முழுத்தமும் சகாதேவன் வரைந்து கொடுப்பக்
 களப்படையல் ஊட்டுதற்கு அராவான் செந்நீரும் ஊனுங்
 கொடுப்ப வகைபுரிந்து வாழ்கின்றார் உன் தம்பியும் உன் மகனும்
 என உரைத்து மிகவும் முனிந்தருளி, எம்மாற் போக்குத் தக்க
 வெற்றியுள நாளும் முழுத்தமும் வரைய அரிதென்று அருளிச்
 செய்து கதுமென அரியணை விட்டு நீங்கித் திருத்துவரையம்
 பதிக் கேற எழுந்தருளுவதாகத் தன் மணித்தேரைப் புரவிப்
 பூட்டென அருளிச் செய்து சாத்தகியும் மக்கள் எல்லாரும்
 புடைசூழ அவைக்களம் விட்டுப் போதும் எல்லைக்கண்
 பாண்டவரும் உடனெழுந்து மிகவும் அச்சமும் கவலையும்
 எய்திக் கண்ணனை நோக்கி வணங்கி யாது விண்ணப்பஞ்
 செய்தான் தருமன்: (436)

437. என்னுடைய பேதைமையு மெம்பிமார் பாலிதையு
 மன்னிடைமுன் மண்ணிழந்த மாட்டாங்கு - முன்னுடைய

436. காருறைத்த - மேகத்தைப் பொழியவைத்த. பூகம்- கழுகு. கழுத்து - உச்சி. ஆரல் -
 ஆரல்மீன். உம்பி - உந்தம்பி; சகாதேவன்.

437. பாலிதை - அருள்; பால் போன்ற வெள்ளைத்தன்மையுமாம். அஃதாவது கரவில்லாமை.
 மாட்டாங்கு - ஊழின் மாட்டுதலும். புள் - பறவை. என்றது கலுழன்.

பா.வே. 1. வாளை.

பொற்பாத மேயடையப் போமன்றோ பொங்கொளிசேர்
புட்கரசா வென்றான் புகழ்ந்து.

எ-து. என்னுடைய பேதைமைகளாலும் என்னுடைய உடன்பிறந்தார் அறியாத தன்மைகளாலும் வந்துண்டான தீமைகளும் நாடு இழந்து திரிகின்ற துன்பமும் உன்னுடைய திருவடிகளை வழிபட்டு நிற்கும் எமக்கு நிற்குமோ என்றும், அது நிற்க, மற்றென்னால் வீம அர்ச்சனரால் விளையப்பட்டன சொல்லப்பட்டன அனைத்தும் உண்டாகிற் பொறுத்தருளி எங்களைக் காப்பாயாக என்றும் தருமன் விண்ணப்பஞ் செய்து வணங்கக் கண்டு யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன். (437)

438. நீதியா னின்ற பதினாலா நாடன்னை
யாதி யமாவாசை யாக்கலாஞ் - சோதிமதி
யாதித்த னோடே யமர்ந்திருக்க வேதியராற்
சாதித்துக் கொள்வதுகாண்²சார்பு.

எ-து. பதினான்காம் நாளைப் பதினைந்தாம் நாளாகப் பணித்துக் கொள்வதாக உறுதிப் படுத்திப் பாரதப் போர் வெல்வ தற்கு ஒரு வழியுண்டென்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டுப் பாண்டவரும் விரும்பி அருளிச் செய்வாயாக என மற்றவரைக் கைகவித்து அராவாளை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன். (438)

439. வண்மை வரிசிலைநூல் வல்லாண்மை சீர்மென்மை
திண்மை திருவுடைமை தீதின்மை - யுண்மை
யுருவஞ் சடருலக முன்னுடனே யென்னை
மருவும் படி³மதிக்கு மற்று.

438. நாள் + தன்னை = நாடன்னை. மதியும் ஞாயிறும் கூடுவது காரிருள் நாளிலென்க. அந்நாள் நிறைமதியிலிருந்து பதினைந்தாம்நாள் ஆகும். ஆகலான் கண்ணன் பதினான்காம் நாளே களப்பலியிட உன்னினான், பதினைந்தாம் நாளைத் துரியோதனன் திட்டமிட்டிருந்தான் ஆதலின்.

439. சிலை நூல்வல்லாண்மை - விற்கலைத்தேர்ச்சி. தீதின்மை - உறுப்புக்குறையின்மை. உருவம் - தோற்றம். மருவம்படிக்கு - பொருந்துமாறு.
பா.வே: 1. நீதியாய். 2. சார்பு. 3. மதித்தாய்.

எ-து. மயிரும் செந்நீரும் அனைத்தரச இலக்கணங்களும்
என்னோடு ஒப்பை; நம் மிருவரில் ஒருவர் களப்படையலாக
வேண்டும்; ஆதலால், இனி இவனை யொழிய என்னுடைய
செந்நீரும் ஊனும் வாங்கிக்கொண்டு நீங்கள் களப்படையல்
ஊட்டுவீராமின் என்று அருளிச் செய்யக் கேட்டு மிகவும்
அச்சமும் கவலையும் எய்தி யாது சொன்னான் தருமன்: (439)

440. இச்சொற் பணித்தனை நீ யெம்பெருமா னெங்கட்கு
நச்சச்சொல் லென்று நடுநடுங்கி - யிச்செல்வம்
வேண்டோம்யா மென்று விழுந்தமுதான் றம்முடைய
வாண்டான்றன் பாதத்தே யாங்கு.

எ-து. ஏழுலகுக்கும் ஏழுகடலுக்கும் அழிவு வந்த காலத்தும்
நின்திருவுடற்கொரு தீங்கில்லை; எங்களைக் காத்தற்காக இவ்வகை
தீங்கு அருளிச் செய்யுமதோ எம்பெருமான் எனப்பேசி அஞ்சி,
எங்கட்கு நாடு வேண்டோம்; இன்னமும் முன்னந் திரிந்து உறைந்த
அருங் கானமே போவோம் என்று பற்றெய்தி உரைப்பக் கண்டு,
கண்ணனை நோக்கி வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்வான் அராவான்;
'அடியேன் இருக்க ஒரு தீங்கு திருவுடற்கு நினைந்தருளாமதோ'
என்று விண்ணப்பஞ் செய்து வணங்கி நின்ற அரவானைக் கண்டு,
பாண்டவர் அனைவரும் இவனாகிற் கொண்டருளவும்;
இவனாகாதாகில் எங்களில் ஒருவர் ஆமாயினும் கொண்டருளி
எங்கள் நெடுமொழியை முற்றுவித்து அருள்வாயாக என்று
விண்ணப்பஞ்செய்து நிற்ப, மற்றவர்க்கு வேண்டத்தக்க செய்தி
யருளிச்செய்து, வீமன் அர்ச்சுனன் ஆகியவரைக் கொன்றால்
துரியோதனன் முதலானவர்க்கும் கன்னனுக்கும் எதிரில்லை என்று
பின்னும் அராவானை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்:

(440)

441. உந்தைமார் சாக வுனக்குப் பகையான
தந்தைமார் வாழத் தகுமுறையால் - முந்த

440. நச்சச்சொல் - நஞ்சன்னசொல்; கொல்லுஞ்சொல். ஆண்டான் - தலைவன்.

441. உந்தை - உன் தந்தை. முந்த - முன்னே. உரம் - வலிமை.

வரங்கொடுத்தாய் நீயன்றே யென்றுரைத்தான் மாற்றா
ருரங்கெடுக்கு மாலோ னுடன்று.

எ-து. பாண்டவர் இறப்பாராகவும் துரியோதனன் வெவ்வதாகவும் கருதி அவற்கு வெற்றி கொள்ள உன் உடலில் உண்டான செந்நீரும் ஊனும் களப்படையற்குக் கொடுத்தாய் ஆதலால் உன் உடல் இனி எச்சில் அன்றோ என்று அருளிச் செய்த முனிவு கண்டு நடுக்கத்தோ டிடுக்கண் எய்தி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் அராவான். (441)

442. என்னை முனிந்தருளே லெம்பெருமான் என்னுடம்பிற்
றொன்மைத் தசையுஞ் சுரோணிதமு - நன்முறையான்
முன்புநீர் கொண்டு முனைசெய்யு மற்றவற்குப்
பின்பியா னீவேன் பெயர்ந்து.

எ-து. துரியோதனனுக்கு யான் ஆ மென்றதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. மற்று அவன் வேண்டி வந்தபோது மறாது கொடுப்பேன் என்றதன்றிப் பின்னை முன்னையென்று அவனுடன் பேசியவாறு அறிந்ததில்லை. வருகின்ற காருவா வந்தாற் கொடுப்பதாக நினைத்ததன்றி, மற்றவனால் இற்றைக்குக் கொடுபோவேன் என்றதில்லை எனப் பேசி அஃதொழிய நீ அதற்கு முன்னம் வேண்டுகையால் உனக்குத் தருவேன் என்று அராவான் சொல்லக் கேட்டுத் திருப் புன்முறுவல் கொண்டருளி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன். (442)

443. தூண்டுபரித் தேரான் றுரியோ தனன்றன்பால்
வேண்டியநாள் வேண்டும் வரங்கொடுத்தா - யீண்டவே
யுந்தைமார் பாராள வன்னுவைநீ² தான்காக்க
சிந்தைதா னோகாது சேர்ந்து.

எ-து. துரியோதனன் வேண்டிய நாள் கலையுവാ வந்நாட் டருவாயாக என்றருளிச் செய்யக் கேட்டு அராவான் விண்ணப்பஞ் செய்வான்; என்னுறுப்பை யீண்டெனப் படையல்

442. சுரோணிதம் - குருதி; செந்நீர். முனை - களம்.

443. உன்னுவை - நினைப்பாய்.

பா.வே. 1. கொடுப்பா - யீண்டனீ. 2. யான்கரக்கச்.

கொண்டருளி எந்தைமார் ஐவரையும் காத்துப் பகைவரை வென்று நாடு முழுமையும் ஆளும்படிக்கு அருளிச் செய்வாயாக எனக் கேட்டுத் திருப் புன்முறுவல் கொண்டருளி அவ்விடத்தே தானே மாலை சூட்டிக் கதுமெனக் களப்படையலுக்குக் காப்புக் கட்டி மற்றதற் கங்குள்ள ஐயந் தீர்ந்து தருமனை நோக்கிப் பன்னீராயிரம் மறையோர்க்குப் பெருங்கொடை வழங்கச் செய்து மறையோரை வரவழைத்துப் பதினான்காம் நாளைக் காருவாவாக்கித் தரவேண்டும் என்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு மற்றதற்கு யாது சொன்னார் மறையோர்: (443)

444. எம்பெருமா னின்னேவல் செய்யுமே யெங்களுக்குத் தம்பமாஞ் சந்திரா தித்தர்களை - யெம்பெருமை கூட்டலா குங்கொல்லோ கூடுநான் கூட்டுதற்கு வேட்டதுவென் னென்றார் விரைந்து.

எ-து. திங்களும் ஞாயிறும் இதற்கு முன்னர்க் காருவா ஒழியக் கூடியறியார்; அவர்களை யெங்களாற் கூட்ட ஆற்றலுண்டோ வென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய மறையோரை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (444)

445. தேவரா வாருந் திசைப்பால ராவாரு மூவராய் நிற்கின்ற மூர்த்தியரும் - யாவருந்தான் கொந்தலருஞ் சோலைக் குருநாட்டுப் பூசரர்கா ளந்தணரா லன்றோவா வார்.

எ-து. தேவர்கள் ஆவாரும் முனிவர்கள் ஆவாரும் முக்கடவுளர் ஆவாரும் மறையோருடைய ஆற்றல் கொண்டன்றோ என்றும், மறையோர் கூறிய மறைமொழியன்றோ தெய்வம் என்றும், உங்கள் பணி மறுக்கும் தன்மையுடையார் யாவரும் உண்டோ என்றும் இவ்வகை யுரைத்து நீங்கள் ஈண்டு இனிது துணிந்து காருவாவாக்கித் தருவீர் என்று தேவதேவன்

444. தம்பம் - நிலை. கூட்டலாகுங்கொல்லோ - கூட்டுதற்குக் கூடுமோ? வேட்டது - விரும்பியது.

445. பூசரர்கள் - அந்தணர்களே.

அருளிச் செய்யக்கேட்டு மறாது பணித்தலை மேற்கொண்டு
கண்ணன் அருள் வலி பெற்று யாது செய்தார் மறையோர்: (445)

446. வேதியர்க டம்மை யுளத்தெண்ணி வேதத்தி
னோம மருத்தி யுளதென்னுஞ் - சோதி
யணிந்தா ரமாவாசை யாகென்று பேசிப்
பணிந்தார்கள் சாலப் பரிந்து.

அப்பொழுது, (446)

447. மாமறையோர் வாக்குப் பழுதாமோ மண்ணின்மேல்
யாமறியோ மிவ்வார்த்தை நன்றென்னாச் - சோமன்
சுடர்நாயிற் றொள்ளொளிக்கே தோன்றினான் கொல்லோ
வுடனாயிற் றன்றே யுவா.

இவ்வகை பழங்கதை, திருமறை, வரலாறுகளாலும்
கண்ணன் பெருமையை யாலும் மறையோர் சடங்குடன் வழி
படும் அளவில் ஞாயிறும் திங்களும் தம்மிற் கூடி இஃதென்
கொலோ என்னும் அளவில் பதினான்காம் நாள் காருவா
ஆயிற்று. அதுகண்டருளி இது வியப்பெனக் கண்ணன் முழுத்தம்
வழுவாது அராவானை நோக்கிக் களப்படையலுக்குச் செந்நீரும்
ஊனும் தருவாயாக எனக் கேட்க யாது சொன்னான் அராவான்:
(447)

448. என்னுறுப்பை யானே யறுத்திட் டிழிகுருதி
முன்னியற்ற வல்லேன் முகில்வண்ணா - வென்னுறுப்பைக்
காட்டப் பெறாத விதியொன் றிலாதோற்குப்
பூட்டப் பெறவேண்டும் போர்.

எ-து. துரியோதனன் முதலானவருடன் பாரதம் எல்லாம்
என் கையில் அழியும்படிக்கு யான் படைப்பயிற்சி செய்ததற்குத்
தக்க படைக்கருவிகளைத் தேடினேன். என் தீயூழால் எனக்குக்
களப்படையலாய் முடிந்தது. இதற்கும் பெருகென மகிழ்வாய்
இருந்தது. அது நிற்க, எம்பெருமானே அடியேனுக்கு ஒரு வரம்

446. ஓமம் அருத்தி - வேள்வித் தீக்கு ஊட்டி

447. சோமன் - திங்கள். நாயிறு - ஞாயிறு; கதிரோன். ஒள்ளொளி - பேரொளி. உவா -
இவண் காருவா.

448. இலாதோற்கு - இல்லாத எனக்கு. இவண் உறுப்பைக் காட்டுதல் உறுப்புக்களின் வலிமை
காட்டுதல். போர் - போரணிகள்.

அருள்வாயாக எனக் கண்ணனும் உடன்பட யாது வேண்டிக்
கொண்டான் அராவான். (448)

449. பாரதப்போர் தான்பொருது போமளவும் பாரின்மேல்
வீரசத்தி யுள்ளாரை யான்வினவிப் - போர்புக்குப்
பின்னையே சாவப் பெருவரந்தா வென்றுரைத்தான்
றன்னேர் பிறரொவ்வான் றாழ்ந்து.

இவ்வகை விண்ணப்பஞ் செய்த அராவானைக் கண்டு
விரும்பிய திருவுளத்தனாய் மற்றவன் வேண்டிய வண்ணமே
அருள்வான் கருதி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (449)

450. பாரதப் போர்பொருது போமளவும் போர்கண்டு
வீரருட னெட்டாநாண் மேற்சென்று - போர்பொருது
மற்றவர்கள் கையாலே வானுலகம் போவாயென்
றுற்றுமிக நேர்ந்தா னுகந்து.

அன்றியும், (450)

451. மைந்த னினைவின் படியே வரங்கொடுத்துச்
சிந்தைமகிழ்ந் தெட்டாநாட் சென்றுபுக - குந்தைமாள்
தம்முடனே நீ பொருது சாகென் றருள்செய்தான்
வெம்முனைவெல் லாழியான் மிக்கு.

இவ்வகை பாரதப்போர் விளைந்தவிடத்து எட்டாம்
நாளைப் போரில் உன் பங்காளிகளாகிய துரியோதனன்
முதலானவருடன் போர் செய்து மற்றந்த அருந்தேரர் கையிற்
படைகளாற் புண்பட்டுக் கூற்றுல கெய்துவாயாக என்றருளிச்
செய்து பின்னர் அவன்பாற் குருதியும் ஊனும் வாங்கிக் கொண்டு
மணம் மலர் புகை ஒளி ஆகியவற்றால் அணிசெய்துகொண்டு
சகாதேவன் கணியஞ்சொல்லி வரையப்பட்ட முழுத்தத்திலே
குருநிலமென்னும் போர்க்களம் புகுந்து கண்ணனை முன்
னீடாகக் கொண்டு யாது செய்தார் பாண்டவர்: (451)

452 . ¹பகைவன் கருத்தழியப் பார்வேந்தன் வெல்லக்
குருவன்று மாமுகுர்த்தங் கொண்டு - மிகவுங்

449. வினாவுதல் - ஆராய்ந்து. போர்புக்கு - வீரரோடு போர்க்களம் புகுந்து. தாழ்ந்து -
பணிந்து.

450. நேர்ந்தான் - அருளினான்.

களப்பலியை யூட்டினார் கார்முரசங் கொட்ட
வளப்புலிகள் போலெங்கும் வந்து.

அன்றியும், (452)

453. தொல்லரச ரீண்டப்போய்ச் சோதிப் புனல்சிந்தி
யெல்லையிலீர் மாகாளிக் கேய்தொழிலார் - நல்ல
மனிசரொடு மாவு மதகளிறு மற்றுங்
குனிசிலையா ரோட்டினார் கூர்ந்து.

இவ்வகை அரவானைப் படையலிட்டுக் குருநிலம்
என்னும் போர்க்களம் முழுதும் குருதியும் ஊனும் சிந்தி வீர
மகளுக்குத் துரியோதனனையும் உடன் பிறந்தார் தொண்ணூற்
றொன்பதின்மர்களையும் படையலாக்கிப், பேய்க்கும் பறவை
இனத்திற்கும் குருதியும் ஊனும் வழங்கித், தங்கள் படைநிலையும்
குறித்து, உறுதிமொழி முற்றும் வகை கருதி முழக்கஞ் செய்து,
தங்கள் தங்களுக்கான படைக்கருவிகள் அனைத்தும் அழ
குறுத்திக், கண்ணன் திருக்கையாற்றொழுது வாங்கித் தோள்
விம்மி ஊர்திகள் மேற்கொண்டு நாற்படைசெறியப்போர்க்களம்
முழுதுங் காற்றென்னக் கடுவிசைத் தேரோட்டி அரிமா முழக்கஞ்
செய்து, தருமனை வணங்கி வீரமகள் பொலிந்து தோன்ற வளரா
நின்ற தோளினராய் மனமகிழ்ந்து, போர்க்களம் விட்டு நீங்கிக் கவரி
வட்டம் புடைதயங்க வெண்குடை மேனிழற்றக் கலுழக் கொடியும்
முரசக் கொடியும் விசும்பணுவ, வீரக் கொடிகள் கலந்திலங்க
எம்மருங்கும் எழின் மணிக் கவரி அருகிரட்ட நாற்படைகள்
புடைசூழப் பிறநாட்டு வேந்தரும் வீரரும் சூழ்ந்து பணி செய்ய
வகை வகையாய்க் களிகூர்ந்து போர் வீரருடன் வெற்றிப்
படையலூட்டித் தாந்தாம் பாடிவீடுபுக்கார் தருமனும்
கண்ணனும் என்றவாறு. (453)

களப்பளி முற்றும்

452. கார் முரசங் கொட்ட - கருமுகிலே முரசுபோல் ஒலிக்க.
பா.வே: 1. பகைவான் கருத்தழிக்கப் பார்வேந்தன் வெல்லச் சிகை
யென்னும் மாமுகுத்தஞ் சென்று.
453. சோதிப் புனல் - குருதி; தூயநீருமாம். ஏய் - பொருந்திய. குனிசிலை - வளைந்த வில்.
ஓட்டினார் என்பதை மனிதர், மா, களிறு இவற்றொடும் ஓட்டுக. குகு - காருவா (அழாவாசை)
பா.வே: 1. ரொட்டினார்.

அணிவகுப்பு

இப்பால் துரியோதனன் போர்க்கு ஒருப்படும் அளவில் தருமன் களப் படையலிட்ட செய்திகேட்டு அளவில்லாததோர் சினத் தீ யெய்தி வீடுமனை அழைத்து யாது சொன்னான் துரியோதனன்:

454. பலியூட்ட வேண்டுமோ பாரதப்போர் வெல்ல
வலிகெட்டார் போலநீர் மன்னீர் - கலிநாட்டித்
தேர்க்கோலஞ் செய்ம்மின் சிறுகாலே நீரெல்லாம்
போர்க்கோலஞ் செய்ம்மின் பொர.

எ-து. முன்வந் தெமக்குப் படையல் தருவான் அரவானைக் கண்ணன் முன்னறிந்து வஞ்சனையால் மாற்றிப் படையல் கொண்டான்; இனி யெமக்குப் படையலாவார் பாண்டவரே எனக் கருதிப் பொங்கிய சினத்தீயால் வழிமறந்து வெகுளியுடன் படையலிடுதல் தவிர்ந்து பாண்டவரை வெல்வதற்கு ஆற்ற வில்லாப்போல் நாளும் முழுத்தமும் வேண்டுமோவென வெகுண்டு வீடுமனைநோக்கித் தன் பெரும் படையினை அணி வகுப்பா யாக என்றலும் வீடுமனும் தன் பெரும் படையினை யாங்ஙனம் அணிவகுத்தானோ வெனில்: (454)

455. அதிரதரே மாரதரே யாண்டகைமை மிக்க
சதிரர் சமரதரே தக்க - சதுரதரி
லத்தரத ரென்றங் கரசர்களைத் தான்றெரிந்தான்
மற்றிரத கங்கை மகன்.

எ-து. தன்னையும், துரோணனையும் அசுவத்தாமனையும் பூரிச்சிரவாவினையும் அருந்தேரரில் முதல்வராக வகுத்து, பகதத்தனையும், சத்திரதேயுவினையும் சகுனியையும் துன் மருடணனையும் பெருந்தேரரில் முதல்வராக வகுத்து, கிருபனையும், கிருதவன்மாவினையும், சல்லியனையும் செய்ச்

454. மன்னீர் - அரசர்காள். கலிநாட்டி - முழக்கமிட்டு. சிறுகாலே - விரைவில்.

455. சதிரம் - (சதுரம்) கட்டாண்மை. சதுரதர் - நால்வகை ரதர். அவர் அதிரதர் (அருந்தேரர்) மாரதர் (பெருந்தேரர்) சமரதர் (சமன் தேரர்) அர்த்தரதர் (அரைத்தேரர்) எனப்படுவர்.

பா.வே. 1. சமரதரே சாமந்தர். 2. மத்தரத.

சேனனையும் சமன் தேரரில் முதல்வராக வகுத்து, துச்சாதன
னையும் கன்னனையும் விடசேனனையும் பூரியையும் அரைத்
தேரரில் முதல்வராக வகுத்துப் பின்னும் அக்குரோணியில்
அகப்படாத பெருவலி யுடையன யாங்ஙனம் வகுத்தானோ
வெனில்: (455)

456. எண்ணிற் படாத வெழிற்சிங்கம் போனின்று
வண்ண வகுப்¹ புடையார் வாரணங்க - டிண்ண
மருகோடி மன்னர் மதித்தேறி வந்த
வொருகோடி யான²வுள.

எ-து. சுப்பிர தீபமும், சித்திரனும், மகாதேவனும்,
அசுவத்தாமாவும் உள்ளிட்ட பல பதினாயிரம் வலிய யானையின்
வலுவுடையன ஒருகோடி யானையும், சோமத்தனும், சித்திர
சிந்தனும், புகவிச்சுதனும், வாயுசெகந்தனும் உள்ளிட்ட முப்பது
இலக்கந்தேரும், குலசீலனும் குலவானுவும் மகாவீரனும்
மகாவேகனும் உள்ளிட்ட பல உறுப்பிலக்கணம் உடையன
பத்திலக்கம் குதிரையும், அறுபதினாயிரம் அரசுகுமரரும்,
பன்னூறாயிரங் காலாளுங் கட்டுப்படத் தெரிந்து அருந்தேரர்,
பெருந்தேரர், சமந்தேரர் அரைத்தேரர் என்கின்ற நாலணியாக
வகுத்து இவ்வகையே பதினோரக்குரோணி பெரும்படையையும்
வகை வகையாகக்கொண்டு வகுப்ப, அதுகண்டுநின்ற அங்கர்கோன்
முனிந்து வீடுமனை நோக்கி யாது சொல்லி யாது செய்தான்: (456)

457. தான்போ லதிரதனு மாரதனு மாகுவான்
யான்போலு மத்தரத னாகுவே - னூன்பாயு
மின்னாங்கு செய்தா னுயிர்செகுப்பே னென்றுரையா
மின்னாரும் வாளெடுத்தான் மிக்கு.

456. எண்ணிற் படாத - கணக்கில் அடங்காத. போல் + நின்ற - போனின்று. வகுப்பு -
அணிவகுப்பு. திண்ணம் - உறுதியமைந்த. மரு - மணம். கோடி - புத்துடை. 'ஏறிவந்த
வாரணம் கோடி யுள.'

457. போலும் என்பது ஒப்பில் போலி. தான் - வீடுமன். ஊன் பாயும் - உடலை உருவுவது
போன்ற. இன்னாங்கு - கொடுமை. செகுப்பேன் - அழிப்பேன். யான் என்றது கன்னன்
தன்னைக் குறித்தது.

பா.வே: 1. புடைய வாரணங்க.

2. 'முள்' வெண்பது முதற்பதிப்பு.

எ-து. அருந்தேரரில் முதல்வராகவும், சமன்தேரரில் வளஞ்சிறக்கவும் யானாதல் தேவர்கோன் ஆதலன்றி உலகில் பிறரில்லாமை அறிந்திருந்தும் என்னைத் தாங்காமல் பிறநாட்டு வேந்தர் காண அரைத்தேரனென்று சொன்ன வீடுமனைத் தலைபுரள எறிவேன் என்று கதுமென வாளுருவிக் கொண்டு கன்னன் வெகுண்டெழுதலும், அதுகண்டு வீடுமனும் தன் தேரினின்றிழியப் பாய்ந்து நிலத்தின்மிசை எதிர் சென்று வாளுருவிக் கொண்டு கன்னனைத் தடுத்து யாது சொன்னான் வீடுமன். (457)

458. உன்னாண்மை யாலுரைத்த லுக்கமுடன் கட்டுரைக்கி
லென்னாண்மை பேச வெளிதன்றே - யொன்னார்முன்
'னாரானும் வென்றா ரதிரத ரென்றுரைத்தான்
போராரு மன்னவன்முன் புக்கு.

அன்றியும்,

(458)

459. மன்னர் சபைநடுங்க மாற்றலர்²மேல் யாமிருவ
ரின்னநெறி செய்வே மெனச்சீறி - யிந்நெடுநாட்
சோறிட்டான் வென்றித் துரியோ தனன்காண
வேறிட்டான் நேர்மேல் விரைந்து.

எ-து. நினைனை அரைத்தேர் வலவரில் வைத்தமைக்கு நாணினையாகில் உன்னையும் என்னையும் காத்தருள் கின்ற மன்னர் மன்னன் துரியோதனனுக்கு விளைந்து நின்ற போர்க்கு மாறுபட்டு வருகின்ற அருந்தேரரில் முன்றோன்றலான அருச்சுனனையாதல் வீமனையாதல் மற்றவர்க்குப் படைத்தலைவனாய் நின்ற சுவேதனையாதல், எதிர்மலைந்து தடுத்து அவரை வென்றோம் ஒருவரே அருந்தேரராகக் கடவம்; அதுவன்றி இருவேமும் வாளுருவித் தனித்தனி நின்றெம்மில் இகலுற்றால் உட்கோள் அறாது, அது பொழிந்து இந்நெடுநாள் இருவோமுக்கும் சோறிட்டுக் காத்த பார்வேந்தனுக்கு வினைவிளைந்த விடத்து

458. ஆரானும் - யாராயினும். மன்னவனும் - துரியோதனன்.

459. மாற்றலர் - பகைவர்.

பா.வே: 1. ஆரானும். 2. முன் யாமிருவ, ரெஞ்சநெறி.

மற்றவற்கு உதவி செய்து அவன்மேல் வந்த வினை துரந்து
 செஞ்சோற்றுக் கடனும் தீர்த்துக் கொள்வதல்லால் வீடுமனும்
 கன்னனும் தம்மில் உடன்று தங்கள் உட்கோளால் எதிர்மலைந்து
 பட்டார் என்று பிறநாட்டு வீரரும் தேவரினத்தாரும்
 இகழ்ப்படுவங்கண்டாய்; ஆதலால், இருவோமும் உண்ட
 செஞ்சோற்றுக் கடன் தீர்ப்பார்வேந்தன் எதிர்ப்பட்ட பகையும்
 தணித்துக் கொடுத்து அவர் தமக்கும் இருவேழுக்கும்
 உண்டாகிய செயல்களுங் காண்பதாகப் போர் முனையில் நின்ற
 வீரர்மேற் சென்று செருச்செய்து இரண்டு திறத்துப் போர்வீரருங்
 கண்டு களிகூரப் போர் புரிந்தால் நினை அருந்தேரனாகக்
 கட்டுகின்றேன். அல்லாத பொழுது நினை அரைத்தேரரில்
 முதல்வனாக வகுத்து நிறுத்தக் கடவேன் என்று வீடுமன்
 உரைக்கும் அளவில் அதுகண்டு யாது செய்தான் துரியோதனன்.
 (459)

460. கன்ன பெருமானுங் காங்கெயனுந் தம்வீர
 முன்னி யுரைத்த வுரைகேட்டு - மன்னர்
 வெறுத்தார் தமைவிலக்க வெற்றித்தே ரோட்டிக்
 குறித்தான் குருகுலத்தார் கோ.

இவ்வகை யுடன்று தம்மில் எழுந்து போர்முனைக்குச்
 செல்லா நின்ற வீடுமனையுங் கன்னனையுங் கண்டு கதுமெனத்
 தன்றேர் கடாவிச் சென்று இருவர்க்கும் இடைபுகுந்து, எமக்கு
 அலக்கண் வந்த காலத்தேயோவுங்கள் உட்கோள் கொண்டாடுவீர்?
 இஃதுங்கட்கு முறையன்று என்று இவ்வகை யுரைத்து விலக்க
 லுற்றாணை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன்: (460)

461. உன்னை யுடையேனா னொன்னார்த முன்னிலையி
 லின்ன மதுகேட் டிருப்பேனோ - வன்னவன்றன்
 போர்மாளு மவ்வளவும் போர்பொரே னென்றுரைத்தான்
 கார்மாளுங் கையான் கறுத்து.

460. உன்னி - நினைந்து, முனைந்துமாம்.

461. உன்னை உடையேன் - உன்னை உயிராக உடையேன். அன்னவன் - வீடுமன். போர்மாளும்
 அளவும் - போர் ஒழியும் அளவும்.

எ-து. பிறநாட்டு வேந்தர் முன் என்னை அரைத்தேரரில் வகுத்துத் துயருட்டிய வீடுமன் படைக்குள் நில்லேன் என்றும், நின்னையுடைய நான் இப்படி வீரமாண்பில் இழிவுறுவதோ என்றும் இவன் போர் ஒழியுமளவும் போர்க்களத்தில் புகுதேன் என்றும் இவ்வகையுரைத்து என் நலங்களையும் வீர ஆற்றல் களையும் தனிக் காண்பாய் ஆகில் பகைவரை வென்று தருவேன் என்றுஞ் சொல்லித் தன் கோயிற் புகுந்தான் அங்கர்கோன் என்றவாறு. இப்பால் பாண்டவர் படைக்குத் தலைவனாகிய சுவேதன் தங்கள் பெருந்தானையை யாங்ஙனம் வகுத்தானோ வெனில்: (461)

462. மன்னவர்கண் மண்டலிகர் வன்குறும்பர் சாமந்த
ரின்னவரிக் கோடியரென் றெண்ணுங்கான் - மன்னவரை
வெவ்வேறு தானிறுத்தி வெற்றி யணிவகுத்தான்
செவ்வேறு போல்வான் றெரிந்து.

இவ்வகை மச்சர்கோன் சுவேதன் தன்னைத் தானைத் தலைமை கட்டுகையில் தன்னையும் அருச்சுனனையும் அபிமன்னுவையும் புண்டலனையும் அருந்தேரரில் முதல்வராக வகுத்து, சிகண்டியையும் திட்டத் துய்மனையும் விராடனையும் வீமனையும் பெருந்தேரரில் முதல்வராக வகுத்து, சாத்தகியையும் பாஞ்சால வேந்தனையும் உத்தமோசாவையும் உதார்மனையும் சமந்தேரரில் முதல்வராக வகுத்து, கடோற்கசனையும், அஞ்சன வர்மனையும் நகுல சகாதேவரையும் அரைத்தேரரில் முதல்வராக வகுத்துப் பல பதினாயிரம் வீரரையும் தெரிந்து கொண்டு இவ்வகையானை தேர் குதிரை கருவி காலாட்களையும் கலந்து உடனிறுத்திப் பல பதினாயிரம் முடிவேந்தரையும் தெரிந்து, நூறாயிரம் யானையும் இருபதினாயிரம் தேரும் நூறாயிரத்து அறுபதினாயிரம் புரவியும் தெரிந்துகொண்டு கலந்துடனிறுத்தி அருந்தேரர், பெருந்தேரர், சமந்தேரர், அரைத்தேரர் என்கின்ற நால்வகைப்பட்ட போர் வீரரையும் நாலணியாக வகுத்துக்கொண்டு நிற்கும் அளவில் கண்ணனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் பலதேவன்: (462)

462. மண்டலிகர் - மண்டலத்தின் அரசர்; அவராவார் சிற்றரசர். குறும்பர் - மலைநாட்டுவேந்தர். சாமந்தர் - தானைத்தலைவர். இக்கோடியர் - இத்துணைக் கோடியினர். செவ்வேறு - செவ்விய அரியேறு.

463. இங்கிவர்க்காய் நீநிற்க யானவர்க்காய்ப் போர்மலைதல்
நங்குடிக்குச் சாலா தெனநாணிக் - கொங்கசைய
வண்டாடுங் கண்ணி வளைவண்ணன் போயினான்
கொண்டாடுந் தீர்த்தங் குறித்து.

எ-து. தேவர் குறை முடிக்கவும், உலகின் பாரம் தீர்க்கும் பொருட்டாகவும் மனித உருக் கொண்டு திருமால் தோற்றவாய்த் தோன்றினாய் ஆதலால் யாம் இருவோமும் போர்க்களத்தில் எதிர் நிற்குமது நம் மரபுக்கு முறைமையன்று; தருமனுக்குரிய நாடு கொடாது, மனிதன் பொருட்டாக நீபோய் வேண்டவும் பாதிநாடு கொடாததாலும் ஐந்தூர் வேண்ட விடாததாலும் கெடுமதியாகிய துரியோதனனும் தம்பிமாரும் நுகரும் தீங்கு நின்று காண மாட்டேனென்று தூநீர் ஆடச் செலவு மேற்கொண்டான் பல தேவன்; அது யாங்ஙனமோ வெனில்: (463)

464. மிக்கசிலை சீறி யொடித்த விதுரனையு
மொக்க வுடன்கொண் டியர்நிலத்து - மிக்கபெருந்
தீர்த்தங்க ளாடிவரச் சென்றான் செழுமுனிவ
ரேத்தியெதிர் கொள்வா னிசைந்து.

இவ்வகை விதுரனையும் உடன்கொண்டு தூநீர் ஆடச் சென்றான் பலதேவன் என்றவாறு. இப்பால், அன்று கழிந்த மற்றை ஞான்று, (464)

465. பனியகலப் பாரிடத்தோ ரெல்லாருந் தந்தம்
வினையகலப் போற்றிமிக வாழ்த்தத் - தனியொருதேர்
மேல்கொண்டான் வெய்யோனும் வேல்வேந்தர் தாமும் போய்க்
கால்கொண்டார் தங்கள் களம்.

இவ்வகை சுதிரோன் எழுதலும் இரண்டு திறத்துப் படையும் சென்று குருநிலம் நாற்பத்தெட்டு யோசனையும் நிறையப்பட்டது. அது யாங்ஙனமோ வெனில்: (465)

463. சாலாது - சால்பு ஆகாது. கொங்கு - பூந்தாது. வண்டாடும் - வண்டு தேனுண்ணும். வளைவண்ணன் - சங்கவண்ணன். தீர்த்தம் - புனிதநீர்; நன்னீர்.

465. வெய்யோன் - சுதிரோன்.

பா.வே. 1. இன்ன கொடியாரென்; இன்னர் கொடியாரென்.

அகவல்

466. குருகுலத் தரசர் பொருகளங் குறித்தங்
கிருபதிற் றிரட்டி யிருநான் கியோசனை
விரிவொடு நின்ற வியன்பெருந் தேரில்
யானையின் மாவி லமர்பொரு நாளிற்
5. பரந்தோங்கு கொடியிற் பிணங்குதிறற் பதாகையொடு
நீடிரை யுகளத்
தாக்கிய தானத் தலைமைசிறந் தீண்டிப்
பொருமதப் பகட்டினிரு வெண்கோட்டுக் கிம்புரி
மகர வேலை புடைபெயர்ந் ததுபொரக்
10. கொற்றவர் நின்ற குழாந்தொறுங் குழாந்தொறும்
வெண்குடை பிச்ச நிழல்படப் பரப்ப
நிவந்த நீழ லகலப் பெருந்திசையிற்
பகலவன் றன்னொளி பயின்றுநனி காட்டி
மன்னவ ரங்கையின் மின்னொளி படைக்குஞ்
15. சூலமுங் கணிச்சியுஞ் சுடர்த்தோ மரமும்
வேலும் வாளும் வெங்கப் பணமு
முசலமுங் குந்தமு முசுண்டியு நேமியுங்
¹களைகப் பணமும் வெங்கர வாளமுஞ்
சத்தியு மழுவந் தண்டு நாஞ்சிலு
20. மத்திர குந்தமு மல்ல வாயமும்
பிண்டி பாலமும் பெருவச் சிரமு
மென்பன முதலாப் பல்படை ²நளிர்ந்தர
மின்னித் தோன்றி யொழுகுநிறைத் தார்த்துக்
கொட்கு மிடையிடை மிடைந்த³ வேல்வையுட்
25. பவளச் செங்காடு பரப்பி
முரசி னல்லொலி முகிலென முழங்கப்
பலபறை கறங்கிப் பணைமுக டதிர

466. வியன் - அகன்ற. பதாகை - கொடி. நீள் + திரை - நீடிரை. உகள - அசைய. கிம்புரி - பூண். பொர - போல. பிச்சம் - இறகு; தோகை. நிவந்த - மேலெழுந்த. நளிர்ந்தர. நெருங்க. கொட்கும். சுழலும். ஏல்வை - பொழுது. திமில் - படகு. வலையம் - உலகம். நரலும் - ஒலிக்கும்.

பா.வே: 1. கொள்வாரினிது. 2. பாரிடந்தோ ரெல்லாருந் தத்தம்.

- விசும்புச் சடரினை வெல்வதா முரலப்
பல்சுட ரன்ன பருமணி விம்ம
30. வகலிரு விசும்புந் துகளிருள் படைப்ப
நெடுந்தேர் திமிலி னிலைதடு மாறப்
பாய்பரி நெடுந்தேர்ப் பார்த்திபர் விளைக்கும்
போர்த்தொழி லதனி னார வார
மந்தர நிறைய வமரரொ டரம்பைய
35. ரேறிய விமானம்வான் மீதுறுத் தியங்கலிற்
கரைகா னொண்ணாப் பெருமை யாலு
மொருபால், மாயோன் மகிழ்ந்த விளையாட்டாலும்
வீரப் பொற்றிரு விளைத்த லாலு
மாப்பொற், கடலிடை வலைய மலைபட நரலுந்
40. திரைநெடுங் கடலெதிர் மலைவ தாமென
வந்துதலைப் பெய்தன மன்னோ
வெந்திறல் வேந்தர் வியன்பெரும் படையே.

இவ்வகை எழுகடலுங் கிளர்ந்ததென்ன எல்லா உயிர்
களும் திரண்டது என்ன மத்தமாவும் பரிமாவும் மறமன்னருங்
கொடுத்தேருமாய்த் திரண்டு நிற்பப் பண்ணும் வகுப்பும்
பாங்குடன் காண வேண்டிப் பார்வேந்தன் தூரியோதனன் ஒரு
யானையின் மேற் கொண் டிரண்டு திறத்துப் பெரும்படையும்,
பெரும்படையின் அருந்தேரரையும் ஊடுருவக் கண்டு தன்
படைக்குத் தலைவனாகிய வீடுமனை நோக்கி யாது சொன்னான்
தூரியோதனன்: (466)

நேரிசை வெண்பா

467. கங்கை பெருமகனே கண்ணுதலே காசினியி
லெங்கள் குலத்துக் கெழில்வீரா - வங்கவர்கள்
தம்படையு மெம்படையுந் தார்வேந்தற் கொன்றானால்
வெம்படைவெல் வாரை விளம்பு.

அன்றியும்,

(467)

468. நம்படையோ டிப்படைநா னோடாமற் கொல்வாரை
யெம்பெருமான் யாரோ வியம்புகென - வம்பரத்து
மீதா டரவுயர்த்தோன் கேட்டான் விறல்விளங்கு
மூதாதை யைநோக்கி முன்பு.

எ-து. குருநிலம் நிறையப்பட்ட இரண்டு திறத்தின் பெரும்
படையில் நாற்படைக்குந் தலைவன் ஒருவனானால் இந்தப்
பெரும்படையை வெல்வார் உளரோவென்று வினவக் கேட்டு
யாது சொன்னான் வீடுமன்: (468)

469. வணங்கா முடியுடைய மன்னவனே கேண்மோ
பணந்தாங்கும் பார்நெளிய வீண்டி - யிணங்கு
கடல்போல நிற்குங் கடும்படைகொல் வாரை
யடல்வேந்தே கேளா யமர்ந்து.

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னும் யாது சொன்னான்
வீடுமன்: (469)

அகவல்

470. திருமிக விளங்கிய தூரியோ தனற்குக்
குருகுலக் கிழவன் கொற்றவன் கூறு
மரிதிறன் மொய்ம்பி னெரிகொளப் புடைக்கு
மிருவகைப் படையிற் பதினொரக் குரோணி
5. யேழுடன் மிடைந்த விப்படை மடியக்
கேழ்கிளர் சிலையைக் கீற்றென வளைத்து
நாழிகை முப்பதி னான்கொல் லுவனே
யந்தணன் றுரோணா சாரிய னாகிய
வெந்தொழின் மறையோன் வேதியர் தலைவன்
10. றோன்றுங் கூற்றெனச் சுடுகணை யேவி
மூன்று நாளையின் முடித்திடு மவனே
யரசநின் றோழ னங்க ராச

468. அம்பரம் - வானம்; மேல்.

470. புடைக்கும் - தாக்கும். கேழ்கிளர் - ஒப்பற்று விளங்கும். கீற்று - மின் கீற்று. கருதலர் -
பகைவர். புவனி - உலகம். சுவேதம் - வெண்குதிரை.

- னிரவிதன் புத்திர னில்லையென் னாதவ
 னிந்திரன் கையி லிகல்வேல் பெற்றவ
15. னங்கவில் லதனை யழகுடன் வளைத்தங்
 கைந்து நாளி லடுவனிப் படையே
 யாங்கது வன்றியும்
 பிறையுட னரவை முடிமிசை வைத்த
 கறைமிடற் றண்ணல் கருதல ரொடுங்குறப்
20. புவனியிற் றுரோணன் புத்திர னாகிய
 வந்தணர் கோமா னசுவத் தாமா
 நாழிகை யொன்றின் னளிகடற் சேனையை
 யூழியி லெரியென யுயிர்கவர்ந் திடுமே
 யீங்கிது நிற்க வாங்கு நின்ற
25. நீல மேனி¹ நெடுமுகில் வண்ணன்
²சகாய னசைவி றனஞ்சயன் விசயன்
 சவேத வாகனன் சொற்றிறம் பாத
 தருமன் றம்பி தழலெழும் வில்லன்
 பொருகள மதனிற் புறகிடா வீரன்
30. செஞ்சடை யுடைய ³நஞ்சடை கடவு
 டன்றிருச் சடையிற் றனுவொன் றதனால்
 வெம்புறப் புடைப்ப வேயுறு தோளி
 வில்லது தன்னை விரைவினிற் கையிற்
 காமுற வாங்கக் கண்ணுத றன்னுடன்
35. போர்செய் யாயுதம் புண்ணியன் காணாத்
 தாழ்சடை யோனைத் தடக்கைப் பற்றிக்
 காலது வளைத்துக் கருத்துடன் மல்லிற்
 றீங்குவிட் டகலச் செருச்செயு மாண்மையன்
 கொடிமே னின்ற குரக்குடை யுரவோ
40. னொடிவரை யதனி லடுவனிப் படையே.
 அதுவன்றியும்,

(470)

நேரிசை வெண்பா

471. பூருவர்கள் சொல்லும் படியிவைகாண் போர்வேந்தே
மாறுபடும் பூபார மாற்றுகைக்குச் - சீறித்
திருமாலுங் கார்விசயன் நேரேறி நின்றால்
வருமாறு தானறியேன் மற்று.

என்றிவ்வகை தன் சீரிய அறிவை உருவ நோக்கி உள்ள
படி சொல்லிப் பின்னும் திருமால் புவிப்பொறை தீர்க்கை
பொருட்டாகப் பேருருக் கரந்து வெற்றி விசயன் தேர்மிசை
நின்றான்: மற்றவன் பெருமையை யாவர்க்கும் தெரியாது என்று
வீடுமன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான் சகுனி: (471)

472. மந்திரத்தின் வாய்மையான் மாதவங்கள் செய்துமையான்
பந்த முடையான் பதமலர்கள் - சிந்திக்குஞ்
சேவகனார் பாண்டவர்கள் செய்த தவமொழிய
யாவதவர் செய்தா ரியம்பு.

இவ்வகை துரோணன் கிருபன் கண்ணன் அசுவத்தாமன்
இவர்கள் ஆற்றலிலும் அருச்சுனன் ஆற்றல் மிகவும் கேட்டுச்
சகுனி அளவில்லாததோர் பொறாமை தோன்றிச் சொல்லு
வான்: மறைமொழிகளாலும், வேள்விகளாலும் பெரியராய்க்
காட்டாளராய்த் திரிந்ததன்றி இப்பொழுது எல்லா உயிர்
களுக்கும் அழிக்கக் காரணராய்த் தம் எல்லாப் படைகளும்
படக்கொடுத்து மீண்டும் காட்டாளராவர்; அதுவன்றி நம்
பெரும்படையை வெல்லக் கூடுமோ வென்று சகுனி சொல்லக்
கேட்டு வீடுமனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன்:
(472)

473. எங்கள் குலமுதலே யென்னுடைய மூதாதா
யிங்குநீ நிற்க விகலமருட் - சங்கந்
தரித்தான் வருமெனினுந் தாங்குமே யுன்றன்
கரத்தா லெடுக்குங் கணை.

இவ்வகை கண்ணன் காலசக்கரம் எங்கள் மேல்வரினும்
நின் வில் நிழற்கீழ் வாழ்வோமுக்குத் தோல்வியுண்டோ என்று
வீடுமனை வணங்கிப் பெரும்படையைச் செலுத்துக என்று,

471. பூருவர் - முன்னையோர். பூபாரம் - நிலச்சமை.

472. உமையான் பந்தமுடையான் - உமையொரு பாகன்; சிவன். 'தவம் செய்ததன்றி அவம் செய்தாரிலர்' என்பதாம்.

பா.வே: 1. பங்கள் துணைப்பொற் பதமலர்கள்.

படை நடுவில் நின்ற துரோணன் கிருபன் கண்ணன் அசுவத்தாமன் பூரி பூரிச்சிரவா ஆகியவர்களும், பாகுலிக சோமதத்தர் தொடக்கத்தாரும் உள்ளிட்ட பன்னூறாயிரம் அரசர்களொடும் துச்சாதனன் உள்ளிட்ட தொண்ணூற்றொன்பதின்மர் தம்பிமாரோடும் பிற நாட்டு வேந்தரும் புடைசூழத் தனி வெண்கவரி புடை இரட்ட வெண்குடை மேனிழற்றத் தடவரை முகட்டிற் பாம்பு போல எழிலுடன் நின்றான் துரியோதனன் என்றவாறு. இவ்வகை நின்ற படைமுன்னே அளவிறந்த யானைப் படையோடும், அறுபதினாயிரம் தேர்க் குழாத்தோடும் வெள்ளிக் கவசமும் வெள்ளி வெண்குடையும் விட்டுவிளங்கத் தடங்கடல் நடுவுள் நிலவு தோன்றி ஒளிகாட்ட வரும் பனைக் கொடி விசும்பணுவப் பிற வேந்தர்க்கு அரியெனப் பொலிந்து தோன்றினான் வீடுமன், அவ்விடத்து, (473)

474. கூர்முகத்து வாளமரர் கோமான் கொடிநகரிற்
போர்முகத்தி¹ கோபுரம் போன்றதே - பார்நிழற்றும்
பைம்பொற் குடையான் படைச்சேனை முன்னின்ற
செம்பொற் பனைக்கொடியான் றேர்.

இவ்வகை நின்ற வீடுமனையும் அவற்கருகாக இருபதினாயிரம் தேர்க்குழாஞ்சூழ நின்ற துரோணனையும், அவற்கருகாக நின்ற கிருபனையும், கிருதவன் மாவினையும் அவர்க்கருகாக நின்ற அசுவத்தாமனையும் அவற்கருகாகப் பதினாயிரந் தேர் புடைசூழ நின்ற மத்திர வேந்தன் சல்லியனையும், அவற்கருகாக நின்ற சகுனியையும், ஆங்கவற்கருகாக நின்ற துரியோதனன் தம்பிமார் தொண்ணூற்றொன்பதின்மரையும், பன்னூறாயிரந் தேர்புடைசூழ நின்ற துரியோதனனையும் உள்ளிட்ட உறவினர்களையும் அனைத்து அரசர்களையும் கண்டு மகிழ்ந்து எல்லையில்லாததோர் அருள் தோன்றி யாது செய்தான் அருச்சுனன். (474)

475. உற்றாரை யெல்லா முடன்கொன் றரசாளப்
பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வஞ் - ²சொற்றாழ்ந்து

474. அமரர் கோமான் நகர் - அமராவதி. பனைக் கொடியான் - வீடுமன்.
பா.வே. 2. சுற்றார்த்த.

475. வாள + தட + கை - ஒளியுடைய நீண்ட கை. வாளா - செயலற்று.

வாட்டடக்கை வின்னெகிழ வாளா விருந்திட்டான்
றேர்த்தட்டின் மீதே திகைத்து.

எ-து. பாட்டனாகிய வீடுமனையும், அந்தணனாகிய துரோணனையும் உடன்பிறந்தார்களையும் மற்றுமுள்ள உறவினர்களையும் காலாங்களையும் கண்டு, போர்க்களத்தில் இவ்வனைவோரையும் கொன்று தருமனுக்குச் சிறிதளவாகிய நாடு கொடுப்பதில் காட்டிற் போமது அறமென்று எல்லை யில்லாததோர் அருள் தோன்றிக் கவலையுளத்தனாய்த் தளர்ந்து வில் கைசோரத் தன் அணிநெடுந்தேர்மேல் ஆண்டொழின் மறந்திட்டிருந்தான் அருச்சுனன். அப்பொழுது கண்ணன் அவன் கருத்தறிந்து உடற்றோற்றத்தால் மயக்குற்றான் என்றும் அவனைக் கொண்டே மறைந்து நின்று புவிப் பாரந் தீர்க்க வேண்டுகையாலும் இவையிரண்டும் திருவுளத்தே கொண்டருளியாது செய்தான் கண்ணன்: (475)

476. பிறப்பு நிலைகே டிவையாவான் பாவ
மறத்தினொ டைம்பூத மாவா - னுற்றுகரிய
வானாவான் மண்ணாவான் மன்னுயிர்க ளித்தனையுந்
தானாதல் காட்டினான் றான்.

எ-து. பிறப்பேனும் யான், இறப்பேனும் யான், காத்தளிப்பேனும் யான், முடிவு காலத்து வந்து ஏழுகடல்களுங்கிளர்ந்து ஊழியாவேனும் யான், அவையுட்டிரியும் அனைத்து மீன் வகையாவேனும் யான், உலக ஊழித்தீயாய் அழிப்பேனும் யான், மண், விண், வீடு ஆகின்றேனும் யான், அனைத்தும் ஆகின்றேனும் ஒலியாகின்றேனும் யான், அறமாகின்றேனும் யான், வினையாகின்றேனும் யான், இரவாகின்றேனும் பகலாகின்றேனும் யான், மாலை மயக்கம் ஆகின்றேனும் யான், மண், விண், தீ, நீர், காற்று ஆகின்றேனும் யான் கண்டாய்; என்னையொழிந்துண்டாவன வென்றுமில்லை கண்டாய்; அனைத்துப் பொருளும் யானாகி நிற்கின்ற தன்மைதனைக்

476. கேடு - இறப்பு, ஐம்பூதம் - மண் விண் தீ நீர் காற்று.

பா.வே: 1. தானாவான்.

காண்பாயாக வென்றும், உனக்குச் சீரிய விழிதந்தேன் என்றும்
அருளிச் செய்து தன் சிறந்த பேருருவை வெளிப்படுத்திக்
காட்டுதலும், அதுகண்டருச்சுனனும் மிக வஞ்சிச் செய்வ
தொன்றறியாது யாது சொல்லி யாது செய்தான்: (476)

477. ஆயாவென் மைத்துனனே யாழித்தேர்ப் பாகாநான்
¹பேயா னுரைத்த பெரும்பிழைகண் - மாயா
பொருபடைக்கை மாலே பொறுத்தருள்வா யென்று
திருவடிக் கே வீழ்ந்தான் ரெளிந்து.

எ-து. எம் பெருமான் என்று அறியாமையினாற்
செய்தனவும் சொல்லியனவும் உளவாயிற் பொறுத்தருள
வேண்டுமென்று திருவடித் தாமரைமேற் பணிந்து கிடந்தானைத்
தடவரைத் தோள் பற்றியெடுத்து நிறுத்திச் சொல்லுவான்; கிருத
ஊழியின்கண் அசுரர் அழிவு காரணமாக நான் நாராயணனாய்த்
தோன்ற நீ நரனாய்த் தோன்றினை; அதன்பின் திரேதா
ஊழியின்கண் அரக்கர் அழிவு காரணமாக நான் இராமனாய்த்
தோன்ற நீ இலக்குவனாய்த் தோன்றினை; அதன் பின் துவாபர
ஊழியின்கண் மனிதர் அழிவு காரணமாக நான் கண்ணனாய்த்
தோன்ற நீ அருச்சுனனாய்த் தோன்றினை; அதுவும் உயிரழிவு
செய்து புவிப்பாரம் தீர்ப்பதன் பொருட்டாகத் தோன்றின உருவங்
கண்டாய்; ஆதலால் உனக்கிங்குப் புவிப்பாரம் தீர்ப்பது ஐய
மில்லை; மற்றிவர்களாற் பயனில்லை; இங்கு நிற்கின்ற வீரர்
களும் அனைத்து உயிர்களும் நொடிவரையில் என்கையில்
மாண்டொழியும்; புவிபுவின்கண் அறம் வினை என்கின்றவை
இரண்டு நிலைபெற்றகாகவும், யாவர்பாலும், வாய்மை என்கின்ற
மொழிக்கு ஒளி வேண்டும் என்றும் தருமனுடன் முன்னம் உரைத்த
மொழி மறுத்த துரியோதனன் தானையை உங்கள் ஆணை
அழிந்துபடாமல் நின்னைக்கொண்டு பழிதீர்த்துத் தரவேண்டியும்
இது நின்னாலே துணியப்பட்டது கண்டாய்;
நீ கொல்லாமல் ஒழிந்தாய் ஆயினும் யானிந்தப் படைத்

477. திருவடிக் கே - திருவடிக் கண்: உருபுமயக்கம். ஆயா - ஆயனே. தெருட்டி - தெளிவித்து.
பா.வே: 1. பேயேன்.

தொகுதியை அழித்து விடுகை தவிரேன் ஆதலின் உங்கள் ஆணை அழிந்து படாமல் யான் நிற்க வீண்ட நீ இந்த வீரர்களைக் கொல்வதற்குக் காரணமாய்த் துணிந்து நிற்பாயாக என்றும் யானும் நீயும் நரநாராயணர் அன்றோ என்றும், இவ்வகை தெருட்டியருளிச் செய்யக் கேட்டு மனந்தெளிந்து தக்க அறிவால் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் அருச்சுனன்: (477)

478. தாயாகித் தந்தையாய்த் தத்துவமாய் மெய்த்தவமாய்
மாயாநீ மண்ணுலகும் வானுலகுந் தானாகி
யெங்குமாய் நின்றானே யெங்களைமுன் கொண்டவரை
மங்குமா செய்யாய் மகிழ்ந்து.

இவ்வகை விண்ணப்பஞ் செய்து நின்ற அருச்சுனனைக் கைகவித்து மற்றிந்தப் போர்க்களத்தில் வந்தீண்டி நிறையப்பட்ட தானை வெள்ளத்தை மடித்து உங்கள் ஆணையை முற்று விப்பான் உன்னை உடன் கொண்டு நின்றேன்; மற்று யானிற் கின்றபொழுதே உங்கள் ஆணையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளீ ராகில் மற்றந்தப் பகைவரை யாவராலும் வெற்றி கொள்ள அரிது கண்டாய்; ஆதலால் ஈண்டன் போர்க்கு ஒருப்படுவாயாக என்று தக்கவாறுரைத்துச் சினத்தீ எழுப்பி ஒருப்படுத்திப் பின்னைத் தருமனைக் கண்டு போர்க்கு ஒருப்படுக என்றலும், கண்ணனை நோக்கித் தருமன் விண்ணப்பஞ் செய்வான்; வீடுமர் துரோணர் இசைவு வேண்டுமே என்று உரைத்திடுதலும், ஆங்கவர்களைக் கண்டு குறைவு பேசி வாருங்கள் என்று கண்ணன் விடுப்ப அவர்களுஞ் சென்று பகைவரிடத்து நின்ற வீடுமனைக் கண்டு வணங்கத் தருமனை நோக்கி வீடுமன் சொல்வான்: உனக்கும் உன் உடன் பிறந்தார்க்கும் நட்பு உடையேன் ஆகிலும் துரியோதனன் சோறு பலகாலும் உண்டமையால் அவனுக்கு அலக்கண் விளைந்தவிடத்துப்போர் முனையில் என் உயிரைத் துறப்பேனாக வீரர்நெறி விரும்பினேன்; எத்தனையும் நீயும் உன் உடன் பிறந்தார்களும் வாய்மை ஒழியாது அறவோராய் நெறிப்படி நின்றீர்; இதுவுமன்றித் தேவதேவன் கண்ணனை வலவனாகப் பெற்றுடையீருக்கு மற்றவனால் செய்யப்பட்ட ஒழுங்கின்மை அனைத்தும் கண்டும் நீங்கள் பொறுத்திருந்த புகழினால் நும்

478. முன் கொண்டவரை - போர்க்களத்தில் முன்னே நிற்கக் கொண்ட துரியோதனரை. மங்குமா - அழிந்து படுமாறு. அலக்கண் - அல்லல்.

வாய்மையும் அறத்தின் சிறப்பும் பகைவர்க்கு அழிவாங்க
கண்டாய்; அதனால் நாடு முற்றும் கண்ணன் உங்கட்கே
தருங்கண்டாய்; யான் உனக்குச் செய்யத்தக்கன என்
கொலோ? எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் தருமன்: (478)

479. வெலற்கரிய வாட்டானை நீ நிற்க வெம்மால்
வெலற்கரிய வாம்விளம்ப வேண்டு - மலர்க்கமலச்
செந்தாது 'மீன்கதுவத் தேனுகரு நன்னாடா
வெந்தாதை தாதா² வெமக்கு.

எ-து. எம்பெருமான் நீ இப்பெரும்படைக்குத் தலைவனாய்க்
காத்துநிற்க இப்பெரும்படை இமையவர்க்கும் வெலற்கரிது
ஆதலால் நின்னை நாங்கள் வெல்லும்வகை அருளிச் செய்வாயாக
என்று தருமன் சொல்லக் கேட்டு, வீடுமன் சொல்லுவான்;
பண்டென்னால் மறுக்கப்பட்டாள் அம்பை என்பாளோர் கன்னி
போய் வீடுமனுக்குப் பகையாவேன் என்று நெடுங்காலந் தவஞ்
செய்து துருபதன் மகளாய்த் தோன்றி ஆண் ஆணாள்; சிகண்டிப்
பேருடையான் ஆங்கவனை இற்றைக்குப் பத்தாம் நாள் போர்க்
களத்தில் கொண்டுவந்து என்முன்பு காட்டின் அப்பொழுது
அவனைக்கண்டு படைக்கலம் போட்டுக் கருவியின்றி நிற்பேன்;
நின்ற பொழுது அருச்சுனன் கையில் அடு கணைகளாற்றளர்ந்து
விழுந்து அவ்வுலகத்துக்குப் போவேன். அதுவுமன்றிப்
போர்பொருந் தேராட்களில் நானும் துரோணரும் அசுவத்தாமனும்
கண்ணனும் வியத்தகு திறங்காட்ட வல்லோமாகிலும் அருச்சுனன்
செய்யும் திறங்கள் எம்மாற் செய்ய வொண்ணாவென்று வீடுமன்
சொல்லக் கேட்டுத் தருமன் செவிபுதைத்து உன்னைக் கொன்று
வாழும் நாட்டினாற் பயனில்லை என்று மயங்க, அவனைநோக்கி
வீடுமன் பலவும் எடுத்துரைத்து அருச்சுனனாவான் கண்ணன்
கூறுடையன் ஆதலால் அவன் கையில் படுகை எமக்கு
வீடுபேறு கண்டாய். நீங்கள் அனைவரும் அதற்கு விலகாது

479. வாள் + தானை - வாட்டானை; வாட்டபடை. தாது - தேன். கதுவ - பற்ற. தேன் - வண்டு.
எம் தாதை தாதா - எம் தந்தைக்குத் தந்தையே. எமக்கு விளம்ப வேண்டும் என இயைக்க.
விரகு - சூழ்ச்சி அறிவு.

பா.வே. 1. மீன் கதுவித் 2. விரகு.

உடன்படும் என்று உடன்படுத்தித் தருமனுக்கு விடைகொடுப்ப
அவனும் போய்த் துரோணனைக் கண்டு வணங்கத் தருமனைக்
கண்டு துரோணன் சொல்லுவான்: திருதராட்டிரன் மக்களால்
விளைந்த மறநெறியோட முடியாநின்றது இந்த நாடு முற்றும்
உங்கட்கே யாவதற்கு ஐயமில்லை என்றுரைப்பக் கேட்டு யாது
சொன்னான் தருமன்: 255255(479)

480. தக்க சரத்தாலுஞ் சாபத்தா லுங்கொல்லு
மிக்க திறலுடைய வேதியனே - தொக்கபுக
ழெம்பெருமா னிற்கவே யின்றிப் பெரும்படையை
யும்பர்தமால் வெல்லொணுமோ வுற்று.

எ-து. எம்பெருமான் நின்றவிடத்து முக்கடவுளராலும்
வெல்லவொண்ணாது ஆதலால் தங்கள் சீரிய படைக்கலங்
களுக்குப் பின்னை வெல்லும் வலியுடையார் எங்களில் உண்டோ
என்றும், எங்களால் வெல்லற்காகாது என்றும் தருமன்
இன்சொலுடன் உரைப்பக் கேட்டு யாது சொன்னான் துரோணன்:
(480)

481. என்மக னென்மு னிறந்தா னெனுமாற்ற
மன்னவையுட் கேட்பிக்க வல்லையேற் - பின்னை
யடலுகவா வென்றிண்டோ ளம்புகவா வென்கை
யடலுகவா வென்ற னுயிர்.

எ-து. என்மகன் அசுவத்தாமன் என்னின் முன்னம் போர்க்
களத்துப்பட்டான் என்னும் சொல் அரசர்கள் முன்னர் தருமன் வந்து
சொல்லுமாகில் அப்பொழுதே யான் படைக்கலம் போட்டுவிட்டு
நிற்பேன் என்று பின்னும் யாது சொன்னான் துரோணன்: (481)

482. இற்றைக்கு மூவைந்தா நாளி லகலமருட்
கொற்றப்போர் மன்னவனே கூசாதே - வெற்றிகொளும்
பாஞ்சாலன் புத்திரன் கைப்படுவே னென்றுரைத்தான்
றான்சாயு மாறே தரித்து.

480. சரம் - அம்பு சாபம் - வில். உம்பர் தமால் - உம்பர் தம்மால், வானோராலும், வெல்லொணுமா
- வெல்ல ஒண்ணுமோ.

481. மாற்றம் - சொல். அடல்உகவா - போரை விரும்பா. பாஞ்சாலன் புத்திரன் - திட்டத்துய்மன்.
சாய்தல் - இறத்தல். தரித்து - ஏற்று.

என்றிவ்வகை இற்றைக்குப் பதினைந்தாம் நாளில் நீ அந்தச் சொல் சொன்னால் படைக்கலம் ஒழிந்து நிற்பேன்; அவ் விடத்தில் எனக்குப் பகைவனாகிய பாஞ்சாலன் மகன் திட்டத்துய்மன் கையிற்படுவேன் என்று சொல்லிப் பின்னும் விருப்புரை பலவும் விளம்பித் தருமனுக்கு விடைகொடுப்ப, அவனை விடைகொண்டு போந்து தங்கள் பெரும்படைபுக்கார் தருமனும் அருச்சுனனும் என்றவாறு. இப்பால் கண்ணன் கண்ணனிடையே மறைவாக எழுந்தருளி அருளிச் செய்வான்: வீடுமன் படைக்குத் தானைத் தலைவனாய் நிற்க உன்னாற் செய்யப்பட்ட வீரப்பாடுகள் எல்லாம் அவனாற் செய்யப் பட்டனவாம் என்று பின்னும் யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (482)

483. வன்றுகண் வீரரையாம் வாளமருட் காணலா
மென்றவன்றா னன்றுரைத்த வின்னாச் சொ - ¹லொன்றலுமே
வில்லாண்மை காட்டுவாள் ²வேத்தவையு ணன்றேநின்
வல்லாண்மை ³காட்டும் வழக்கு.

எ-து. நீ அருந்தேரரில் முன்றோன்றலாய் அரும் படைக்கலம் உடைய உன்னை அரைத்தேரரில் வைத்த வீடுமன் படைத்தலைமைக் கண் நின்று உன் நலங்களும் திறங்களும் காட்டினாய் ஆயினும் அதுவும் வீடுமனாற் செய்யப்பட்டதாங் கண்டாய்; ஆதலால் வீடுமன் படையின்பின் நீ படைத் தலைவனாய்ப் பெரும்படையையும் காத்து நின்னுடைய வீரச்செயல்களும் திறங்களும் தனிநின்று உன்காதல் தோழன் துரியோதனனுக்குக் காட்டுவதே முறையென எமக்குத் தோன்றிற்று என்றும் அது நிற்க, உன்னை வீடுமன் அரைத் தேரரில் வகுக்கப்பட்டது பிறநாட்டு வீரரெல்லாரும் அறநெறி அன்றென்றும், வீரத்திற்கு இழிவு என்றும் இகழா நின்றார் இது நீ சிறிதும் உணர்ந்தில்லை என்றும் இதுவுனக்குத் தக்கதன்று என்றும்

483. தறுகண் - பேராண்மை. வேத்தவை - வேந்தன் அவை. இவண் வீடுமனுக்கு உட்பட்ட போரவை. நின் வல்லாண்மை காட்டும் வழக்கு நன்றே என்று கண்ணனை மாறுபடச் சொன்னானாம்.

பா.வே: 1. லென்றலுமே. 2. வேந்தவையு ணன்றேநின்.

3. காட்டல் வழக்கு.

இவ்வகை யெல்லாம் சொல்லி மயக்கிப் பின்னும் மறைவான பலவும் அருளிச் செய்து ஆங்கவனைப் பாடிவீடே விடுத்துப்போக்கி மீண்டும்போந்து அருச்சுனைகைக் கண்டு கதிர்மணி நெடுந்தேர் ஏறிப் போர்க்கு ஒருப்படுவாயாக என்று தரும வீமநகுல சகாதேவரையும் உடன்கொண்டு விற்படையைக் கைகவித்து வச்சிரநாபம் என்னும் படைவகுப்புச் செய்து துரியோதனன் தானையைச் சென்று தாக்கினராகக் கருதுவது.

(483)

அணிவகுப்பு முற்றும்
உத்தியோக பருவம் முற்றுப் பெற்றது.

2. வீடும பருவம்

முதனாட் போர்

484. தேனோங்கு சோலைத் திருவேங் கடமென்றும்
வானோங்கு சோலை மலையென்றுந் - தானோங்கு
தென்னரங்க மென்றுந் திருவத்தி யூரென்றுஞ்
சொன்னவர்க்கு முண்டோ துயர்.

இவ்வகை முழுதுணர்வாளனாய் உள்ள சகாதேவன்
கடவுளை வாழ்த்திக் கண்ணனை வணங்கப் பாண்டவர்
அனைவரும் வணங்கிப் படைக்கலங்களைத் தொழுதெடுத்து
எல்லையில்லாததோர் இன்பமெய்தி ஆர்த்திட்டார்; அப்
பொழுது இரண்டு திறத்துப் பெரும்படையும் யாங்ஙனம்
போர்புரிந்தனவோ வெனில்: (1)

485. எண்டிசை 'மன்ன வெழில்வா ளிளங்கதிரோன்
²கொண்டல் பொழிலேழ் குலவரையோ - டண்டர்பதி
முட்டப் பரந்ததே வினனா ணொலிமுற்றும்
வட்டத் திகிரிசூழ் மண்.

இவ்வகை எட்டுத் திசையும் தலைபனிப்ப இருதிறத்துப்
போர்வீரரும் தம் சிறு நானெறிந்து போர்முழக்கஞ் செய்தார்.
அவ்விடத்திரண்டு படைக்கடலும் தம்மொடு தாக்கி ஏன்
றொருவர்மே லொருவருடன் றெழுந்தார். அப்பொழுது
கண்ணன் வடிக்கயிறு முட்கோலும் பிடித்து வெண்குதிரை
களைத் தூண்டிக் கடுவிசையாற் றேரோட்டா நின்றான். அவ்
வளவில் பெருஞ்சின மெய்திக் கூற்றிரண்டு குறித்தெழுந்தாற்

484. சோலை மலை - அழகர் கோவில். தென்னரங்கம் - திருவரங்கம். தென் - அழகு; திரு.
485. வாள் - ஒளி. இளங்கதிர். எழும் ஞாயிறு. பொழில் - நாடு. ஏழ் என்பதைக் கொண்டல்,
பொழில், வரை என்பவற்றோடும் கூட்டுக. திகிரி - கடல். வில் நாண் ஒலி - வின்னானொலி.
தலைப் பெய்தல் - எதிரிடுதல்.
பா.வே: 1. மன்னுமெழில். 2. கொண்ட.

போல அருச்சுனனும் வீடுமனும் தலைப்பெய்தார்; வீமனும் துரியோதனனும் தலைப்பெய்தார்; தருமனும் சல்லியனும் தலைப்பெய்தார்; திட்டத்துய்மனும் துரோணனும் தலைப்பெய்தார்; சகாதேவனும் சகுனியும் தலைப்பெய்தார்; அபிமன்னுவும் இலக்கணகுமாரனும் தலைப்பெய்தார்; விராடனும் பகதத்தனும் தலைப்பெய்தார்; நகுலனும் துச்சாதனனும் தலைப்பெய்தார்; சயத்திரதனும் சுவேதனும் தலைப்பெய்தார்;

குந்திபோசனும் அசுவத்தாமனும் தலைப்பெய்தார்; பாலகீசனும் திட்ட கேதுவும் தலைப்பெய்தார்; விகர்னனும் உத்தமோசாவும் தலைப்பெய்தார்; விகந்தரனும் விடசேனனும் தலைப்பெய்தார், சாத்தகியும் பூரிச்சிரவாவும் தலைப்பெய்தார்; துருபதனும் அலம்புதனும் தலைப்பெய்தார்; கைகயனும் கிருபனும் தலைப்பெய்தார்; உத்தரனும் கிருதவன்மாவும் தலைப்பெய்தார்; கடோற்கசனும் வச்சிர சேனனும் தலைப்பெய்தார்; காம்போசனும் சோமதத்தனும் தலைப்பெய்தார்; சிகண்டியும் திரிகர்த்தனும் தலைப்பெய்தார்; பாண்டியனும் கிருதவன்மாவும் தலைப்பெய்தார்; சத்திரதேவனும் மகத வேந்தனும் தலைப்பெய்தார்; அலாயுதனும் புண்டரீகனும் தலைப்பெய்தார்.

இவ்வகை மற்றொழிந்த அரசர்களோடு அரசர்களும், காலிங்கரோடு காலிங்கரும், குண்டலரோடு குண்டலரும், மாளுவரோடு மாளுவரும், குலிந்தரோடு குலிந்தரும், சுரசேனரோடு சுரசேனரும், சுரராட்டிதரோடு சுரராட்டிதரும், மேகலரோடு மேகலரும், மகதரோடு மகதரும், பத்திரரோடு பத்திரரும், மீனவரோடு மீனவரும், பறமகரோடு பறமகரும், அளகரோடு அளகரும், பஞ்சகரோடு பஞ்சகரும், காந்தர ரோடு காந்தாரரும், கெதகரோடு கெதகரும், கருடரோடு கருடரும், இளவன்னரோடு இளவன்னரும், குச்சரரோடு குச்சரரும், நாராயண கோபாலரோடு நாராயண கோபாலரும், மிலேச்சரோடு மிலேச்சரும், காந்தரரோடு காந்தாரரும், கவுசிகரோடு கவுசிகரும், விராடரோடு விராடரும், தசரத ரோடு தசரதரும் சேதிபரோடு சேதிபரும், மகாமாந்தரோடு மகாமாந்தரும், துருக்கரோடு துருக்கரும், கன்னடரோடு கன்னடரும், ஓட்டியரோடு ஓட்டியரும், மற்று ஒழிந்தாரோடு ஒழிந்தாரும் ஒன்றொருவரோடு ஒன்றொருவர் சென்று தாக்கி நெருக்கலுற்றனர்.

அப்பொழுது தேரும் தேரும் எதிர் திளைத்தன. மாவும் மாவும் மயக்குற்றன. களிறும் களிறும் கையறுத்தன. வாளும் வாளும் வயவுற்றன. வேலும் வேலும் வேய்ப்புற்றன. சிலையும் சிலையும் சிதைவுற்றன. மழைபொழிந்தன அம்புப்படலங்கள். மற்றுமுள்ள படைக்கலங்களால் இருவிசும்பும் பொறியெழுந்தன. இவ்வகை இருதிறத்துப் போர்வீரரும் எய்தும், எறிந்தும், ஆர்த்திடுதலினால் வானும் அம்புப் படலத்தான் மறைப்புண்டது. திரண்டெழுந்தது தூளிப்படலம். சிறுநாணொலி திசைகள் செவிடு படச் சிலம்பின. அப்பொழுது சத்திகளும் விட்டேறுகளும் தண்டு பிண்டி பாலகங்களும் பெருவச்சிரங்களும் தோமரங்களும் வேலும் வாளும் வில்லும் குந்தமும் பாராவளையமும் முசுண்டியும் சூலமும் கணிச்சியும் தொல்படையாவும் எதிரெதிர் திளைத்தன. விசும்பெரி பரந்தன. படைமுழுதும் போர்மலைந்தன. பொறிபறந்தது. அமரர் கூட்டங்களும் வியப்புற்றன. கதிரோனும் தூளிப்படலத்தால் மறைக்கப்பட்டான். ஆர்ப்பரவம் எழுந்தது. தாளமும் முரசும் பேரிகையும் மத்தளமும் சல்லிகையும் குடமுழாவும் குலுங்க ஆர்த்து எம்மருங்கும் பேரொலி முழங்கப் பெரும் போர் விளைந்திட்டது. தீக்குறி பல தோன்றின. இவ்வகை பெரு முழக்கத்துடன் போர் விளைந்திட்டது. அப்பொழுது: (2)

486. கங்கை¹ பெறுமகனைக் காமி னெனப்படைமுன்
வெங்கண் விடநாக மேந்தினான் - பொங்கொளித்தேர்
மாமானைத் தம்பியரை யுள்ளிட்ட மத்திரத்தார்
கோமானைச் சொன்னான் குறித்து.

எ-து. அருச்சுனனொடும் பொருகின்ற வீடுமனுக்குத் துணை செய்யென்று துச்சாதனனையும் துன்முகனையும் சித்திராங்களையும் சித்திரசேனனையும் உள்ளிட்டார் நாற்பத் தொன்பதின்மர் தம்பிமாரையும் சல்லியனையும் சகுனியையும் அதற்குத் தக்க எத்தனையோர் ஆயிரம் யானை குதிரை காலாட்களோடும் போக விடுத்தான் தூரியோதனன். அதுகண்டு தருமன் யாது செய்தான்: (3)

486. மத்திரத்தார் கோமான் - சல்லியன். மாமன் - சகுனி. கங்கைபெறுமகன் - வீடுமன்.
பா.வே: 1. பெருமகனைக் காரார் கடற்படைமுன்.

487. அங்கோ ரிளங்குமர ரைவரையு மாதொலிநீர்க்
கங்கை மகனோடுங் காசினிப்போர் - பொங்கித்
தொடுத்தான் மணிநெடுந்தேர் சூழ்காமி னென்று
விடுத்தான் முரசுயர்த்த வேந்து.

எ-து. வீடுமனுக்குத் துணைபுகுந்தமை கண்டு, தருமனும்
அருச்சுனனுக்குத் துணையாகத் திட்டத் துய்மனையும்,
சாத்தகியையும், பூதிகந்தனையும், அபிமன்னுவையும், வீமனை
யும் எத்தனையோராயிரம் ஆனை தேர் குதிரை காலாட்களையும்
அனுப்ப வந்து அருச்சுனனுக்கு முன்புகுந்து வீடுமன்மேற்
சீறியெழுந்து யாது செய்தான் வீமன்: (4)

488. நினைப்பரிய கூர்வாளி நீள்வரைத்தோள் வேந்தன்
பனைக்கொடிமேற் பன்னிரண்டு பாய்ச்சி - நுனைப்பகழி
யொன்பதுகொண் டாங்கவன்ற னொண்கவசத் திற்புகுத்தி
முன்பதிர வெய்தான் முனிந்து.

இவ்வகை அவன் பனைக் கொடிமேற் பன்னிரண்டும்
கவசத்தின்மேல் ஒன்பதும் கணைபாய்ச்சி நான்கு அம்பால்
காய்ந்தாரைக் கலக்குறுத்தித் தேருஞ்சிலையும் அழித்து அரிமா
முழக்கம் செய்தான் காற்றின் செல்வன் வீமன் என்றவாறு,
அப்பொழுது அபிமன்னு யாது செய்தான்: (5)

489. பேரொலிநீர்க் கங்கை பெறுஞ்சிறுவன் றேர்பூண்ட
போரொலிமா நான்கினையும் பொன்றுவித்தான் - கூரிய
வேல்வண்ணன் போர்முகத்து வெவ்வாளி நான்கினான்
மால்வண்ணன் றங்கை மகன்.

இவ்வகை வீடுமன் தேர்பூண்ட புரவி நான்கினையும்
அயில்வாய் அம்பினால் உயிர் வவ்வினான் அபிமன்னு
என்றவாறு, ஒருபால்: (6)

487. ஆடுதல் - அசைதல். சூழ்காமின் - சூழ்ந்து காக்க. முரசுயர்த்தான் - தருமன்.

488. நுனைப்பகழி - கூரிய நுனையுடைய அம்பு. அதிர - அதிர்ச்சியுடைய.

489. பொன்றுவித்தான் - கொன்றான். வாளி - அம்பு. மால் வண்ணன் தங்கை - கண்ணன்
தங்கை; சுபத்திரை. அவள் மகன் அபிமன்னு.

490. மத்திரத்தார் கோமானு மச்சத்தார் கோன்மதலை
யுத்திரனுந் தம்மி லுடன்றெழுந்தா - ரத்திரங்க
ளொன்றொருவர் 2விட்டாலவ் வொன்றொருவர் மேனியின் மேற்
சென்றுருவும் வண்ணஞ் செயிர்த்து.

எ-து. மத்திரத்தார் கோமான் சல்லியனுக்கும் மச்சர்கோன்
உத்தரனுக்கும் பெரும்பேர் விளைந்திட்டது. அப்பொழுது
மந்திரவேந்தன் படைமுழுதும் உத்தரனால் கொல்லப்பட,
சல்லியனையும் வில்லறுத்து மற்றவன் தேர்ப்புரவி நான்கினையும்
வலவனையும் உயிரகற்றித் தூரியோதனன் படை முழுதும் துரத்திக்
கொண்டு திரிகின்றான் விராடவேந்தன் மகனாகக் கருதுவது.
அப்பொழுது மிக நாணி யாது செய்தான் சல்லியன். (7)

491. மெய்கொண் டெழுந்த வெகுளிக் கடுங்கூற்றைக்
கைகொண்டு சென்றவனைக் காயென்று - மெய்கொண்டு
விட்டானோர் வெள்வேல் விராடன் குலமதலை
பட்டானவ் வெள்வேல் பட.

எ-து. முன்னம் அழிந்து போன சல்லியன் பின்னும்
ஒருகால் வந்து தாக்கி ஒரு சிறந்த வேலை உத்தரன்மேல் விட,
அதுவும் உத்தரன் மார்பகலம் பிளக்க நிலத்தின்மேல் விழுந்தான்
உத்தரனாகக் கருதுவது. அதுகண்டு பாண்டவர் படை இரிந்
தோடிற்று அவ்வளவில் அது கண்டு அவன் மூத்தோனாயினான்
சுவேதன் தன் உடன் பிறந்தானைக் கொன்று வீழ்த்த சல்லியன்
மேற்றிசை நடுங்கத் தேர்கடாவிச் சென்று யாது செய்தான்
சுவேதன்: (8)

492. செம்பொனெடுந் தேரிற் சிவேதன் செருக்களத்துத்
தம்பி யவியத் தரியாதே - தம்பியைத்தான்

490. உடன்று - மாறுகொண்டு. அத்திரம் - அம்பு. செயிர்த்து - சினந்து.

491. விராடன் - மச்ச நாட்டு வேந்தன். அவன் குலமதலை உத்தரன். பட்டான் - இறந்தான்.

492. தம்பி - உத்தரன். அவிய - அழிய. தரியாது - தாங்காது. நாட்செய்தான் - கொல்லுதற்குப்
பொழுது குறித்தான். கூற்றுவனைக் காலினால் வென்றான் - சிவபெருமான்.
மார்க்கண்டேயனுக்காகக் கூற்றம் உதைத்த கதை இவண் சுட்டப்பெற்றது.

பா.வே: 1. கவசந் திண்புறுத்தி.

2. விட்டாலு மொன்றொருவர்.

கொன்றான்மே 'னாட்செய்தான் கூற்றுவனைக் காலினால்
வென்றான்முன் னாட்²கொடுத்த வில்.

இவ்வகை சுவேதன் சென்று சல்லியனோடுந் தாக்கி
மற்றவனைக் காத்தவரை யெல்லாம் கொன்றுழக்கா நின்றான்;
அது கண்டு துரியோதனனும் அஞ்சிச் செயசேனனையும்
செயத்திரதனையும் உள்ளிட்டார் அறுபதினாயிரந்
தேராட்களையும் விடுத்துச் சல்லியனுக்குத் துணையாமின்
என்ன அவர்களும் போய்ச் சல்லியனுக்கு முன்புகுந்து
சுவேதன்மேற் சென்றார். அது கண்டு யாது செய்தான் சுவேதன்:
(9)

493. அறுவர் சிலையுனையு மாறிருகூ றாக்கிச்
சிறுபொழுதிற் சின்னங்கள் செய்தாங் - குறுபொழுதிற்
போர்வீரர் மாளப் பொருகணையாற் பொன்றுவித்தான்
றேர்வீரன் 'மச்சர்கோன் சேய்.

இவ்வகை மூடிக் கொண்ட தேரும் மாவும் மூரிவேழமும்
காலானும் நொடிவரையிற்பட மலைந்து, மற்றந்த மறமன்னரைத்
தேருஞ்சிலையும் அழித்து அறுபதினாயிரம் தேராட்களையுங்
கொன்று குவித்துச் சல்லியனையும் தேருஞ்சிலையும் அழித்துக்
காலானாக்கிப் புறகிடுவித்து முரசுமுழக்கி ஆர்த்திட்டான்
சுவேதன் என்றவாறு. ஒருபால்: (10)

494. கூரெயிற்று நாகக் கொடிகொண்ட கோமானைத்
தேரழித்த வீமன்மேற் சென்றுன்றிப் - பேரமரிற்
பல்படைநூ றாயிரவர் சூழ்ந்தார் பகட்டினமும்
வேல்படையுந் தேரும் விரைந்து.

எ-து. முன்னமொரு தேரழிந்து போன துரியோதனன்
வந்து வீமனுடனே தாக்கப் பன்னூறாயிரம் தேரும் பன்னூறாயிரம்
யானையும் பத்து நூறாயிரம் புரவியும் உடன் சூழ்ந்து கொண்டு
அம்புப் படலஞ் சிந்தி வளைத்து மூடி ஆர்த்திட்டான். அப்
பொழுது, (11)

493. சின்னம் - சிதைவு.

494. பகடு - யானை

பா.வே: 1. னாட் செய்து கூற்றுவனுக் காக்கினான்.
2. கெடுத்து.

495. மாவல்ல பாஞ்சாலன் மக்களுடன் மச்சத்தார்
காவலனுங் கார்வண்ணன் றம்பியரு - மேவலரு
மொய்த்து நுனைப்பகழி மூழ்கச்²செருவிளையா
மைத்துனனைத் தாக்கினார் வந்து.

எ-து. தருமனால் விடுக்கப்பட்ட திட்டத்துய்மனும்
சிகண்டியும் சாத்தகியும் உள்ளிட்ட தேராட்களும் வந்து வீமனைச்
சூழ்ந்து நின்றாரைத் தருக்கு வித்துப்போர் மலைந்தார்.
அப்பொழுது யாது செய்தான் வீமன்: (12)

496. போர்வயிரத் திண்டேரிற் போந்து பொருதக்கைக்
கூர்வயிரத் தண்டேந்திக் கொண்டெழுந்து - தேரி
னுகம்பிளந்து தேர்பூண்ட நுண்பரிமாச் சாய
முகம்பிளந்தான் வீமன் முனிந்து.

எ-து. முன்னம் மூடிக்கொண்ட பெரும்படையைக் கை
துரந்து துரியோதனனைத் தாக்கித் தேரும் சிலையும் அழித்து
மற்றவனைக் காத்தாரைக் கொன்றுழக்கி உருமேறெனத் திரிகின்ற
வீமனுக்கு ஆற்றாது நிலைகலங்கி அமர்மலை நெறிவிட்டு
வீடுமர் துரோணர் நின்றார் இடைக்கே புகவிழுந்தது படையாகக்
கருதுவது ஒருபரல், சல்லியனுக்குத் துணைபுகுந்த வீடுமனும்
சுவேதனும் தம்மில் உடன்று தாக்கி யாது செய்தாரோ வெனில்: (13)

497. பன்னொன்று கூறாகப் பத்து³வடிக்கணையால்
வென்னின்ற தோளாளை வில்லறுத்தான் - மன்னர்
வெருவத்தேர்⁴புற்கொடியும் வெண்டுகிலும் வீழ்த்தா
னிருபத்தே மும்பினா லெய்து.

495. கார் வண்ணன் தம்பி - சாத்தகி.

496. நுகம் - நுகக்கோல். முகம் - பரியின்முகம்; படை முகமுமாம்.

497. வடிக்கணை - கூர்ங்கணை. வென் - வெற்றி. புற்கொடி - பனைக்கொடி. பனை,
புல்லினத்தைச் சார்ந்தது ஆதலால் புற்கொடி என்றார்.

பா.வே: 1. மச்சத்தார் சேய். 2. சிலைவளையா.

3. வடிகணை, 4. வெல்கொடியும்.

எ-து. வீடுமனைத் தேருஞ் சிலையும் கொடியும் அறுத்து
மற்றவனைக் காத்தாரையெல்லாம் கொன்று வீழ்த்து உருமே
றென்னத் திரிந்தார்த்துக் கொண்டான் சுவேதன். அப்பொழுது
யாவரும் செய்வதறியாது ஒரு திறஞ்செய்தான் சுவேதன் எனப்
பேசித் தேவர்களும் வியப்புற்றாராகக் கருதுவது. இவ்வகைப்
பட்டு மிகவும் நாணிப் பின்னும் யாது செய்தான் வீடுமன்: (14)

498. அற்ற சிலையானு மவ்வளவி லாங்கேயோர்
வெற்றிச் சிலையை வெகுண்டெடுத்தான் - மற்றதனை
யீரைந்து கூறாக வெய்தா னெழிற்பகழி
யோரைந்து நான்கு முடன்று.

எ-து. வீடுமன் விளிந்தெழுந் திரண்டாவது போர்மலைந்து
தேருஞ் சிலையும் அழிந்து ஏழம்பினால் எட்டுத்துண்டாக்கிக்
கொடியுமற்று நிலத்து வீழ்த் தேரோட்டியையும் தேர்ப்புரவி
நான்கினையும் வீழ்த்திப் புறகிட்டான் என்றவாறு. அப்பொழுது
வீடுமனுக்குத் துணை செய்வதாக விகன்னனையும் செய
சேனனையும் உள்ளிட்டார் முப்பத்தொன்பதின்மர் தம்பிமாரைத்
துரியோதனன் விடுப்ப மற்றவரும் வந்து சுவேதனை வளைத்து
மூடித்திளைத்துரப்பிக் கணைமழை பொழிந்து போர்மலையா
நின்றார். அப்பொழுது பெருவிரை வெய்திப் பின்னும் யாது
செய்தான் சுவேதன்: (15)

499. தேரிழந்து மாவிழந்து செம்பொற்² சிலையிழந்து
போரிழந்து நாணிப் புறகிட்டான் - மூரிப்
படுகணைகள் சிந்தப் படருநீர் நாடன்
சடுகணைக டீர்ப்பச் சளிந்து.

எ-து. துரியோதனனால் விடுக்கப்பட்ட தேராட்களும்
தம்பிமாரும் யானை குதிரை காலாள் வலியோரும் சென்று சேர
வீடுமன் சுவேதனோடே தாக்கிப் பெரும் போர் விளைத்த

498. கூறாக - துண்டாக.

499. படரும் - செல்லும். சடுகணை - வெய்ய கணை. தூர்ப்ப - நிரப்ப. சளிந்து - சினந்து.

பா.வே. 1. சிலையாள னவ்வளவி. 2. கொடியிழந்து.

விடத்துச் சுவேதன் தோற்று யானை குதிரை காலாள்களோடும் பார்மன்னர் களத்தவியத் தாங்கற்கரிய வீடுமனை மூன்றாவது தேரும் சிலையும் அழிக்க அழிப்புண்பட்டுப் படாத படையுடன் புறகிட்டு நிலையாற்றாது தளர்கின்றானைக் கண்டு துரியோதனன் பின்னையுஞ் சில தேராட்களை விடுப்ப மற்றவரும் வீடுமனுக்குத் துணைபுகுந்து சுவேதனோடும் வந்து தாக்கிப் பெருமுழக்கஞ் செய்து கொடிய போர் விளைத்திட்டார். அப்பொழுது, (16)

* * *

இவ்வகை வீடுமரும் துரோணருங் கண்டு நிற்கவே ஆங்கவர்களுடன் வந்த பெரும் படையைப் போர்மலைந்து, போகத் துரத்தித், தேர்வேந்தர் இருவர் சிலையினையும் அறுத்து, ஆங்கவரைக் கைவிட்டுத் துரியோதனன் முதலானவர் மேலே போயினான் வீமன் என்றவாறு, ஒருபால் யாது செய்தான் சுவேதன்:

500. அறுவர் சிலைதுணித்தாங் காரமருள் வீழ்த்திட்
டறுவ ருடறலைவே நாக்கி - யறுவ
ருதிரக் குருதியா றொண்கடல்போன் மண்ட
வதிரப்போர் செய்தா னவன்.

இவ்வகை பொருது குருதிப் புனல் பெருகிட நிணம் வீழ்ப் பிணம் மிதப்பப்போர்க்கள முழுதும் பரந்து நின்ற வீரர் கூட்டத்தினையும் யானை தேர் குதிரைகளையும் காலாட்களையும் நொடி வரையிற் படமலைந்து பெருந்தேராட்களில் படைத் தலைவனாகி நின்ற வீடுமனையுந் தேருஞ் சிலையும் கொடியும் அறுத்துப் பெரும் படையைக் கைதுரந்து உருமேறென்ன உடன்று அரிமா முழக்கமிட்டு எதிர்மலைவாரை இன்றிக் களமுழுதுந் தேர்கடாவித் திரியா நின்றான் மச்சர் கோன் சுவேதன். இவனைக் கண்டு ஆற்றாது பெரும்படை உடைந்து போகப் போகாது நாணிப் பெருங்காற்றுள் அகப்பட்ட பெருமரம் போல நிலையாற்றாது கலங்கி நின்று சுவேதனை மாளப் பொருமாறு கருதிக் கவலையோடு நின்றான் வீடுமன் என்றவாறு, இவ்வகையாவராலும் செயற்கரியதோர் திறத்தினால்

இவ்விடத்தில் ஒரு வெண்பா விடுபெற்றிருக்கலாம்.

500. உடறலை - உடல் + தலை. உதிரக் குருதி: ஒருபொருட் பன்மொழி. மண்ட - திரள்.

நான்குமுறை சுவேதனால் தோல்விகண்டு சினங்கன்றி நின்ற வீடுமனைக்கண்டு தேவர்களும் வியப்புற்றுத் தேவர்கோனை நோக்கிச் சொல்லுவார்; இவன் முன்னம் தேவனாய் வாழும் காலத்து வசுக்கள் எண்மர் இட்ட தீமொழியால் மண்ணகத்து விராடர்கோன் மகனாய்த் தோன்றிச் சுவேதன் என்று பெயர் பெற்றான், இவனும் இனி வானுலகெய்துகைக்கு நாளாயிற்று. இவனை இனிக் கொல்லும்வழி அருளிச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லத் தேவர்கோனும் அங்ஙனமே நினைத்திருக்க அக்காலத்துத் தானல்லாது போலத் தன்சீரிய ஆற்றலால் உருவிலியாகச் சென்று யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (17)

501. ஆடரவம் பூண்ட வரனார்தம் பாற்பெற்றுக்
கூடமருள் வெல்லுங் கொடுஞ்சிலையா - னோடேநீ
வல்லாண்மை செய்யில் வலிதொலையான் வஞ்சனையால்
வில்லாண்மையோடொழிய வெல்.

எ-து. சிவபெருமானால் வரப்பேறு பெற்று வில்லும் சீரிய படைக்கலங்களும் உடையவனை யாவராலும் வெல்ல வொண்ணாது ஆதலால் அவனை வில்லொழிய வேறு கருவிகளால் மலைந்து சொல்லுவீர்; இதுவே வழியென்று அருளிச் செய்யக் கேட்டுத் தேவர்கோன் உருவிலியாகச் சென்று போர்க்களத்தில் நின்ற வீடுமனுக்கு யாது சொன்னானோ வெனில்: (18)

502. வஞ்சனையாற் கொல்லிவனை¹வாள்வேந்தே மற்றிவன்கை
வெஞ்சிலையுண் டாக வெலப்படா - னஞ்²சுடர்கண்
மின்னுயிர்க்கும் வெவ்வேல் விராடன் குலமதலை
யின்³னுயிர்க்குங் கால மிது.

எ-து. சுவேதன் இனி ஒரு நாழிகை சிலைகொண்டு போர் புரியுமாகில் உங்கள் பெரும்படை முழுதுங் கொன்றுவிடுங்

501. வல்லாண்மை செய்யில் - வன்மையைக் காட்டினால். வில்லாண்மையோடொழிய - விற்போர் புரிதலை விடுக. இறைவன் அருளிய வில் அவனிடத்துளதாதலை முன்னுங் கூறினார். (492)

502. இன்னுயிர்க்கும் - இனிய உயிர்துறக்கும்.

பா.வே: 1. வாழ்வேந்தே. 2. சுடரின்.

3. னுயிர்க்குக்

கண்டாய். ஆதலால் இவனை வஞ்சத்தால் சிலை போடுவித்து வேறொரு கருவி பிடிக்கப் பண்ணிக் கொல்லுவீராமின் என்று அமரர்கோன் உருவிலியாய்ச் சொல்லக் கேட்டு யாது சொல்லி யாது செய்தான் வீடுமன்: (19)

503. அப்படியே செய்வேனென் றங்கே சிலைவைத்துச்
செப்பரிய மன்னன் 'நிறமழிக்க - வொப்பிலாக்
கங்கைமகன் வாள்கொண்டு கட்டாண்மை செய்தானே
பொங்கமரு ளாங்கே புகுந்து.

எ-து. தேவர்கள் சொன்னது கேட்டுச் சுவேதனோடும் பொருகின்ற வீடுமன் கதுமெனத் தன் சிலையினை வைத்து வாளும வேலும் தண்டும் பிண்டிபாலத் தொடக்கத்துப் படைக் கலங்களும் வழங்கா நிற்ப ஆங்கதற்குத் துளங்காது நின்ற சுவேதனை நோக்கி யாது சொன்னான் வீடுமன்: (20)

504. வெற்றிச் சிலையல்லா னின்னை விறற்படைகண்
மற்றும் பயிற்றி வளர்த்திலனோ - கொற்றப்
படைவேந்த னுன்றாதை பைந்தார் விராடன்
குடைவேந்தன் மச்சத்தார் கோ.

எ-து. நினை யுன்றாதை விராடர்கோன் விற்படை யொழிய வேறு படையொன்றும் கற்பித்திலனோ என்று வீடுமன் வினவக்கேட்டு யாது சொல்லி யாது செய்தான் சுவேதன்: (21)

505. வெஞ்சிலையே யன்று விராடன் பயிற்றியதென்
றஞ்சரிகை வாங்கி யதிர்த்துரப்பி - வெஞ்சமத்துப்
பல்லா யுதமும் பயின்றேன் பனைக்கொடியாய்
சொல்லாயென் றானே சுளித்து.

அன்றியும், (22)

504. அல்லால் - அல்லாமல். "மச்சத்தார் கோவிராடன் நினை மற்றும் பயிற்றி வளர்த்திலனோ."

505. சரிகை - வாள். உரப்பி - கூவி.
பா.வே: 4. நிறலழிப்ப.

506. கையாற் சிலையெறிந்து காலாளாய்த் தேரிழிந்து
மெய்யாற் செயி்த்து மிகநோக்கி - வையாப்போய்
வாள்வலக் கைக்கொண்டான் வந்தெதிர்ந்தான் மன்னவன்முன்
னாளுலக்கப் புக்கா னடந்து.

இவ்வகை தன் கடவுட் சிலையினைத் தேர்த்தட்டின்மேல்
எறிந்து வெவ்வுரைகள் பலபேசிப் பல படையும் பயின்றேன் என
வாளெடுத்துத் தேரினின்றிழியப் பாய்ந்து வருகின்ற சுவேதனைக்
கண்டு யாது செய்தான் வீடுமன்: (23)

507. மன்னர் நிலைகலங்க வாளேந்திச் சென்றானைச்
சின்னஞ் சிலபடுத்திச் சென்றெய்தித் - துன்னியதோர்
தோளுங் கடகுந் துணியச் 'சுரந்தொட்டான்
வாளொண்கைக் கங்கை மகன்.

அன்றியும், (24)

508. வானவர்கோன் சொற்படியே வாள்கொண் டெதிர்பொரு தான்
சேனை கலங்கத் திசைநடுங்கத் - தானவனாய்
வாளேந்தி வந்தான் வலக்கையற வெய்தானே
கோளேந்து மன்னன் கொதித்து.

எ-து. இவ்வகை வாள்கொண்ட வலக்கையினைக்
கூர்நுனைப் பகழி ஒன்றினாலே கூறு செய்த வீடுமனைக் கண்டு
இடக்கையில் வாள வாங்கி யாது செய்தான் சுவேதன்: (25)

509. சென்று நடுங்கியிடத் தெய்வப் படைதெரிந்து
நின்றவனை நோக்கி நெடுவரையிற் - சென்றவனைக்
கொல்லென் றுயிரினோக்கி விட்டான் கொடுஞ்சுடர்வா
ணில்லென்று சென்றதே நேர்ந்து.

இவ்வகை வெகுண்டெறிந்த வாள கண்டு யாது செய்தான்
வீடுமன்: (26)

506. வையாப்போய் - நிலத்தில் நடந்துபோய். நாள் உலக்க - நாள் அற்றுப்போக.

507. கடகு - கேடயம்; மெய்மறை. சுரம் - சரிசை.

508. தானவன் - அசுரன். அற - துண்டாக.

509. நெடுவரையில் சென்று - ஆழப்பதிந்து சென்று.

பா.வே: 1. சுரந்தொட்டான்.

510. சென்று திசைவணங்கத் தெய்வப் படைநினைந்து
துன்று நெடுஞ்சிலைநாண் டோளலைப்ப - நன்றுலகின்
மன்னுயிரைத் தான்படைத்தான் மந்திரத்தான் மற்றவன்ற
னின்னுயிரைப் போக்கினா னெய்து. (27)

511. திகைநடுங்கத் தெய்வப் படைதெரிந்து சென்றிங்
கிகலவனைக் கொல்லென் றுரைக்கும் - வகைத் தெரிந்து
சென்றுய்ப்பான் போலச் செழுஞ்சுடர்வே லொன்றினாற்
கொன்றடர்த்தா னப்பொழுதே கூர்ந்து.

இவ்வகையினால் பெருநெடுந் தேர்மேனின்றிழியப்
பாய்ந்து கூற்றே போல வாளுருவிக்கொண்டு வாரா நின்ற
சுவேதனைத் தன்னுடைய பிரமாத்திரத்தால் கொன்றான்
வீடுமன் என்றவாறு, இவ்வகை பட்டுச் சுவேதன் வீழ்தலும்
திருதராட்டிரன் தானை யென்னும் பெருவெள்ளம் ஆர்த்
தெழுந்தது. அழிந்திட்டது பாண்டவர் படை. அவ்விடத்து: ( )

512. மக்க ளிருவரையு மச்சர்கோன் றானிழந்த
துக்க மதுகண்டு சோர்வான்போன் - மிக்க
தடவரைமே² னின்ற தழற்கதிரோன் மன்னுங்
குடகடன்மேல் வீழ்ந்தான் கொதித்து.

இவ்வகை கதிரோன் மறையும் மலை சேரப் படை
யிரண்டுங் கை வாங்கித் தம் பாடிவீடு புக்காராகக் கருதுவது. (28)

513. பொங்கமர்செய் தாங்கமரர் போயினார் பொன்னுலகத்
தெங்கு மிருக்க விடம்பெறார் - தங்கள்
³கருத்தமர முற்றிக் கலிவானஞ் சேர்ந்தார்
விருத்தரச ரெல்லா மிடைந்து.

இது கூற்றுலகத்தில் சிறப்பு. (30)

முதனாட் போர் முற்றும்.

-
510. மன்னுயிரைப் படைத்தான் - நான்முகன்.
511. திகை - திசை. இகலவன் - எதிரிட்டோன்.
512. மக்கள் இருவர் - உத்தரன், சுவேதன். குடகடல் - மேல் கடல்.
513. அமரர் போயினார் - அமரராகப் போயினார். கலி - ஓலி. கருத்தமரம் - கருதிய போர்.
விருத்து - விருந்து.
பா.வே: 1. செறிந்து. 2. நின்று தழற் கதிரோன்றானுங். 3. கருத்தமரின்.

இரண்டாநாட் போர்

அன்று கழித்த மற்றை ஞான்று யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில்:

514. நீலமே காரின் முகிலே நெடுங்கடலின்
கோலமே யத்திகிரிக் கோமானே - மூலமென
'மாத்தா மரைமடுவின் மால்யானை யோலமிடக்
காத்தாய் கடைபோகக் கா.

என்றிவ்வகை கடவுளை வாழ்த்தி யாது செய்தார்
பார்வேந்தர்: (31)

515. குடகடலிற் பாய்ந்தொளித்த வெய்யோன் குணபா
லிடையிடையே செம்பொன்செய் தென்னப் - புடை விரவும்
பொன்னெடுந்தே ரேறினா னவ்வளவிற போர்மன்னர்
தந்நெடுந்தே ரேறினார் தாம்.

இவ்வகை கதிரோன் தோன்றுமளவில் யாது செய்
தருளினான் கண்ணன். (32)

516. பால்வளைக்கு மின்சொற் பவளவாய்ப் பாஞ்சாலி
கோல்வளைக்கு முன்பிறந்த கோமானை - மேவிக்
கதிர்ப்பட்ட வாட்டானைக் காவலர்க்குச் சேனா
பதிப்பட்டஞ் சேர்த்தினான் பார்த்து.

அன்றியும், (33)

517. பாண்டவர்கண் மைத்துனனைப் பாஞ்சாலர் கோமானை
யாண்டகையைச் சேனா பதியாக்கி - மூண்டெழுந்த
போர்வீர ராங்ஙன் பொருபடையுங் கொண்டணைந்தான்
கார்மேக வண்ணன் களத்து.

எ-து. திட்டத் துய்மனைப் படைத்தலைவனாக்கித் தருமன்
படையைக் காப்பவனாகக் கொண்டு போர்க்களம் புகுந்து அணி

514. மா + தாமரை + மடு = பெரிய தாமரைக் குளம். யானை - கசேந்திரன்.
516. பால் வளைக்கும் இன்சொல் - பாலையும் சுவை பயிலுமாறு வளைத்துக்கொள்ளும் இனிய
சொல். கோல்வளை - திரண்டவளையலை யுடையாள். முன் பிறந்தான் - திட்டத்துய்மன்.
517. ஆங்ஙன் - (ஆங்கண்) அங்கு. அணைந்தான் - சேர்ந்தான்.
பா.வே. 1. மாத்தா மடுவின் மதயானை.

வகுப்புச் செய்யா நின்றார். அப்பொழுது தங்கள் படைநிலை புகுந்து சஞ்சயனும் சோமகரும் சிகண்டியும் உத்தமோசரவும் உதார்மனும் சேதிகரனும் உள்ளிட்ட எத்தனையோராயிரம் பாஞ்சாலரோடும் பதினாயிரந் தேர்கொண்டு துருபத வேந்தன் தலையாகவும், தசரதரும் குந்திபோசனும் தூமகரும் சீனகரும் சோனகரும் உள்ளிட்டாரோடும் எண்பதினாயிரம் தேர்கொண்டு நகுலன் அதற்குக் கழுத்தாகவும், விராடனும் சதானிகனும் திட்டகேதுவும் சலந்திரனும் சேர சோழ பாண்டியர் தொடக்கத்தாரும் உள்ளிட்ட பல பதினாயிரம் அரசர்களோடும் எழுபதினாயிரம் தேரும் இருபதினாயிரம் மதகரியும் பன்னூறாயிரம் புரவியும் உடன்கொண்டு வீமன் வலப்பக்கமாகவும், அத்திரகரும் மதங்கரும் மாளுவரும் குச்சரரும் முடி மன்னரும் உள்ளிட்ட எத்தனையோராயிரம் அரசர்களோடு முட்பதினாயிரந் தேரும், பதினையாயிரம் யானையும் அறுபதினாயிரம் புரவியும் உடன்கொண்டு நூறாயிரந் தேராட்களுடன் சகாதேவன் இடப்பக்கமாகவும், கேகயரும் மாகதரும் மாமாந்தரும் தசார்ணரும் இலாடரும் உள்ளிட்ட எல்லா அரசர்களும் நூறாயிரந் தேராட்களுடன் கொண்டு தருமன் வயிறாகவும், சோமகரும் காம்போசவேந்தரும் கலிங்கரும் திரிகர்த்த அரசனும் சேதிபரும் செயவீரரும் உள்ளிட்ட அரசரும் நூறாயிரம் யானையும் எழுபதினாயிரம் புரவியும் இருபதினாயிரம் தேரும் இரண்டு நூறாயிரம் காலாட்களும் உடன்கொண்டு கடோற்கசன் வாலாகவும் அருச்சுனனும் அபிமன்னுவும் அஞ்சனவர்மாவும் மற்றுமுள்ள போர்வீரரும் அதற்குத் துண்டமாகவும் இவ்வகையானை தேர்குதிரை காலாளுடன் கலந்து நிறுத்திச் சங்கபடலம் கடல்முழங்க எம் மருங்குந் தானை யிரைந்தார்ப்ப அன்றில் என்னும் அணிவகுத்து நின்றார் கண்ணனும் திட்டத் துய்மனுமாகக் கருதுவது, இப்பால் துரியோதனன் பெரும்படையைச் சுறா என்னும் அணிவகுத்து நின்றான் வீடுமனாகக் கருதுவது, இவ்வகை நின்றவிடத்து இரண்டு படையும் ஆர்த்தெழுந்து தம்மொடு தாம் தலைப் பெய்து நிற்க யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில்:

(34)

518. குடகடன்மிக் கோடிக் குணகன்மேற் பாய்ந்தங்
கடல்கருதி யார்த்தெழுந்த தென்னப் - புடைகமழும்

வார்கடா யானையான் மன்னர்மேற் சென்றதே
பார்கொடா வேந்தன் படை.

இவ்வகை இரண்டு படையும் தலைப்பெய்து மிக்கெழுந்த
சினத்தீயுடன் ஒருவரோடு ஒருவர் தாக்கினர்; காலாலொடு
காலாள் தாக்கினர்; தேரொடு தேர் திளைத்தன; மாவொடு மா
மயக்குற்றன; வாலொடு வாள் வகை திரிந்தன; அப்பொழுது
தீக்குறி பல வெழுந்தன; காலொடு கால் துணிந்தன; தோலொடு
தோள் துணிந்தன; முடியொடு முடி புரண்டன; குடலொடு
நிணம் விழுந்தன; குடையொடு குடை சாய்ந்தன; பரியொடு பரி
புரண்டன; தேரொடு தேர் சிதைந்தன; குறைத் தலைகள்
கூத்தாடின; காகங்கள் கலந்தார்த்தன; ஓரிக்குரல் பெருகி
விட்டது; குருதிப் புனல் குமுழிவிட்டது; வீரமகள் பொலிந்து
தோன்றினள்; படைக்கலங்களால் திசை மறைந்தது; பெருங்
காற்றுச் சுழித்தடித்தது. ஆங்கு, (35)

519. மாரியது கூந்தல் மறித்தடிக்க மாமழையின்
றாரை தடுமாறிச் சாய்வதுபோற் - பாரி
னெதிரெதிரின் விண்புதைய வோடிற்றே யெங்கு
மதிரதின் வில்லுதைத்த வம்பு.
ஒருபால், (36)

520. வேதியரின் மிக்கானும் வீங்கொலிநீர்ப் பாஞ்சாலர்
காதலனு மேர்கண்ணி கட்டினார் - மீதிட்
டொலிபரவ மாக்களத்தி லோரிரண்டு தம்மிற்
புலிபோ லெதிர்மலைந்தார் போந்து. (37)

521. ஒண்சிலையு நான்மறையும் வல்லா னுடனெய்யத்
திண்சிலையுந் தேருஞ் சிதைப்புண்டான் - நிண்சிலையைக்
கால்வளைத்த மன்னவரைக் கைச்சிலையின் மோதுவித்த
கோல்வளைக்கு முன்பிறந்த கோ.

518. அடல் - போர். புடை - பக்கம். வார் - மிக்க.

519. மாரியது கூந்தல் - மேகமுகடு. மறித்து அடிக்க - சுழித்தடிக்க. தாரை - மழைத்துளி.
புதைய - மறைய.

520. வேதியரில் மிக்கான் - துரோணன். ஏர் கண்ணி - அழகிய போர்ப் பூ.

521. கோல்வளை - பாஞ்சாலி. கோ - திட்டத் துய்மன். சிலையைக் கால் வளைத்தல் -
நாணேற்றல். "திண் சிலையை...மோது வித்த"து. பாஞ்சாலியின் திருமணத்தில்
நிகழ்ந்தது.

இவ்வகை துரோணன் திட்டத் துய்மன் தேரும் சிலையும் அழிப்புண்டு தளர்ந்து போகலும், அதுகண்டு வீமன் இடைபுகுந்து துரோணனை எதிர்மலையக் கண்டு மற்று அவற்குத் துணையாகக் காலிங்க வேந்தனும் பல பதினாயிரம் யானையும் வந்து வீமனைச் சூழ்ந்துகொண்டு கணைமழை சொரிந்திட்டார். அது கண்டு வீமன் யாது செய்தான்: (38)

522. கன்றி யுடன்றெழுந்த காலிங்கன் மால்யானை
யொன்றுகொண் டொன்றி னுடன்புடையா - வென்றி
புரிந்தார் படையிரியப் போர்க்களத்தை முற்றுந்
திரிந்தான் வெறுங்கையே சென்று. (39)

523. மல்ல னெடும்பெண்ணை மாக்கொடியான் றானின்ற
வெல்லை யளவு மிரிந்ததே - தொல்லைமிக
வாலிங் கவன்செய்ய வஞ்சிப் புறகிட்ட
காலிங்கர் சேனைக் கடல்.

எ-து. முன்னம் பட்டுப் படாத காலிங்கர் சென்று வீடு மனிடைக்குச் சேருதலும் அதுகண்டு வீடுமன் தன்மேற் செல்லப் பின்னும் வெகுண்டு யாது செய்தான் வீமன்: (40)

524. விசையநெடுந் தேரான் வெகுண்டெறிந்த வெவ்வே
றிசைநடுங்கச் செல்வதனைக் கண்டு - நசையினாற்
சுந்தரத்தேர் வல்லானோர் தோமரத்தா லங்கதனை
யந்தரத்தே வீழ்த்தா னறுத்து. (41)

525. பனைக்கொடியின் மேலும் பரிக்குலத்தின் மேலும்
வெலற்கரிய வின்னாணின் மேலு - மலர்க்கரத்தாற்
பொன்மாரி யன்ன பொருகணைகள் சிந்தினான்
வின்மாரி யன்னான் வெகுண்டு.

522. கன்றி - கொதித்து. மால்யானை - பெரிய யானை. படை இரிய - படை தோற்றோட.

523. மல்லல் - வளம். தான் - வீமன். 'தொல்லை மிகவால் இங்கு அவன் செய்ய' - இங்கு அவன் தொல்லை மிகுதியாகச் செய்ய. புறகிட்ட - புறமுதுகிட்டோடிய.

524. விசையம் - வெற்றி. வெவ்வேறிசை நடுங்க - வெவ்வேல் திசை நடுங்க. நசை - ஆசை. சுந்தரம் - அழகு.

525. வின்மாரி - வில் மாரி.

- அப்போது வீடுமன் செய்தது: (42)
526. குணவாரி யன்னான் கொதித்தெழுந்து வெய்ய
கணைமாரி சிந்தினான் கார்போற் - கணைமாரி
யொன்பதுகொண் டெய்தா னுயர்தேர் பரியதனை
யொன்பதுகொண் டெய்தா னுடன்று. (43)
527. அழிப்புண்ட தேர்மிசைநின் றாடெழிற்றோள் வீம
னெழிற்றண்டு கொண்டியப் பாய்ந்து - வழித்தந்தை
வெற்றித்தே ரூர்வானை வீழ்ப் புடைத்தார்த்தான்
மற்றத்தேர் சிந்த மலைந்து.
ஒருபால், (44)
528. அரவக் கொடியான் மகனை யபிமன்
விரவிச் சிலையறுத்து வீழ்வித் - திரியச்
சரமாரி தூவித் தளர்வித்தான் வானில்
வருமாரி மேகம்போல் வந்து.
அதுகண்டு தூரியோதனனால் ஏவப்பட்டு நால்வகைப்
படையுமுடன் கொண்டு விகன்னனும் விருட்சேனனும்
அசுவத்தாமனும் சென்று இலக்கண குமரனைத்தாங்கி அவற்கு
முன் புகுந்து விரைந்து தேர்கடாவி அபிமன்னுவைச் சூழ்ந்து
கொண்டு கணைமழை பொழிய அபிமன்னு யாது செய்தானோ
வெனில்: (45)
529. சென்றேன்ற பார்வேந்தர் தேர்மேலு மாமேலுந்
தன்றேருந் தன்சரமுந் தாக்கின - னின்ற
விறற்களிரே யன்னான் விரைந்தவர்க ளெல்லாம்
பகற்கணமே மாளும் படி.
எ-து. திருதராட்டிரப் பெரும்படையெல்லாம் இற்றைப்
பொழுதெல்லையில் மாண்டது கொல் என்று வானோர் வியப்

526. குணவாரி - குணக்கடல்.

527. இழிய - இறங்க. வழித்தந்தை - பாட்டன். புடைத்து - தாக்கி.

528. அரவக் கொடியான்மகன் - தூரியோதனன் மகனாகிய இலக்கணகுமரன்.

529. ஏன்ற - போர் ஏற்ற. பகற்கணமே - அற்றைப் பகற்பொழுதே.

புறப் பல பதினாயிரங்களிறும் தேரும் பாய்மாவும் களத்தவியக்
கொன்று போர்க்களத்தில் பெருங் காற்றுத் திரிவதாம் எனத்
தேரோட்டா நின்ற அபிமன்னுவின் போர் காணும் அவாவினால்
அருச்சுனன்தேர் கதுமென வருதலும் அதுகண்டு துரியோதனன்
பெரும்படை யாது செய்ததோ வெனில்: (46)

530. கார்வரையைச் சூழ்ந்த பனிமேகங் காய்கதிரோன்
றேர்வரவு கண்டங்கு சிந்தினபோன் - மூரி
வரிசிலைக்கைப் பார்த்தன் மணிநெடுந்தேர் காணக்
குருசிலைக்கைக் கொண்டார் குழாம். (47)

531. காய்பரித்தேர் மன்னர் களிறு பிளிறிவரப்
போர்பரித்தே ராணைப் புறகிட்டார் - மீதிரையிற்
பாயுங் கடற்சென் றழுங்கப் பகலவன்போய்
மாயுங் கடற்சென்றான் மற்று. (48)

இரண்டாநாட் போர் முற்றும்

530. சிந்துதல் - அகன்றோடல். குருசிலை - வலிய வில்.

531. மன்னர் - துரியோதனன் பக்கத்தார். பரித்தேரான் - அருச்சுனன். மீ - மேல். அழுங்க -
மூழ்க. மாயும் - மறையும்.

மூன்றாநாட் போர்

கடவுள் வாழ்த்து

532. மாண்ட பொழுதுன் மலரடிகள் வந்தடியேன்
நீண்டும் படியுன் றிருவருளான் - மூண்டமரி
லொன்னா ருடைய வொளிவளைவாய் வைத்தூது
மன்னா தருவாய் வரம். (49)
533. காரிருளு மெய்யன்பாற் கைதவம்போற் கட்டியிப்
போர்புரிந்த மன்னர் புலர்ந்தார்ப்பத் - தேரின்மிசை
யேறினான் வெய்யோ னிளங்கதிகள் விட்டுத்தே
ரேறினார் மன்னரெல்லாந் தேர்ந்து.
அப்போது, (50)
534. பார்புறித்த மன்னர் படையிரண்டு மூன்றாநாட்
போர்புறித்து வந்து புகுந்தனவே - வீரர்
கணக்கிறந்த மால்யானைக் காவலர்க ளெல்லா
நிணக்குழம்பாய் வீழ்ந்த நிலத்து.

எ-து. மூன்றா நாள் இரண்டு படையும் பள்ளி யெழுந்து
போர்க்களம் புகுந்தபொழுது துரியோதனன் படையைக் கலுழ
அணியாக வகுத்து நின்றான் வீடுமன். அப்பொழுது இரண்டு
படையும் வந்து தம்மொடு தாம் தலைப்பெய்ய எழுந்தியம்பின
சங்க படலம். திரண்டெழுந்தது தேரொலி; கணைமழையால் திசை
மறைந்தது; வானதிர்ந்தது; தூளிப்படலம் இரண்டு தானைகளை
யும் மறைத்திட்டது; அவ்விடத்துத் துரோணனும் பல பதினாயிரம்
வீரரோடும் ஆர்த்தெழுந்து அருச்சுனனை வளைத்து முடிக்
கொண்டான். அப்பொழுது, (51)

532. ஒன்னார் உடைய. பகைவர் தோற்றோட. வளை - சங்கு. "அடிகள் அடியேன் தீண்டும்படி
மன்னா, வரம் தருவாய்"

533. கைதவம் - கரவு; வஞ்சம். மெய்யன் - வாய்மையாளன். "மெய்யன்பால் கரவுபோல் காரிருள்
இரிய" என்றியைக்க. கட்டு - செறிவு. புலர்ந்து - விடிந்து. "இளங்கதிகள் விட்டு
வெய்யோன் தேர் ஏறினான்" "மன்னரெல்லாந்தேர் ஏறினார்"

534. நிணம் - கொழுப்பு.

535. கோனுந்தன் றம்பியருங் கோளரியே நேந்தினான்
றானின்ற கைமேலே தாக்கினான் - வானஞ்ச
நீடு சிலைவளையா வெய்தா னெடும்பகழி
கூடும் படையைக் குறித்து.
ஒருபால், (52)
536. கரும்பகழி யொன்று கருத்தமைய வாங்கி
யிடும்பி குலமதலை யெய்தான் - கொடுத்தகையைக்
கோணாகந் தேர்மேற் கொடிகொண்ட கோமானைப்
பூணாகத் துள்ளமுந்தப் புகு. (53)
537. போர்வாளி மற்றவன்மேற் பாயப் புனைநெடுந்தே
ளூர்வானை வேலா லுயிர்வவ்விச் - சீர்மதுரைத்
தென்னற்கை மந்தாரை தானணிதற் காரணமாய்
மன்னர்க்கை வென்றான் மகன்.

எ-து. முன்னமொரு கணையால் மெய்ம்மறை பிளப்
புண்டு மயங்கி வீழ்ந்தான். அவன் தேர் வலவனையும் கொன்று
புரவி நான்கினையும் உயிர் வவ்வி, அத் துரியோதனனையும்
கைப்பிடியே பிடிக்கக் கருதுகின்ற கடோற்கசனைக் கண்டு
விரைவாற் நேரோட்டி வீடுமன் சென்றக் கடோற்கசனைத் துரந்து
துரியோதனனை யெடுத்துத் தன் தேர்மிசை யிட்டுக்கொண்டு
போந்து மிகவும் மயங்கா நின்றானை 'முயத்தி' என்பதொரு
மருந்து கொடுத்து அவனைத் தேற்றிப் போகவிடுத்துத் தானும்
மூண்டெழுந்த சினத்தீயால் பகைவர்மேல் தேர் கடாவிச் சென்று
யாது செய்தான் எனில்: (54)

538. பொங்கெழிற்றே ரான்மன்னர் போர்க்களத்தே முற்றிவிடச்
செங்களத்தை முற்றுந் திரிகின்றான் - வெங்களத்து

535. கை - பக்கம் பகுதி.
536. இடும்பி குலமதலை - கடோற்கசன்.
537. வவ்வி - கவர்ந்து. மதுரைத் தென்னன் - பாண்டியன். பாண்டியன் மகன் மந்தாரை
மலரணிய வானுலகஞ் சென்ற அசுரர், வானவர் ஆற்றலை அழித்து மலர்பறித்து
வெற்றியோடு மீண்டான் வீமன். இவ்வரலாற்றைப் புட்பயாத்திரைச் சருக்கத்திற் காண்க.
(வில்லி. ஆரணிய பருவம்) மகன் - கடோற்கசன்.
538. வேட்டம் - வேட்டை. செங்களத்தை - போர்க்களத்தில்: உருபுயக்கம்.

வேட்டங்கொள் வாய்களிற்றின் மீதுபோ யவ்வேந்தர்
கூட்டங்க ளத்தனையுங் கொன்று.

எ-து. வீடுமன் என்னும் ஊழித் தீயால் தருமன்படை
என்னும் பெருங்கடல் வற்றா நின்றது. அதுகண்டு கண்ணன்
அருச்சுனை வெறுத்து, இது நின்னால் தாங்கப்படாது என்று
முனிந்து தன் திருக்கையில் சக்கரம் வாங்குவானாக ஓங்குதலும்
அதுகண்டு அளவிலாததோர் அச்சம் எய்திக் கண்ணனைத்
தொழுது யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் அருச்சுனன்: (55)

539. எம்பெருமான் பேராழி யென்கொலோ வெங்கண்மே
லும்ப ருடன்றெழுந்த போதன்றோ - வெம்பெருமான்
றேரின்மே னிற்கவே யின்றென் சிலைதனக்குப்
போதுவரோ மன்னர் பொர.

எ-து. அரியேறு ஓர் எருமைமேல் வெகுண்டெழுந்தாற்
போல இவ்வரசர் வலிமையை மெய்யென்று நின்னுடைய சக்கரம்
வாங்குமது எம்பெருமானுக்குத் தக்கதன்று. இப்படி முனியு
மிடத்து உன்னுடைய திருவுள்ளக் கருத்திலே கறுத்த என்னுடைய
காண்டீவம் என்னும் ஊழிக் காற்றின் கடுவிசையான் மலைந்து
துரியோதனன் தானை என்னும் பெருங்காட்டின் பெருமலையென
நின்ற பாட்டனையும் நொடிவரையில் வீழ்த்துமாறு கண்
டருள்வாயாக என்று அருச்சுனன் வெகுண்டு சொல்லுமது கண்டு
கண்ணனும் களிப்புற்றுச் சக்கரம் வாங்க நினைந்த சினமொழிந்து
தேர்கடாவும் அளவில் வீடுமனும் தேரிழிந்து கவலை யெய்தி
யவனாய்க் கண்ணனை நினைந்து வணங்கிப் படைக்கலம்
இலனாய் நின்று பேரறிவால் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தானோ
வெனில்: (56)

540. நின்னாற்றன் னாளுலத்த னீட்பத்தில் வீடதுமற்
றென்னாற் பெறலாமோ வெம்பெருமா - னின்னாற்

539. என்கொலோ - எடுத்தது எதனாலோ? போதுவரோ - இரையாகக் காணுவரோ.

540. நாள் உலத்தல் - வாழ்நாள் முடிதல். நீட்பம் - நீளம்; எட்டாதது. கோவார் + ஆல்; கோவார்
- வானோர்.

கொலப்படுவ ரல்லரோ கோவாரா லென்று
சொலப்படுவ ரென்றான் ரொழுது.

எ-து. அடியேன்மேல் நின்னுடைய சக்கரப்படை வாங்கி
வீடாமல் வஞ்சித்தவாறு என்னாற் றாங்கப்படாது. நின்னாற்
கொலப்படுவேன் என்று மிகக் களித்திருந்தேன்; நின்னால்
முன்னங் கொல்லப்பட்டார் அன்றோ புத்தேளிர் உலகுபுக்கு
இனிதிருக்கின்றார் என்று சொல்லிப் பின்னும் யாது விண்ணப்பஞ்
செய்தான் வீடுமன்: (57)

541. பொன்னிறத்தோன் பொற்கண்ணன் கஞ்சன் பொருதிறல் சேர்
தென்னிலங்கை மன்னன் சிசுபாலன் - மின்னுபுக
ழாயிரந்தோள் வீரனுட னன்றுநீ கொன்றருளத்
தாமிருந்து செய்தார் தவம்.

எ-து. இரணியன், இரணியாக்கன், இராவணன், சும்ப
கன்னன், கஞ்சன், சிசுபாலன் வாணாகரன் இவ்வனைவரு
மன்றோ நல்வினைபுரிந்து நின்றுநின் ஆழிப்படையால்
பட்டுப்போய் வீடெய்தினார்: மற்றவரைப்போல் யானும் வீடெய்த
நின் ஆழிப்படை பட வேண்டும் என்று விரும்பினேன்
அஃதின்றெனக்குப் பேறில்லாமல் அருச்சுனனால் தடுக்கப்பட்ட
தன்றோ எனக் கழறிக் கதுமெனத் தன் தேர் மீதேறி வெகுண்டு
அருச்சுனன்மேல் தேர்கடாயினான் வீடுமன். அதுகண்டு யாது
செய்தான் அருச்சுனன்: (58)

542. சினமேவுங் கையான் றிருநெடுந்தேர்ப் பார்த்த
னினவேந்த ரீட்டங்க ளெல்லா - முனையிற்
கடும்படைஞ ராய்வந்த காவலர்க டம்மைக்
கொடும்படையாற் கொன்றான் கொதித்து.

எ-து. கண்ணன் முனிந்து தன் சக்கரம் வாங்கப் புக்கது
என்னை வலுவற்றவனாகக் கருதியன்றோ என்றும், இது
வீடுமனால் விளைந்த பெருந்திறத்தால் அன்றோ என்றும்,
இற்றைப் பகலில் என்னுடன் எதிர்மலைந்தானைத் தேருஞ்

541. பொன்னிறத்தோன் - இரணியன். பொன் - இரணியம். பொற்கண்ணன் - இரணியாக்கன்.
அக்கம் - கண். ஆயிரந்தோள் வீரன் - வாணாகரன்.

542. முனை - போர்க்களம். ஈட்டம் - கூட்டம்.

சிலையும் அழித்து மற்றந்தப் பெரும்படையையும் கூற்றாலகக் கேற்றி வருவேன் என்றும், வெகுண்டெழுந்து முடுகச் சென்று வீடுமன் என்னும் கொடுமுடி யழித்துக் கலுழன் என்னும் அணி பிளந்து புகுந்து துரியோதனன் பெரும்படையைக் கொல்லா நின்றான் அருச்சுனன் என்றவாறு: அதுகண்டு வீடுமனும் துரோணனும் அசுவத்தாமனும் உள்ளிட்ட பல பிறநாட்டு வேந்தரும் நாற்படையுடன் வந்து அருச்சுனனை வளைத்து முடிக்கொண்டனர். அப்பொழுது யாது செய்தான் அருச்சுனன்: (59)

543. தொடுத்த கொடுஞ்சிலைநாண் டோள்புரள வாங்கி
யெடுத்த திசையனைத்து மெய்ய - நொடிக்கணத்தில்
வில்லிழந்து தேரிழந்து வீரக் கொடியிழந்து
சொல்லிழந்து போனார் சுளித்து.

இவ்வகை எல்லா அரசர்களும் தேருஞ் சிலையும் அழிந்து புகுபட்டனர். அப்பொழுது பலருந் தாளற்றனர், தோளற்றனர், வில்லற்றனர், வாளற்றனர், குடலற்றனர், தலையற்றனர், கொடியற்றனர். குறைத்தலைகள் கூத்தாடின, வீரப்பெண்கள் மெல்லியர் எழுவரும் கைமிசையாடும் பந்து போன்றனர்; காகமும் நரியுங் கழறியிட்டன; கழுகும் பருந்தும் கலந்தார்த்தன; குருதிவெள்ளம் பெருகியிட்டதாங்கு. அவ்வளவில், (60)

544. பூதலத்து மன்னர் பொருதழிந்த போர்க்களத்து
மீதெழுந்த வெங்குருதி வெள்ளத்துச் - சோதி
புகச்சிவந்து காட்டிறே பொற்போது சாய
மிகச்சிவந்து காட்டிறே மேற்கு. (61)

545. மட்டவிழ்தார் மன்னர் மடிந்த வமர்க்களத்துப்
பட்டனவும் பார்த்தற்காய்ப் பேராழி - தொட்டருளிச்
செங்கண்மால் செய்தனவுந் தேர்வேந்தற் குற்றுரைத்தான்
வெங்கண்மா வல்லான் வெகுண்டு. (62)

மூன்றாநாட்போர் முற்றும்

543. கொடுஞ்சிலை - வளைந்தவில்.

544. பொற்போது - பொன்னிறப் பொழுது.

545. தேர்வேந்தன் - துரியோதனன்; திருதராட்டிரற்குமாம்'

**நாலாம்பநாட் போர்
கடவுள் வாழ்த்து**

546. எந்தையாய்த் தாயா யிறைவனா யெவ்வயிர்க்கு
முந்தி மடுவுதவு மூலமா - யந்தமிலாப்
பூதமாய் வேதமாய் நின்ற புராதனை
யோதவா நெஞ்சே யுணர்ந்து. (63)
547. வெங்கண் மதயானை வெவ்வேல் விறல்வீரர்
திங்க ளனையகுடைத் தேர்வேந்தர் - வெங்களத்தி
லூன்றினார் சேனை யிரண்டுந் தலைப்பெய்யத்
தோன்றினான் வெய்யோன் றொடர்ந்து. (64)
548. தானைத் தலைமை தலைப்பெய்யத் தானவர்கள்
யானைக் குழாத்திடைய னாயினான் - நேர்மொய்த்த
வீரத்தன் டேந்துவித்த வேந்தற் கிளங்கோமான்
முரித்தன் டேந்தி முனிந்து. (65)

இவ்வகை போர் வீரர் மேற்கொள்ளப் பெற்ற மதயானைகள்
மேற்சென்று தாக்கித் தேவர்கோன் வச்சிரப்படையால்
மலைகளைச் சிறுகறுத்தாற்போலத் தானும் தன் வயிரத்
தண்டினால் மோதி முருக்குகின்ற வீமனைக் கண்டு துரியோதன
னும் அவன் உடன் பிறந்தார்களும் வந்து தலைப்பெய்து
சுற்றுமுற்றும் சூழ்ந்து கொண்டார். அப்பொழுது யாது
செய்தான் வீமன்: ( )

549. போர்வல் லவன்வீமன் போராம் பொழுதின்கட்
டேர்வல்லான் மேற்கொண்டு சென்றணுகப் - போர் வல்லா
னேறினா நேற வெதிர்ந்தா ரினவேந்தர்
பாறினா ரெங்கும் பறந்து.

546. மடு - நீர் நிலை. மூலம் - ஆதிமூலம். கசேந்திரன் ஆதி மூலமே என அழைக்க வந்தோன்
என்ற வரலாற்றைக் குறிப்பது. 'எவ்வயிர்க்கும்.....மூலமாய்' என்பது. அந்தம் - முடிவு.

548. இடையன் - இடையே நிற்பவன். தண்டு - படை. தண்டு ஏந்துவித்த வேந்தன் - தருமன்.
மூரி - வலிமை.

549. பாறினார் - ஓடினார்.

எ-து. காலாளாய்க் களிற்றீட்டங்களை முறித்து மோதுகின்ற வீமனுக்குக் கடோற்கசன் தேர் கொடுவந்து கொடுப்பத் தேரின் மீதேறிக் கதுமெனச் சிலை வாங்கிக் கணைமழை சிந்திச் சங்கம் ஊதித் தெழித்து உரப்பிக் கூரம்பு நூறுகொண்டு உரத்தோடு துரியோதனன் மார்பில் பட்டுருவ எய்து ஆர்த்தான் வீமன் என்றவாறு. அதுகண்டு மிகவிரைவெய்தி வீமனை யாது செய்தான் துரியோதனன். (66)

550. மீளி வயமாமே லைநான்கும் வெந்துறுக
ணாளி நெடுங்கொடிமே லையிரண்டும் - வாளி
யொருமுப்ப தெய்தா னொளிக்கவசத் தின்மே
லிருமுப்ப தெய்தா னெடுத்து.

அப்போது யாது செய்தான் வீமன்: (67)

551. கொடுஞ்சிலையை நான்கினா லைந்துகூ ராக்கி
நெடுங்கொடியை யைந்தினா னீக்கிக் - கரும்பரியை
மூன்றினா லெய்தவன்றன் மொய்கவசத் திற்புகுத்தி
யூன்றினா னொண்பகழி யொன்று.

அப்பொழுது துரியோதனன் பட்டது: (68)

552. வைய முழுதானும் வாள்வேந்தர் கோன்மார்பிற்
செய்ய குருதி சிவந்தலைப்பச் - செய்யமலை
வார்த்தட்டு நாடும் வளநாடன் றான்மயங்கித்
தேர்த்தட்டில் வீழ்ந்தான் றிகைத்து.

இவ்வகை துரியோதனன் மார்பு பிளப்புண்டு மதிமயங்கித் தேர்த்தட்டில் வீழ்ந்தமை கண்டு அனைத்து வீரரும் இரிந்தோட, மற்றந்தப் பார்வேந்தன் உடன்பிறந்தார் தொண்ணூற்றொன் பதின்மருங் கண்டு மிகு சினமெய்தி விரைந்து சென்று வீமனை வளைத்து மூடித் திளைத்தார்த்துக் கணைமழை பொழியா நின்றார். அப்பொழுது யாது செய்தான் வீமன்: (69)

550. மீளி வயம் - பெருவலிமை. ஒருபொருட் பன்மொழி. ஆளி - அரிமா. வாளி - அம்பு.

552. செய்ய மலை - வளமான மலை. வார் - நீர். தட்டு - முற்றம். மலையிற் பொழிந்த நீர் மணமுன்றிலில் ஓடும் என்றது நாட்டின் வளமை.

553. மத்திரத்தார் வேந்தனையும் வாள்வேந்தன் மாமனையுஞ்
சித்திரத்தே ரோடுஞ் சிலையழித்து - மெய்த்திறத்த
நூற்றுவரு ளைவரையு நுண்கணையா னாட்செய்து
கூற்றுவுனுக் காக்கினான் கொன்று. (70)
554. ஒருபா லிடும்பிசே யோட்ட வொருபாற்
நிருமா நிருமருகன் செல்ல - வொருபா
லிடை மிடைந்த சோமகரும் வீமனுநன் றாட
வுடைந்தழிந்தார் மன்னரெல்லா முற்று.
அப்பொழுது யாது செய்தான் பகதத்தன்: (71)
555. அட்டிலங்கு வேல்வேந்த ரந்தரத்தி னின்றரசர்
கட்டிலங்கு பல்படையைக் கைகவியா - விட்டெழுந்த
மாக்களிற்றுந் தானு மருவரைப்போல் வந்தரசர்
கோக்களின்மேற் சென்றான் கொதித்து.
இப்படிப் பகதத்தன் செய்தது மன்றிச் சுப்பிரதீகம் என்னும்
அவன் யானையானது பாண்டவர் படையில் இருக்கும் யானை
முதலியவற்றைத் துவைத்து மடித்து அழிவு செய்வதைக் கண்டு
யாது செய்தான் சுடோற்கசன்: (72)
556. பல்களிற்றை வெல்களிற்றைப் பாவடியின் கீழ்ப்படுத்திக்
கொல்களிற்றைச் சுற்றுமுற்றுங் குத்துவித்தா - னல்ல
விடுமாய மவ்வில் விறலிடும்பி சூதன்
கொடுமாய வேழங் கொணர்ந்து.
அப்போது: (73)
557. கடலுடைந்த தாமென்னக் காய்பரித்தேர்த்த தானை
யுடலுடைத்தங் கோடுவா ரோட - வடலுடைந்த
வார்கடல்போற் றோன்றியதே வாட்டிகிரிக் கோமானும்
போர்கடற்கே சென்றான் புரிந்து.

554. திருமால் திருமருகன் - அபிமன்னு. நன்றாட - நன்றாகத் தாக்க.

555. கட்டு - அணிவகுப்பு.

556. பாவடி - பரவிய அடி. சூதன் - மகன். சுதன், சூதனாயது.

557. அடல் உடைந்த - கரையுடைந்த. திகிரிக்கோமான் - கதிரோன். போர்கடல் - மறையுங் கடல்.

இவ்வகை தூரியோதனன் தன் தம்பிமார் முதலானவர்களைப் பறிகொடுத்துக் கவலையுற்றுப் பாடிவீடு புகுந்து வருந்தியிருப்பதைக் கண்டு அந்தப்புர மடந்தையர் வந்து அவன் அடியில் வீழ்ந்து அரற்றியது யாங்ஙனமோ வெனில்: (74)

558. காவு மடலனைய காளையர்க ளெல்லீருந்
தேவர் தலைபனிப்பச் சென்றீர்கள் - யாவ
ரொழியப் புகுந்தீர்க ளையாவென் றுள்ள
மழியப் புகுந்தழுதா ராங்கு. (75)

நாலாம்நாட் போர் முற்றும்

558. மடல் - கண்ணிமை. காவு மடல் - கண்ணைக் காக்கும் இமை. “கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையிற் காத்தனர்” என இராமலக்குவர் காவல் திறம் குறித்தார் கம்பர். பால. 458. இனிக் காவு மடல் என்பது மழை உறைக்காமல் தலைக்கு மூடும் மடற்குடையுமாம். “உறைப்பழி யோலை போல மறைக்குவன்” என்பது புறப்பாட்டு. (290) பனிப்ப - நடுங்க.

**ஐந்தாநாட் போர்
கடவுள் வாழ்த்து**

559. மூலமென வோலமிடு முத்திப் பரம்பொருளின்
சீமருஞ் சேவடியைச் சிந்தியாய் - ஞாலத்து
நெஞ்சே நிலைதளர்ந்து நீதடுமா றாமல்வந்
தஞ்சே லெனுங்கா ணவன்.

இப்பால்,

(76)

560. அத்த மலையடைந்த வத்திசையினில்லாதே
மத்தக் கதிர்கண் மலர்பரப்பித் - தத்தஞ்
சலந்திரிவ வந்துறங்குந் தாழ்வரையினுச்சி
வலந்திரிவான் றோன்றினான் வந்து.

கதிர் எழுந்த பின்பு இரண்டு படையுஞ் சேர யாது
நிகழ்ந்ததோ வெனில்:

(77)

561. மால்களிறும் பாய்மாவு மன்னவர் மேற்கொண்டு
கோல்கெழுவும் வெஞ்சிலையுங் கூர்வாளும் - வேன்முழுதுந்
தங்களங்கைக் கொண்டார்க டார்வேந்த ரெல்லாரும்
வெங்களங்கைக் கொண்டார் வெடிந்து.

இவ்வகை படை இரண்டும் ஆர்த்து வந்து போர்க்களம்
புகுதக் 'கசேனும்' என்னும் அணி வகுத்து நின்றான் வீடுமன்.
அப்பொழுது பாண்டவர் படையை 'வச்சிரநாபம்' என்னும்
அணிவகுத்து நின்றான் திட்டத்துய்மன். அவ்வளவில்
அருச்சுனைக் கொண்டு விரை மணித்தோரை முடுக விட்டு
வீடுமன்பாற் சென்று கணைமழை சொரிந்து மூடிக்கொண்டு
போர் விளைவித்தான் கண்ணனாகக் கருதுவது. அப்பொழுது
யவனரையும் காலிங்கர் கூட்டத்தினையும் இக்கபானு குலத்து
அரசர்களையும் சல்லியன் சகுனி ஆகியவர்களையும்
சௌராட்டிரரையும் சயத்திரதனையும் மற்று முள்ளிட்ட

560. அத்தமலை - கதிரோன் மறையும் மேற்குமலை. மத்தம் - களிப்பு. சலந்திரிவ - நீர் வாழ்வன்.
தாழ்வரை - சாரல்.

561. கோல் கெழுவும் - அம்பு பாய்ச்சும். தங்கள் + அங்கை - தங்களங்கை. வெம் + களம் +
கைக் கொண்டார் - வெதும்பும் போர்க்களத்தைக் கைப்பற்றினார்.

எல்லா வீரர்களையும் நாற்படைகளோடும் துரியோதனன் விடுத்து வீடுமனைக் காத்து நிற்பீராமின் என மற்றவரும் போய் வீடுமனைக் காத்துத் துணை செய்யுமிடத்து யாது செய்தான் வீமன்: (78)

562. வெங்கலிங்கர் கூட்டமும் வேல்வேந்தர் தம்படையுஞ்
செங்கலங்க லாய்மிதப்பச் சீறினான் - கங்கை
வளை ¹வரைத்தண் சாரன் மண்கொணரு நன்னாட்
டிளவரசன் பாண்டவர்க ளேறு.

எ-து. பதினாயிரம் கலிங்கரையும் ஐயாயிரம் யவனரையும் மூவாயிரம் அரசுகுமரரையும் நொடியிற் படமலைந்து சல்லிய சகுனியரைக் கைதுரந்து சயத்திரதனைத் தேருஞ்சிலையும் அழித்துச் செல்லா நின்ற வீமனுக்கு நிலையாற்றாது உடைந் திட்டது பெரும்படை. அப்பொழுது: (79)

563. மாமானு மத்திரனு மானறேர்த் திரிகத்தர்
கோமானுங் கோவேந்தன் றம்பியரும் - ²போமாறில்
பார்த்தனைத்தாஞ் சூழ்ந்து பரிபவங்கள் ³பட்டுடைந்து
கோற்றொழிலுந் தாமறந்தார் கூர்ந்து.

இவ்வகை துரியோதனனால் விடுக்கப்பட்ட பெரும் படையுடைந்து பின்னும் யாங்ஙனம் கூடிற்றோவெனில்: (80)

564. ⁴தாங்கு புனற்கங்கைத் தார்வேந்த ரெண்மரையு
மீங்கு விடுத்தா னிகல்வேந்த - னோங்கு
விடநாகங் கொண்ட விறல்வேந்தன் விட்டான்
படநாகம் போலும் படை.

எ-து. துரியோதனனால் விடுக்கப்பட்ட துரோணனும் அசுவத்தாமனும் கிருதவர்மனும் களிற்றீட்டமும் வந்து தாக்க அதுகண்டு யாது செய்தான் தருமன்: (81)

562. செங்கலங்கல் - செவல் நிலத்துக் கலங்கல் நீர். வளை - வளைந்து, கழித்து. 'கங்கை மணி கொணரும்' என்றியைக்க.

563. போமாறில் - போகும் வழியில். பரிபவம் - இழிவு. கோற்றொழில் - அம்பு விடுதல். மாமான் - அசுவத்தாமன்.

பா.வே: 1. வரைதன் 2. போமமரில் 3. பட்டுடைந்தார்.

4. தாங்குதிற்ற காங்கேயன் சார்வேந்த ரெண்மர்களை, மீங்கு

565. கொற்ற முரசுயர்த்த கோவேந்த 'னெண்மருடன்
மற்று விடுத்தான் வழதியையு - முற்றுந்
திசையனைத்து மோடத் தெரிசரங்கள் சிந்தி
விசையனைப்போய்க் காமின் விரைந்து.

எ-து. நகுல சகாதேவரையும் சிகண்டியையும் திட்டத்
துய்மனையும் கடோற்கசனையும் அபிமன்னுவையும் அஞ்சன
வர்ப்பனையும் சித்திரசேனனையும் பாண்டிய மன்னனையும்
அருச்சுனனுக்குத் துணையாவீர் என்று விடுத்தான் தருமனாகக்
கருதுவது. இவ்வகை இரண்டு திறத்துப் படை மன்னரும்
தலைப்பெய்து பெரும்போர் விளைந்திட்டது ஆங்கு. ஒருபால்:
(82)

566. வில்வல்லான் றன்மகனும் வீமன் பெருமகனுஞ்
சொல்வல்ல வம்பு சொரிந்தார்கள் - சொல்வல்ல
நேரே கரியிரண்டு நேரே யுடன்றுதமிற்
போரே புரிவனவே போன்று.

எ-து. அசுவத் தாமனுக்கும் கடோற்கசனுக்கும் கடும்போர்
விளைந்திட்டது: அப்பொழுது இருபத்தோரம்பு கொண்டு
அசுவத்தாமன் எய்து ஆர்த்தலும் அதனை வானத் தெய்து
அறுத்து வீழ்த்து ஒரு வால்வாயம்பினால் மற்றவன் சிலையினை
அறுத்து வீழ்த்தான் கடோற்கசன் என்றவாறு. ஒருபால்: (83)

567. போர்வென்ற வீமன் பொலன்கவசத் துள்கிழிய
வீரைந்து வெங்கணைகொண் டெய்தார்த்தான் - கார் கண்ட
காந்தட் கடிமலர்க்கைக் காந்தாரி நாட்பயந்த
வேந்தர்க்கு முன்பிறந்த வேந்து.

எ-து. துரியோதனன் வீமனைக் கவசம் கிழிய வெய்து
ஆர்த்திடுதலும் அதுகண்டு சத்தியசாத்தகி வந்து என்று

565. தெரிசரம் - தேர்ந்தெடுத்த அம்பு.

566. சொல்வல்ல அம்பு - சொல்போல் செல்லவல்ல அம்பு. தமிழ் - தம்மில்.

567. பொலன் - பொன். கடி - மணம். வேந்தர் - நூற்றுவர். வேந்து - துரியோதனன்.

பா.வே: 1. ரெண்மருடன்

2. உடன் நம்பிற், போரே பொருவனவே.

கொண்டு துரியோதனன் மேல் இரண்டு வெங்கணையும், துச்சாதனன் மேற்பத்தும், சகுனிமேற் பதினைந்தும் இவ்வகை பகழி பாய்ச்சித் தேருஞ்சிலையும் அழித்து இலக்கணகுமரன் வந்தானை ஆறம்பினால் தேரழித்து ஐந்தம்பினால் வில்லறுத்து, யவனரையும் காலிங்கரையும் துணித்தடுக்கி மலர்வெண்பூளையைக் கடுவளி துரந்தாற் போலப் பெரும்படையைக் கலக்குறுத்திக் கொல்வா நின்றானைக் கண்டு மற்றவனுடன் வெகுண்டெழுந்து பூரிசிரவாவந்து என்று கொண்டு தலைப்பெய்தான். அப்பொழுது:
(84)

568. ஒருகுலத்துக் காளையரோ டொள்ளமர ரேத்தக்
குருகுலத்துக் கோளரிமாத் தன்னோ - டொருகுலத்துத்
தோன்றாளாய் நிற்கின்ற தோன்றற் கிளங்கோமா
னேன்றா னெரிசரங்க ளெய்து.

இவ்வகை இருவரும் பொருகின்ற பொழுது சாத்தகி வெஞ்சிலையை யொரு வாள்வாய் அம்புகொண்டு துணிய வீழ்த்தலும் வெற்றிச் சிலையொன்று கொண்டு பூரிச்சிர வாவைத் தேரழித்து இருவரும் காலாளாய் நின்று யாது செய்தாரோ வெனில்:
(85)

569. ஓடிய ஞாயி றுவாமதியோ டொத்தாற்போற்
கேடகங்க ளோரிரண்டுங் கேழ்கிர - வாடமரிற்
றாக்கினார் சாரிகைகள் சந்தித்தா ராயுதங்க
ளூக்கினார் தம்மி லுடன்று.

இவ்வகை இருவருந் தாக்கினார். அப்பொழுது இரண்டு படையும் வந்து ஈண்டி இருவரையுங் கைக்கொண்டு பெரும்போர் விளைந்திட்டது. அப்பொழுது ஒருவரை ஒருவர் சாயாது நாற்படைகளும் பார் மன்னரும் பட்டு வீழ்ந்து நிணக் குழம்பிற்றேர் தாழ்ந்து காகத் தொழுதி கலந்தார்த்தன. தங்களில் வெற்றியாகாமல் நின்றனராகக் கருதுவது. அவ் வளவில்:
(86)

570. ஒற்றைத் திகிரி யொளிமணித்தே ஞர்வானும்
 வெற்றிக் கடாற்றாணை வேல்வேந்தி - ரிற்றைக்
 கமையம்போ ரென்பான்போ லவ்வரையி னுச்சிக்
 கிமையவரை புக்கா னிசைந்து.

இவ்வகை கதிரோன் மறையும் மலைசேரக்கண்டு இரண்டு
 படையும் கைவாங்கித் தம் பாடிவீடு புக்காராகக் கருதுவது. (87)

ஐந்தாநாட் போர் முற்றும்

**ஆறாநாட்போர்
கடவுள் வாழ்த்து**

571. ஊன்கிடந்த விவ்வுடல்விட் டோடுவதன் முன்னமே
கான்கடந்த காலாற் கடல்கடந்து - வான்கடந்த
மாதவனே பாண்டவர்க்கா மண்வேண்டிச் சென்றிரந்த
தூதுவனே யென்றென்றே சொல்.

இப்பால்,

(88)

572. மாலைக் குழல்சரியம் மாதரர் தங்களுடன்
காலைக் கவியென்னுங் கள்ளுண்டு - வேலை
கதையத்தேர் வந்துபோர் காண்பானாய் வெய்யோ
னுதையத்தே வந்தா னுகந்து.

*எ-து. அன்று கழித்த மற்றை ஞான்று கதிரோன் எழக்கண்டு
இரண்டுபடையும் பள்ளியெழுந்து போர்க்களம் புகுந்து
தம்மொடு தாம் தலைப்பெய்தார். அப்பொழுது வீடுமனும்
திட்டத்துய்மனும் உடன்று தாக்கி உலகந் தலைபனிப்ப அமரர்
வியக்கப் பெரும்போர் விளைந்திட்டது. அப்பொழுது, (89)*

573. வெங்கண் மதயானை வீமன்மே லோடிற்றே
யங்கத் துரோண னணிநெடுந்தேர் - செங்கைக்
கொலையாருஞ் சிங்கக் கொடிப்படையான் றன்மேற்
சிலையார மாக்கினான் சென்று.

*எ-து. துரோணன் வீமனுடனே தாக்கிக் கடும்போர் நிகழா
நின்றது. அப்பொழுது, (90)*

574. தேருருவ வோடுஞ் சினப்புரவி நான்கினையு
மீரிரண்டு வெங்கணைகொண் டெய்தார்த்தா - னோரிரண்டு
சாரதிமே லெய்யத் தடுத்தவன் றன்னுடைய
தேரழிய வெய்தான் செயிர்ந்து.

572. காலைக்கவி - பள்ளி எழுச்சிப்பால். வேலை கதைய - கடல் ஒலிக்க

573. சிங்கக் கொடிப்படையான் - வீமன். ஆரமாக்கினான் - நிமிராது ஏவுதல்.

பா.வே: 1. ஒரு வதன்முன்னே, கானடைந்த காலாற் கடலடைந்து.

2. வந்து பொரு.

எ-து. துரோணனைக் காலாளாக்கித் தேரினின்றிழியப் பாய்ந்து, தண்டேந்திய கையனாய்க் கடற்படையைக் கொல்லா நின்ற வீமனுடனே யொருபாற் சல்லியனும் வந்து தாக்க அவனையும் தேருடனே யெடுத்தெறியும் அளவில் துரோணன் பின்னும் ஒருபால் மேற்சென்று வீமனைச் சூழ்ந்துகொள்ள இருகாலாவதும் அவனைத் தேரழித்துக் காலாளாக்கித் துரத்தத் துரப்புண்டுபோக, மற்றவனுடன் வந்த தேராட்களையும் நாற்படைகளையும் கொன்றுழக்கிப் பார்மன்னரைப் பொடியாக்கிப் பெரும்படையை அழித்து விலக்குவாரைப் பெறாது போர்க் களமுழுதும் வேட்டந்திரியும் மதகரியாய் நின்றான் காற்றின் செல்வன் வீமன் என்றவாறு. இவ்வகை திரிகின்றானைக் கண்டு துரியோதனனும், தம்பிமாரும் வந்து வளைத்து மூடித்திளைத்து ஆர்த்தார். அப்பொழுது பின்னும் யாது செய்தான் வீமன்: (91)

575. புண்ணூறு செங்குருதி பொற்கவசத் துள்ளிழியத் தொண்ணூறு வீரச் சுடுசரத்தாற் - நெண்ணீர்க் கனவரைமே னின்றிழியுங் கங்கைசூழ் நாட ரனைவரையு மெய்தா னழித்து.

இவ்வகை தொண்ணூறு சுடுகணையாற் றுரியோதனன் தம்பிமாரையும் வலியழித்து மற்றாங்கு நின்ற வீரர் மேற்சென்று அவர்களால் துன்புற்று வளைப்புண்ட வீமனுக்குத் துணையாவாரைத் தெரிந்து யாது செய்தான் தருமன்: (92)

576. வீமன்றே ராழிதமைக் காக்க விறலாழி மாயன் மருகனொடு மற்றங்கோர் - வேமுனையிற் போராட் களையழிக்கும் போர்வல்லார் பன்னிருவர் தேராட் களைவிடுத்தான் சென்று.

இவ்வகை தருமனால் விடுக்கப்பட்ட அபிமன்னுவின்னொடு விகன்னன் வந்து, தாக்கித் தேருஞ்சிலையும் அழிப்புண்டு முப்பத் தெட்டடி விரைந்தோடிச் சித்திரசேனன் தேர்புகப் பாய்ந்தானாகக் கருதுவது. ஒருபால், (93)

575. புண் ஊறு - புண்ணூற்று ஊற்றாய் எழுந்த.

576. மருகன் - அபிமன்னு. வேமுனை - வெதும்புதல் மிக்க போர் முனை.

577. கல்லணி திண்டோளார் காவலர்கண் முன்னபின்மன்
வில்லைப் பொடிகண்டான் வேல்விகன்னன் - வில்லொன்று
மாண்டதேர்ப்¹ பார்த்து வளைத்தெய்தான் மற்றிவன்மேற்
பாண்டவர்² கோ மைந்தன் பகைத்து.

இவ்வகை விகன்னன் சிலையறுத்து வீழ்த்திப் பின்னும்
யாது செய்தான் அபிமன்னு: (94)

578. வெற்றிச் சிலையொன்றும் வீரத் தனிக்கொடியு
மற்றுப் படவம்பி னாங்கழன்று - முற்றுந்
திசையதிரச் செல்லுஞ் சினவயிரத் தண்டை
விசையன்சேய் விட்டான் வெகுண்டு.

இவ்வகை அபிமன் விட்ட தண்டினை விலக்கி இடிமுழக்க
மென ஆர்த்து கணைமழையெனப் பொழிந்தான் விகன்னன்.
அப்பொழுது அது கண்டாற்றாது யாது செய்தான் அபிமன்னு:
(95)

579. சாரதியுந் தேருந் தடஞ்சிலையும் வெண்குடையும்
போர்ப்பரியும் வீழ்ப் புரட்டினான் - மாபெரிது
முட்கினா னுட்கி யுடைந்த பெருங்களத்து
வெட்கினான் போந்தான் விரைந்து.

இவ்வகை அபிமன்னு இருகாலாவது தன்தேரும் சிலையும்
அழிப்புண்ண நாணிப் போயினான் விகன்னனாகக் கருதுவது.
ஒருபால் வீமனுந் துரியோதனனும் தலைப்பெய்து யாது
செய்தாரோ வெனில்: (96)

580. ஒன்றினால் வெஞ்சிலையை வீழ்த்தங் குறுபகழி
யொன்றினான் மல்லகலத் துள்ளமுத்தி - யொன்று
விடுகணையாற் றேரழித்து வெல்கொடியை நான்கு
சடுகணையா லெய்தான் றொகுத்து.

577. கல்லணி திண்டோள் - கல்லையே பூண்டாற் போன்ற வலிய தோள்.

578. அற்றுப்பட - அறுந்தொழிய. அம்பின் ஆங்கு அழன்று - அம்பினாங் கழன்று, அழன்று -
கொதித்து. விசையன் - விசயன்.

579. போர்ப்பரி - பொருகின்ற பரி; தேர்ப்பரி அன்றென்பார் போர்ப்பரி என்றார். மாபெரிதும் -
மிகப் பெரிதும். உட்குதல் - அஞ்சி ஒடுங்குதல். இருகாலாவது - இரண்டாவது.

580. உறுபகழி - வலிய அம்பு.

பா.வே: 1. பார்த்தன்; பார்த்தி. 2. கோன்மைந்தன்.

இவ்வகை வில்லுந் தேருங் கொடியும் அழிந்து மல்ல
கலத்துப் புண்கூரத் துரியோதனன் தளர்ந்து போகலும்
அதுகண்டு பகதத்தனும் சயத்திரதனும் உள்ளிட்டார் பல நாட்டு
வேந்தரும் வந்து வீமனைச் சூழ்ந்து கொண்டு சுடு கணைமாரி
சொரிந்திடுதலும் அது கண்டு யாது செய்தான் அபிமன்னு: (97)

581. அந்தார வார்பகழி யைந்தா லமர்கருதி
வந்தார் சிரங்கொண் மணிமுடிமேல் - வெந்தார்
வருந்தவே வில்வளைத்து மாமேகம் போலத்
திரிந்தானவ் வாள்விசயன் சேய்.

எ-து. வீமனைச் சூழ்ந்து கொண்ட எல்லா வேந்தர்களை
யும் படைகளையும் பட மோதிப் பொருகின்ற அபிமன்னுவி
னுடன் பின்னும் மூன்றாவது விகன்னன் வந்து தாக்கினானை
இருப்பாணி யொன்று கொண்டு அவன் மார்பகலத்துள் அழுத்திப்
பெருமுழக்கஞ் செய்தான் அபிமன்னுவாகக் கருதுவது. அப்
பொழுது வாயாறு குருதி சோரத் தேர்த்தட்டின்மேல் விழுந்
திட்டான் விகன்னன் என்றவாறு. அவ்வளவில். (98)

582. மேற்குலவுந் தெய்வத்தேர் வெய்யோனு மென்மாலை
மாற்கடல்வாய் வீழ்¹ மறிந்ததே - தாக்கியதோர்
போர்வேந்தர் பொன்றப் பொருகளந்தான்² விட்டகன்ற
பார்வேந்தர் தங்கள் படை.

எ-து. கதிரோன் மறைகின்ற மலை சென்று சேரக்கண்டு
இரண்டு படையுங் கைவாங்கித் தம் பாடிவீடு புக்காராகக்
கருதுவது. (99)

ஆறாநாட் போர் முற்றும்

581. அம் தாரம் - அந்தாரம்: அரும்பொருள் போன்ற. வார்பகழி - நெடுங்கணை.

582. குலவுதல் - வளைதல்; சூழ்தல். மறிதல் - திரும்புதல். "வெய்யோன் வீழ் படைமறிந்தது"
பா.வே. 1. மறிந்தனனே. விட்டகன்றார்.

**ஏழாநாட் போர்
கடவுள் வாழ்த்து**

583. மீனமா யாமையாய் வெண்கோட்டு மண்கொண்ட
வேனமாய் நல்ல வெழிலரியாய்த் - தானமா
மண்வேண்டு வாமனனா மாலை மறவாம
லெண்வேண்டு நெஞ்சே யிருந்து. (100)

584. பண்ணமர்ந்த தேரும் பகடும் பரிமாவும்
புண்ணமர்ந்த செங்களமே போதுகைக்கு - விண்ணமர்ந்த
மைசே ரிருளகல மாணிக்கக் கீழ்வரைக்கே
வெய்யோ னுதித்தான் வெடிந்து.

இவ்வகை அன்று கழித்த மற்றைநாள் கதிரோன் எழக்
கண்டு இரண்டு படையும் பள்ளி யெழுந்து பெருமுழக்கத்
துடனே யானை குதிரைகள் மேற்கொண்டு விரைந்துடன்
சென்று போர்க்களம் புகுந்து படைநிலை குறித்தார். அப்
பொழுது பாண்டவர் படையை வச்சிரநாபம் என்னும் அணி
வகுத்துத் தூசிமுகத்து நின்றான் பாஞ்சாலன் மைந்தன் திட்டத்
தூய்மனாகக் கருதுவது. அப்பொழுது தூரியோதனன் படையை
மண்டலம் என்னும் அணி வகுத்துப் படைமுகத்தில் நின்றான்
வீடுமனாகக் கருதுவது. அப்பொழுது, (101)

585. ²வீங்கோத வண்ணன் விசயனும் வெஞ்சிலைக்கைக்
³காங்கே யனுமே கலந்தார்த்தா - ரோங்கூழிற்
சென்றநாட் போலத் திசையதிர விண்ணதிர
வன்றைநாட் செய்தா ரமர்.

இவ்வகை தேவர் அசுரர் போரிலும் கொடிய போராக
விண்ணும் மண்ணும் தலைபனிப்ப இருவரன்ன தேரொலி

583. 'மண்கொண்ட வெண்கோட்டு எனம்' என இயைக்க. அரி - நரசிம்மம். தானம் -
மாவலியிடம் மூன்றடி மண் வேண்டிப் பெற்றது. எண்வேண்டும் - எண்ண வேண்டும்.

584. பண்ணமர்ந்த - வேலைப்பாடு அமைந்த. புண் - புண்பாடு; துன்பம். புண்ணமர்ந்த துயரே
உருவெடுத்துத் தங்கிய. போது கைக்கு - போவதற்கு. மை - கருமை. மாணிக்கம் -
செம்மணி. கீழ்வரை - கதிரோன் எழுமலை. வரைக்கே - வரைக்கண்.

585. கடவி - செலுத்தி. தாரை - மழைபொழிதல் போல்.
பா.வே: 1. விடிந்து. 2. வீங்குத்தி. 3. காங்கெனும் தம்மிற் கலந்தார்த்தா.

யாலும், இருவரன்ன அம்பு படலங்களாலும் திசையனைத்தும்
செவிடுபட்ட தென்றவாறு. ஒருபால், (102)

586. மன்னர் பெருமானு மத்திரத்தார் கோமானு
மென்னு மிருவருமே தேர்கடவி - முன்னின்று
தூக்கினார் சாரிகைகள் சந்தித்தார் தாரைவே
லோச்சினார் தம்மி னுடன்று.

ஒருபால், (103)

587. அரவக் கொடியோனு மாடெழிற்றோள் வீமன்
'மரபிற் கடோற்கசனும் வந்து - விரவிக்
கருமேகம் பெய்கின்ற கார்மழைபோல் வாளி
பொருதிகம் பெய்கின்றார் போந்து.

இவ்வகை துரியோதனனும் கடோற்சனும் தாக்கி
எண்டிசையும் தலைபனிப்பச் சரந்துரந்து சிறு நாண் எறிந்தா
ராகக் கருதுவது. ஒருபால், (104)

588. பாஞ்சாலர் கோமானும் பல்லா யிரந்தேரும்
பூஞ்சாலி மத்திரனும் புக்கார்த்துக் - காய்ந்தார்
கறுத்தார்கள் கைத்தார் களம்விட்டு வீழ்ந்து
தெறித்தார்க டம்மிற் சிதைந்து.

எ-து. சல்லிய னோடும் பாஞ்சாலன் தலைப்பெய்து
பொருகின்ற அப்பொழுது பரியுங் களிறும் பட்டழிந்தன;
தேரொடு தேர் தாக்கின; வாளும் வாளும் வயக்குற்றன; தோளும்
தோளும் துணிந்திட்டன அரசர் வீழ்ந்துபட்டனர்; குருதி
வெள்ளம் பெருகி விட்டது. காலனும் உயிர் திரட்டியிட்டன்
அப்பொழுது. அவ்வளவில், (105)

589. பொங்கு புனற்குருதி போர்க்களத்தின் மீதோட
வெங்கும் பெருஞ்சேனை யிறந்தே - பொங்குகடற்

587. விரவி - கலந்து.

588. சாலி - நெல். கைத்தார் - வெறுத்தார்.

589. இற்றது - அழிந்தது. மதர்த்து - களித்து.

பா.வே. 1. மரபுக்.

காலைக்கே வந்த கதிரவனும் போய்ச்சிவந்து
மாலைக்கே புக்கான் மதர்த்து.

இவ்வகை கதிரோன் மறையும் மலை சென்றும் சேரக்
கண்டு இரண்டு படையுங் கைவாங்கித் தம்பாடிவீடு புக்காராகக்
கருதுவது. (106)

ஏழாநாட் போர் முற்றும்

**எட்டாநாட் போர்
கடவுள் வாழ்த்து**

590. படர்ந்தனவும் பார்புதைப்பப் பஞ்சவர்க்காத் தூது
நடந்தனவு நச்சரவி னுச்சிக் - கிடந்தனவும்
'மான்றொடர்ந்த தாமரைதா மல்லவோ கானத்தின்
மான்றொடர்ந்த செந்தா மரை. (107)
591. மாலை மதியடைய வைய மிருண்மூடக்
கால மறிந்தகனற் காய்கதிரோன் - மேலைச்
சிலம்பிலே புக்கோன் றிரைகடலின் கீழைச்
சிலம்பிலே வந்தான் சிவந்து.

எ-து. அன்று கழித்த மற்றை நாள் கதிரோன் எழக்கண்டு
இரண்டு படையும் பள்ளி யெழுந்து போர்க்களம் புகுந்து யாது
செய்தனவோ வெனில்: (108)

592. வெம்பு மதயானை வீமற் கெதிராகித்
தம்பியரும் தானுமே தாக்கினா - னும்பர்
சிலையரவஞ் சென்றிசைப்பச் செல்படைமுன் செங்கட்
கொலையரவ முன்னுயர்த்த கோ.

எ-து. துரியோதனனும் உடன்பிறந்தார்களும் முதலில்
வெகுண்டெழுந்து வீமன் மேற்போய் வளைத்து மூடித்திளைத்து
உரப்பித்தேருஞ்சிலையும் அழித்துப் பாண்டவர் படையைத் துரந்து
முருக்கிக் களித்த மனத்தராய் மேன்மேலும் அடர்ந்து செல்கின்றமை
கண்டு பின்னும் வீமன் ஒருபால் எரியெழ விழித்துப் புகையெழ
வுயிர்த்துச் சேமத்தேரும் சிலையும் பெற்று மற்றவருடன் மலைந்து
யாது செய்தான் வீமன்: (109)

590. படர்தல் - நடத்தல். காடு சென்றது கருதியது; இஃதிராமாயணச் செய்தி. பார் புதைப்ப -
நிலம்பட. நச்சரவு - காளிந்தியன். இடந்தன - அழித்தன. ஆன் தொடர்ந்த
தாமரையடிகளே, மான் தொடர்ந்த செந்தாமரை அடிகள்.

591. சிலம்பு - மலை. சிலை ஆரவம் - வில் நாண் ஒலி.
பா.வே: 1. கான் றொடர்ந்த தாமரைதா னல்லவோ.

593. கோட்டிய வில்லினராய்க் கொற்றவரின் முன்னந்தே
ரோட்டினா ரோரெண்மர் காளையரை - வீட்டினான்
பார்மேன் முடிகிடப்பப் பாடே படைகிடப்பத்
தேர்மே லுடல்கிடப்பச் சென்று.

எ-து. துரியோதனருள் முன்னம் வந்து தலைப்பெய்து
எதிர்விலக்கினாரில் விகபெக்கணனும் பாண்டிய தேவனும்
உள்ளிட்டார் ஒரெண்மர் காளையரை ஒரு தொடையினால் எட்டு
வாள் வாயம்பு கொண்டு தலைதுமித்து நிலத்திடை வீழ்த்து
மன்னரெல்லாம் காண மனமகிழ்ந்து ஆர்த்துக் கொண்டான்
வீமன். அப்பொழுது, (110)

594. தம்பிமார் பட்டவியத் தூர்வேந்தர் கோமானும்
வெம்பியே வெல்வேந் தரைநோவ - வும்பர்
கடலரவஞ் செய்வித்த கார்வரைபோல் வீம
னுடலரவஞ் செய்தா னுடன்று.

எ-து. தம்பிமார் எண்மர் காளையர் படக் கண்டு தன்
படைவேந்தரை நோக்கி முனிவெய்தி அரற்றும் அளவில் வீமன்
பின்னும் தோள் தடித்து மேல் வரக்கண்டு மற்றவனைத் தகைவா
ராகத் துரோணனையும் அசுவத்தாமனையும் கிருதவர்மாவையும்
பகதத்தனையும் சல்லியன் சகுனி உள்ளிட்ட எல்லாத் தேராட்
களையும் உடன்கொண்டு மேற்சென்று வீமனை வளைத்து மூடித்
திளைத்து உரப்பிச் சடுகணைமாரி சொரிந்து அவன் மல்ல
கலத்துப் புண்கூர ஒரு வாள்வாய் அம்பு கொண்டெய்து மிகவும்
நெருக்கா நின்றான் துரியோதனன். அது கண்டு யாது செய்தான்
தருமன். (111)

595. பைங்கதிரைச் சூழ்ந்த பனிமேகம் பாய்கதிரோன்
வெங்கதிரைக் கண்டாங்கு விட்டாற்போற் - பொங்கி

593. கோட்டிய - வளைத்த. வீட்டுதல் - கொல்லுதல். பாடு - அரற்றலொலி.

594. கடலரவஞ் செய்வித்த கார்வரை - மந்தரமலை. பாற்கடல் கடைய மந்தரம் மத்தாகப்
பயன்பட்டது என்பது. பழங்கதை. படைக்கடலை வீமன் கலக்கியது மந்தரம் கடலைக்
கலக்கியது போன்றதாம்.

595. கண்டாங்கு - கண்டதும்.

முரசயர்த்தோ னோடிவர மொய்கடற்றேர்த் தானை
யரவுயர்த்தோ னோடினா னாங்கு.

எ-து. தருமன் கடுவிசையால் நெடுந்தேர் கடாவிப் பெரு
விரைவுடன் வருகின்ற வெகுட்சி கண்டு வீமனை வளைத்து
மூடிக் கொண்ட எல்லா வீரரும் அஞ்சி ஞாயிற்றின் கதிர்கண்டு
ஆற்றாது உடைந்திட்ட பனிபோல விட்டு நீங்கிப்
புறகிட்டவராகக் கருதுவது. அப்பொழுது இரண்டாவது
மூன்றாவது முறை தாக்கின படையெல்லாம் கால் தளர்ந்து
தேருஞ்சிலையும் அழியக் கடிகை தோறும் கனன்றெழுந்த
கனலே போல வீமன்மேற் சென்ற எல்லாப் படைகளையும்
களத்தவிக்கப் பலகாலும் துரப்புண்டு அவை நிலையாற்றாது
உடைந்து துரியோதனன் தேர்க்காலில் வீழ், மற்றவனாலும்
தாங்கற் கரிதாய வீமன் சினத்தீயால் வெந்து நிலையாற்றாது
பெரும்படையுடன் புறகிட்டு வீடும னிடைக்கே சென்று மற்றவன்
அடியிலே வீழ்ந்து யாது சொல்லி அரற்றினான் துரியோதனன்:

(112)

596. எம்பெருமான் கண்ணுளதா நிற்கவே யெம்பிமார்
வெம்பகைஞர் கொல்ல விளவதோ - வெம்பெருமான்
றோளிணைக்கீழ் வாழ்வோமுந் தோற்பதோ வென்றுரைத்தான்
றாளிணைக்கீழ் நீர்மல்கத் தாழ்ந்து.

எ-து. எம்பெருமான் நினக்குக் கண்ணாக நிற்கவே என்
உடன் பிறந்தார்கள் நாள்தோறும் வீமன் என்கின்ற ஊழித் தீயிலே
புக்கு அவியா நின்றார்; இது நீ கண்டு நிற்கத் தக்கதோ வென்று
கழறி அவலக் கவலையெய்திப் பேசுகின்ற துரியோதனனை
நோக்கி யாது சொன்னான் வீடுமன்;

(113)

597. நின்னுணைவ னங்கர்கோன் சொல்லினவு நின்மாமன்
றுன்றுமலர்த் தாரோன் றுணிந்தனவு - மொன்றுங்

596. கண்ணுளதா - கண்முன்னாக. விளிதல் - சாதல்.

597. கடைபோக - முழுமையாக; கடைசி வரை.

பா.வே. 1. பகையார்.

கடைபோகக் கண்டிலையோ காவலனே யின்னங்
கடைபோகக் கண்டே கவல்.

அன்றியும், (114)

598. தலைவருவ வெல்லாஞ் சவையகத்தே யுங்கட்
குலகறிய வன்றே யுரைத்தேன் - சிலபகலின்
மாள்கின்றோ மெல்லோமு மாளாமல் வெங்களத்தின்
மீள்கின்றா ராரோ விளம்பு.

அன்றியும், (115)

599. வில்லிகளிற் பாண்டவரை வெல்கிற்பா ராரென்று
சொல்லிய வென்னைச் சளித்துரைத்தா - யொல்லொலிநீ
ரங்கத்தார் கோமா னதிரதரின் முன்றோன்ற
லிங்குத்தா னல்லனோ வின்று.

அன்றியும், (116)

600. வெற்றி விதுரன்கை வின்முரிந்த வப்பொழுது
மற்றந்த வீமன் விசயனையுஞ் - செற்றமரில்
வெல்வாரை யெண்ணா யெனவுரைப்ப நின்முன்னே
'வைவானே கன்னன் மறுத்து.

எ-து. அவைக்களத்து வீற்றிருந்த நாளகத்துப் பாண்டவர்
உரிமை கொடேன் என்ற விடத்து, மற்று அது தகாதென்றும் வீம
அருச்சுனர்களை வெல்லும் ஆற்றல் உடையார் யாவரும் இல்லை
என்றும், அவரைத் தகையும் வலியுடைய விதுரனை வின்
முரித்துப்போகக் கண்டிருந்தாய் என்றும் யான் கட்டுரைத்த
காலையில் அவைக்களத்துத் துச்சாதனனும் சகுனியும் மிகச்
செருக்கியுரைத்துப் பாண்டவரை வெறுத்து இகழக் கேட்டு
மனமகிழ்ந்திருந்தாய்; அஞ்ஞான்று நின்காதல் தோழன் கன்னன்
பேசிய ஆணவ வுரைகளும் நீ அறிவை; அவ்விடத்து ஆணவம்

598. சவை - அவை.

599. சளித்து - கடிந்து. இங்குத்தான் அல்லனோ - இங்கே தான் இருக்கின்றான் அல்லனோ.

600. எண்ணாய் - எண்ணாதே; என்றது எவருமில்ர் என்னும் பொருட்டு. செற்று - அழித்து.
பா.வே. 1. வைதானே.

உரைத்தமையும், அவன் வீரமும் இன்று காட்டி வீம அருச்சுனர் முன் காட்டி அவரைத் தடுத்திலனே என்றும் இவ்வகையெல்லாம் வருவதெண்ணி முன்னமே உரைத்தேனே நீ அன்று முனிந்தனை; இன்று உனக்குக் கவலையாய் நின்றது என்றும் இவ்வகை நலந்தீங்கு கலந்துரைத்து, வீம அருச்சுனர் சினத்தீயால் அவியப்படுவாரை நீ இன்னுங் கண்டு கொள்வாய்; நீ அதற்குத் தவிருவாயாக என்று யானும் என் ஆற்றலெல்லாங் கொண்டு தகையா நின்றேன் என்றும், கண்ணன் அருகு நிற்க இனி அவரை யாவராலும் போர்க்களத்தில் வெற்றி கொள்வது அரிதே என்றும் இவ்வகை துரியோதனனைத் தேற்றிச் சினத்தீயால் மிக்கெழுந்து வருகின்ற அருச்சுனன் மேலே போயினான் வீடுமனாகக் கருதுவது. அப்பொழுது முன்னை ஞான்று பகதத்தனோடே அமர்மூட்டி அழிந்துபோயின கடோற்கசன் பொய்ம்மையாக நூறாயிரம் யானையும் நூறாயிரம் கடோற்கசரும் நூறாயிரம் பேய்க்கணங்களும் ஒருகையிற் சூலமும் ஒருகையிற் கொள்ளியு மாய்ப் போர்க்களத்தில் தோன்றிக் கண்விளக்குப் பட்ட எல்லாப் படைகளையும் அழியா நின்றான். ஒருபால், (117)

601. பல்லா யிரம்பணத்தார் பல்லா யிரவராய்ப்
பல்லா யிரங்களிறும் பாய்மாவுங் - கொல்லு
மினமாயம் வல்ல விராவான் புகுந்து
சினமாயப் போரே சிறந்து.

எ-து. முன்னாட் களப்பலியாயின அராவான் கண்ணன் திருவருளால் பெற்றுக் கொண்ட எட்டாநாட் போர் பெற்று, ஆங்கவன் திருவருளால் அஞ்ஞான்று போர்க்களம் புகுந்து பல்லாயிரம் பணத்தலை குலவ மணி வெயில் எறிப்பப் பெரும் படை இத்தனையும் வேறுபடும்படி வெள்ளையிற்றினர், செங் கண்ணினர், கருமேனியர், கருமனத்தினர், பலகறையன்ன பகுவாயினர், கவை நாவினர், பல வாளினர்; பல சிலையினர், பல வேலினர், கோற்படையினர், மணி முடியினராயினார்

601. பணத்தார் - படத்தையுடையவர். இன - இன்ன. சினம் மாய - சினம் அழிய.
குலவ - விளங்க. கவை - பிளவு.

எத்தனையோராயிரம் அரவ குமரராய்த் தோன்றிப் படைமுற்றும் அழிக்க எத்திசையில் உள்ளாரும் இரிந்திட்டனர்; அதுகண்டு தூரியோதனன் அவ்வளவில் இவ்வகை செய்வான் அராவான் என முன்னுணர்ந்து முன்னம் பகனைக் கொன்ற கலக்கத்தால் வீமனுக்குப் பகைவனாவான் அலம்புசன் என்பானோர் அரக்கனை அழைத்து வீமனை யாதல் அவன் மரபினரையாதல் கொன்று உன்பகை தணித்துக் கொள்வாயாக என்றும் அருச்சுனன் மகன் அராவானைக் கொன்று என் கவலையைத் தீர்ப்பாயாக என்றும் யானுன் பகைவரான பாண்டவரைக் கொன்று தருவேன் என்றும் இவ்வகை, தெருட்டி விடுத்து மற்று அவனுக்குத் துணையாக நூறு நூறாயிரம் அரக்கர்களையும் படைகளையும் போக்க அலம்புசனும் மகிழ்ந்து என் வஞ்சினம் முடிக்கப் பெற்றேன் என்று மிகவும் செருக்குற்று விரைந்துடன் போய்ப் போர்க்களத்தில் நின்ற அராவான் மேற்சென்று தன்னால் அவனைத் தொலைக்கப் பெறாது தேருஞ் சிலையும் அழிந்து புறகிட்டுப் போந்து தங்கள் படைநிலையிற் சென்றடைந்தான் என்றவாறு. அப்பொழுது கண்ணன் உருவிலியாக அலம்புசனிடையச் சென்று யாதருளிச் செய்தானோ வெனில்: (118)

602. விசயன்றன் சீர்மகனை வெல்லமன¹ துண்டா
லசைவற் றரக்களுடைக் கோவை - வசையற்ற
புள்ளரசா யோடிநீ பொன்றுவியா யென்றுரைத்தான்
கள்ளரச னாய்ப்பிறந்தான் கண்டு.

இவ்வகை கண்ணன் உருவிலியாய் நின்று இவன் அர மங்கையின் மகன் ஆதலால் இவனைக் கொல்லும் பொழுது நீ கலுழவுருக் கொண்டு வஞ்சித்துக் கொல்வாயாக என அருளிச் செய்யக் கேட்டு யாது செய்தான் அலம்புசன்: (119)

603. மாயப் பெருவிறற்போர் மைந்தனைத்தான் வல்லமையான்
மாயத்தி னால்வெல்ல மாட்டாது - பாயத்தாற்

602. அரக்கள் - அராக்கள் என்பது குறுநிகின்றது. கோ - அராவான். புள்ளரசு - கலுழன். பொன்றுவியாய் - சாகப் பண்ணாய். கள்ள அரசன் - மாயன்; தொகுத்தல்.

603. உபாயத்தால் - தந்திரத்தால். ஓள் - ஒளியுடைய.

பா.வே. 1. துண்டா யசைவற் றரக்கருடை கோவை.

புள்ளரச னாய்வந்து தோன்றினான் போர்க்களத்தி
லொள்ளரசர் கான வுடன்று.

இவ்வகை அலம்புசன் கலுழனாக ஓடுதலும் அதுகண்
டராவானும் தான் கொண்ட அரவவுருத் தவிர்ந்து நடுக்கத்
தோடு இடுக்கண் எய்தி ஓர் உடலாய் நின்றானைக் கண்டு தன்
இலங்கு வாளால் தலைபுரள வெறிந்து கொன்றான் அலம்புசன்
என்றவாறு. அப்பொழுது திரிந்திட்டது பாண்டவர் படை.
ஒருபால், (120)

604. வீரத் தனிக்கொடிமேல் வேதம் வலனுயர்த்த
போர்வித் தகனும்² புதல்வனும் - போரிற்
பலரொழியச்³ சென்றார்த்த பாஞ்சால ரெல்லாஞ்
சிலரொழியக் கொன்றார் செயிர்த்து.

எ-து. துரோணனாலும், அசுவத்தாமனாலும் பாஞ்சாலர்
படை வீழ்ந்துபட்டது என்றவாறு. ஒருபால், (121)

605. வெற்றித் தனிக்களத்தின் வேல்வேந்தர் பட்டவியக்
கொற்றத் தனிவில் குனித்திட்டு - முற்றுந்
திசையஞ்சி யோடத் தெரிசரங்கள் சிந்தி
விசையன்சேய் சென்றான் விரைந்து.

எ-து. அபிமன்னுவின் சினத் தீயாற் றுரியோதனன் படை
வெள்ளம் வற்றா நின்ற தென்றவாறு. அப்பொழுது, (122)

606. மன்னவனுந் தம்பியரு மாமனு மைத்துனனுங்
கன்மதிலைச் சூழ்ந்தார்த்த கார்முகில்போன் - முன்ன
முடைந்தார்க ளெல்லா மொருங்குடனே கூடி
யடைந்தார்கள் வீமன்மே லார்த்து.

எ-து. துரியோதனனும் உடன்பிறந்தார்களும் செயத்
திரதனும் சகுனியும் உள்ளிட்டார் எழுபதினாயிரம் தேராட்
களுடன் சென்று வீமனைச் சூழ்ந்துகொண்டு கணைமழை

604. வித்தகன் - துரோணன்.

605. குனித்திட்டு - வளைத்து. தெரிசரம் - தேர்ந்த அம்பு.

606. உடைந்தார் - புறமுதுகிட்டு ஓடினார்.

பா.வே. 1. வேதி. 2. புரவலனும். 3. சென்றார்த்தார்.

சொரிந்து வியப்புறுத்தும் அளவில் தேரும் அழித்து மற்றவன்
அரிமாக் கொடியும் நிலத்து வீழ்த்துத் தேர்ப்புரவி மேலும்
தேரோட்டி மேலும் பொற்பகழி பாய்ச்சி மேன்மேலுந்தாக்கினார்.
அப்பொழுது யாது செய்தான் வீமன்: (123)

607. அலைப்பட்ட வேலுமுனை யாடவர்மேல் வீமன்
சிலைப்பட்ட வெஞ்சரங்கள் சிந்தித் - தலைப்பட்
டொருங்குடனே வீழ்ந்தா ரொளியவனுஞ் சென்று
கருங்கடலின் வீழ்ந்தான் கதித்து.

இரண்டாவது போர் மலைந்த பார் வேந்தன் உடன்
பிறந்தார்களில் ஏழு தேராட்களைக் கவசங்கிழியக் கலக்
குறுத்துவதோர் பகழிபாய்ச்சி நிலத்து வீழ்ந்து மற்றவருடன் வந்த
வீரரையும் அவிய நூறி அரிமுழக்கம் செய்தான் வீமனாகக்
கருதுவது. அவ்வளவில், (124)

608. நாழிகையிற் காற்கூறு தாழாது நாயிறுபோய்
வீழ விதியுடைய வேல்வேந்தே - வாழியரோ
²டேகாதே பையவே யிற்றைக் குளையாகிற்
போகாயோ வென்றான் புரிந்து.

சதிர் மறைவுகண்டு துரியோதனன் பட்டுப் படாத
தம்பிமாருடனே பெரும் படையோடும் கைவாங்கித் தன்
பாடிவீடு நோக்கிப் போவானைக் கண்டு வீமன் சொல்லுவான்;
நின்னையும் நின் உடன் பிறந்தார்களையும் ஒரு நாழிகையில்
வீழ்த்துவதாகக் கருதினேன்; என்னைப் பிழைத்துக் கதிரோன்
ஈண்டன் போய் மறைந்தான். ஆதலால் உனக்கு அவன் உதவி
செய்தான். ஆதலால் இனி உன்மேல் தேர்விடுகிலேன்; நீ
உன்படை புடை சூழ மெல்லப் போவாயாக என்று உரைத்து
மீண்டும் போய்த் தன் படைநிலை புக்கான் வீமன் என்றவாறு.

607. வேல் அலைப்பட்ட - வேலால் துன்புறுத்தப் பெற்ற. உழுவை - புலி. ஆடவர் - வீரர்.
கதித்து - விரைந்து.

பா.வே: 1. டேகாயே 2. யாடரவின் வீமன்.

608. நாழிகை - 24 நிமிடங்கொண்ட கால அளவு. காற்கூறு - கால்பங்கு. வாழியரோடு ஏகாதே
- தப்பிப் பிழைத்தவரோடும் ஓடாதே. “ஞாயிறு வீழ்தலால் இன்று உய்யும் விதியுடையன்
ஆயினை; ஆதலால் பையவே போகாயோ”

அதுகண்டு தருமன் தானை ஆர்த் தெழுந்து வீரமுரசு முழக்கி
யிட வீரத் திரு பொலிந்திலங்கத் தோள் தடித்துக் கண்ணன்
இனிமை பேசப் படைநிலை கைவாங்கித் தம் பாடிவீடு
புக்காராகக் கருதுவது இப்பால் துரியோதனன் யாது சொல்லி
அரற்றினானோ வெனில்: (125)

609. என்னெஞ்சம்¹ விட்டமுங்க வேதிலரால் வானடைந்தீ
ரின்னஞ் சிலரோடும் யானிருப்ப - மன்னர்
²பெருமானுந் தம்பியரே யென்றழுதான் பின்னைக்
குருநாடர் கோமான் குலைந்து.

என்றிவ்வகை சொல்லி அரற்றக் கேட்டு யாது சொல்லி
அரற்றினான் திருதராட்டிரன்: (126)

610. மின்னாரம் பூண்ட விரைமார்பி லம்புவேல்
புண்வாய் திறக்கப் புரண்டீர்கண் - மன்னார்ந்த
பாண்டவரை யன்றி மறுத்தேன் செவிசுடா
வாண்டகைகள்³ பட்டிரே யாங்கு.

இவ்வகை கேட்டுக் காந்தாரி யாது சொல்லி அரற்றினானோ
வெனில்: (127)

611. மல்லுக் குயர்ந்த மணிவயிர்த் திண்டோள்கள்
வில்லுக் குடைந்தாங்கு வீழ்ந்தவெனச் - சொல்லுக்கே
⁴யீயொளித்த வாயாள் ளெழுந்து விழுந்தமுதாள்
வாயடித்துக் கைதலைமேல் வைத்து.

என்றிவ்வகை அரற்றுவாளைக் கண்டு மற்றந்த அரசு
குமரர் தேவிமார் யாது சொல்லி அரற்றினாரோ வெனில்: (128)

609. அமுங்க - அழ.

610. விரை - மணம். மன்னார்ந்த - நிலைபேறமைந்த. பாண்டவரை அன்றிப் புரண்டீர்கள் என்று தன் மைந்தர் அழிவுக்கே அமுங்கினான். அவர்க்கு அழிவில்லையே என்று. மறுத்தேன் - உங்கள் எண்ணத்தை மறுத்தேன். செவிசுடா - செவியில் வெதுப்பாத. பட்டீர் - இறந்துபட்டீர்.

611. சொல்லுக்கே ஈயொளித்த வாயாள் - சொல்லில் வழியும் தேனை நுகர வரும் ஈக்காக மறைத்த வாயை யுடையவள்.

பா.வே: 1. விட்டலங்க. 2. பெருமான்றன் றம்பியரே.

3. பட்டிரோ வாங்கு. 4. யீன்றொழித்த..

612. ஆவா வெனவே யமுதாங் கலமந்து
போதாப் புவிமேற் புரண்டிடார் - தேவராற்
றைத்தடங்கும் வெள்வேற் றடங்கண்ணார் மாமிமேன்
மைத்தடங்க ணீர்சொரிந்தார் வந்து.

இவ்வகை பலவகைப்படக் கோயிலிற் கிடந்து புலம்பு
வாரை வீடுமனுந் துரோணனும் புகுந்து குருமொழி யுரைத்து
உலகியல்பு கூறித் தேற்றத்தேறினார் துரியோதனனும் மற்றாங்
குள்ளாருமாகக் கருதுவது. இப்பாற் சிறிது பொழுது எண்ணி
யிருந்து அற்றை இரவின்கண் பட்டுப்படாத படைமன்னரும்
மீந்த தம்பிமாரும் புடை சூழப் பல பதினாயிரங் கைவிளக்குக்
கலந்தெரி விட்டு விளங்கா நின்ற அவைக் களத்திருந்து
கண்ணனை அழைத்துவிட்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன்:
(129)

613. கங்கைமகன் றன்பாற் கதந்தணிந்து வில்லேந்திப்
பொங்கு செருவிற் புகுதாயே - ¹லங்கண்
புடையெல்லாஞ் சூழ்ந்த புனனாடா மற்றென்
புடையெல்லா நாளைப் படும்.

எ-து. வீமன் என்னும் காற்றினாலும் அருச்சுனன் என்னும்
தீயாலும் என் பெரும்படை என்னும் பெருங்காடு நாள்தோறும்
வெந்துபோகாநின்றது. என் உடன்பிறந்தார்களும் இற்றைவரை
யில் இருபதின்மர் வீமனால் கொல்லப்பட்டார்கள். இவ்வகை
தளர்ந்து நின்றேனுக்கு நீ வீடுமனிடையுள்ள காளையத்தினை
யெமக்காகத் தவிர்த்து நின் தடக்கையில் வில்லேந்தித் திண்டேர்
ஏறிப் போர்க்களம் புகுந்து ஏகாநின்ற படையை அஞ்சல் என்று
சிறந்த அம்பென்னும் நீர் முகந்து தடிகை முகில் பொழிந்து
அவியாய் ஆகில் நானும் என் பெரும்படையும் நாளைப்
பகற்பொழுதில் படுகின்றோம் எனக் கேட்டு யாது சொன்னான்
கன்னன்.
(130)

612. அலமந்து - சுழன்று. போதா - போய். தைத்தல் - செய்தல்.
பா.வே: 1. லங்கண்

613. கதம் - சினம். அங்கண் - அழகிய இடம். புடை - பக்கம். காளையம் - பகையுணர்வு.

614. கமரழிந்த நீர்நாடன் காங்கெயன்வந் திங்க
 ணமரொழிந்து புற்கவ்வு மாகி - லுமதுரிமை
 மண்ணகமாய்ச் செய்தந்த¹வாள்வேந்தர் தம்முரிமை
 விண்ணகமாய்ச் செய்வேன் விடிந்து.

எ-து. நான் பின்னைப் படைக்கலம் பிடித்துப் போர்க் களத்தில் புகுதேன் என்று பிறநாட்டு வேந்தர் அனைவருங் காண வீடுமன் புற்கவ்வு மாகிற் பாண்டவர் அனைவரையுங் கொன்று பகைவென்று முடித்து மூவுலகும் உன்னதேயாகத் தப்பினறியே நாளைத்தருவேன்; இதற்கு ஐயமில்லை என மிக மகிழ்வுடன் கன்னன் பேசிய கட்டுரைகேட்டு மிகவும் விருப்பம் எய்திச் சிறிது பொழுது சிந்தித் திருந்து பின்னைத் தன் தம்பிமார்களில் துச்சாதனை யழைத்து யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (131)

615. மல்லிற் பொருதிண்டோள் வாள்வேந்த னங்கர்கோன்
 சொல்லிற் படுஞ்சொற்கள் சோராதே - வில்லின்
 மருவித்த திண்டோளான் வாழ்வேந்தன் மூதாதைக்
 கறிவித்து வாவென்றா னாங்கு.

எ-து. பாட்டனாகிய வீடுமனுக்கு அங்கர் கோன் கன்னன் பேசிய ஊக்கமும் கட்டுரையும் அறிவித்து வருவாயாக என்று சொல்லக் கேட்டுத் துச்சாதனன் போய் வீடுமன் கோயிற் புகுந்து மற்றவனைக் கண்டு வணங்கி யாது சொன்னானோ வெனில்: (132)

616. கொற்றவநின் பாதம் பணிந்தேயான் கூறுகின்றேன்
 வெற்றி தருவதொரு விண்ணப்ப - மற்றெமக்கு
 நற்செய்ய வேண்டுதியே னாணாது நாளையொரு
 புற்கவ்வ வேண்டும் புரிந்து.

எ-து. கன்னனை நாளையளவுக்குப் போர்க்களத்தில் புகுதவிட்டு மற்றவனால் செய்யப்பட்ட வீரச் செயல்களைக்

614. கமர் - வெடிப்பு. நீர்வளம் உடைய நிலத்து வெடிப்புத் தோன்றாது. புற்கவ்வுதல் - தோல்விக்கு அடையாளமாகப் புல்லைக் கவ்வுதல் என்பதொரு வழக்கு.

பா.வே: 1. வாழ் வேந்தர்.

615. சோராது - ஒன்றையும் விடாது. மருவித்த - தோய்வித்த.

616. நற்செய்ய - நன்மை செய்ய.

காண்பான் வேண்டிப் பார்வேந்தன் எல்லாவேந்தர் முன்பாக
நின்னையொரு புற்கவ்வவேண்டும் என்றுரைத்து வாவென்று
வேந்தன் விடுப்ப விடை பெற்று வந்தேன் என்று துச்சாதனன்
சொல்லக் கேட்டு அளவில்லாததோர் சினத்தீயெய்திப் பின்னும்
அதனை அவித்தடக்கி முறுவல் செய்து யாது சொன்னான்
வீடுமன்: (133)

617. நாளை யளவென்போர் நாளை கழிந்ததற்பின்
காளை விசயன் கடுங்கணையால் - வாளமருண்
மாள்விக்க மாள்கின்றேன் மாண்டக்கா லங்கர்கோ
னாள்விக்க வாண்மி னரசு.

எ-து. வீம அருச்சுனர் முன் போர்க்களத்தில் நிற்கவல்ல
ஆற்றலுடையார் இல்லை; மற்றவரை யாவராலும் வெல்ல
வொண்ணாது என்னுமிது தனக்குப் பலநாளும் அவையகத்து
உரைத்துப் போதுவேன்; இன்று மிஃதுரைத்தேன்; இது நிற்க,
வீம அருச்சுனர் கண்டு நிற்க எண்ணற்கரிய அருந்தேரில்
சுவேதனையும் அவனுளிட்ட அறுபதினாயிரம் தேராட்களையும்
கொன்று தந்தேன். நாளை கழித்துப் பகற்பொழுதில் நடுவேளை
அளவில் இருபதினாயிரம் தேராட்கள் என்னாற் கொல்லப்
படுவர். நாள்தோறும் அறுபதினாயிரம் முடிமன்னரையும் கொன்று
தந்தேன். அதுவுமன்றி யாவராலும் தாங்கரிய கண்ணன் ஆணை
அழிந்து சக்கரம் வாங்கும்படி வலிமை காட்டினேன். இது
போர்க்களத்தில் நின்ற வீரர் அனைவரும் அறிவர். இன்னமுந் தன்
சோறுண்ட கடன்கழிய நாளைப் பகற்பொழுதில் ஏனை வேந்தர்
இருபதினாயிரவரைக் கொன்று குவித்துப் பத்தாநாளில் பகல்
நாழிகை நண்பகல் அளவும் போர்க்களத்துள் நின்று என்னாற்
செய்யத் தக்கன ஆற்றல் அனைத்தும் கொண்டு பகைவரைத்
தகைந்து கணைமழை சொரிந்து அருச்சுனன் கையில்
அடுசரங்களால் ஏவுண்டு மாள்கின்றேன். ஆதலால், நீங்கள்
நாளையளவும் எனக்காகப் பொறுத் தாற்றி நாளை கழிந்தபின்

617. நாளை என்றது ஒன்பதா நாட் போரை. நாளை கழிந்து மாள்வேன் என்றது பத்தாநாட் போரை. அதன்பின் ஆள்விப்பானாக. நீவிர் ஆள்வீராக.

கன்னனாற் பகைவென்று மற்றவன் தருகின்ற நாட்டினையும்
 இனிது உடனிருந்து ஆண்மின் என்று வீடுமன் உரைத்துத்
 துச்சாதனனுக்கு விடை கொடுப்ப மற்றவனும் போய்த்
 துரியோதனனைக் கண்டு வீடுமன் உரைத்த வெவ்
 வுரையும் வீரமும் அவனாற் செய்யப்பட்ட செயல்களும் மற்றும்
 உற்றனவும் அனைத்தும் உரைப்பக் கேட்டுக் கவன்று அற்றை
 இரவின்கண் துயில்துறந்தான் மன்னர் மன்னன் துரியோதனன்
 என்றவாறு. இப்பால் வீடுமனும் விடிவளவு ஒரு யாமம் எனத்
 தொலையா ஊக்கத்துடன் கொலையான என்னப் பள்ளி
 கொள்ளப் புக்கானாகக் கருதுவது. (134)

எட்டாநாட் போர் முற்றும்

ஒன்பதாநாட் போர்

கடவுள் வாழ்த்து

618. அரிநாம மாதரியா¹வாதர்காண் முன்ன
மொருநாம நீர்வேண்டி²ரோதிர் - வருநாள்கள்
வாக்கினால் வைத்துரைக்க³வல்லீரேல் வான்பிறவி
போக்குவான் றாளே புணை. (135)

619. பைய விருளோடிப் பாய்கதிரோன் பொற்கடலில்
⁴வெய்ய கதிர்⁴தோன்றி விட்டெறிப்ப - வெய்யமுனைப்
போர்வேந்த ரார்த்துப் பொருகளங்கைக் கொண்டார்கள்
பார்வேந்த ரெல்லாம் பரந்து.

இவ்வகை அன்று கழித்த மற்றை நாள் கதிரோன் எழும்
பொழுது கண்டு களித்தெழுந் திரண்டுபடையும் பள்ளி
யெழுந்து வந்து போர்க்களத்தை நோக்கி யாது செய்தாரோ
வெனில்: (136)

620. வீரர் களிற்றேற வேந்தர்கள்பொற் றேரேறப்
போர்கெழுமி வெஞ்சிலைநாண் பூட்டேற - வார்முரசு
மார்ப்பேற வேயிளைஞ ரம்பு மயில்வாளுங்
கூர்ப்பேற வேறினார் கூர்ந்து.

இவ்வகை இரண்டுபடையும் படைக்கலங்கள் அணி
செய்து யானை குதிரைமேற் கொண்டு விரைந்துடன் போய்ப்
போர்க்களம் புகுந்து தலைப்பெய்து தம்மொடு தாம் தாக்கினார்.
அவ்வளவில், (137)

621. வெற்றித்தேர் வீமன்றன் மேலே விறலரக்கர்
கொற்றத் தரசன் கொதித்தெழுந்து - பற்றிச்

618. ஆதரியா - ஏற்றுக்கொள்ளாத. ஆதர்காள் - அறிவிலிகளே. நாமம் - பெயர்.
வைத்துரைக்க - அரிபெயரை நெஞ்சில் வைத்து வாயால் சொல்ல. வான் பிறவி -
எண்ணற்று வரும் பல பிறவிகள். புணை - மிதப்ப. 'பிறவிக்கடல் நீந்த மிதப்பு தாள்' என்க.

619. எறிப்ப - சுடர்விட.

620. வார் முரசம் - கட்டமைந்த முரசம்; அயில் - கூர்மை. கூர்ப்பு - உள்ளது சிறத்தல்.

621. சிலம்பு - மலை. ஆற்றில் - நிறுத்தி;

பா.வே: 1. வாதுலர்கண் முன்ன. 2. ரோதி.

3. வல்லீரோ. 4. செய்ய.

சிலம்புதனைக் கொண்டெறியச் சேண்விசம்பி லாற்றி
யலம்புதனைக் கொன்றா னழித்து.

எ-து. தடவரையில் ஒருமுகடு முரித்தெறிய வந்தான் அலம்புதனைக் கண்டு ஒரு சீரிய அம்பு கொண்டு வானத்தே தூளியாக வெய்து தலைதுமித்து வீழ்த்துப் போர்முழக்கம் செய்தான் வீமன் என்றவாறு. அப்பொழுது அலம்புதன் பட்டமை கண்டு கனலெழ விழித்துத் துரியோதனன் வெகுளி யெய்தி மற்றவன் மேல் எத்தனையோராயிரம் யானைகளைக் கொண்டு நூறாயிரம் தேராட்களுடன் வீமனை நெருக்கலுற்றான். அப்பொழுது யாது செய்தான் வீமன்: (138)

622. காலக் களமென்னு மம்மிமேற் கைம்முகந்து
கோலத்தன் டென்னுங் குழவியான் - மேலிட்
டரைத்தான் களிநெல்லா மாங்குருதி நீரா
விரைத்தானத் தேரோ டெடுத்து.

எ-து. துரியோதனன் பெரும்படையும் அவர்களாற் கொணரப்பட்ட களிற்றீட்டத்தினையுங் கண்டு களித்துத் தோள் தடித்துத் தண்டினால் யானைக்குழாங்களைச் சிதறுவித்து நிலமே அம்மியாகத் தன் கையிற் கோற்றண்டு குழவியாகக் குருதி நீர் கொண்டரைத்துப் போர்க்களமுமுதும் உருமேறெனத் திரிந்தான் வீமன் என்றவாறு. (139)

623. கைபோற் சிலைகுனியக் கங்கைதரு காவலன்முன்
மெய்போற் றருமன் வெளிப்பட்டான் - மைசே
ரருவரைமேற் கொள்கின்ற வாளரிபோற் றேர்க
ளிருவருமேற் கொண்டா ரெதிர்ந்து.

இப்பால் தருமனும் வீடுமனும் ஒருபால் தலைப்பெய்து தாக்கினார். அப்பொழுது அருவரைமேல் இரண்டு அரிமா வெதிர்ந்தாற்போலத் தாக்கி ஒன்றிரண்டு இரும்பாணியால் தருமன் மார்பில் வீடுமன் எய்யக்கண்டு தருமன் யாது செய்தான். (140)

622. காலக் களம் - காலனுக்குக் களமான போர்க்களம்; அதுவே அம்மி. தண்டு, அம்மிக் குழவி, குருதி, நீர் ஆகும் என்பது ஆம் என நின்றது.

623. வரைமேல் வரும் அரி; தேர்மேல் வரும், வீடுமனும் வீமனும். மை - முகில்.

624. கொற்றக் கொடிமுரசங் கொண்டான் கொடுஞ்சிலைநா
 ணற்றுப் படும்வண்ண மாங்கெய்ய - வெற்றிவேல்
 விட்டெறிந்தான் காங்கெயனை வெய்ய செருக்களத்தே
 விட்டெறிந்தா னாங்கே வெகுண்டு.

எ-து. முன்னம் வீடுமனால் வில்லறுப்புண்டு இரிந்து
 போன தருமன் வீடுமன் மார்பில் ஒரு வேலிட்டெறிந்து குருதி
 நீர் சோரக் கண்டு வெறுங்கையே நின்றானாகக் கருதுவது.
 அவ்வளவில், (141)

625. பல்லா யிரம்பரித்தேர்ப் பாஞ்சால ருள்ளிட்டா
 ரெல்லாருஞ் சென்றங் கெதிர்ந்தார்கள் - வில்லால்
 வருகதிர்மேற் சென்றாலு மாமேகம் போலக்
 குருபதிமேற் சென்றார் கொதித்து.

இவ்வகை தருமனுக்குத் துணை செய்வாராகப் பாஞ்சாலர்
 கூட்டமும் திட்டத் துய்மனும் சத்திர தேவனும் சேதிதானனும்
 சிகண்டியுமாகச் சென்று பெரும்படையைக் கைதுரந்து கணை
 மழை சொரிந்தார். அப்பொழுது யாது செய்தான் வீடுமன்:
 (142)

626. பூஞ்சாலி மச்சத்தார் போர்வேந்தன் றம்பியையும்
 பாஞ்சாலர் பல்லா யிரவரையுந் - ²தேஞ்சாலி
 பொன்றொடுக்குஞ் சோலைப் புனனாடர் காணவே
³கொன்றுழக்கி நின்றான் கொதித்து.

எ-து. பாஞ்சாலரையும் விராடன் தம்பி சதானிகளையும்
 உள்ளிட்ட போர்வீரரையும் கொன்றுழக்கி வீமன் அருச்சுனன்
 இருவருங் கண்டு நிற்க வெம் பெரும்படையைக் கொன்று
 குவித்தான் வீடுமன் என்றவாறு. அப்பொழுது யாது செய்தான்
 அருச்சுனன்: (143)

624. அற்றப்படும் வண்ணம் - அழிபடுமாறு.

625. ஆலும் - வட்ட மிடும்.

626. தேஞ்சாலி- இனிய தேன். பொன்றொடுக்கும். பொன்னுருக்கென ஒழுகவிடும்.

பா.வே: 1. ணற்றுப் படுவண்ண. 2. பூஞ்சாலி.

3. கொன்றொடுக்கி.

627. தொடுத்த கணைமாரி தூவினா நெங்கு
மடுத்த பிணக்குவையாய் வீழ - மடுத்த
கடற்போற் பசங்குருதி கானாறா யோட
வடற்போர் விசய நமர்ந்து.

எ-து. வீடுமனைச் சூழ்ந்து நின்ற எல்லாவீரரையும் சர
படலங்களால் சிதறுவித்துக் களிறுந்தேருங் களத்தவியக்
கலக்குறுத்தி யோமுகனையும், பூபலாட்சனையும், இழி குருதியில்
ஒழுக்குவித்துத் திசைகளைச் செவிடு படுத்தி விண்ணும்
மண்ணும் தோன்றாவகை கணைமழை பொழிந்தார்க்கின்ற
அருச்சுனனால் நிலையாற்றாது புறகிட்டது துரியோதனன் படை
என்றவாறு. அவ்வளவில், (144)

628. ஆனையொடு தேர்மா வரசர் பலரவியச்
சேனை யுடைந்து செலக்கண்டே - யேனைப்
பொருங்கடலில் வந்துதித்த பொற்கதிரோன் மேலைக்
கருங்கடலில் வீழ்ந்தான் கலந்து.

இவ்வகை கதிரோன் மறையும் மலை சேரக்கண்டு படை
யிரண்டும் கைவாங்கித் தம் பாடிவீடு புக்காராக் கருதுவது. (145)

ஒன்பதாநாட் போர் முற்றும்

627. குவை - குவியல். கானாறா - காட்டாறாக.

628. அவிய - அழிய.

**பத்தாநாட் போர்
கடவுள் வாழ்த்து**

629. முப்பொழுதாய் மூன்றுலகாய் மூவுருவாய் நின்றானைச்
சொற்பழுது சொல்லாமற் சொல்லுதியே - யெப்பொழுது
மாதவன்றா னேத்தி மறவாம னீமனமே
யோதவந்தென் னுள்ளே யுறும். (146)

630. மாக்களிறும் பாய்மாவு மானறேருந் தாஞ்சூழ்ப்
போர்க்கெழுந்து வெஞ்சிலைநாண் பூட்டேற்றி - வேற்களுமே
தங்களங்கைக் கொண்டுன்று தார்வேந்த ரெல்லாரும்
வெங்களங்கைக் கொண்டார் வெடிந்து.

அன்று கழித்த மற்றைநாள் கதிரோன் எழும் பொழுது
கண்டு இரண்டு படையும் பள்ளி யெழுந்து போர்க்களம்புகுந்தன.
அப்பொழுது யாது செய்தான் வீடுமன்: பெரியோனாய் முக்காலம்
உணர்ந்தோனாய்ச் செல்காலம் வருங்காலம் அறிந்து
வாழ்கின்றான். ஆதலால் அன்று தனக்கு வீடுபேற்று நாள் எனக்
குறித்துத் தன் கோயிலுள்ளிருந்து தனியனாய்த் தன் கடன்கள்
எவையும் முடித்துப் போந்து ஒருதனி அவைக்களத் தினிதிருந்து
எத்தனையோராயிரம் மறையோரை அழைத்து மறை வழியாற்
சடங்குசெய்து தடக்கை நீர்கொண்டு வடக்கு நோக்கி மலர்
பொழிந்து ஐம்புலன்களை யொருக்கி யாது சொல்லி
உண்ணோக்கினானோ வெனில்: (147)

631. ஆக்கை² குலைந்திட்டனைத்தெலும்புங் கைவிட்டுக்
காக்கை பருந்து கலவாமுன் - னோக்கிக்
கருமாலை மாற்றிக் கருதிமட நெஞ்சே
திருமாலை யேத்தாய் தெளிந்து.

இவ்வகை தேவதேவன் திருமால் திருவடிகளை நினைத்துத்
தன் உளத்தை வேண்டிக் கொண்டொருப்பட்டு எத்தனையோர்
ஆயிரம் மறையோர்க்கு ஆக்கொடையும் பூக்கொடையும் அருளி

629. மூவுருவு - படைப்பு, காப்பு, அழிப்புக்கு ஏற்ப முக்கடவுள் உருவு.
630. இவ்வெண்பா 561ஆம் வெண்பாவைப் பெரிதும் ஒத்துளதாதல் அறிக.
631. கலவாமுன் - தின்னுதற்குக் கூடாமுன். கருமாலை - பிறவித் தொடர்ச்சி.
பா.வே: 1. யோதவந்துள். 2. குலைந்தே யனைத்.

இன்சொலுடன் மறையோரைக் கைதொழுது விடைகொண்டு படைக்கலக்கொட்டில் புகுந்து படைக்கலங்களைக் கைதொழு தெடுத்து அணிசெய்து தன் மணி நெடுந்தேரேறித் தலையுறையும், வீரப் புட்டிலும் புனைந்து எம்மருங்கும் கவசப் பேரொளி கலந்தெறிப்ப வீர அணிகலங்கள் வெயிலெறிப்ப அனைத்து வீரருஞ் சூழ்ந்து வழிபட, வெண்குடை மேல் நிழற்றத் தடக்கை வேல் நின்று இலங்க, எழில்மணிக் கவரி காலசைப்ப வெழும் பனைக்கொடி விசும்பணுவ, இமையோர் கூட்டம் எதிர்நோக்கி நாற்படை நெருக்கலுறச் சங்கு பேரிகை முதலாகிய முழங்கத் தாளுந்தோளும் இடந்துடிப்பத்தடந்தேர் மிசை அரிமாப்போலப் போர் வீரருடன் வந்து போர்க்களம் புகுந்து தன் பெரும்படையைச்¹சுருப்பதோ பத்திரம் என்னும் அணிவகுத்துத் தூசிமுகத்தின்கண் மாமேருவைப் போல நின்றான் அருந்தேரில் முன்றோன்றல் வீடுமன் என்றவாறு. அதுகண்டு தருமன் தானையைப்²பதுமராகம் என்னும் அணிவகுத்து நின்றான் திட்டத் துய்மனாகக் கருதுவது. இவ்வகை இரண்டு படையும் போர்க்களம் புகுந்து பண்ணும் வகுப்புமாக நின்றளவில் யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில்: (148)

632. பொன்னுந் துகிலும் புனைமணியும் பொற்பூணு
மின்னும் பிறவெண் ணிவையெல்லா - மன்னு
மறையவர்க்குச் செய்கின்ற மாதானஞ் செய்தா
னறையுலக மாள்வா னமர்ந்து.

இவ்வகை பெருங்கொடை புரிந்து நாற்படை புடை சூழ நின்ற வீடுமனைக் கண்டு விருப்பமெய்தி அருச்சுனனுக்குக் காட்டி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (149)

633. நின்ற குலமதலை நின்னுடைய மூதாதை
வென்றி விசயாநின் வெங்கணையா - லின்று
கொலப்படா னாகிலிக் கோமதலை³நம்மால்
வெலப்படா னென்றான் விரைந்து.

632. அறை - அறுக்கப்பட்டது. அறை உலகம் - வீட்டுலகம். வீடுமன் வீடுபேறு எய்துவது இந்நாட்போரில் ஆதலறிக.

பா.வே. 1. பதும ராக மென்னும். 2. கிரவுஞ்ச மென்னும். 3. எம்மால்.

தூசிமுகத்தின்கண் உருமேறென நின்ற வீடுமனை இன்று
மாலை அந்தி அளவில் சீரியபடைக்கலங்களால் வீட்டுலகுக்குப்
போகவிடாயாகில் பெரும்படைக்கும் நமக்கும் இவனே
கூற்றமாங்கண்டாய் என்றும் மூதாதை என்று அருளெய்தாதே
ஈண்டன் இவனைப் போர்மலைந்து போக்குமது வல்லாது
யாவராலுமின்றிற் பின்னை வெற்றி கொள்ள வரிது கண்டாய்
என்றும் இவ்வகை கண்ணன் அருளிச் செய்யக்கேட்டு யாது
விண்ணப்பஞ் செய்தான் அருச்சுனன்: (150)

634. மாக்கொடியுந் தேரும் வளைசிலையுந் தூணியுந்
தீக்கடவு ளீந்தானீ தேர்ப்பாகன் - றாக்குவனேல்
விண்ணரச ரோடே வெகுள்வன் றிருமாலே
மண்ணரச ரோவெனக்கு மாறு.

எ-து. தேவர்கோன் காண்டவனத்தைத் தீத்தேவனுக்கு
இரையூட்டுகின்ற நாளில் அவனால் தரப்பட்ட தேருங் கொடியும்
தூணியும் காண்டபம் என்னும் வில்லும் இவை முக்கடவுளராலும்
அழிக்கப்படா; எல்லா உயிர்களுக்கும் தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும்
கடவுளாய் உள்ள எம்பெருமானே, நின்னை வலவனாக
வுடையேன்; இப்படிக்கொத்த எனக்கு இயக்கர் அரக்கர் கந்தருவர்
சித்தர் கருடர் கின்னரர் கிம்புருடர் என்கின்றாரும் எதிரல்லர்
ஆதலால் மனிதர் ஒருபொருளாக விவ்வகை யெல்லாம்
மருளுவதோ வென்று மிகவெகுண்டு தன் கடவுட் சிலையினைக்
கைக்கொண்டு கதுமெனத் தேரோட்டி வீடுமன்மேற் சென்று
தாக்கினான் அருச்சுனன். அப்பொழுது, (151)

635. குரக்குக் கொடியின்மேற் கூவியம்பா லெய்து
சரத்துக் குழுவுபல தாக்கி - யரக்கரைமுன்
முக்கோடி வென்றான்மேன் மூடும் படிபொழிந்தான்
மிக்கோடி வீரன் வெகுண்டு.

அன்றியும்,

(152)

636. தெய்வப் படையாலுஞ் செஞ்சரங்க டம்மாலுங்
கவ்வைக் கலிவிசம்பு காட்டினான் - பவ்வ
முனையா வெதிரெழுந்த மூரித்தேர் மன்ன
ரெனையா யிரவரையு மின்று.

இவ்வகை வீடுமனால் விடப்பட்ட கணைமழைகளையும்
சீரிய அம்புகளையும் தன் அயில்வாய் அம்பு கொண்டு
வானத்தே அறுத்து மாற்றிப் பின்னும் யாது செய்தான்
அருச்சுனன்: (153)

637. சிலையுங் கொடியுஞ் சினமாவுந் தேரு
மலையுங் கணைமாரி பெய்தான் - கொலைவிற்
கடுஞ்சின மால்யானைக் காவலர்கோன் மேலு
நெடுஞ்சிலை நாண்¹ காலலைப்ப நின்று.

எ-து. வீடுமன் மேலும் வெஞ்சிலையின் மேலும் பனைக்
கொடி மேலும் புனைமணி நெடுந்தேர் மேலும் சரபடலம்
பொழிந்து எண்டிசையும் தலைபனிப்பப் பெரும்போர் விளைத்
திட்டான் அருச்சுனனாகக் கருதுவது. ஒருபால், (154)

638. வாங்கு திரைப்பரவை வாள்வேந்தர் தாமெண்மர்
வீங்கு புயல்போல வில்வளையா - வோங்கு
பலவேந்தர் தம்மோடு பாஞ்சாலர் வெள்ளங்
குலவேந்தைச் சூழ்ந்தார் கொதித்து.

எ-து. குந்திபோசனும், பாஞ்சால வேந்தனும் கைகய
வேந்தனும் கடோற்கசனும் அஞ்சன வர்மாவும் சத்திய சாத்தகியும்
பஞ்சத் துரோபதியரும் சோமகரும் சிஞ்சையரும் திட்டத்
துய்மனும் துட்டகேதுவும் அபிமன்னுவும் பாண்டிவேந்தனும்
உள்ளிட்ட பலநாட்டு வேந்தரோடும் சிறந்த படையோடும்
சென்று நெருக்கியழித்து மண்டித் துரப்பி இருவிசம்பும் திசையும்
மறைப்பக் கணைமழை சொரிந்து மூடித் திளைத்துக் கொண்டார்.
அப்பொழுது, (155)

636. கவ்வைக் கலி விசம்பு - போரொலியுடைய வான். பவ்வம் - கடல்.

638. வாங்கு - வளைந்த. பரவை - கடல்.
பா.வே. 1. காதலைப்ப.

639. கடகிடிந்து மீன்விழுந்து கண்சுழன்று மின்னிச்
சுடருமொளி மழுங்கித் தோன்றிக் - கொடுநிமித்தம்
விண்ணகத்துத் தோன்றினவே வேல்வேந்தர்க் கெத்தனையுங்
கண்ணகத்த வாக்கக் கலந்து.

இவ்வகை வீடுமனுக்குத் தீக்குறிகள் பல தோன்றின, ஒண்சுடரை ஊர் வளைந்தது; உருமுகுக் குரல் பல அதிர்ந்தது; கணைமழை பொழிந்திட்டது; சூறைக்காற்று சுழித் தெறிந்தது; பருதி மண்டலம் இருளாய்த் தோன்றிற்று; மத்தமாவும், பரிமாவும் தேர்மாவும் குருதிசோருங் கண்ணினவாயின. கண்ணுந் தோளும் இடந்துடித்தன. கூகைக்குரல் குழறியிட்டது. ஓரிக்குரல் பெருகியிட்டது. வில்லுங் கணையும் விழுந்து காட்டின. செம்முக மெல்லாம் சுளிமுகமாய் மண்ணகத்தும் விண்ணகத்தும் தீக்குறி பல தோன்றின என்றவாறு. இவ்வகை தோன்றின தீக்குறிகள் பலவுங் கண்டு இனிப் படுகை உறுதியாம் என்று கருதிச் சூழ்ந்துகொண்ட பெரும்படையை நேராக நின்று உயிர் பருகுங் கூற்றே போலவும் பல்லுலகையும் எரிக்கலுற்ற ஊழித் தீப் போலவும் அழித்தான். அன்றி நடுப்பகலில் வானின்கண் கதிர் மண்டலம் காண்டற்கரிதாகியவாறே போலயாவர்க்குங் காண்டற் கரிதாகிநின்ற வீடுமனுக்குத் துணையாக யாது செய்தான் துரியோதனன்: (156)

640. காங்கேயன் றன்றனிமை கண்டு படைத்தலைவீர்
பாங்கோடும் போரேன்ற பார்வேந்தீர் - நீங்களெலா
மாங்கவனைக் கால்காப்ப வாடமருட் செல்கென்றான்
வீங்கெழிறோள் வேந்தன் விரைந்து.

எ-து. வீடுமன் தனிமை கண்டு சத்திய வீரனையும் சல்லியனையும் கிருபனையும் கிருதவர்மாவையும் சயத்திரதனையும் முப்பத்தொன்பதின்மர் தம்பிமாரையும் எத்தனையோ ராயிரம் காலாள்களையும் துரியோதனன் ஏவ மற்றவர்களும் வந்து வீடுமன் முன் புகுந்து அருச்சுனனுடனே தாக்கினார். அப்பொழுது யாது செய்தான் வீமன்: (157)

639. கடகு - மலை; கடகம் என்பதும் அது. நிமித்தம் - குறி. கண்ணகத்த வாக்க - கண்காண.

640. கால்காப்ப - காலன் வாயினின்று காக்குமாறு.

பா.வே: 1. போர் வென்ற.

641. மொய்தா ரொலிப்ப முரட்டண்டு கொண்டிழிந்து
செய்தார் கடாக்களிற்றுத் தேர்வேந்த - ரெய்தார்த்து
முன்பிலா ரானாரை மூதாதைக் கெத்தனையும்
பின்பிலா ராக்குவித்தான் பேர்ந்து.

எ-து. அருச்சுனனுக்குத் துணையாகக் கதிர்முனை வயிரத் தண்டு கைக்கொண்டு அதிர்குரல் எழுப்பி மணித் தேரினின்றிழியப் பாய்ந்து (வீமன்) சென்றெய்தி வீடுமனைக் காத்தாரை யெல்லாம் கலக்குறுத்தி முகிற் படலங்களைக் கடுவளி துரந்தாற் போலப் பெரும்படையைத் துரந்து (கொல்லாநிற்ப) நிலையாற்றாது புறகிடுவித்துப் போர் மலைந்து வீடுமனைத் தனியாக்கினான் வீமன் என்றவாறு. அதுகண்டு, (158)

642. தொடலரிய நாகந் துகிற்கொடிமேற் கொண்ட
வடலரசன் றம்பிமா ரைவர் - கடல்வலயம்
வென்றானை வென்றானை வீரக் கடன்கழிப்ப
நின்றானை நீங்கிற் றிலர்.

எ-து. துரியோதனன் தம்பிமாரில் துச்சாதனனுந் துன்முகனுஞ் சித்திரசேனனும் சித்திராயுதனும் விவிம்சதியும் என்பார் ஐவர் தேராட்கள், பெரும்படை இரிந்தோடவும் வீடு மனைக் கைகலந்து காத்தார் என்றவாறு. அது கண்டு யாது செய்தான் தருமன்: (159)

643. ஆய்ந்து பணித்தான் றமரை யரவுயர்த்த
வேந்தன் றனிவிடுக்கும் வில்லாட்க - னேந்தியதோர்
¹மொய்தாற்றுப் பூம்பெண்ணை முன்னுயர்த்த கோமானோ
²டெய்தாமற் காமின்க ளென்று.

641. தார் - படை. முரட்டண்டு = முரண் + தண்டு; வலிய தண்டு.
முன்பு - வலிமை. முன்பு இலார் ஆயினாரைப் பின்பு இலார் ஆக்கு வித்தான்; கொன்றான்.
பேர்ந்து - பெயர்ந்து.
642. கடல் வலயம் - கடல் சூழ்ந்த உலகம். கடல் வலயம் வென்றான் - பரசராமன். அவனை வென்றான் வீடுமன். வீரக் கடன் கழிப்ப நின்றான் வீமன் என்பதும் அவ்வீடுமனையே குறித்தது. வென்றானும் நின்றானுமாகிய வீடுமன் என்க.
643. மொய் தாற்றுப் பூம்பெண்ணை - நிறைந்த குலைகளையுடைய அழகிய பனை. பனைக் கொடியோன் - வீடுமன்.
பா.வே: 1. மொய்யாரும். 2. டெய்தாமுன்.

எ-து. துரியோதனனால் விடுக்கப்பட்ட பலபடைகளும் வந்து வீடுமனுக்கு உதவாமுன்னம் போய்க் காப்பீர் என்று சுதக்கிணனையும் சாத்தகியையும் திட்டத்துய்மனையும் அபிமன்னுவையும் சத்திரதேவனையும் கடோற்கசனையும் விராட வேந்தனையும் திருட்டகேதுவையும் நகுலசகாதேவரையும் கைகய வேந்தனையும் காலிங்கவேந்தனையும், சுராட்டிரரையும் சேர சோழ பாண்டியரையும் உள்ளிட்ட அரசர்களையும் வீமனையும் பண்டு வீடுமனாற் பட்டுலர்கின்ற சிகண்டியை முன்னீடாகக் கொண்டு போமின் என்று விடுக்க, கண்ணனும் வடிக் கயிறும் முட்கோலும் வழுவாமற் பிடித்துச் செறி குளம்பின் வெண்குதிரைகளை முடுக ஏவிப் பரிச்செலவு குறிக் கொடுத்துப் பொன் மணித் தேரை முடுகவிட்டுச் சேருமளவில் சிகண்டி சென்று யாது செய்ய வீடுமன் யாது செய்தானோ வெனில்: (160)

644. திண்ணென் சிலைகுனித்துச் சென்ற சிகண்டியுமே
 'யெண்ணென் றெதிர்வாளி யேவுதலுங் - கன்னலெலாம்
 வண்டருந்தும் ¹பும்பொதும்பர் வைகுந் திருநாடன்
³கண்டறிந்து வைத்தான் கணை.

இவ்வகை சென்று தாக்கின சிகண்டியைக் கண்டு முறுவலித்துத் தன் படைக்கருவி போட்டுப் படைக்கலம் இலனாய் நின்றான் வீடுமன்: அப்பொழுது, (161)

645. நிகரடும்போர் மீளி நிராயுதனாய் நிற்பப்
 புகரடும்போர் போர்க்கோல வேங்கை - யுகிரொடிந்து
 பல்லின்றி நின்றதன்மேற் பாய்ந்தனபோற் பட்டனவே
 வில்லின்றி நின்றான் மிசை.

எ-து. வீடுமன் மேற் சில கணைத்துளிகளை விட்டான் சிகண்டி. அவ்வளவில் அருச்சுனன் காண்டபஞ் சால வளைய யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில்: (162)

644. பொதும்பர் - சோலை.

645. மீளி - வீரன். நிகர் - ஓப்பு. புகர் - குற்றம். உகிர் - நகம். மிசை - மேல்.
 பா.வே: 1. யெண்ணின். 2. பும்பொதும்பின்.
 3. கண்டனூங்கி.

646. திகழு மொளிமான்மேற் சென்று சிகண்டி
பகழி யொடுவிரவிப் பாயப் - பகழியினாற்
றீயெரியா விண்ணொரியாத் தேவர்கோன் காவெல்லாங்
காயெரியா வீழ்த்தான் கணை.

இவ்வகை சிகண்டியால் விடப்பட்ட சரபடலங்களுடன் அருச்சுனன் சீரிய கணைகள் விரவிப் பாய்தலின் உருவிப் போகின்ற அம்பைப் பிடித்துப் பார்த்துச் சிகண்டியை நோக்கி யாது சொன்னான் வீடுமன்: (163)

647. மூங்கி விடைப்பிறந்த மொய்யெரித்தீத் தான்பிறந்த
தூங்கு படரதனைச் சுட்டாற்போல் - வீங்கெழிற்றோ
ளென்மகனம் பென்னைப் படுக்குமே பாஞ்சாலன்
வன்மகனம் பேறாதென் மார்பு.

எ-து. மூங்கிலிடைப் பிறந்த தீ மூங்கிலைத் தானே சுட்டாற் போல என் மகன் காண்டபத்தால் கடாவப்பட்ட சரபடலங்கள் என்னைச் சுடுகின்றனவே யொழிய சிகண்டி நின்னால் விடப் பட்ட சரங்கள் என்னைச் சிறிதும் செய்யவொண்ணாமோ வென்று சொல்லுமளவில் மலையைச் சூழ்ந்துகொண்டு மைம்முகில்கள் பொழிந்தாற்போல் எல்லாவீரர்களும் சூழ்ந்து கணை மழை சொரியலுற்றார் அப்பொழுது படை வளைந்து சூழ்தலையும் வீடுமன் படைக்கலன் இலனாயிருத்தலையுங் கண்டு துச்சாதனன் யாது செய்தானோ வெனில்: (164)

648. சென்றேன்று சீகண்டி தேர்மேலு மார்மேலுங்
குன்றேந்து சோலைத் குருநாட - னின்றேந்து
வில்லரசின் வன்னாணின் வெவ்வாளி மேற்கொண்டு
துல்லரச நெய்தான் சுளிந்து.

துச்சாதனன் முனிந்து சிகண்டி மார்பில் உருவ ஒரு சீரிய கணை தொடுத்துவிட்டு ஆங்கவன் வில்லும் தேரும் கொடியும்

646. எரியா - எரிய.

647. தூங்கு படர் - வாடிய பண்ணை. படுக்கும் - தைக்கும்.

648. வல் + நாண் = வன்னாண். வெவ்வாளி - சுடுகணை. துல்லரசன். துச்சாதனன்.

பா.வே: 1. பென்னை யடுகின்ற; பென்னைப் படுக்கிற்கும்.

அழிய எய்து அவன் தளர்ந்து போமளவில் வீடுமன் பெரு
மானத்தனாய் யாது செய்தான்: (165)

649. குலக்குதிரை மேலுங் கொடிக்குரங்கின் மேலும்
வெலற்கரிய தேர்ப்பாகன் மேலு - மலைத்த
கடுஞ்சிலையான் றன்மேலுங் காய்கணைக றீர்த்தா
னெடுஞ்சிலைநாண் 'காலலைப்ப நின்று.

எ-து. சிகண்டி புறகிட் டோடுதலும் வீடுமனும் கதுமெனத்
தன்னுடைய வெஞ்சிலையை எடுத்துக்கொண்டு குரக்குக் கொடி
மேலும், வெண்குதிரைகள் மேலும், கண்ணன் மேலும் அருச்சுனன்
மேலும் அவனைச் சூழ்ந்து நின்ற வீரர்கள் மேலும் அம்பு மழை
பொழியக் காண்டுவத்தால் கடாவப்பட்ட கணைகளாலும் காவல்
நில்லாது கவசம் பிளப்புண்டுருவிப் போகலின் இது கண்டு யாது
செய்தான் அருச்சுனன்: (166)

650. பரிகடவிப் போர்நின்ற பன்மணித்தேர்ப் பாகன்
²றிருவுடலிற் செஞ்சோரி நோக்கிப் - புருவக்
கருங்கடையும் ³வில்லு மறவளைத்தான் றாதை
யருங்கொடியும் வில்லு மற.

வீமன் சினத் தீயால் சிலைவட்டங் கடந்து புக்கு வீடு
மனைக் காக்கமாட்டாது நின்ற துரியோதனனும் துரோணனும்
அசுவத்தாமனும் கிருதவர்மனும் கண்டு நிற்கவே, தேர்பூண்ட
புரவிகளை நிலத்து வீழ்த்துத் தலைமறையும் போர்வெஞ்
சிலையும் அறுத்து வீழ்த்துப் பெருமுழக்கஞ் செய்தான்
அருச்சுனன். அப்பொழுது, (167)

651. வெவ்வாளி யைஞ்நூறு ⁴விண்ணாடன் சேய்கொண்டு
நெய்வாளி தானெங்கு நேர்நிறுத்திச் - ⁵செவ்வாளிச்

649. துர்த்தான் - ஏவினான்.

650. அற - முழுமையாக. சோரி - குருதி.

651. விண்ணாடன் - தேவர்கோன். நெய்வாளி - நெய்தலவப் பெற்ற அம்பு. 'சேகண்டி' என்பது
சிகண்டியின்விற்பெயர்.

பா.வே: 1. காதலைப்ப. 2. றிருவுடம்பிற்.

3. வில்லும் வளைத்தான்மூ தாதை.

4. வில்லாளன்றான் கண்டு.

5. செவ்வாளி, சேகண்டி யென்னச் சிலைக்குச்.

சேய்கண்டி யென்னுஞ் சிலைக்குச் சரங்கொண்டு
சீகண்டி வந்தான் ரெளிந்து.

எ-து. சிகண்டி மெய்தெளிந்து அடற்றேர் ஓட்டி வந்து
வீடுமனைப் படைக்கலம் இலனாக்கினான். அவ்வளவில்
அருச்சுனன் கணைமழை பொழிய வீடுமனும் ஆங்கதனை
வெல்லவொண்ணாமை அறிந்து தன்னருகு பிரியாமல் நின்ற
துரியோதனன் உடன் பிறந்தாருள் துச்சாதனை நோக்கி யாது
சொன்னான் வீடுமன்: (168)

652. இதுவெனக்குக் காலமிருவரையும் வெல்லு
மதுவெனக்கிங் காவதொன் றில்லை - விதிநினைக்கி
லாந்தனைப்போ துண்டாகி லைவீருஞ் சென்றுங்கள்
வேந்தனைப்போர் காமின் விரைந்து.

எ-து. கண்ணன் அருச்சுனராவார் நர நாராயணன்
ஆதலால் இருவரையும் மூவுலகுங் கூடிவரினும், காலன் கயிறு
சூடி வரினும் யாவராலும் வெல்ல அரிதென்றும், எனக்கின்று
அருச்சுனன் கையில் அடுசரங்களால் இறப்புக் கண்டார்; இதற்கு
ஐயமில்லை என்றும் இதற்கு இறையுஞ் சோராது துரியோதன
னுக்குப் பெருந்தீமை புகுந்து நின்ற அதனைச் சென்று காப்பீர்
என்றும் மற்றவரையும் விடுத்துப் போக்கி, கண்ணன் திரு
வடிகளை உளங்கொண்டு முண்முருங்கை மலர்ந்தாற் போலப்
பல விடங்களும் குருதி பொழிய அதற்குச் சிறிதும் துளங்காது
சீற்ற மெய்தி அருச்சுனன் மேற் சென்று யாது செய்தான் வீடுமன்:
(169)

653. குயில்பாயுஞ் சோலைக் குருநாடெனய்த
வயில்வாயம் பாங்கழிய 'வெய்தப் - புயல்பாயும்

652. ஆந்தனைப்போது - ஆகும் பொழுது. ஐவீர் என்றது வீடுமனைக் காத்து நின்ற
துச்சாதனன் முதலிய ஐந்து பேர்களை. வேந்தன் - துரியோதனன்.

653. செறிவும் தன்மையும் அமைந்த சோலையில் தான் 'குயில் தங்கும்' ஆதலால் 'குயில்
பாயும் சோலை' என்றது சோலைவளம் கூறியவாறு. "வெயில் நுழைபறியாக் குயில் நுழை
பொதும்பர்" மணிமேகலை. அயில் + வாய் + அம்பு + ஆங்கு + அழிய - அயில்வாயம்
பாங்கழிய. அயில் - கூர்மை. இறையும் - சிறிதும். உட்குன்றா - அசையாத.

பா.வே: 1. வெய்து.

பொற்குன்ற நின்றதுபோ னின்றா னதற்கிறையு
முட்குன்றா மன்ன னுடன்று.

எ-து. அருச்சுனனால் விடப்பட்ட அம்புகள் உடலெங்கும் உருவிப் போதலும் அறிவும் நினைவுங் கெடாது நின்ற கங்கை மகனைக் கண்டு களித்து மலர் மழை பொழிந்திட்டார்கள் தேவர்கள். அவ்விடத்து. (170)

654. சென்றன புண்டிறந்து சென்றன செல்லாது
நின்ற சரமென்னு நீடணைமேற் - சென்றோர்
வெரிநொந்த யானையது வீழ்வதுபோல் வீழ்ந்தா
னிரிதந்த வேந்த ரினம்.

எ-து. அருச்சுனன் எய்த வெஞ்சரங்கள் மார்பு கிழித்து உட்புக மயங்கி ஆற்றல் அழிந்து மதயானை விழுந்தாற்போல விழுந்தான் அருந்தேரரில் முன்றோன்றல் வீடுமன் என்றவாறு. இவ்வாறு ஆற்றல் அழிந்து விழுமளவில் பெருவிரைவுடன் போகின்ற உயிர் வளியைப் பிடித்து யாது சொன்னான் வீடுமன்: (171)

655. ஒற்றைத் திகிரி யொளியோன் வடக்கெய்தி
மற்றை யுதையம் வருமளவுஞ் - சுற்றித்
³துயிலொழிய வென்றே னுயிர் துறவே னென்றம்
பயிலணைமேல் வீழ்ந்தா னலந்து.

ஞாயிறு வடதிசைச் செலவு வருமளவும் உறக்கமும் வாராமல் உயிரையும் நிலைபெறுத்தித் தருவாயாக என்று கண்ணன் திருவடிகளை நினைந்து அம்புப் படுக்கையில் கிடந்தான் பெருந்தேராட்களில் முன்றோன்றால் வீடுமனாகக் கருதுவது. இவ்வகை வீடுமன் ஆற்றல் அழிந்து வீழ்ந்தமை கண்டு

654. நீடு அணை - உயர்ந்த படுக்கை. திறந்து சென்றன - உருவிச்சென்றன. வெரிநொந்த - வெரிந் + நொந்த. வெரிந் - முதுகு.

655. பயில் அணை - அம்புகள் செறிந்த அணை; அம்புப்படுக்கை.

பா.வே. 1. முற்குன்ற மன்னாளுடன்று.

2. நின்றன வாளியெனும். யாளியது வீழ்வதுபோல் வேந்தர்குழாம்.

3. சென்று, வெருவிலா வீழ்ந்தா னெரிந்ததே 4. துயில்வொழிய வேன்றென் னுயிர்.

பாண்டவர் படை ஆர்த்து எழுந்தது. அதிர்ந்திட்டது சங்க படலம். வீரத்திரு பொலிந்து தோன்றினாள் ஆங்கு. அப் பொழுது துரியோதனன் படை அவிந்து அடங்கிற்று அதுகண்டு அமரர் திரளும் வியப்புற்றுத் துரியோதனன் இனி நாடும் இழந்தான். வாய்மையாளன் தருமன் ஆட்சி தலைக் கொண்டான் எனக் கழறி உண்மகிழ்ந்தனர். அவ்வளவில் கதிரோன் மறையும் மலையின் கட்சேறும் அளவில் வீடுமன் ஒளியெல்லாம் ஓரொளியாய் மன்னர் கண்டு நிற்கவே வானத் தெழுந்து போகா நின்றது. அவ்வளவில் ஆண்டொழில் மறந்த வீடுமனைப் பாண்டவர் சென்று கைக் கொண்டு அடிமலர் தொழுது நீங்கித் தங்கள் படையைச் சுருக்கு வித்து நின்றார். அவ்வளவில் துரியோதனன் முதலானவர் யாது செய்தாரோ வெனில்:

(172)

656. தம்பியருந் தானும் புகுந்து தலைப்பெய்திங்
கம்பி னணைமேற் கிடந்தானைச் - செம்பொ
னடிமேலே வீழ்ந்தமுதா னாயிரவாய் நாகங்
கொடிமேல் வலனுயர்த்த கோ.

அன்றியும்,

(173)

657. என்னுடைய மூதாதா யெம்பிமார் தந்துணைவா
மண்ணிடையின் மன்னவர்கள் வாழ்வேந்தே - 'மின்னிடையிற்
பொன்னாடு கொள்ளப் புரிந்தனையோ போற்றலரா
வென்னாடு¹மெங்களையும் விட்டு.

அன்றியும்,

(174)

658. பாண்டவர்தஞ் சேனையெனுங்³காடு பரிவுடனே
மூண்டமரில் வீழ முனைசெய்து - மாண்டனையோ
மாயத்தான் மாலோன் மதியினாற் போர்புரிந்த
தாயத்தார் முன்னே தளர்ந்து.

என்றிவ்வகையால் அரற்றா நின்றார் துரியோதனனும்
தம்பிமார்களுமாகக் கருதுவது. அப்பொழுது வீடுமன் பாடுந்

657. புரிந்தனையோ - கருதினையோ. போற்றலர் - பகைவர்.

பா.வே: 1. விண்ணிடையிற். 2. மெங்களையு மிட்டு.

3. காட்டைப் பரிவுடனே.

தங்கள்படை புறகிட்டமையுங் கேட்டுக் கதுமென வெழுந்து
வீழ்ந்து காலாளாய்ப் போந்து தன்முடிமேன் மலர்க்கை வைத்து
அப்பணையிற் கிடந்த வீடுமனைக் கண்டு மற்றவன் அடியில்
வீழ்ந்து யாது சொல்லி அரற்றினான் கன்னன்: (175)

659. தேன்றொடையல் சோரத்தன் றேமலர்க்க ணீர்சோர
வேந்த னடிமேல் விழுந்தமுதான் - சார்ந்துடையான்
றேர்வேந்த ரஞ்சச் சினநாக முன்னுயர்த்த
போர்வேந்தன் றோழன் புகுந்து.

எ-து. கன்னன் புகுந்து அப்பணையிற் கிடந்த பாட்டன்
திருவடிகளைத் தன் கண்ணீராற் கழுவி, எம்பெருமானே
யென்னால் முன்னஞ் சொல்லப்பட்ட தகவில்லாச் சொல்
லெல்லாம் பொறுத்தருள்வாயாக என்று புகழ்ந்துரைத்துப்
பின்னும் யாது சொன்னான் கண்ணன்: (176)

660. வேர்த்து நடுங்கி விரைவெய்திச் செங்கமலம்
பூத்த திருவடிமேற் புக்கிறைஞ்சிப் - பேர்த்து
மடியேனான் செய்த வனாசார மெல்லாம்
'பொடியாமே கோவே பொறு.

இவ்வகை பேசிக் கண்ணன் அரற்றக் கண்டு சிறிதுணர்
வெய்தி அருள் தோன்றி யாது சொன்னான் வீடுமன்: (177)

661. உன்னா லொருகுற் றமுமில்லை யுண்டேபோ
லென்னாலே வந்தனவென் றெண்ணொண்ணா - கன்னா
வதுசொல்லத் தக்கனையா லாதியான் செய்த
விதி²கண்டா யென்றான் விரைந்து.

எ-து. கன்னன் மேல் அருள் எய்தி அவன் தலைமேல் தன்
கைவைத்து மற்றவனைத் தழுவிக்கொண்டு உன்னாலும்
என்னாலும் வந்த தொன்றில்லை கண்டாய். பாரதமெல்லாம்
கண்ணன் பெருமாயையால் செய்யப்பட்ட தொழில் கண்டாய்
என்றும், உன்னையும் என்னையும் பகைபண்ணிச் செய்தானும்

660. அனாசாரம் - முறையிலாச்செயல். பொடியாமே - நினையாமல்.

661. அண் ஒண்ணா - பகைவர் நெருங்க மாட்டாத. "நின் குற்ற மன்று; என் விதிக்குற்றம்."
பா.வே: 1. பொடியாதே. 2. காணா.

அவனே கண்டாய் அல்லது நீ என் கன்றே போன்றாய்; அது நிற்க, நின்கையில் பெரும்பாம்பின் மிகு கொடுமையான விரை வாலும் அதன் செயல்திறத்தாலும் நின்னுடைய பேராற்றலாலும் உண்டாகிய மகிழ்ச்சிகளை மூவுலகில் யாவரும் தகைய வல்ல ஆற்றலுடையாரில்லை; நின்னை யான் அருந்தேரரில் நிறுத்தாமல் அரைத்தேரரில் நிறுத்தினமையும் நீ பொறுத்தி என்றும் நின்னாற் செய்யத் தக்கன சொல்லத் தக்கன வெல்லாம் யான் மனத்திற் கொள்ளேன் என்றும் இவ்வகை யெல்லாம் பேசி இனியுன் ஆற்றலெல்லாங் கொண்டு பகைவென்று துரியோதனனுக்கு நாடு கொடுப்பாயாக என்றாரைத்துப் பின்னுந் துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் வீடுமன்: (178)

662. அந்தார் விசய நமர்க்களத்தில் யான்கிடப்பத்
தந்தா நெனக்கோர் சரசயன - முந்து
கொலைக்கணையா மாலயானைக் கொற்றவனே மற்றென்
றலைக்கணையாய் நிற்பதுநீ தா.

எ-து. அருச்சுனனால் தரப்பட்ட சரவணமேல் கிடக் கின்றேனுக்குத் தலைக்கண் யொன்றில்லாது நிலைதளர்ந்து உறக்கமில்லாதேனுக்கு நீயொரு தலைக்கணை தருவாயாக என்னக் கேட்டு யாது செய்தான் துரியோதனன்: (179)

663. மூவேழிருபத் தொருகா 'லரசரெலா
மோவாது கொன்றோமஞ் செய்தானை - மேவார்
பணைதோளார் தாளாண்மை பட்டதே யென்னா
வணைகொண்டு காட்டினா னாங்கு.

இவ்வகை சொல்லி மிகமிக மெதுவாய் இருப்பதொரு பஞ்சணை கொண்டு வந்து துரியோதனன் கொடுப்பக் கண்டு துளங்கா மணிமுடி துளக்கி முறுவலித்து மற்றதனைப் பழித்துத்

662. சரசயனம் - அம்புப்படுக்கை. கொற்றவன் - துரியோதனன்.

663. கொன்றோன் - பரசுராமன். ஓமம் - வேள்வி. மேவார் - பகைவர். ஓவாது - ஒழியாது. பணை - திரண்ட. பா.வே: 1. லரசையெலா.

துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் வீடுமன்: (180)

664. மங்குள் மதிதவழும் வானாடர் கோமானே
யிங்கு நமக்கீ தியல்பல்ல - விங்குத்
தலைக்கணையுந் தார்விசயன் றான்றருமே யென்றான்
கொலைக்களிற்றே றன்னான் குறித்து.

எ-து. நீ தந்த பஞ்சணை போர்க்களத்தில் அப்பணைக்
கிடக்கின்றேமுக்கு முறையல்ல கண்டாய் என்று, அதனைத்
தவிர்த்துத் துரியோதனனை நோக்கிப் பலகாலும் நகையரும்பி
எமக்குடற்கணை தந்த அருச்சுனன் தானே தலைக்கணையுந்
தெரிந்து தருங்காண் என்று எல்லா வீரரையும் கன்னனையும்
அகற்றிப் போர் வீரரைப் பெறாது தன்னினம் பிரிந்த வீர அரிமாப்
போலத் தென்பக்கத்து நின்ற அருச்சுனனை நோக்குதலின்,
மற்றவன் கருத்தறிந்து யாது செய்தான் அருச்சுனன்: (181)

665. வாங்கு புனற்கங்கை வாழ்வேந்தர் கோமானே
யீங்கிதுகொள் கென்றங் கிருவாளி - யோங்கி
வடித்தாரை வாள்விசயன் மார்புறவே வாங்கி
விடுத்தான் சிரமேல் விசைந்து.

எ-து. அருச்சுனன் மிகுவிரைவுடன் எழுந்து காண்டி
வத்தை வன்மையோடும் வளைத்துச் சீரிய அம்பினைத்
தொடுத்து நின்றலும் அதுகண்டு வீடுமன் பெருந்துயர் தீர்ந்து
துரியோதனனையும் உடன்பிறந்தார்களையும் அங்கநாடன்
கன்னனையும் நோக்கி யாது சொன்னான் வீடுமன்: (182)

666. வெங்கண் விடநாக மேலுயர்த்த கோமானே
யங்கர் பிரானுக் களிவாழி - கங்கை
புடையெல்லாஞ் சூழ்ந்த புனனாடா மற்றுன்
புடையெல்லாங் காப்பன் பரிந்து.

எ-து. கன்னனைப் படைத்தலைமை யாக்கி உன் பெரும்
படையையும் உன் தம்பிமார்களையும் உன்னையும் காத்துக்

666. அளி வாழி- படைத்தலைவனுக்கு வழங்கும் தானாபதி விரலாழியைக் கன்னனுக்கு
வழங்கு.

கொண்டு பகைவென்று தருவனாகப் பணித்து மற்றவனாற் றரப்பட்ட நாட்டையும் ஆள்வாயாக என்று கூறிக் கன்னனைக் கைப்பிடித்துத் துரியோதனனுக்குத் துயர் புகுதாமல் காத்து நாட்டினைக் கொடுப்பாயாக என்று மற்று அவனையும் உடன் படுவித்துத் துரியோதனன் முதலானவர்களுக்கும் கன்னன் உள்ளிட்ட எல்லா வீரருக்கும் விடை கொடுத்துப் போக்கித் தருமனை அழைத்து நீ செய்த அறத்தால் உனக்குக் கண்ணனை வலவனாகப் பெற்றாய். அவனால் இன்னம் உங்கட்கு வெற்றியும் ஆட்சிப் பேறுந் தரப்படுங் கண்டாய், என்றுரைத்துப் பின்னும் இனி நீ கதிரோன் எழும்போது வந்து வடசெலவு பற்றுமளவும் உடனின்னு காத்துப் பின்பு விடை கொள்வாயாக என்று மற்றவனுக்கு விடைகொடுத்து அம்புகளால் மயக்குற்று மயங்கும் அளவில், எல்லா உயிர்களுக்கும் படைப்பு காப்பு அழிப்பும் அசைவன அசையாதனவும் தானாகிப் பெருமையை பண்ணாநின்ற கண்ணன் திருவடித் தாமரைகளை நினைந்து கிடந்தான். அவ்வளவில் சகாதேவனால் சமைக்கப்பட்ட தொரு பெருங்கோயில். அவ்விடத்து, (183)

667. வெற்றிக் களம்பட்ட வேல்வேந்தர் மூதாதை
யப்புச்¹ சயனத் தசைந்தானால் - வெற்பி
லிருந்தான் சுடரோ னொளியிரண்டா மென்றே
²புரிந்தான் ணங்கதிரப் போது.

எ-து. மாயிரு சுடரை மலைமறைத்திடுதலின் எத்திசையும் இருள் படைத்து மத்தளம் குழல் யாழ் தாள ஒலிகளோடு வாயரற்றாமல் மனமருட்டிப் பல்கோடி அப்பணைக் கிடந்த வீடுமனைக் கண்டு அகத்தியன், புலத்தியன், காசிபன், கௌதமன், விசுவாமித்திரன், வசிட்டன், நாரதன் உள்ளிட்ட தேவரினங்ள் வந்து மலர்மழை பொழிந்தார் என்றவாறு. அவ்வளவில் சீரிய வானூர்திகொண்டு தேவகன்னிகளும் தேவர்களுக்கும் எதிர்

667. அப்பு - அம்பு.

பா.வே: 1. சரத்தங் கசைந்தானை.

2. புரிந்தான் கதிரோனப்போது.

கொள்ள இரவின் எஞ்சியபொழுது நீங்கிக் கதிரோன் எழும் காலம்
கண்ட அளவில் சீரிய ஆற்றலால் உண்ணின்ற உயிர்க்
காற்றும் போய்த் தேவர்களோடும் விண்ணுலகம் புறப்பட்டான்
வீடுமன் என்றவாறு. அப்பொழுது தேவர்களுடன் யாதருளிச்
செய்தான் கண்ணன்: (184)

668. மாமுனிவன் சாபத்தால் வாளமரிற் பட்டதனைக்
கோமுனிவர்க் குற்றரைத்தான் கோற்பாகன் - றாமலரின்
மட்டுவாழ் பூந்தெரியல் வாழ்வேந்தர் மூதாதை
பட்டவா ரெல்லாம் பரிந்து.

எ-து. முற்பிறப்பில் இவன் எண்மர் வசுக்களிலே யாதலால்
வசிட்ட மாமுனியொரு காரணத்தினால் மாணியாய்ப் பிறப்பாயாக
என்று தீமொழியுரைத்தான் ஆதலால் அவன் தீ மொழி பெற்றுத்
தப்பாமல் ஆயிரம் ஆண்டும் மணஞ் செய்தலின்றிப் போயினான்
வீடுமன் என்று பாண்டவர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் அருளிச்
செய்தலும், கவலும் அளவில் இரண்டு படையும் கைவாங்கித் தம்
பாடிவீடு புக்காராகக் கருதுவது. இப்பால், பட்டுப் படாத படையுடன்
போய்த் தூரியோதனனும் தன் கோயில் புகுந்த பின்பு வீடுமன்
பாடும் மற்றாங்குப்பட்ட படைவெள்ளமும் சஞ்சயன்
சொல்லக்கேட்டு மிகத் துயரெய்தி யாது சொல்லி அரற்றினான்
திருதராட்டிரன்: (185)

அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்

669. யாயாகி யெந்தையுமா யென்னையு மென்
மக்களையு மெடுத்துநாட்டி
யோயாது நீ நிற்க வுரியதோ ரிவ்விடத்தே
யுலந்தா யம்மா
தீயானை யென்மகனைச் செருக்களத்தே யின்றுநீ
தமிய னாக்கி

668. மாமுனிவர் - வசிட்டர். கோமுனிவர் - வானோர். மட்டு - தேன்.

669. யாய் - தாய். மீகாமன் - மாலுமி.

பா.வே: 1. மறையோற் செற்றாய், விண்ணுளார் மனமகிழ மெய்.
2. செய்கேமினி.

மீகாம னில்லாத மரக்கலந்தா னாக்கினாய்
வேந்த ரேறே.

அன்றியும்,

(186)

670. மண்ணெல்லா மூவெழுகான் மன்களைகட் டரசாண்ட
மன்னர் கோவை
விண்ணுள்ளோர் வியந்தேத்த மெய்விரதங் குன்றாமல்
வென்ற கோவே
யெண்ணில்லா வன்னெஞ்சத் தென்மகனுந் தம்பியரு
மென்னைப் போலக்
கண்ணில்லா ராக்குவித்தா யென்²செய்கேனினி நானுங்
கடைப்பட் டேனே.

அன்றியும்,

(187)

671. ஆடகப் பொருப்பு விற்கை யந்தமில் பவளக் குன்றிற்
பாடகப் பாதப் பச்சைப் பசங்கொடி படர வெய்தா
னேடகப் பகழி தீண்டா யாக்கையெங் கோவே பேடி
குடகச் செங்கை யம்பிற் றுயில்வதொன் றறிந்தி லேனே.

எ-து. ஆயிரம் ஆண்டு மாணி நிலை கொண்டு தேவர் முனிவரால் வணங்கப்பட்டு ஆங்கு அவராலும் மறையோ ராலும் வீடுமன் என்று திருப்பெயர் பூண்டு வீற்றிருந்து அரசாண்டு என் மக்கள் நூற்றுவரையும் பதினாறியாண்டு நிரம்புமளவும் மார்பகத்தே வளர்த்தாய். எழுநூற்றெண்பத்து மூன்று யாண்டும் உனைப்பிரிந்தறியாத என்மக்கள் இன்று பிரிந்தார்கள்; அது நல்ல பருவத்தில் தாவக் கொழு கொம்பில்லாத கொடி போலவும் தலைவன் இல்லாத படைபோலவும் ஆம். என்னைப் போல் என்மக்களையும் கண்ணில்லாதாராக்கிப் போயினாய் என்றிவ்வகை, அரற்றா நின்றானைக் கண்டு வேதவியாதப் பெருமுனியுமற்றுமுள்ள பேரறிஞரில் துரோணனும் புகுந்து பல வரலாறும் எடுத்துரைத்துத் தேற்றத் தேறினான் திருதராட்டிரன் என்றவாறு. அப்பொழுது துரியோதனன் யாது செய்தானோ வெனில்:

(188)

671. ஆடகம் - பொன். பொருப்பு - மலை. பாடகம் - காலணி. ஏடகம் - பூவிதழ். பேடி - சிகண்டி. குடகம் - கையணி.

நேரிசை வெண்பா

672. நெய்விளக்கு முன்னெரிய 'நேர்வேந்தர் தம்முன்னே
கைவிளக்கு மெங்குங் கலந்தெரிய - மெய்விளக்கு
மாமண் டபமடைந்தார் மன்னரெல்லா மப்போது
²போர்மண் டபம்புரிந்து போந்து.

இவ்வகை இருந்து மற்றை நாளைக்குத் தன்படைக்குத் தலைவராவார் யாவரோவெனத் தெரிந்து இருபக்கமும் பதினாயிரம் விளக்குடன் விளங்காநின்ற குருகுலச் சுற்றமும் கோவீரரும் புடைசூழ அவைக்களத்திலிருந்து பதினோரா நாளைக்கு நம் பெரும்படையை நடத்தவல்ல தலைவர் யாவர் யாவரோவென வினவியினிதிருந்த விடத்துத் துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன்: (189)

673. காவலனே நின்சேனை காக்கக் கடற்கங்கைப்
பாவை மகனும் பணித்தமையாற் - நேவி
தனக்கருள்செய் பாகத்தாய் தாழாமற் காப்பே
னெனக்கருள்செய் யென்றா னிசைந்து.

எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (190)

674. யானாகி நிற்கு மதுவொழிய நீயின்று
சேனா பதிப்பட்டஞ் சேர்த்தினா - லானாக்
கொடைக்கரச னாயுள்ள கொற்றவனே மற்றென்
படைக்கரச³ராரோ பகர்.

இவ்வகை உன்னைப் படைத்தலைவன் ஆக்கினால் அப் பெரும்படைக்குக் காவல் தலைவன் யாரோ வென்று மற்றவனைத் தவிர்த்துப் பின்னும் யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (191)

675. தெய்வப் படையான் சிலைத்தொழிற்கு முன்றோன்றல்
கவ்வைச் செருக்களத்துக் காறளரான் - ⁴றெவ்வுட்கும்
விற்பாணை வேதினை வேத மொருநான்குங்
கற்றாணை யேயணிமின் காப்பு.

672. போர் மண்டு அபம் - போரினால் உண்டாகிய கேடு.

675. காறளரான் - கால் + தளரான். தெவ்வுட்கும் - பகையஞ்சும். வேதினை - வேதியனை; துரோணனை.

பா.வே: 1. நேர் வேந்தன் றன்முன்னே. 2. 'போர்மண் டபம்புரிந்து' என்பது முதற்பதிப்பு.

3. னாரோ 4. றெவ்வுக்க; றெவ்வுக்கு.

குடத்துப் பிறந்தான் விற்கலை வல்லான் எல்லாக்
கலைகளுக்கும் உரியான் பேரறிஞன் துரோணன் தேவர்
அசுரர்க்கும் வெலற்கரியான்: வீர ஆண்டகை; வாய்மையாளன்;
அவனைப் படைத்தலைவன் ஆக்கினால் நமக்கும் நம்படைக்கும்
ஒரு தீங்கும் வாராதென்று பின்னும் யாது சொன்னான்
துரியோதனன்: (192)

676. கால விறுதிக் கடுங்கதிர்தான் காயொரிதான்
மாலைக் கருங்கடறான் மாருதந்தான் - வேலை
நிலையிறக்க நிற்குமோ நீள்சரங்கோத் தண்ண
றலையிறக்கஞ் செய்த பொழுது.

எ-து. ஊழிக் காலத் தீயொடும் ஊழிக் காற்றுக் கிளர்ந்து
எல்லாக் கடல்களும் முழங்கி வரம்பிகந்து நிலமுழுதும் செல்லு
மளவிலும் குடமுனி கவசம் புகுந்து தூணி யாத்து அடுசிலை
வாங்கித் தன் மணி நெடுந்தேர் ஏறி நிற்குமாகில் அவையுந்
தடுப்புண்ணும்; அதற் கையமில்லை; அதுவுமன்றி வீம அருச்சுனர்
ஆற்றல்களும் அறிந்து மற்றவர்க்குத் தக்க போர் செய்யும்.
ஆதலால் குருவே நம் பெரும்படையைக் காத்தருளி நமக்குக்
கேடு வாராமல் காத்து நாடும் தருமென நினைந்து மற்றாங்கிருந்த
எல்லா வீரர்க்கும் பொருந்த உரைத்துக் கதுமென அப்பொழுது
யாது செய்தான் துரியோதனன்: (193)

677. 'தேவா சுரர்போர்க்குத் தேவர்துஞ் சேனைக்குக்
காவல் குமரனைமுன் கட்டுவபோற் - றேவர்
மதிப்பட்ட வாட்டாளை வாழ்வேந்தன் சேனா
பதிப்பட்டங் கட்டினான் பார்த்து.

எ-து. தேவர் அசுரர் போருக்குத் திருமுருகன் படைத்
தலைமை கொண்டாற்போல் தன் பெரும்படைக்குத் தலைவனாகத்

676. கால இறுதி - ஊழி.

677. குமரன் - முருகன். தேவர் மதிப்பட்ட - தேவர்களாலும் மதிக்கப்பட்ட. வான் + தாளை -
வாட்டாளை.

பா.வே. 1. தேவசுரர் போருக்குத் தேவர்கடற் சேனைக்குக் காவற் குமரனை.

துரோணனைக் கட்டினான் துரியோதனன் என்றவாறு. இவ்வகை
படைத்தலைமை கட்டி, அற்றை இரவின் கண் கவன்ற
உளத்தனாய்ப் படைமன்னரைத் தெரிந்து படைகாவல் அடைத்து
மற்றவர்க்கு விடைகொடுத்துப் போக்கித் தானும் கோயிலுட்
புகுந்து பத்து நாழிகை பள்ளிகொண்டான் மன்னர் மன்னன்
துரியோதனன் என்றவாறு. (194)

பத்தாநாட் போர் முற்றும்
வீடும பருவம் முற்றுப்பெற்றது.

3. துரோண பருவம்

பதினோராநாட் போர்

கடவுள் வாழ்த்து

678. அண்ட முறநிமிர்ந்த வாயன்றன் சீர்பாதங்
கண்டு தொழுவார் 'கருத்தனின் - மிண்டி
யடர்ந்தவினை தீர்த்தங் கதன்பின்னே சொர்க்கந்
²தொடர்ந்தடைவார் நெஞ்சே தொழு.

அவ்வளவில்,

(1)

679. வேலை ³யொலியே முழவாக வெண்டிரைகள்
சால வெறிந்தோங்கு ³சாமரமா - வேலையென
வாதித்த மன்னரெலாம் வாரீ ரெனவழைக்க
வாதித்தன் வந்தெழுந்தா னாங்கு.

இவ்வகை அன்று கழித்த மற்றைநாள் கதிர் எழுதுதல் கண்டு
இரண்டுபடையும் பண்ணிவந்து போர்க்களம்புகுந்து முன்னாளைப்
படை நிலையில் அணிகட்டா நின்றார். அப்பொழுது
செயத்திரதனையும் கன்னனையும் அசுவத்தாமனையும் சகுனி
சல்லியரையும் உள்ளிட்டார் எண்பதினாயிரம் தேராட்களையும்
பல பதினாயிரம் காலாட்களையும் வலப்பாகத்தில் நிறுத்தி,
காம்போசனையும், மாளுவனையும், குண்டலனையும் உள்
ளிட்டார் முப்பதினாயிரம் தேராட்களையும் பல பதினாயிரம்
யானை குதிரைகளையும் இடப்பாகத்தில் நிறுத்தி, பூரி
பூரிசிரவாவினையும் பிரசிந்தரையும் குலிந்தரையும் சூரசேனரை
யும் பிரிவிந்தரையும் காலிங்கரையும் வாலாக நிறுத்தி,

678. மிண்டி - நெருங்கி.

679. வேலை - கடல். வேலை என வாதித்த - கடமை செய்யத் துடித்து வருந்திக் கொண்டிருந்த.

பா.வே: 1. கழலதனின் மண்டின். 2. தொடர்ந்தடைவாய்.

3. யொலிகண்.

4. சாமரையா.

துரியோதனனையும் தம்பிமார்களையும் பிறநாட்டுக் காலாள் வீரர்களையும் வயிறாக நிறுத்தித்தானும் பல பதினாயிரம் தேராட்களும் படைகாவலாகப் புறப்பட்டுச் சுற்றுமுற்றுங் கட்டமைய நிறுத்தி இவ்வகை 'சகடபத்திரம்' என்னும் அணி வகுத்துத் தூசிமுகத்து மறைக்கொடி விசம்பணுவத் தேர்மிசை நின்றான் துரோணன் என்றவாறு. இவ்வகைநின்ற சேனையையும், ஆசிரியனால் வகுக்கப்பட்ட படைநிலையையுங் கண்டு வானத்தே நின்ற தேவர்கள் யாது சொன்னாரோ வெனில்: (2)

680. மாக்கோ புரமிழ்ந்த மாமதிலும் வெண்டிங்கள்
போக்கோவு நீள்விசும்பும் போன்றதே - நோக்கின்
முனைக்கொடித்தேர் மன்னரெலா முன்னின்று வெல்லும்
பனைக்கொடித்தே ரில்லாப் படை.

எ-து. கொடு முடியில்லாத மதிலும் திங்கள் உலாவாத விசும்பும் போன்றது வீடுமன் இல்லாப் படைநிலை என்றவாறு இவ்வகை நின்ற அளவில் பாண்டவர் படையை அன்றில் என்னும் அணிவகுத்து நின்றான் திட்டத் துய்மனாகக் கருதுவது. அப்பொழுது இரண்டு படையுந் தலைப்பெய்து தாக்கித் தேருந் தேருந் திளைத்தன; மாவும் மாவும் மயக்குற்றன; களிறுங் களிறுங் கை வைத்தன; வாளுங் வாளுங் வகை தெரிந்தன; சரபடலங்கள் திசைமுகங்களை மறைத்திட்டன; தூளிபடலம் விசும்பு போர்த்தது; எல்லாப் படைக்கலங்களும் எதிரெதிர் மலைந்து சீறிப் பொறிசிந்த இரண்டு படையும் வற்றா நின்ற தென்றவாறு. ஒருபால், (3)

681. சோமகருஞ் சிஞ்சையருஞ் சூழ்ந்த துரோணன்றன்
கோமகனைச் சென்று குறுகினார் - கோமுனையின்
'மாதர்க் கமலத்து மாமறையோன் கைவார
வேதக் குலக்கொடியான் மேல்.

680. போக்கோவு - போக்கொழிந்த. பனைக்கொடித் தேரில்லாப் படை - வீடுமன் படை.

681. மாதர் - அழகு; விருப்பம். கோமுனை - வானுலகு. மாமறையோன் - நான்முகன். கைவார - வழிவந்த.

பா.வே. 1. மாதக்க வில்லதனின் மாமறையோன்; மாதிக் கமலத்து மாமறையோ.

2. செங்கட்குயவரிபோ - லன்றேறி.

இவ்வகை திட்டத் துய்மன் புகுந்து துரோணனையும்
அசுவத்தாமனையும் வளைத்து மூடித் திளைத்து ஆர்த்தான்.
அப்பொழுது யாது செய்தான் துரோணன்: (4)

682. சென்றேறு பாஞ்சாலர் தேர்மேலு மார்மேலுங்
குன்றேறு ²செங்கணைவிற் கோத்தேவி - நன்றேறி
வல்லான் ¹விழுத்துகின்ற வாளவுண ராமென்னக்
கொல்லா விழுத்தான் கொதித்து.

இவ்வகைபட்டுப்பபாதபாஞ்சாலரையும்படக்கொடுத்துத்
திட்டத் துய்மனும் புறகிட்டான் என்றவாறு. அப்பொழுது
அசுவத்தாமன் என்ன செய்தான்: (5)

683. சொரிந்த கணைமாரிச் சோமகரை முட்டி
யெரிந்த கணைமாரி யேவி - முரிந்து
மறைத்தலைவன் மற்றந்த வாள்வேந்த ரெல்லாங்
குறைத்தலையாக் கொன்றான் கொதித்து.

அசுவத்தாமனின் சரபடலத்தால் பல பதினாயிரம்
சோமகரும் சிஞ்சையரும் பட்டவிந்தாராகக் கருதுவது. ஒருபால்,
(6)

684. மாதேவர் தாஞ்சூழ வாள்வேந்தர் காந்தாரர்
சாதேவ னோடு சலித்தார்கண் - மாதேவ
ரென்றாங் கெதிர்ந்தார்க ளெய்தார் கணைமாரி
சென்றாங் ²கெரித்தார் செரு.

எ-து. சகுனிக்கும் சகாதேவனுக்கும் பெரும்போர் விளைந்
திட்டது. அப்பொழுது சகுனியை யாது செய்தான் சகாதேவன்:
(7)

685. ஒருகணையாற் பாக னுயிர்வவ்வி நான்கு
தெரிகணையாற் றேர்சிதைய நூறி - யிருகணையான்

682. வல்லான் - முருகன். அவுணர் - அசுரர். கொல்லா விழுத்தான் - கொன்று வீழ்த்தினான்.

683. முரிந்து - வளைந்து.

684. சலித்தார் - இளைத்தார். காந்தாரன் - சகுனி.

685. நூறி - அழித்து. ஆகம் - மார்பு.

பா.வே: 1. வதிக்கின்ற. 2. கெதிர்ந்தார்.

மேகத் தனிக்கொடியை மேனிலத்தில் வீழ்த்தவன்ற
னாகத் தழுத்தினா னாங்கு.

எ-து. சகாதேவனாற்றேரும் சிலையும் அழிப்புண்டு
நிலத்தனாய்த் தண்டு பிடித்தோடுதலுஞ் சகுனியோடு சகாதேவ
னும் தண்டேந்திய கையனாய்த் தேர்மிசை கிழியப் பாய்ந்து மேற்
சென்றி யாது செய்தான் சகாதேவன்: (8)

686. வலக்கை மணித்தண்டில் வன்சகுனி தூக்க
விடக்கைமணித் தண்டுகொடு மோதி - மிடற்கண்
ணுருமனையா 'னொய்யென் றுயர்புலிபோ லோடிப்
பொருமனையார் புக்கார் புரிந்து.

இவ்வகை சகுனியைச் சகாதேவனும் மற்றவனைச்
சகுனியும் படைக்கலம் இலனாக்கிக் காலாளாக்கித் துரந்
தார்த்துக் கொண்டார் என்றவாறு. ஒருபால், (9)

687. வென்றி முரசயர்த்த கோமானு மேவலர்மேற்
கன்று மரவுயர்த்த காவலனுஞ் - சென்றாங்கு
முட்டினார் முட்டி முரசதிர வார்த்தெழுந்து
கிட்டினார் தம்மிற் கிடைத்து.

இவ்வகை தருமனும் துரியோதனனும் தலைப்பெய்து
தாக்கினார். அப்பொழுது யாது செய்தான் தருமன்: (10)

688. மல்லாருந் திண்டோண் மறமன்னர் தஞ்சேனை
யெல்லா மிரிந்தா ரிறைப்போதில் - ²வில்லாளாய்ப்
போய்க்கூத்துக் ³கண்டான் புகுதார் பெருஞ்சேனை
பேய்க்கூத்துக் கண்டான் பெயர்ந்து.

இவ்வகை எதிர்ந்தாரை அவிய நூறிப் பெருந்தானையைக்
கை சுருக்குவித்துப் போர்க்கள முழுதும் தானாய்த் திரிகின்ற
தருமனைத் தலைப்பெய்து பின்னும் ஒருபால் யாது செய்தான்
துரியோதனன்: (11)

686. மிடல் - வலி. உரும் - இடி. ஓய் - விரைவுக்குறிப்பு.

688. புகுதார் - பகைவர்.

பா.வே: 1. ரெய்யென். 2. வில்லாளர்.

3. கண்டார் புகுந்தார்.

689. மாநிரையைப் போக்கி மணித்தேர்கள் பின்செல்லக்
கானிரையைக் காய்களிற்றைக் கைவகுத்துத் - தேனிரியாத்
தார்வேந்தர் சூழச் சமுத்திரம்போற் றப்பாமற்
பேர்வேந்தைச் சூழ்ந்தான் புரிந்து.

இவ்வகை துரியோதனனும் உடன்பிறந்தார்களும் துரோணன்
கிருபன் கன்னன் அசுவத்தாமன் உள்ளிட்டாரும் யானை தேர்
குதிரை கருவிக் காலாளால் தருமனைச் சூழ்ந்துகொண்டு
மண்ணும் விண்ணும் தோன்றாவகை சரபடலந் திசை மறைப்ப
முடுக்கா நின்றவிடத்து யாது செய்தான் தருமன்: (12)

690. மாற்றுப் படைதன்னை வாளமரிற் கொன்றுழக்கிக்
கூற்றுப் படைபோலக் கோபித்துத் - தோற்றத்து
மட்டுலாம் பூந்தண்டார் மன்னர்கோன் றோளிரண்டுங்
கட்டினான் பாசத்தாற் காய்ந்து.

இவ்வகை மற்றவனுடன் வந்த போர்வீரர் அனைவரையும்
துரந்து தேருஞ்சிலையும் அழித்துப் புறகிடுவித்துத் துரியோ
தனனையும் தேருஞ் சிலையும் அழித்து மற்றவன் வலவனையும்
புரவி நான்கினையும் கொன்று வீழ்த்துப் படைக்கலனிழக்கச்
செய்து பாம்புப் பிணைப்பால் கட்டுவித்து அரிமா முழக்கம்
செய்தான் தருமன் என்றவாறு. அப்பொழுது அதுகண்டு யாது
செய்தான் துரோணன்: (13)

691. எட்டுத் திசையு மிரியப் படர்சிறைப்புள்
விட்டுத் தருமன் மிடைந்தோடக் - கிட்டினா
னற்றப் படுநாக மன்னவனை யஞ்சலெனா
வெற்றித் துரோணன் வெகுண்டு.

இவ்வகை துரியோதனனைக் கட்டின பாம்புப் பிணைப்பை
விடுவிக்க வொரு கலுழன் என்னும் அம்பைத் தொடுத்துவிடக்
கண்டு நடுக்கத்தோடிடுக்கண் எய்திப் பாம்புப் பிணைப்பு
விட்டோடத் துரியோதனனை மீட்டுக்கொண்டு போர்க்களம்

689. நிரை - அணிவகுப்பு. கானிரை - காலாட்படை. கை - பக்கம். தேன் இரியா - வண்டு
அகலா.

690. பாசம் - நாகபாசம்

691. சிறைப்புள் - கலுழன்.

பா.வே. 1. தண்டா சேர். 2. மிறைத்தோடக்.

கழியக்கொண்டு போயினான் துரோணன் என்றவாறு. அதுகண்டு வீமன் யாது செய்தான்: (14)

692. அடர்த்த முடிவேந்த ரஞ்சியெங்கு மோட
வெடுத்த மணித்தண்டா லெற்றி - யீடுக்கொருவர்
நில்லாத வண்ண நிரவிக் கொடுசென்றான்
மல்லார்தோள் வீமன் மதித்து.

இவ்வகை எதிர்மலைந்த வேந்தரைச் சிதற நோக்கி அழகிய தண்டாற்றுணிய மோதி மாவொடு மாவடித்துத் தேரொடு தேரெறிந்து களிற்றொடு களிறு கலக்கி முடியொடு முடியுருட்டித் தலையொடு தலைபுரட்டி மதயானை போலக் களமுழுதும் திரியா நின்றான் வீமன். அப்பொழுது நிலையாற்றா திரிந்திட்டது துரியோதனன் பெரும்படை என்றவாறு. அப்பொழுது, (15)

693. ஓங்கு கரைசாய்ந் துடைந்த பெரும்புனலைத்
தாங்கு மலைச்சிறைபோற் றாங்கினா - னாங்குப்
படைவேந்தைக் கண்டுடைந்த பல்படையை யெல்லாங்
கொடைவேந்தன் மத்திரத்தார் கோ.

எ-து. நிலையாற்றா துடைந்திட்ட பார்வேந்தன் படையை மந்திரவேந்தன் சல்லியன் சென்று தாங்கி யெதிர் மலைந்தானொடு நகுலன் வந்து தாக்கப் பெரும்போர் விளைந்திட்டது. அப்பொழுது யாது செய்தான் சல்லியன்: (16)

694. கொடியுங் குனிசிலையுங் கோலாளுந் தேரு
மடியும் படிவாளி விட்டா - னொடியின்
மலைசுழன்று வீழ்வதுபோன் மன்னர்நெடுந் தேர்மே
னிலைசுழன்று வீழ்ந்த நிலத்து.

இவ்வகை தன்னுடன் வந்த பார்வேந்தரையும் அவியக் கொடுத்துத் தானும் சல்லியனால் தேரும் சிலையும் அழிப்புண்டு புறகிட்டுப் பின்னும் ஒருபால் ஒருசேமத் தேரும் சேமச் சிலையும்

692. நிரவிக் கொடு - ஒரு சீராய்த்தட்டிக் கொண்டு.

693. சிறை - அணை; தடை.

694. கோலாள் - வில்வீரர். "கொடி, சிலை, ஆள், தேர் வீழ்ந்த"

பா.வே. 1. போவது போல்.

பெற்று வெகுண்டெழுந்து யாது செய்தான் நகுலன்: (17)

695. ஓரம்பு வில்லின்மே லீரம்பு பாகன்மேற்
கூரம்பு மூன்று குலக்கொடிமேற் - பேரம்பு
மாவின்மே னாண்செய்து மற்றையது மத்திரத்தார்
கோவின்மே லெய்தான் குறித்து.

எ-து. நகுலனால் தேரும் சிலையும் அழிப்புண்டு
வலவனையும் புரவி நான்கினையும் மடியக் கொடுத்துக்
காலாளாய்ப் புறகிட்டான் சல்லியன் என்றவாறு. ஒருபால்
கடோற்கசனுக்கும் பகதத்தனுக்கும் பெரும்போர் விளைந்திட்டது.
அப்பொழுது, (18)

696. தேர்மேலு மாமேலுந் தின்னென் கொடிமேலுங்
கார்மேலு மம்பு கடாவினார் - சீர்பொன்னான்
மின்னாக்கும் பூணார் விறல்வேந்தர் மேன்மாரி
யென்னப் பொழிந்தா ரெதிர்ந்து.

இப்பால், (19)

697. பொங்கரவ முன்னுயர்த்த போர்வேந்தன் 'மைந்தனுட
னங்கரவஞ் செய்தா னழன்றெழலும் - பொங்கும்
புவன மெரிகொளுவப் போர்வாளி தூவி
யிவனு மெதிர்ந்தா னிரைத்து.

தூரியோதனன் மைந்தன் இலக்கண குமரனுடன் செயசேனன்
சென்று தலைப்பெய்து படைக்கலங்களைப் பொழிந்திட்டா
ராகக் கருதுவது. ஒருபால், (20)

698. தென்னெடுந்தேர் மன்னன் செயத்திரத னுஞ்செம்பொன்
மன்னெடுந்தேர் மாயன் மருகனு - மன்னர்
விடைக்குஞ் செருக்களத்து வில்லொடுவிற் றம்மிற்
புடைக்கும் படிபொருதார் புக்கு.

697. அரவம் - ஒலி; ஆரவாரம்.

698. தென் - அழகு. மருகன் - அபிமன்னு. விடைக்கும் - செருக்கி எழும்.
பா.வே: 1. செம்மலுட.

எ-து. செய்திரதனுக்கும் அபிமன்னுவுக்கும் பெரும்போர் விளைந்திட்டது. அப்பொழுது தேருஞ் சிலையும் அழிப்புண்டு தண்டேந்திய கையனாய்த் தேரினின்றிழியப் பாய்ந்து யாது செய்தான் அபிமன்னு: (21)

699. அலங்குளைப் பாய்மாக்கொன் றம்மாவுய்ப் பாளைப் 'பொலங்கொடித்தேர் மேற்புரள மோதி - நலந்திகழக் கார்மேவு பூங்குஞ்சி கைத்தலத்தாற் சூழ்ந்தவனைத் தேர்மேனின் றீர்த்தான் செயிர்த்து.

எ-து. செயத்திரதனைக் கைக்கொண்டு தேருஞ் சிலையும் அழியத் தண்டினால் புடைத்து அவன் பூங்குஞ்சியைப் பிடித் திழுத்துத் தேரினின்றிழிய வீழ்த்தார்த்துக் கொண்டான் அபிமன்னு என்றவாறு. அதுகண்டு சல்லியன் வந்தேன்று கொண்டு சயத்திரதனைக் கைக்கொண்டு மற்றவனைத் தன்றேர் மிசையிட்டுக்கொண்டு சிறிதிடம் போய்த் தேற்றிப் போகவிட்டு அபிமன்னுவின் மேற் சென்றான் சல்லியன். அப்பொழுது யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில்: (22)

700. ஆர்க்கு மழைவண்கை யத்திரத்தான் மத்திரர்கோன்¹
²றுர்த்த மழைமாரி தூன்கண்டான் - போர்க்கு
³மழவிடைபோ னின்றறுத்தான் மாதவிதன் செம்மன்
மழவிடைபோ லெங்கு மலைந்து.

சல்லியனும் அபிமன்னுவும் போர் விளைத்த விடத்து அபிமன்னு தேர் வலந்திரியிற் சல்லியன் தேர் இடந்திரியும்; சல்லியன் தேர் வலந்திரியின் அபிமன்னு தேர் இடந்திரியும். இவ்வகை இருவர் சினத் தீயாலும் இரண்டு படையும் கைகுறைந் திட்டன. ஒருபால், (23)

701. பாஞ்சால ராசனும் பல்போர் விராடனும்
பூஞ்சாலி மத்திரன்மேற் போர்மலைந்தார் - தூஞ்சாலி

699. அலங்கு உறை - அசையும் பிடரிமயிர்.

700. மாதவிதன் செம்மல் - அபிமன்னு. மழவிடை - இளங்காளை.

701. சாலி மின் - வடமீன்; அஃதாவது அருந்திமீன். 'சாலி ஒருமீன்' என்றார் இளங்கோவடிகள்.

பா.வே. 1. பொலங்கொடிஞ்சி. 2. சார்த்து.

3. மழவிடை போனின்றான்.

மின்னொத்த பைம்பூண் விறலரசர் நண்பல்லார்
பொன்னொத்த வாளி புரிந்து.

எ-து. விராடனும் பாஞ்சாலனும் அபிமன்னுவுக்குத்
துணைபுகுந்து சல்லியனோட தலைப்பெய்து புறகிடுவித்தார்.
அப்பொழுது யாது செய்தான் சல்லியன்: (24)

702. இருவர் சிலையினையு மீரிண்டு கூறாச்
சிறுபொழுதிற் சின்னங்கள் செய்தங் - குறுபொழுதில்
வானிற் றனிக்கொடியை மண்ணின்மேல் வீழ்த்தவர்கண்
மேனியிற்றா னெய்தான் வெகுண்டு.

எ-து. பாஞ்சாலனும் விராடனும் வில்லும் கொடியும்
அழிந்து மல்லகலத்துப் புண்கூர வாள வாய் அம்பால் ஏவுண்டு
மயங்கினாராகக் கருதுவது. அதுகண்டு யாது செய்தான்
அபிமன்னு: (25)

703. கொடியுங் குனிசிலையுங் கோலாளுந் தேரு
மடியும் படிவாளி வாங்கி - நொடியின்
மலைதுளங்க மண்டுளங்க வானுளங்க நெஞ்ச
நிலைதுளங்க வெய்தா னெடிது.

எ-து. அபிமன் அம்பினால் வலிகெட்டுத் தேருஞ்
சிலையும் அழிந்து புறகிட்டோடிக் காலாளாய் ஒருபால்
தண்டேந்திய கையனாய் எதிர்மலைந்து பின்னும் யாது செய்தான்
சல்லியன்: (26)

704. செருத்திண்டே ஈர்வானைத் தேர்சிதைய நூறிப்
பருத்தண்டு கொண்டியப் பாய்ந்தான் - நிருத்திண்டோட்
சித்திரத்தே ரார்ப்பச் செழும்பொற் கழலார்ப்ப
மத்திரத்தார் வேந்தன் மலைந்து.

இவ்வகை மத்திர வேந்தன் சல்லியன் மணித் தண்டு
பிடித்து வீமன் மேலோடி யாது செய்தானோ வெனில்: (27)

702. சின்னஞ் செய்து - துண்டாக்கி.

703. துளங்க - நடுங்க.

705. உடற்கண் வெருவ வொளிநெடுந்தோள் வீமன்
 'றடக்கைமணித் தண்டுகொடு தாக்க - மிடற்கண்
 மடங்காப்போர் மால்யானை மத்திரத்தார் வேந்தன்
 றுளங்காப்போய் வீழ்ந்தான் ²சுளிந்து.

வீமனால் அவன் தலையிடை மொத்துண்டு நிலை
 யாற்றாது மயங்கி வீழ்ந்தானைக் கிருதவன்மா கண்டு கடிது
 சென்று கைக் கொண்டு தன்தேர் மிசை யிட்டுக் கொண்டு
 போர்க்களங் கழியக் கொண்டு போகலுற்றான். அது கண்டு
 துரியோதனன் படை நிலையாற்றாது இரிந்திட்டதாகக்
 கருதுவது. (28)

706. முடியு முரசு மிடறித்தன் ³றாளா
 லடருமின மாவொடாங் கெய்தி - யடியிற்றின்
 கைஞ்ஞாகம் புக்கவியக் காய்கதிரோன் காணலன்போன்
 மைஞ்ஞாகம் புக்கான் மறைந்து.

இவ்வகை தேரும் மாவும் சுளிற்றீட்டமும் களத்தவியக்
 கண்டு கருத்தமைந்து கதிரோனும் பகல் நாழிகை சுருக்குவித்து
 மறையும் மலை சென்றடைந்தான். அப்பொழுது இரண்டு
 படையும் கைவாங்கித் தம் பாடிவீடு புக்காராகக் கருதுவது.
 இப்பால் துரியோதனனும் போய்ப் பாடிவீடு புகுந்து கவலை
 யுளத்தனாய் அன்றிரவின்கண் யாது செய்தானோ வெனில்: (29)

707. கைவிளக் கெங்குங் கலந்தெரியக் கண்டுயிலா
⁴மெய்விளக்கும் பூணா ருடன்மேவிப் ⁵பொய்யில்
 புரிந்தார் படையிரியப் போர்மண் டபம்போந்
 திருந்தானப் போர்வேந்த னின்று.

அற்றை நாட் பட்டுப் படாத படைமன்னரும் தானும்
 இரவின்கண் கவலை யுளத்தனாய் இருபக்கமும் இருபதினாயிரம்

706. அடரும் - தாக்கும். ஞாகம் - நாகம்.

மைஞ்ஞாகம் - (மை நாகம்) கரிய மலை. காணலன் - காண மாட்டாதவன்:
 தற்குறிப்பேற்றவணி.

707. பூணார் - மகளிர்.

பா.வே: 1. றடக்கை மணித்தண்டு தாக்க. 2. சுளித்து.

3. றோள்க, ளடியொ டினமாவொ டாங்குந்-றடியிற்றன்.

4. மெய் விளக்கப். 5. பொய்யிற் பொருந்தார்.

கைவிளக்கொளி பரந்து விளங்க அவைக்களத்திருந்து, தான் பட்ட துன்பமும் தன் படைப்பட்ட மயக்கமும் நினைந்து துரோணனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (30)

708. வீமன் வலியும் விசயன் பெருந்திறலுந்
தாமொழியு மன்றே தனிச்சிலையோ - யேமுனைக்கு
நாயகமே 'நன்குடிக்குக் காரணனே யென்றனக்குத்
தாயகனைப் பற்றிநீ தா.

எ-து. வெம்முனையிற் கூற்றமன்ன வீமனும் அருச்சுனனும் பொருகின்றது தருமனை நாடு செய்வித்தல் பொருட்டாக ஆதலால் மற்றவனை நின் ஆற்றலெல்லாம் கொண்டு உயிரோடு பற்றித் தருவாயாக என்கின்ற துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரோணன்: (31)

709. வெவற்கரிய வெஞ்சமத்து விண்ணவர்கோன் றன்னை
மலைக்குந் துணைபெறினு மாட்டேன் - முனைக்க
ணுருமனையான் மாய னுயிர்த்து ணையாய் நிற்கத்
தருமனையான் பற்றித் தர.

தேவர்க்கும் காண்டற்கரிய கண்ணன் துணையாகத் தேவர்கோன் சீரிய கணைகளினால் தேர்ந்த அருச்சுனன் நிற்கத் தருமனைப் போர்க்களத்தில் பற்றித் தருவேன் என்பது தேவர்கோனுக்கும் அரிதாதலால், மற்றவனை நாலுநாழிகை என்னருகு வாராமல் தடுக்க வல்லார் உண்டாகிற் றருமனைப் பற்றித் தருவேன் என்று துரோணன் சொல்லக் கேட்டுத் திரிகத்தன் முதலாயுள்ள பல பதினாயிரம் வீரர்களும் நாராயண கோபாலரும் எழுந்திருந்து தீக்கடவுளைச் சான்றாக வைத்து யாது சொல்லி உறுதி பண்ணினாரோ வெனில்: (32)

நிலைமண்டிலம்

710. கடவுட் குரங்கின் கொடித்தேர்த் தானைத்
தொலையா லுக்கத் தடுபோர் விசயனை

708. ஏமுனை - அம்பமுனை; இவண் போர்க்களம் எனக்குறித்து நின்றது. தாயகன் - தருமன்.

710. அறைதனைக் கூவி - அறைகூவி.

பா.வே: 1. நன்குடிக்குக் காரணனே யெந்தமக்கு. 2. தனிப்பட்டவனொடு.

- யமாக்களங் கழிய வறைதனைத் கூவித்
தருமனுஞ் சேனையுந் ¹தனிப்படுத் தவனொடு
5. போர்புரிந் தெல்லாம் பொன்றுத ¹லன்றேன்
மற்றவன் றன்னை வானகத் துய்த்த
னாளையிவ் விரண்டிலொன் றொழிது மாகின்
²மெய்மண மாலையைக் கைமிசைக் கொண்டு
முடிமிசைச் சூட்டி யடியினை வருடிய
10. குலமனைக் கிழத்தியைப் பிறரொடுங் கண்டு
பின்னவள் கையாற் பெய்துணும் பேதையு
³மற்றது வொழிந்து வன்செரு வதனி
லுற்றுறு பூசலி லுறுக்கி முன் னின்ற
குருக்களைக் கொன்ற கொடியவோர் பாவிபு
15. ⁴மறமலி யரச னணிமனைக் கிழத்தியைக்
⁵குறியல னரசன் கொண்டுடன் போகக்
கேட்டு மிருந்தவோர் கெடுபுகழ் வேந்தனு
மிவ்வகை யிவரிவ ரிழிந்திடு நரகம்
⁶புக்கவர் நாங்க ளெனப்புகழ்ந் தோதினார்
20. மிக்கதேர் வேந்தர் விரைந்தவன் முன்னே.

இவ்வகையாற் சஞ்சத்தரும் திரிகத்தனும் உறுதி செய்யக்
கேட்டுத் துரியோதனனு மனமகிழ்ந்து மற்றவர்க்குச் சிறப்புச்
செய்து ஆங்கவர்க்கு விடைகொடுத்துத் தானும் தன் கோயில்
புகுந்தான் துரியோதனன் என்றவாறு. (33)

பதினோராநாட் போர் முற்றும்

ஒழிதும் ஆகின் - ஒழிந்தோம் ஆனால். பெய்துணும் - படைக்கவுண்ணும். உறுக்கி -
அழித்து. குருக்கள் - ஆசிரியர். குறியலன் - கொள்கையில்லான். கெடு புகழ் என்பதைப்
புகழ் கெடு என மாற்றுக. இழிந்திடு - இறங்கும்.

பா.வே: 1. லன்றி. 2. மென்மண.

3. மற்றஃதொழிந்து. 4. மறிவிலி.

5. குறியிலி யரசன். 6. புக்குழி.

பன்னிரண்டாநாட் போர்

கடவுள் வாழ்த்து

711. அந்தரத்தில் வானவருந் தானவரு மாழ்திரை நீர்
சின்தமுதங் கொண்டமுதஞ் செய்தநாண் - மந்தரந்தான்
சோரா முதுகைச் செறியத் துயிலுகந்த
காரான்மை யார்நமக்கோர் காப்பு.

இப்பால் அன்று கழிந்த மற்றை நாள். (34)

712. தேனடைந்த கோதைத் திருவனையார் தம்மோடு
¹மூனடைந்த வேலா ருணர்ந்தெழுவே - வானின்மேற்
²கானடைந்த வெய்யோன் கனையிருளைக் கையகற்றிச்
சேனடைந்து காட்டினான் சென்று.

இவ்வகை கதிரோன் எழக் கண்டு தானும் பள்ளியுணர்ந்து
புறப்பட்டுத் தன் படைத்தலைவரை நோக்கி யாது சொன்னான்
துரியோதனன்: (35)

713. பண்ணுமின்கள் சேனையெல்லாம் பாய்பரியும் பொற்றேரு
நண்ணுமின்கண் மாக்களிறு நாற்றிசையும் - விண்ணின்ற
தானவரு மஞ்சப் பிடிப்பன் றருமனையான்
³மானவரும் போய்க்காமின் மற்று.

இவ்வகை பார்வேந்தன் துரியோதனன் சொல்லக்கேட்டுப்
பெரும்படையும் சஞ்சத்தகரும் நாராயண கோபாலரும் ஆர்த்
தெழுந்து கலுழக்கொடி விசும்பணுவ யானை தேர் குதிரை
கருவிக் காலாளுடன் போய் யாது செய்தாரோ வெனில்: (36)

714. சோதி விளக்கொரிமுன் சூழ்சபையிற் சூளுற்ற
வேதிப் படவேந்த ரெல்லாரு - நீதி

711. ஆழ்திரை நீர் - கடல் நீர். அமுதம் செய்த - அமுது கொண்ட.

மந்தரம் - ஒரு மலை; மத்தாகப் பயன்பட்டது.

712. கோதை - மாலை. மேற்கான் - மேற்குப்பகுதியில். கனை இருள் - செறிந்த இருள்.
கையகற்றி - ஓடச்செய்து. சேண் - உயரே.

714. வேதிப்படை - வேதப்படை; துரோணப்படை. நீதிநிறை கூவிக்கொள்ளும் - நீதி தனக்குக்
காவலானாகிப் பல்காலும் கூவிக் கொள்ளும்; அறப்போராளி என்றது. அறைகூவுதல் -
ஆற்றல் இருந்தால் எங்களைத் தாக்கவா என அழைத்தல்.

பா.வே. 1. மூனடர்ந்த. 2. கானடந்த. 3. வானவரும்.

நிறைகூவிக் கொள்ளு நிரைமலர்த்தார்ப் பார்த்தற்
கறைகூவிப் போயினா ராங்கு.

திரிகத்தனும் சஞ்சகத்தரோடு பதினாயிரம் நாராயண
கோபாலரும் வந்து அருச்சுனனை அறைகூவி ஆர்ப்பரவம்
பண்ணக் கண்டு மிகு விரைவுடன் மற்றவர்மேற் செல்லலுற்ற
அருச்சுனனைத் தடுத்து யாது சொன்னான் தருமன்: (37)

715. ஆர்தமக்கு வேறே யறைகூவிப் போயினார்
கூலிலைவேற் பார்த்த குறித்துரைத்தா - ரேதிலர்முற்
சீராருந் திண்டோட் டிரிகத்தர் தம்மோடு
நாரா யணன்மக்க ணன்கு.

அன்றியும், (38)

716. கலங்கா மணித்திண்டேர் காளையர்மே லின்று
விலங்காநீ யோட்டி விரைய - னலந்திகழுஞ்
³சந்திலங்கு கைத்தோட் டனஞ்சயனே யிங்குடன்று
⁴வந்தவர்க ளென்றான் மதித்து.

எ-து. திரிகத்தன் முதலாய சஞ்சத்தகரும் வந்து அறை
கூவினார்; இதற்கு நீ விரைந்து போவாயல்லை; வந்தபடி
கேட்பாயாக என்று பின்னும் யாது சொன்னான் தருமன்: (39)

717. நின்னைப் பிரிவித்து நின்றாரைக் கையகற்றி
யென்னைப் பிடிப்பதனுக் கெண்ணினா - னென்னைப்
⁵பிடியாது காவாயேற் பேரெழிலா னம்புக்
⁶கெதிராகி யார்மலைவா ரின்று.

எ-து. சஞ்சத்தகர் அறை கூவல் கேட்டு நீ அவர்கள்
மேற்போயின பொழுது உன்னைப்போர்க்களம் கழியக் கொண்டு
போயினபின், தங்கள் நாற்படையோடும் ஆற்றல் அனைத்துங்
கொண்டு தானை வெள்ளத்தைத் தளர்வித்து, என்னைப் பிடித்துத்

716. விலங்கா - விலங்கி; திருப்பி. விரையல் - செல்லாதே. சந்து - சந்தனம்.

717. நின்றாரைக்கையகற்றி - என்னோடும் நின்றவரை விலக்கி. பேரெழிலான் - துரோணன்;

பா.வே. 1. பார்த்தற். 2. டிரிகத்தன் றன்னோடு.

3. சந்துலங்கொள். 4. வந்தவ ரென்னான் மதி.

5. பிரியாது. 6. கிரியாதி.

துரியோதனன் கையிற் கட்டிக் கொடுப்பானாகத் துரோணன்
ஒருப்பட்டான் என்று ஒற்றாட்கள் வந்து சொல்லக் கேட்டேன்
ஆதலால் அவன் சினத்தீ ஆற்ற வல்லார் நின்னையல்லது
யாவருமில்லை. நீ இன்று என்னைப் பிரிந்தால் இப்பொழுதே
வந்தமராடி என்னைப் பிடிப்பதற்கும் கேடுவிளைவதற்கும்
ஐயமில்லை என்று தருமன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான்
அருச்சுனன்: (40)

718. தேவ ருலகத்துங் கண்டறியேன் 'றிண்டிறலா
யாவரு மென்னையறை கூவுவார் - யாவர்மதி
மட்டுவெண் பூந்தெரியல் வாழ்வேந்தர் கோமானே
பட்டவா வென்றான் பணிந்து.

எ-து. தேவர்கோன் முதலாகவுள்ள தேவர்களும் என்னை
அறைகூ வினாரில்லை; மண்ணுலகத்தவர் வந்தறைகூ வக்
கேட்டிருக்கும் அஃது என வீரமாண்புக்கு இழிவாங் கண்டாய்
என்றுரைத்து இவ்வகை செய்த திரிகத்தன் உள்ளிட்டாரை நொடி
வரையிற் படமலைந்து கண்ணன் திருவருளால் நிலத்துத் தலை
புரட்டி வெற்றிகொண்டு ஈண்டன் வருகின்றேன்; ஈங்கிதற்கு
எம்பெருமான் வெகுளாது ஒழிவாயாக; எனக்கு நின் திருவுளக்
கருத்தால் வெற்றிகொண்டு வருவேனாக உன் அருள் வலியால்
விடை தருவாயாக என்று தருமனை அடிபணிந்து விடை
கொண்டு பின்பு வீமனைக் கைதொழுது யாது சொன்னான்
அருச்சுனன்: (41)

719. கடுந்திறலாற் கானகத்திற் காரிருளில் வந்த
விடும்பனை யீடழிய வென்றாய் - படர்ந்தான்
செருவேற்ற மன்னவனைத் திண்கையாற் பற்றி
யொருநூற்றுக் கால்சுழற்ற வோய்ந்து.

718. யாவர்மதி என்பதைக் கூவுவார் யாவர் என்று வினாவாக்கியும், மதி என்பதைக் கருது
என்றாக்கியும் கொள்க. பட்டவா - பட்டவாறு; ஏற்பட்டவாறு.

719. ஒரு நூற்றுக்கால் - ஒரு நூறுமுறை.
பா.வே: 1. றிண்டிறலார் யாவரோ வென்னையறை.

எ-து. நடுயாமத்துப் போர் மலைந்து இடும்பனை அன்று உயிர்குடித்தனை; அதுவுமன்றிப் பகனைக் கொன்று எழில் நகரத்தார் இடுக்கண் தீர்த்தனை; எல்லாவீரரையும் சிறையில் வைத்த சராசந்தனைப் பிளந்தெறிந்தனை; வைச்சிரவணன் மணி நகரிற் செம்பொற் சாரலுக்குக் காவலாகிய மணிமாளை வானேற்றி மந்தார மலர் கொடுவந்து பாஞ்சால கன்னிக்குச் சூட்டுவித்தனை; கீசகர் நூற்றுவரையும் கூற்றலுக்கு விடுத்தனை; கிழக்கும் வடகிழக்கும் உள்ள வேந்தரை வென்று அரசர் வேள்விக்கு மாணெதிர் கொடுவந்து தருமனுக்குக் கொடுத்தனை; கின்னரர், கிம்புருடர் தொடக்கத்தார் பெருவலிகளுக்கு அச்சமாயினை. தேவர்களுக்கு நினைப்பரிய அரிமாக்கொடியுடைய நீ தேவர்கோனும் துணுக்கம் எய்துவதோர் பீம (பரு) வலியால் பீமன் ஆகிப் பெருவிரைவுடையதோர் தண்டுத் தடக்கை வீரனாகி நிற்க நின்னருகு நின்ற தருமனை யாவராலும் துளக்க வரிதேயென்றும், தருமனுக்குத் தீங்கு விளையாது காப்பாய் என்றும், இது நினக்கே பணியல்லால் யாவராலும் காக்கப்படாது என்றுங் கூறி வீமனைப் பின்னும் வணங்கித் தருமனுக்குத் துணை செய்யென்று பின்னும் யாது செய்தான் அருச்சுனன்: (42)

720. மன்னர் பெருமானை மச்சத்தார் கோமானே
நின்னிற் பரமென்று நில்கண்டாய் - பின்னும்
படைக்கலங்க டாஞ்சிந்தும் பாஞ்சாலர் கோவே
யடைக்கலமா மென்றா னவன்.

இவ்வகை விராடனுக்கும் பாஞ்சாலனுக்கும் தருமனை அடைக்கலங் காட்டிக் கொடுத்துப் பின்னும் எல்லா வீரரையும் நகுல சகாதேவரையும் நோக்கி யாது சொல்லி யாது செய்தான் அருச்சுனன்: (43)

721. வேறுரைத்த மன்னவரை விண்ணுலகுக் கிப்பொழுதே
யேறுவித்து மீளுவனென் றேகினான் - மாறடர்த்த
தென்னவனைத் தம்பியரைச் சிஞ்சயரைச் சோமகரை
மன்னவனைக் காக்க வகுத்து.

720. நின்னிற்பரம் - நின்பொறுப்பு.

721. வேறு - இதற்குமுன் கேட்டறியாத ஒன்று. மாறு அடர்த்த - பகைத்துவந்த.

எ-து. சஞ்சத்தகர் வந்து அறை கூவினாரைக் கண்ணன் திருவருள் வலியால் விண்ணேற்றிக் கண்ணனோடு மீண்டு வருமளவும் தருமனைக் காப்பீராமின் என்று பாண்டியனையும் நகுல சகாதேவரையும் திட்டத் துய்மனையும் திட்ட கேதுவையும் பல்லாயிரம் சோமகரையும் சிஞ்சயரையும் பிற நாட்டு வேந்தரையும் கடோற்கசனையும் தருமனைக் காப்பாராக்கி அறை கூவின திரிகத்தன் நின்ற திசை நோக்கிப் போயினான் அருச்சுனன் என்றவாறு. (44)

722. மன்னவனைக் காமினென் வாளமர்க்கண் வாள்விசய
 னின்னபரி சென்றுணர்ந்தங் கேகினான் - மின்னிடையின்
 மைவகுத்த சோலை வளநாடர் கோமானுங்
 கைவகுத்து நின்றான் கலந்து.

இவ்வகை அருச்சுனன் போனபின்பு தங்கள் படையுடன் போர்க்களம் புகுந்து 'சர்வசமுகம்' என்னும் அணி வகுத்து நின்றான் துரோணன் என்றவாறு. இப்படி வகுத்திரண்டு படையுந் தலைப் பெய்து தாக்கின விடத்து யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில்: (45)

723. மேல்கடலுங் கீழ்கடலு மிண்டி யெதிர்ந்ததுபோற்
 போர்மலைந்து மன்னர் புரிந்தார்கள் - சீர்மலிந்த
 காந்தட்² கடிக்கலச யோனியுந்தன் காவலரும்
 வேந்தற்கு முன்னே விரைந்து.

எ-து. பன்னீராயிரம் முடிமன்னரும் சயத்திரதன் உள்ளிட்டாரும் பூரி பூரிசிரவாவும் கிருபனும் கிருதவன்மனும் கன்னனும் அசுவத்தாமனும், சகுனி சல்லியன் உள்ளிட்டார் எழுபதினாயிரம் தேர்க்குழாமும் அதன் இரட்டி புரவியும், நூறாயிரம் மதயானையும் இரண்டு அக்குரோணி காலாள் வெள்ளமும், மன்னர் மன்னன் தூரியோதனன் தம்பிகளோடும்

722. இன்னபரிசு - இவ்வகையாக.

723. கடி - மணம். கலசயோனி - துரோணன்.

பா.வே: 1. மகரமென்னும்.

2. கரக்கலச.

ஆர்த்துவர நிலத்தைக் கடல் கொண்டாற் போலவும், முகிற்
படலத்தைச் சுழற்காற்றுச் சிதறியடித்தாற் போலவும் சங்கு தாரை
மிகமுழங்கத் தருமன்மேற் சென்றான் துரோணனாகக் கருதுவது.
(46)

724. பல்பதி னாயிரவர் பாஞ்சாலர் வெஞ்சமத்து
வில்லொ டுடன்வளைய வெஞ்சரந்தூய்க் - கொல்லை
விடைபுகுந்தாற் போல வியனெடுந்தே ரோட்டி
யிடைபுகுந்தான் பாஞ்சால ரேறு.

எ-து. திட்டத்துய்மன் உள்ளிட்ட பல பதினாயிரம்
பாஞ்சாலருடன் வில் வளைத்து எரி சரங்கள் தூவி எதிர்மலைந்த
பெரும்படை முன் புகுந்து யாது செய்தான் பாஞ்சாலன்: (47)

725. வில்வளைத்த பல்வேந்தர் வெங்களத்துப் பட்டவிய
வெல்வளைக்கை யம்பெங்கும் வீசினான் - கல்வளைத்த
காந்தட் கடிச்சாரற் காவலர்கோன் பாஞ்சால
வேந்தர்க்கு முன்பிறந்த வேந்து.

எ-து. வரையிழி குருதியிற் படவுழக்கித் துன்மருடன்
என்பானை மார்பிடை மயங்க வெய்து காலிங்கரையும்
காந்தாரரையும் கலக்குறுத்திப் பெரும்படையை இரிய நூறிப்
போர்ப்பகையாகிய துரோணனோடே தாக்கிய சயத்திரதன் திண்
சிலையைப் பத்தம்பினால் அறுத்துக் கூறாக்கி ஆர்த்துக்
கொண்டான். அதுகண்டு மிகவும் வெகுண்டெழுந்து யாது
செய்தான் துரோணன்: (48)

726. பாய்வாளி யொன்பதினாற் பாஞ்சாலன் வில்லறுத்து
வாய்வாளி யைம்பதினான் மானேரை - யீர்வாளி
யூக்கமா மென்றங் குதிர வுடனார்த்தான்
வீக்கமால் காண வெகுண்டு.

724. தூய் - தூவி. கொல்லை - தோட்டம்; பயிர்க்கொல்லை. விடை - காளை.

725. கல் - மலை. கடிச்சாரல் - மணம் பரவும் மலைச்சரிவு.

726. வீக்கமால் காண - மிக்க மயக்கங் கொள்ளுமாறு.

பா.வே. 1. கண்டு.

இவ்வகை வாள் வாய் அம்பு ஒன்பதினால் வில்லறுத்து ஐம்பது கணையினால் மணிநெடுந்தேரை நிலத்து வீழத் துருட்டி யார்த்துக் கொண்ட துரோணனைக் கண்டு நிலையாற்றது காலாளாய்ச் சிதறியோடி மற்றாங்கொரு சேமத் தேர் ஏறி வேட்டமுற்ற கோளரியே போல வெகுண்டெழுந்தொரு சீரிய கணையினைத் தெரிந்துகொண்டு துரோணனுடனே தாக்கி யாது செய்தான் பாஞ்சால மன்னன்: (49)

727. நாகம் வளைத்தருளி நாக மசைத்தருளு
மாகன்மே லேக மலர்வாளி - யேவுதிறன்
மன்மத னாமென்ன மன்னும்பல் வாளியெய்தான்
¹பன்மதரா மென்னப் பரந்து.

எ-து. பாஞ்சால மன்னன் பலவகைப்பட்ட வெங்கணை மாரி பொழிந்திடுதலும் எண்டிசையும் தலை பனிப்பக் கூற்றுவன் தண்டு செல்வதாம் எனக் குருதியாறு கொதித்தெழுந்தது; அப்பொழுது துரோணன் வெகுண்டெழுந்து யாது செய்தானோ வெனில்: (50)

728. பாஞ்சாலர் வெள்ளம் படுகளத்துப் பட்டவியக்
²காஞ்சாலி யம்பு கடாவினான் - பாஞ்சாலன்
³வெல்லறித்துத் தேரழித்து வேல்வேந்தர் தம்முன்னே
வில்லறுத்து நாணுவித்தான் மேல்.

இவ்வகை இரண்டாவதும் பாஞ்சாலன் வில்லும் தேரும் அழிப்புண்டு உயிராவலால் காலாளாய் ஓட அதுகண்டு யாது செய்தான் திட்டத் தயம்மன்: (51)

729. செய்கை யழிந்து திரிந்தானென் றந்தையென
வெய்ய சினத்தான் மிகவெழுந்து - கையாற்

727. நாகம் - மலை; இவண்மேரு. அதனை வளைத்தவன் சிவன், முப்பரம் அழித்தற்கு. நாகம் - பாம்பு. அசைத்து - கட்டி. ஆகன் - உடலுடையான்; சிவன். காமன் கண்ணுதலான் மேல் ஐங்கணை பொழிந்தாற்போல. பன்மதர் - பல மன்மதர்.

728. காஞ்சாலி. காய்ந்து + ஆலி - என்பது காஞ்சாலி என ஆயிற்று. சினந்து மழைத்தாரைபோல் அம்புதொடுக்கும் என்பது பொருள். வெல் - வெற்றி.

பா.வே. 1. பன்மதனா. 2. காய்ஞ்சாலு மம்பு கடாயினான்.

3. வில்லறுத்துத்.

சலிக்கவே²வெய்தாத் தடஞ்சிலையின் வின்னா
 ணொலிக்கவுட னெய்தா னுடன்று.

எ-து. துரோணன் தன்னுடனே அடற்சிலையை
 வளைத்துத் திட்டத்துய்மன் தலைப்பெய்தான். அப்பொழுது
 மண்ணும் விண்ணும் அதிர்ந்திட்டன. பெரும்போர் விளைந்
 திட்டது. அப்பொழுது யாது செய்தான்
 துரோணன்: (52)

730. இருநூறு வெவ்வாளி யேவிக் கொடிவீழ்த்
 தொருநூறு மல்லகல மூன்றிப் - பொருநூறு
 பாகன்மே லேவிப் பதிற்றிரட்டி வெவ்வாளி
 தேரின்மே லெய்தான் றிளைத்து.

இவ்வகையால் தேரும் சிலையும் கொடியும் அழிப்புண்டு
 மல்ல கலத்துப் புண்கூரத் திட்டத்துய்மன் தளர்ந்து போகலும்
 சிகண்டி யுள்ளிட்ட பாஞ்சால குமரரைக் கலக்குறுத்திப் படை
 முற்றும் அழிவு செய்து எதிர் பொருவாரைப் பெறாது மேற்
 சொல்லுகின்ற துரோணனைச் சென்று தாக்கி யாது செய்தான்
 பாண்டியன்: (53)

731. பாண்டவர்கண் மண்ணாளப் பாண்டியர்கோன் சென்றெதிர்ந்
 தாண்டகைதன் னோடன் றமர்செய்தான் - பூண்டயங்கு
 மேனிமேற் சென்று³ விடுகணைக றீர்கலச
 யோனிமேற் சென்றா னுடன்று.

இவ்வகை பாண்டிய வேந்தன் வந்து ஏன்றுகொண்டு
 பொருகின்ற பொழுது யாது செய்தான் துரோணன்: (54)

732. பாண்டியர்கோன் பத்துச்¹ சிலையழித்துப் பார்மீது
²பூண்டயங்க நாண்டயங்கப் போதலுமே - யீண்டியெதிர்

729. கையாற் சலித்தல் - கையாற் புடைத்தல்.

பா.வே: 1. திரிந்தான்றன். 2. வெய்தான் றடஞ்சிலையின். 3. விடுகணைகட்;

731. கணைகடுர் - கணைகள் ஏவும்.

தாக்கினார் மேலுந் தனித்துச் சரமாரி
³போக்கினார் தேர்மேற் புரிந்து.

இவ்வகை பாண்டியன் ஏன்றுகொண்டு ஐயிரண்டு
 சிலைபிடித்து அமரழிய அதுகண்டு சேர சோழர் விலக்குதலும்
 அது கண்டு யாது செய்தான் துரோணன்: (55)

733. கொற்றக் கொடிச்சிலையைக் கூறாக்கி வாரகணையால்
 வெற்றிக் கொடியோடு ⁴வில்லிணையு - மற்று
 விடவாளி கொண்டே விரைந்தெய்தா னாங்கே
 யடலேறனையா னவன்.

இவ்வகை தேரும் சிலையும் கொடியும் இழந்து கவசம்
 பிளக்க ஏவுண்டு சேர சோழர் தளர்ந்து போகலும் அதுகண்டு
 விராடன் வந்து ஏன்றுகொண்டு யாது செய்தானோ வெனில்:
 (56)

734. மல்லாருந் ⁵திண்டோளான் மச்சத்தார் தங்கோமான்
 வில்லாற்றுரோணன்றன் வெம்படைஞ - ரெல்லாம்
 பிணச்சேற்றி லேயமுந்தப் ⁶பேய்கூத்தங் காட
 நிணச்சேற்றின் மூழ்குவித்தா னன்று.

அவ்விடத்து மற்றது கண்டு யாது செய்தான் துரோணன்:
 (57)

735. கைம்மேலு மார்மேலுங் காமர் சிலைமேலு
 மெய்ம்மேலு மம்பெங்கும் ⁷வித்தினான் - மென்மேலு
 மாய்ந்திட்ட தேர்⁸நின்று மச்சர்கோன் மாநிலத்துப்
 பாய்ந்திட்டுப் போனான் பதைத்து.

732. தயங்க - விளங்க.

733. விட வாளி - நஞ்சுதடவப்பெற்ற அம்பு.

734. நிணம் - கொழுப்பு.

735. காமர் - அழகிய. வித்தினான் - தூவினான்.

பா.வே: விடுகணைபா யக்கலச.

1. சிலையழிந்து. 2. பூண்டயங்கி நாண்டயங்கிப். 3. போக்கினான். 4. வில்லிணையு.

5. திண்டோள்வண். 6. பேய்கூத்தாங் காடி. 7. வீசினான். 8. நின்று.

இவ்வகை விராடவேந்தன் நிலையாற்றாது தேரினின்றிழியப்
பாய்ந்து காலாளாய் ஓடுதலும் அதுகண்டு வீமன் வந்து ஏன்று
கொள்ளலும் அதுகண்டு யாது செய்தான் துரியோதனன்: (58)

736. சிங்கக் கொடியுஞ் சினமாவுந் தேரினூடன்
மங்கத் தனிவாளி வாங்கினான் - ⁵றுங்கவுடல்
போற்றரிய பஞ்சவர்க்குப் போர்கொடுத்துப் பார்கொடா
மாற்றரிய நூற்றுவர்க்கு மன்.

இவ்வகை வெகுண்ட துரியோதனன் தன் அடு சரங்களால்
வீமன் அரிமாக் கொடியுந் தேரும் இழந்து எல்லாப் படைக்
கலங்களாலும் மறைப்புண்டான். அதுகண்டு யாது செய்தான்
தருமன்: (59)

737. அம்பொன் முடிதுளக்கி யாடெழிற்றேர் மேற்கொண்டு
செம்பொற் கவசஞ் செறிவித்தே - யும்பரைமுன்
னாண்டவர னென்ன வலங்கரித்து வாளமரிற்
பாண்டவர்கோன் றோன்றினான் பார்த்து.
அன்றியும், (60)

738. மானத் திடையடரும் வாரிநெடுங் கடலிற்
சேனைத் தனியாறு செல்வதுபோற் - றானை
யடனோக்கி வேனோக்கி யாடெழிற்றோ ணோக்கிப்
படைநோக்கி வந்தான் பரிந்து.

இவ்வகை தலைமறையும் வீரப்புட்டிலும் செம்பொற்
கவசமும் சாத்திப் படைக் கோலத்துடன் வந்து யாது
செய்தான் தருமன்: (61)

739. மாமலையு மண்ணு மறிகடலும் வானகமுங்
கோமலையு மஞ்சிக் குலைந்தனவே - போர்முனையில்

736. மாற்றரிய - தான் கருதியதை மாற்றுதல் இல்லாத.

737. உம்பரை ஆண்டவரன் என்ன - தேவரை முன்னே ஆண்ட பெரியோன் என்ன; தேவர்
கோன் என்ன.

739. கோமலை - மேடு, தன்மன் - தருமன். நாணப் பொற்கையால் - நாண், அம்பொன் கையால்.
பா.வே: 1. றுங்கமுடன்.

விற்கனையான் றன்மன் விசைத்துச் சிலைநாணப்
பொற்கையா னாணெறிந்த போது.

எ-து. தருமன் திண்டேரோட்டிச் செருமலைந்து எதிர்
விலக்கினாரை மலங்க நூறிப் பின்னும் ஒருபால் துரோணனைத்
தாக்கி யாது செய்தான் தருமன்: 62

740. மற்றத் துரோணன்றன் மார்மேலுந் தோண்மேலுங்
கொற்றச் சிலைமேற் கொடிமேலுஞ் - சுற்றுஞ்
சரபடலம் போர்ப்பத் தலைப்பெய்தான் றன்மன்
²விரைபடலத் தேர்முடுக விட்டு.

எ-து. துரோணனுடன் தருமன் தாக்க, இருவரின் அம்பு
முழக்கத்தாலும் இருவரின் சரபடலத்தாலும் திசை மயங்கி
யிட்டதாகக் கருதுவது. அப்பொழுது ஒருவரை ஒருவர் சாயாது
நின்றார். அவ்விடத்து யாது செய்தான் தருமன்: (63)

741. கார்க்கலச யோனி கடுஞ்சரத்தைக் கார்மழைபோற்
போர்ச்சிலையி னோடும் புரிவித்தான் - பார்க்குங்
கரமாரி யன்ன கருணையான் கையிற்
சரமாரி யாலே தகைந்து.

எ-து. துரோணன் விட்ட அம்புகளைத் தருமன் அம்பு
களால் அறுத்து மாற்றப் பெரும்போர் விளைந்திட்டது.
அப்பொழுது இரண்டு திறத்தோர் படையும் குறைந்திட்டது.
ஆங்கு, (64)

742. வீமனுஞ் சேயும் விசயன் பெருமகனு
மாமனு மச்சத்தார் கோமானுஞ் - சோமகரும்
பைத்தோடி ³மார்வமேற் பாய்பகழி கால்வீழ்த்து
மொய்த்தோடிப் புக்கார்கண் முன்.

740. விரை படல - மணம் பரவ.

741. கரமாரி - கைம்மழை சரமாரி - அம்புமழை, தகைந்து - தடுத்து.

742. மாமன் - சாத்தகி. பைத்து ஓடி - விரைந்து சென்று. கால்வீழ்த்து - ஊன்றி.

பா.வே: 1. நாணைப். 2. விரைபடரத். 3. யார்வமேற்.

எ-து. வீமனும் கடோற்கசனும் அபிமன்னுவும் சாத்தகியும் விராடனும் உள்ளிட்டார் பன்னுறாயிரம் வலுவோடு மணிநெடுந்தேர் விரைய வேவிப் பெருமுழக்கஞ் செய்து சங்கம் ஊதித் தருமனுக்காய் முன் புகுதலும், கிருப கன்ன அசுவத்தாமனோடும் தலைப்பெய்து யாது செய்தான் வீமன்: (65)

743. காலாளாய்த் தேரிழிந்து கையிற் கதையினாற்
¹றோட்க ளானாரைத் தேரழித்துத் - தேராட்க
ணிற்பாரைக் காணாது நின்றா னெழிற்றருமன்
பொற்பாதுஞ்²சென்னி பொறுத்து.

இவ்வகை பெரும்படையொடும் தாக்கிக் காலாளாய்த் தண்டு கொண்டு தேர் வேந்தர் ஆயினாரைப் போர்க்களத்தில் நில்லாது எப்பக்கமும் ஓடத் துரத்தித் தேராட்கள் எதிர்ப்பாரைப் பெறாது பெருங்காற்றுத் திரிவதாமெனத் திரிந்து ஆர்க்கின்ற வீமன், துரியோதனர் வந்தாரை ஆர்ப்பரவத்தினால் அச்ச மூட்டி, துரோண கிருப கன்ன அசுவத்தாமனையும் படைக் கலம் அழிய மோதி எல்லா வீரர்களையும் திசைதிசையிற் சிந்துவித்துத் துரியோதனனை எப்பக்கமும் ஓடத் துரத்திச் சல்லியன் தாக்கினானை வன்மையாய்த் தாக்கிச் சயத்திரதன் வந்தானைத் தேரொடும் எடுத்தெறிந்து, சகுனி வந்தானை அஞ்ச உரப்பி, மான் கூட்டத்தைப் புலி துரந்த தாம் என்ன மான வேந்தரை ஓடத்துரத்தித் தருமன் திருவடிகளிலே வணங்கி நின்றான் என்றவாறு. அப்பொழுது யாது செய்தான் பகதத்தன்: (66)

744. தாடளர்ந்து தங்கள் படையிரியத் தானெதிரே
³யோட விறல்யானை யுந்தினான் - கூடா
ருரம் பொருத வெற்றிபுனை யும்பர்க்காய்த்⁴தேவா
சுரம்பொருத வேந்தன்⁵சுளிந்து.

743. வீமன் தருமன் பாதம் சென்னி பொறுத்து நின்றான். பொறுத்து - தாங்கி; என்றது வணங்கி.

744. தாடளர்ந்து - தாள் தளர்ந்து; சோர்ந்து. தாள் - முயற்சி. கூடார் - பகைவர். உரம் - மார்பு. வேந்தன் - பகதத்தன்.

பா.வே: 1. றோள ரானாரைத் தேரழித்துத் - தேராளர். 2. சென்னியிற் பூத்து.

3. யோடை. 4. தெவ்வர். 5. சுளித்து.

எ-து. தேவர்கோனுக்குத் தோழனாகி அசுரர் குலப்பகை தணித்துக் கொடுத்துத் தேவர்களோடும் அமிழ்தம் கடைந்தான் பகதத்தன் என்னும் ஓர் அரக்கன் பதினாயிரம் யானை வலுவுடையான், நூறாயிரம் யானையின் வலுவுடையதொரு சுப்பிர தீபம் என்னும் மதகரியை மேற்கொண்டு தாக்குமளவில் மற்றாங்கது யாங்ஙனம் ஓடிற்றோ வெனில்: (67)

745. தேர்துகைத்து மாப்பிளந்து சேண்வரைபோ லாள் விலக்கிப் பேரெழிற்கை யானையின்னே போய்ப்பிறங்க - வீர ரிரிந்தோட வோடி யிசற்களிறுந் தானுந் திரிந்தானவ் வெம்முனைமேற் சென்று.

எ-து. பசுடுந் தேரும் பாய்மாவும் பாவடியிற் படவுழக்கித் தன் பெருங்கோட்டுப் புண் சுமந்து, காலுடையதோர் மால்வரை நிலமிசைத் திரிவதாமெனக் கடுங் காற்றின் வடிவு கொண்ட தாமெனக் கொடுங் கூற்றங் கொதித்தெழுந்ததெனச் செல்லா நின்ற சுப்பிர தீபத்தை மேற்கொண்டு கணைமழை பொழி கின்ற பகதத்தனுக்கு நிலையாற்றாது எட்டுத்திசையும் இரிந் தோடுகின்ற தருமன் படையைக்கொண்டு அழிபடை தாங்கிவந் தேன்றுகொண்டு யாது செய்தான் வீமன்: (68)

746. ஆலால வாசுகிதன் வாயிற் புறப்பட்ட வாலாலம் போல வடுஞ்சினமாய்க் - காலாளா யம்பொற்றண் டேந்தி யமராடப் போயினான் செம்பொற்றோள் வீமன் செயிர்த்து.

அன்றியும், (69)

747. வாமவே லேந்தி வரைதடிந்த¹வள்ளல்போல் வீமனே சென்று விலக்கினான் - கோமான்

745. துகைத்தல் - சவட்டுதல். சேண் வரை - உயர்ந்த மலை. பிறங்க - விளங்க.

746. ஆலாலம் - சுழற்சி. ஆலாலம் - ஆலகாலம்; நஞ்சு. அமராட - போராட. வாசுகி - பாற்கடல் கடைதற்குக் கயிறாகப் பயன் பெற்ற பாம்பு.

747. வாமவேல் - ஒளியுடைய வேல். வரை - மலை; கிரௌஞ்சம். வள்ளல் - முருகன்.

பா.வே: 1. வாசவன் போல்; வாயுப்போல்.

புனைவயிரக் கோட்டியானைப் பொன்னுதன் மேற்றன்கைச்
சினவயிரத் தண்டுவிழ்ச் சென்று.

இவ்வகை வெகுண்டு சென்று பகதத்தன் ஊர்தியாகிய
சுப்பிரதீபத்தின் நெற்றியிடைப் புடைத் தார்த்தான் வீமன்,
அப்பொழுது, (70)

748. ஒருவ ரொருவர்க்கங் கொல்காது போரி
லிருவருமே சென்றங் கெதிர்ந்தார் - விரவினாற்
கார்முழக்கோ மாகடலோ காற்றோ 'வெனவன்றிப்
போர்முழக்கோ வென்னப் புகுந்து.

இவ்வகை பகதத்தனோடும் சுப்பிர தீபத்தோடும் வீமன்
தலைப்பட்டு! அரிமாமுழக்கமும் சங்கொலியும் எழுப்பி ஆர்த்து
எம்மருங்கும் திசைசிலும்பத் தன்பெரும் படைமேற் போகாமல்
மற்றதனைத் தகைந்து நின்று பெரும்போர் செய்யா நின்றான்,
அப்பொழுது, (71)

749. பாண்டவர்கள் சேனையெனுங் காட்டைப் பகதத்தன்
றுண்டுசினத் தீயாற் றும்பொழுதிற் - காண்டீபப்
போர்வண்ண விற்கைப் புயல்கொண்டு வந்ததே
கார்வண்ண னென்பதோர் காற்று.

எ-து. எத்தனையோராயிரம் யானையின் வலுவுடைய தோர்
சுப்பிரதீபத்தை மேற்கொண்டு பகதத்தன் என்னும் பெருவீரன்
புகுந்து பாண்டவர் படையைக் கொல்கின்றானென்று கண்ணன் தன்
திருவுளத்தே நினைந்து, பதினாயிரம் நாராயண கோபாலரையும்,
பதினாயிரம் சஞ்சத்தகரையும் தோற்கவைத்து அருச்சுனனைக்
கொண்டுவந்து போர்க்களம் புகுந்தான் என்றவாறு. அப்பொழுது,
(72)

748. ஒல்காது - தளராது. விரவினால் - கலத்தலால்.

749. படை, காடு; பகதத்தன் சினம், தீ; கார்வண்ணன் காற்று; அக்காற்றால் தள்ளுண்டு வந்த
புயல், அருச்சுனன்; உருவகம்.

பா.வே: 1. வெனவன்றிப்

750. விசயன் வருதலுமே வீமன்க ணின்றும்
விசயன்மே லேதிரிய விட்டான் - நிசைசுழலும்
வாலுடைத்தாய் மூன்று மதமுடைத்தா யீரிரண்டு
காலுடைத்தா யோடுங் களிறு.

எ-து. வீமன் போர் செய்து மற்றவனை வெல்ல
வொண்ணாமல் கைவிட்டு, அருச்சுனனுடனே தாக்கி யாது
செய்தான் பகதத்தன். (73)

751. மார்மேலுந் தோண்மேலு மால்வண்ணன் றன்மேலுந்
தேர்மேலும் பொற்பகழி சிந்தினான் - 'போர்மேலு
மென்றான் சரமாரி யெண்ணா யிரங்கோடி
குன்றாம லெய்தான் கொதித்து.

இவ்வகை தேர்மேலும் குரக்குக் கொடியின் மேலும்
கண்ணன் மேலும் யாவராலும் தாங்கவொண்ணாவகை அம்பு
மழை பொழிந்து நின்றான் பகதத்தன்; அதுகண்டு யாது
செய்தான் அருச்சுனன். (74)

752. வில்லறுத்து நாணறுத்து வெற்றிக் கொடியறுத்து
மல்லறுத்தங் காளை மதமறுத்து - நில்லென்றான்
றேனாறு சோலைத் திருநாடர் 'கோமானைப்
பூநாறு வேலான் புகன்று.

இவ்வகை பகதத்தன் வில்லுங் கொடியும் கொல்
யானையும் குறைவுபட்டு, ஆற்றாமல் தோற்றோடிப் பின்னும்
பெருஞ்சினத்துடன் யாவராலும் தாங்கற் கரியதோர் ஆற்றலை
எண்ணியுரைத்துக் கண்ணன்மேல் வெகுண்டு விட்டான். அப்
பொழுது விண்ணும் மண்ணும் அதிரவருகின்ற அதனைக் கண்டு
வானவரும் பேரச்சம் கொண்டு துணுக்கம் எய்தும் அளவில்
மற்றதனை அருச்சுனனுக்குக் காட்டி யாது செய்வித்தான்
கண்ணன்: (75)

753. மாக்கடல் வண்ணன்றன் மல்லார் வரைமார்பின்
மேற்கதுவ வந்ததோர் வெவ்வேலை - நோக்கி

753. கதுவ - பட.

பா.வே: 1. போரின் மேலென்றான் 2. கோமானப் பூ நாறு வேலாற்

யிரண்டினான் மூன்றாக வெய்தறுத்து வீழ்த்தான்
நிரண்டநாண் காலலைப்பச் சென்று.

இவ்வகை மிக்க ஆற்றலுடைய வேற்படையை அறுத்து
வீழ்த்தான் அருச்சுனன். அப்பொழுது பின்னும் ஒருபால்
வெகுண்டு யாது செய்தான் பகதத்தன்: (76)

754. மால்வரையே போன்றதவன் மால்யானை 'மால்வரையின்
மேல்வரையின் மாநாகம் வில்விசையிற் - கோலிப்
பெருமாரி பெய்வதெனப் பெய்தான் சிலையாற்
சரமாரி பெய்கின்றான் றான்.

இவ்வகை மழை பொழிந்தாற் போலத் தன் கடவுட்சிலை
கால் வளைத்துக் கணை மழை பொழிகின்ற பகதத்தனைக்
கண்டு மிகவும் வெகுண்டு பொங்கி யாது செய்தான் அருச்சுனன்:
(77)

755. கணைமாரி யெல்லாங் கலக்கிவிற் கோலி
யணைமாப்பி னாண்புரள வார்த்தே - யிணையில்லாக்
காலன் கரும்படையை விட்டான் கருதலன்மேல்
மால்வண்ணன் றோழன் மதித்து.

இவ்வகை வாருணமும் வாசவமும் உள்ளிட்ட சீரிய
கணைகளையும் சுடுகணைகளால் அறுத்து மாற்றி மிகவும் வெகுளி
பொங்கி நின்ற அருச்சுனனைக் கண்டு யாது செய்தான் பகதத்தன்:
(78)

756. கூர்வாளி நூறு கொடியின்மேற் கோத்தெய்து
போர்வாளி முந்நூறு பொற்பரிமே - லீராறு
²வச்சிரம்போ லெய்தான் மலைந்தான் றடந்தோளிற்
³சிச்சிரம்போன் மன்னன் செயிர்த்து.

754. மேல் வரை - மேல் எல்லை. கோலி - வளைத்து.

755. கருதலன் - பகைவன்; பகதத்தன்.

756. மலைந்தான் - சூடிக் கொண்டான். வச்சிரம் - இடி; செயிர்த்து எய்தான் என்றும்,
சித்திரம்போல் மலைந்தான் என்றும் இயைக்க. சிச்சிரம், சித்திரம் என எதுகை
நோக்கியது.

பா.வே: 1. மேல் வரையின் வேலரவின்.

2. வச்சிரமேல். 3. சித்திரம் போல்.

இவ்வகையால் பகதத்தன் விட்ட சீரிய கணைகளைக் கண்ணன் திருவருளால் சிடைத்த வாப்பியம் என்னும் கணையால் அறுத்து மாற்றித் தோற்கச் செய்யக் கண்டு பகதத்தன், கணையெல்லாம் வெற்றியாதலும், மதயானையின் தோட்டியினை, வானவராலும் தடுப்பதற்கரியதனை, பல்லாயிரம் ஆண்டு நிறைவுடையதனை, மணி அழுத்திச் செய்யப்பட்ட ஒளியுடைய வதனை, வைணவ அத்திரமாக நினைந்தோதி வானின்கட் டிரித்து முனையிரிய விட்டெறிதலும், தீக் கொழுந்தால் அரசர்குழாம் வெந்து விழ மாக்கடல் உலகம் தலை பனிப்பச் செல்லாநின்றதனைக் கண்டு, அருச்சுனனும் வைணவ அத்திரம் தொடுக்கலுற்றானைத் தகைந்து மற்றதற்குத் தன் வலப்பாகத்தைக் கொடுத்தான் கண்ணன்: அப்பொழுது யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில், (79)

757. மன்னன் வெகுண்டெறிந்த வன்கை வளையெஃகந்
தன்னை யுடையான் றடமார்பிற் - றுன்னிருளைக்
காலையாய்ச் 'சேந்த கடவுட் கதிர்மணிசேர்
மாலையாய்ப் பூண்டதே வந்து.

இவ்வகை மற்றவனால் விடப்பட்ட சீரிய வளை கண்ணன் திருமார்புக்கு மணிகளால் அழுத்தப்பட்ட வயிர கண்டி என்பதோர் மாலையாய்ப் பூண்டிலங்கிற் றென்றவாறு. அது கண்டு தேவர்களும் வியந்து பூமழை பொழிந்தார். அவ்விடத்து இரண்டு படைக்கும் வியப்பாயிற்று. அவ்விடத்து யாது செய்தான் அருச்சுனன்: (80)

758. காற்று மெரியுங் கடுகி யெதிர்மண்டுங்
கூற்ற மெனும்வாளி கோத்தெறிய - மாற்றரிய
வம்பொற் கவச மறுக்க வறியாமற்
றம்பொற்றேர் மீண்டவே தாம்.

எ-து. ஊழித் தீயும் ஊழிக் காற்றும் போல வன்கடுங் கணைகளை அருச்சுனன் எய்ய ஆங்கவையும் போய்ப் பகதத்தன் மெய்ம்மறை பிளக்க மாட்டாமை மீண்டுவரக் கண்டு

757. சேந்த - சிவந்த. வளை, மாலையாயிற் றென்க.
பா.வே: 1. செங்கட்.

கண்ணன் தன் நாராயண அத்திரங் கொடுப்ப ஆங்கதனைத் தொழுது வாங்கி உரிய முறை நிரம்பத் தொடுத்துவிட அதுவும் போய் யாது செய்ததோ வெனில்: (81)

759. விரிகடல் வண்ணன்றன் வெவ்வாளி யேவப்
புரிகடல்கூழ் பூதலத்துப் பொங்கிக் - கரியுண்
மலைதுமிக்கு மால்யானை மன்னுபக தத்தன்
றலைதுமியப் போயிற்றே தான்.

அன்றியும்,

(82)

760. திக்கு நடுங்கத் திகைப்போயாத் தேர்வேந்தர்
மிக்கவியச் சென்று விசையினாற் - றொக்க
பகதத்தன் றன்றலையைப் பார்மேற் புரட்டிச்
சுகமுற்றிற் போயிற்றே தொக்கு.

இவ்வகை பகதத்தனை நாராயண அத்திரத்தால் வீடுபோக விடை கொடுத்துப் பின்னும் சுப்பிர தீபத்தை யாது செய்தான் அருச்சுனன்: (83)

761. வல்விறற் காண்டப வார்சிலையினாணுதைத்த
பல்பதி னாயிரமாம் பாய்கணையாற் - புல்லார்
தலைக்களிறறை யம்புருவத் தன்னடக்கீழ் வீழ்த்துக்
கொலைக்களிறறைக் கொன்றான் கொதித்து.

இவ்வகை தேவர்கோனால் சிறகறுப்புண்டு வீழ்ந்ததோர் வியன் குன்றுபோல அருச்சுனன் சீரிய கணைகள் பட்டுருவச் சுப்பிரதீபமும் வீடுபுக்க தென்றவாறு. இவ்வகை பகதத்தன் பட்டு வீழ்தலும் அவனை வலமாகத் தேர்கடாவி, கண்ணனை வணங்கி, சுதக்கணன் என்பானைத் தலைதுமித்துச் சயத்திரதனையும் செளவீரரையும் அச்சத்தோடு நடுக்குறுத்திக் கிருபனையும் கிருதவர்மனையும் பொருகணையாற் சிலையறுத்துப் போகா நின்ற அருச்சுனன் எதிரே காந்தாரர் எல்லாம் எதிர் விலங்கி யாது செய்தார்: (84)

759. புரிகடல் - வளைந்த கடல். கரியுண் மலை - கருநிறத்தை - தன்னிடத்துக் கொண்டமலை. துமிக்கும் - துகளாக்கும். தலைதுமிக்கத் தலையறுபட.

760. சுகம் - வீடுபேறு.

761. புல்லார் - பொருந்தார்; பகைவர். தலைக்களிறு - சுப்பிர தீபம்.

762. எல்லாரும் வெஞ்சிலையா ரெல்லாருந் திண்டேரா
ரெல்லாரு மிட்ட கவசத்தா - ரெல்லாரும்
பூந்தார்க ளார்ப்பத்தம் போர்வலியான் ¹மூடினார்
காந்தார ரெல்லாங் கலந்து.

இவ்வகை சகுனி உள்ளிட்ட காந்தாரர் இருபதினாயிரவர்
சென்று வளைத்துக் கொள்ளலும் யாது செய்தான் அருச்சுனன்:
(85)

763. காந்தாரர் சேனைக் கடலைக் கணைமழையாற்
பூந்தார மார்பன் புரட்டினான் - காந்தாரர்
கல்லேறு தம்மிற் கடலே றுனையாரை
மல்லேறு வென்றான் மதித்து.

இவ்வகை காந்தாரர் வலியைக் கட்டழித்துச் சகுனிமக்கள்
எழுவரையும் நிலத்திற்றலைபுரட்டி, நிடதரையும், காலிங்கரையும்
நொடியளவில் கொன்றுழக்கித் திரியாநின்ற அருச்சுனனோடும்
யாது செய்தான் சகுனி:
(86)

764. அம்பொற் சிலைமே லடுகணைக டானெய்து
வெம்பு சரமாரி வித்தினான் - முன்பொருவர்
செய்யாத வண்ணந்தான் சேனைநடு வட்புகுந்தங்
கெய்தார்த்தான் காந்தார ரேறு.

இவ்வகை செய்த சகுனியைக் கண்டு யாது செய்தான்
அருச்சுனன்:
(87)

765. தாரறுத்து நாணறுத்துக் காந்தாரர் கோமானைப்
போரறுத்து ²முன்னே புரங் கண்டான் - சீரறுத்துப்
பார்வேந்தர் கோமான் படநாக முன்னுயர்த்த
போர்வேந்தன் முன்னே புரிந்து.

இவ்வகை சகுனி புறகிட்டோடக் கடற்படையைக் கலக்
குறுத்தி அரிமுழக்கம் செய்தான் அருச்சுனன் என்றவாறு.
ஒருபால்,
(88)

763. கல்லேறு - மலையில் வாழும் ஏறு; அரிமா. கடல்ஏறு - கடலில் உறையும் ஏறு; சுறா. மல்
ஏறு - வலிமையான ஏறு; இடி.
பா.வே: 1. மூட்டினார். 2. முன்போற்

766. சேனை முதல்வனையுஞ் சென்றங்க 'நாடர்தங்
கோனையுங் கொண்டு குலவேந்தன் - வானுலவு
மாமதியைச் சூழ்போன மண்டலம்போ லெண்டிசையும்
வீமனைச்சூழ் போனான் விரைந்து.

*எ-து. துரோணனையும் கண்ணனையும் தம் தம்பியரையும்
உடன்கொண்டு துரியோதனன்போய் வீமனைச் சூழ்ந்து
கொள்ளலும் அதுகண்டு யாது செய்தான் வீமன்:* (89)

767. ஒருகைச் ²சிலையுகைத்தங் கோர்கைச் சரந்தேர்ந்
திருகையுஞ் சென்றங் கிசைந்தா - ரொருகையே
மூன்றொடர்ந்து போன முனைவேந்த ரெல்லாரும்
பின்றொடர்ந்து சென்றார் பெயர்ந்து.

அதுகண்டு பின்னும் யாது செய்தான் வீமன்: (90)

768. அலையமுவை யன்னா னடுசரங்கள் பாயச்
சிலையழிவார் தேரழிவா ராகி - நிலையழிந்து
மாவெந் துயரான் மடங்கிப் புறகிட்டா
ராவந் திகரோடு மாங்கு.

*இவ்வகை இரண்டாவதுஞ் சென்று தாக்கி வீமனால்
தேரும் சிலையும் அழிப்புண்டு தானும் தன் தம்பியரும் பெருந்
தானையு நிலையாற்றா துடைந்திட்டான் துரியோதனன்.
அப்பொழுது,* (91)

769. ஓங்கி வரம்பிழந்தங் குள்வாங்கு மோதம்போற்
³பூங்கமழ்தார் மன்னர் பொருசேனை - யாங்கிரண்டும்
⁴பூண்டுபோர் செய்தழிந்து புண்ணீர் வழிசோர
மீண்டுபோய்ப் புக்கதம் வீடு.

அன்றியும், (92)

766. சேனைமுதல்வன் - படைத்தலைவன்; துரோணன். வீமனைச் சூழ்ந்த பகை வீரர் மதிசூழ்
மண்டலம்.

767. ஒரு கையே - ஒரு பக்கமாகவே.

பா.வே: 1. நாடனையுங். 2. சிலைகுனித்தங்.

3. பூங்கமழறார். 4. பூண்டும் போர்ச் செய்கழிந்து புண்ணீர் உடல்சோர மீண்டும் போப்ப்

768. அலை உழுவை - வேட்டத்தில் அலையும் புலி. ஆவந்திகர் - உற்றுழி உதவுவார்.

769. புண்ணீர் - குருதி. வழிசோர - வழியெல்லாம் ஒழுக.

770. மன்னர் பொருதழிய மண்டலங்க ளெண்டிசையு
 மன்ன பரிசென் றறியாமுன் - மன்னு
 புணரியின்மேல் வந்துதித்த பொற்கதிரோன் மேலைப்
 புணரியின்மேற்²புக்காரப் போது.

எ-து. கதிரோன் மறைவாலும், வீமன் கடுமைக்கு ஆற்றாமை
 யாலும் இரண்டு படையுங் கைவாங்கித் தம் பாடி வீடு புக்காராகக்
 கருதுவது. (93)

பன்னிரண்டாநாட் போர் முற்றும்

770. புணரி - கடல்.

பா.வே: 1. பரிசொன். 2. புக்கவப் போழ்து.

பதின்மூன்றாநாட் போர்

கடவுள் வாழ்த்து

771. மூன்றுருவா யப்பான் முதலுருவே நில்லாத
சான்றுருவா யப்பாற் றருமுருவாய்த் - தோன்றி
யணையாக நாகத் தறிதுயில்வா னென்றுந்
துணையாக நெஞ்சே தொழு. (94)

772. வெய்ய கதிரோன் விளங்க வுலகெங்குக்
துய்யபொற் குன்றின்மேற் றோன்றுதலுங் - கைவகுத்துப்
பாராளு மன்னர் படையிரண்டு மார்த்தெழுந்து
போராள்பு புக்காரப் போது.

எ-து. கதிரோன் எழக்கண்டு இரண்டுபடையும் பதின்
மூன்றாநாள் போர்க்களம் புகுந்தபொழுது அருச்சுனைச்
சஞ்சத்தகர் ஒழிந்தார்வந் தறைகூவிக் கொண்டு போர் மண்டலம்
கழியக் கொண்டு போயின பின்னைத் தருமனைப் பிடிக்க
வெண்ணிக் காலிங்களையும் கௌசலனையும் வணிகரையும்
சுரசேனரையும் பல பதினாயிரம் அரசர்களையும் சுற்றுமுற்றும்
விளிம்பாக நிறுத்தி, இலக்கண குமரனையும் எழுபத்தாறாயிரம்
தேராட்களையும் தூரியோதனனையும் நடுவு நிறுத்தி, சயத்திரதனை
யும் பல பதினாயிரம் போர் வீரரையும் தூசி முகத்தின்கண்
நிற்பாராக்கிச் 'சகடம்' என்னும் அணிவகுத்து மறைக்கொடி
விசும்பணுவத் தேர் குதிரைகளை முடுக ஏவி முப்பதினாயிரம்
தேர்க்குழாத்தோடும் அச் சகட அணிக் காப்பாளனாய் நின்றான்
துரோணன் என்றவாறு. (95)

773. சல்லியனுங் குண்டலனுஞ் சாளுவனு மாளுவனுங்
கொல்லவருங் கொங்கணருங் கோசலரும் - பல்லவருங்
²கங்கணருங் காந்தாரர் காலிங்கர் தம்மோடு
பொங்கணையாற் போர்புரிந்தார் புக்கு.

772. கைவகுத்து - அணி வகுத்து.

773. பொங்கணையால் - பொங்குதலால்; எழுச்சியால்.

பா.வே: 1. குந்தளனும். 2. தங்கணருங்.

இவ்வகை சல்லியன் துச்சாதனன் உள்ளிட்ட பெருவீரர் தம்மிற் றிரண்டு வீமனை அறைகூவிக் கொண்டுபோய்க் கொல்ல வேண்டும் என்று மனத்தெழுந்த களிப்பினோடு மடசதிரகோசம் என்னும் அழகிய இடம்புக்கார் அப்பொழுது. இப்பால் துரோணன் திட்டத்துய்மனால் வகுக்கப்பட்ட மண்டலம் என்னும் அணியைப் பிளந்து புக்குப் பெரும்படையோடு வந்து மூடிக் கொண்டு எதிர்மலைந்தாரைக் கொன்றுழக்கிச் சோமதத்தன் தலைதுமித்துத் துட்டகேதுவினைத் துண்டஞ் செய்து பாடணரைப் படவுழக்கிப் பத்திரசாலரைப் பரிந்து கொண்டு குண்டலரைக் குடல் சரிவித்துக் கோசலரைக் குருதியிற் பாய்ச்சிச் சிஞ்சயரைத் தலைதுணித்துச் சித்திரசேனனையும் திட்டத்துய்மனையும் தேருஞ்சிலையும் அழியவெய்து களிற்றினங்களைக் களத்தவித்துச் சத்திய சாத்தகியைத் தளர்வித்துத் தருமனைக் காத்தவரை யெல்லாம் கூற்றலகத்துக் கேற்றித் தருமனை வளைத்துக் கொண்டான். அப்பொழுது தங்கள் பெரும்படையின் அழிவுகண்டு தன்னருகு நின்ற அபிமன்னுவை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமன்:

(96)

774. மாயன்றா னன்றேன் மகனன்றேல் வானவர்கோன்
சேயன்றே லல்வென்ற தேர்வேந்தே - நீயன்றி
யானைக்கட் டார்சிதைப்பா ராழ்கடல்போன் முன்னின்ற
சேனைக்கட் டார்சிதைப்பார் சென்று.

எ-து. கண்ணனாதல் அருச்சுனனாதல் பிரத்தியும்னனாதல் அன்றிச் சக்கர அணி பிளக்கவல்லார் இல்லையாதலால், அருச்சுனன் வருமளவும் நம்படைக்கும் நமக்கும் கேடு விளையும். யானுமின்று துரோணன் கையில் படுதல், பிடியுண்ணுதல் இவ்விரண்டில் ஒன்று உறுதியாயிருந்தது. ஆதலால் நீ இந்த அணியைப் பிளந்து உட்புகுவாயாக என்று தருமன் சொல்லக் கேட்டு யாது செய்தான் அபிமன்னு:

(97)

775. விற்புட்டி லிட்டு விறற்பட்டஞ் சாத்திமிகப்
புக்க சரத்தூணி மேற்போக்கி - யுக்கிரமாய்

774. கட்டு - பகைவர் உட்புகவொண்ணா ஒருவகை வகுப்பு; வியூகம் என்பது அது.

775. பட்டம் - நெற்றியில் இடப்பெறுவது. மான்மருகன் - அபிமன்னு.

பா.வே. 1. புக்குஞ் சரத்தூணி.

வெஞ்சிலையொன் றேந்தி விறற்கரிபோற் றோன்றினான்
வெஞ்சினவேன் மான்மருகன் மிக்கு.

அன்றியும், (98)

776. மூரிச் சிலையு முரட்கோதை யுங்கட்டிப்
பூரித்த கண்டம் புனைந்துடனே - வீரக்
கொடிமேற் குரங்குயர்த்துக் கொண்டாங்கே சென்றா
னடிமேற் றெழுவா னமைந்து.

இவ்வகை போர்க் கோலங் கொண்டு தன் திண்டேரை
வலம் வந்து வணங்கி மேல்கொண்டு கடுவிசையாற் சென்று
தருமனைக் கண்டு யாது செய்தான் அபிமன்னு: (99)

777. விற்கையா லேதொழுதான் வேந்தனை ¹வேந்தனுந்தன்
பொற்கையா லேதழுவிப் போக்கினா - னற்குலத்து
மாமனையுந் தந்தையையும் போல வயவேந்த
ரேமுனையை யெய்தழிப்பா யென்று.

இவ்வகை வில்லேந்திய கையனாய்ச் சென்று தருமனை
வணங்கி நிற்ப, அபிமன்னுவைத் தழுவிக்கொண்டு தந்தைக்கு
நுந்தை யன்று தானவரைக் கொண்டு கொடுத்தாற்போல நீயும்
என்பகையைத் தணித்துத் தருவாயாக என்று விடை கொடுப்ப
விடை கொண்டு யாது செய்தான் அபிமன்னு: (100)

778. மற்றொழிந்த தந்தையரைத் தாளிறைஞ்சி மாமணித்தே
ருற்றங்கே மேல்கொண் டுருமுப்போற் - ²செற்றதிர்த்து
சேனையின் முன் சென்று திறலழிக்கப் பக்கானே
³யானையின்மேற் சீயம்போ லன்று.

இவ்வகை தருமனை விடை கொண்டு பின்பு நகுல
சகாதேவரையுங் கடோற்கசனையும் வணங்கி மற்றவரையும்
விடை கொண்டு வெம்முனையின் மேற்போன வீமனைத் தேடிச்
காணாது மற்றவரையும் அருச்சனையும் கண்ணனையும்
நினைந்து வணங்கி மிக விரைவாய்த் தேர் கடாவி முடுகச்

776. முரண் - வலிமை. கோதை - முன்கைத்தோற்கட்டு. கண்டம் - கவசம்; மெய்யறை.

778. சீயம் - அரிமா.

பா.வே: 1. வேந்தனுந்தான். 2. செற்றெதிர்த்து.

3. ஆனைமேற் சீயம்போ லார்த்து.

சென்று பகைவர் படை முகத்துத் தாக்கி வீரத்தோடும் யாது
செய்தான் அபிமன்னு: (101)

779. அதிரதர்கள் சேனையெனு மாழ்கடலி னுள்ளே
முதிர் முறைமுறைதே ரோட்டி - ¹யதிருமவன்
மாதவிதான் பெற்ற ²மரக்கலத்தா னோடிற்றே
போதவிழ்தார் மன்னர்குழாம் புக்கு.

அன்றியும், (102)

780. முன்னின்ற தூசிப் படைமுழுந் ³தூசறுத்துப்
பின்னின் றரசர்களைப் பிற்படுத்தி - முன்னின்ற
சக்கரக்கை யூகங் கலங்கச் சரந்தொட்டான்
சக்கரத்தான் றங்கை மகன்.

எ-து. கண்ணன் பக்கற் பெற்றதோர் கணையினை மறை
மொழிந்து எய்து தூசி முகத்து நின்ற போர் வீரர் அனைவரையும்
கலக்குறுத்தி எதிர்மலைந்தாரை மயங்க நூறித் துரோண கிருப
கன்னரையும் அசுவத்தாமனையும் சிலையறுத்துச் சல்லியன் சகுனி
உள்ளிட்டாரை அருநிறத்திடை அம்பு பாய்ச்சி மற்றவரைச் சூழ்ந்த
யானை தேர் கருவிக் காலாட்களையும் கட்டழித்துத் துரோணனால்
வகுக்கப்பட்ட சக்கர அணியைப் பிளந்து உள்புக்குப் படை
முகத்தை இரிவித்து யானை குதிரை காலாட்களை நிலப்படுத்திப்
பின்னும் யாது செய்தான் அபிமன்னு: (103)

781. எவ்விடத்த னென்னி லிமைப்பளவி லெங்கெங்கு
மவ்விடத்த னாகி⁴யமர்புரிந்து - தெவ்வுடையக்
கூறுகூ றாக்கிக் கொடுஞ்சினவாய்க் கூற்றம்போல்
வேறுவே றாய்ப்பொருதான் வேந்து.

779. சேனை, கடல். அபிமன்னு, மரக்கலம். முதிர்ம் - முகில். உறைமுறை - மழைபொழியுமாறு.
போது - பூ.

780. தூசு - கொடி. சக்கரத்தான் - கண்ணன். தங்கை - சுபத்திரை; மாதவி என்பவளும்
அவள்.

781. தெவ் - பகைவர்.

பா.வே: 1. யதிருமவன். 2. மரக்கலந்தான்.

3. தூரறுத்துப். 4. யமர்புரிந் - தெவ்வுடலுங்.

அன்றியும்,

(104)

782. ¹தார்த்தரட்டி சேனையெனுஞ் சாதூரங்கத் ²தாழ்கடலிற்
³தீத்திரட்டி யோட்டித் திசைதூவி - வீழ்த்துருட்டி
 மாதவிதான் பெற்ற மதகயந்தா னோடிற்றே
 போதவிழ்தார் மன்னர்குழாம் புக்கு.

இவ்வகை சக்கர அணி பிளந்து உள்புக்குப் பெரும்போர் செய்யாநின்ற அபிமன்னுவுக்குத் துணைப்போவாரைப் பெறாது நின்ற அளவில், வீமன் றன்னுடன் போர்மலைந்த பகைவரை அழித்து விரைவினால் வந்து தருமனைப் பணிந்து நின்றானை நோக்கித் தருமன் சொல்லுவான்: கண்ணன் அருச்சுனரையும் உன்னையும் பிரிவித்துத் துரோணன் கிருபன் கன்னன் அசுவத்தாமனொடும் துரியோதனன் என்னளவும் வந்தானைத் துரந்து கொண்டு சக்கரவணி பிளந்து உட்புகுந்தான் அபிமன்னு. நீயும் ஆங்கவனுக்குத் துணையாகக் கதுமெனப் போவாயாக என்று சொல்லக் கேட்டுக் கவலையுளத்தனாய் யாது சொன்னான் வீமன்: (105)

783. காலனே யன்ன கடற்படைஞர் தம்மேலே
³பாலனே செல்லப் படைவிடுத்தா - யேலங்
 குதலைவாய் நாறுங் குருநாடர் கோவே
 மதலையாய் வாழுதியோ மற்று.

அதுவன்றியும், முன்னஞ் சகுனியது மாயச் சூதினால் நாடும் தோற்று ஏந்திழையையுந் தோற்றுத் துச்சாதனனால் குழல் தீண்டச் செய்து பாரறியத் துயர்ப்படு வித்தாய். அதுவு மன்றியும் காடுறையும் வழக்குமாக்கினை; இன்று வீடுமனையுள்ளிட்ட பெருவீரரைக் கொன்று நாடு பெறுவதாக விருந்தோமுக்குப் பதினாறு ஆண்டும் நிரம்பிற்றில்லாத பாலனைப் படையின் மேலே விடுத்தாய். அவனுக்கொரு தீங்கு புகுதில் கண்ணன் மனமுங் கன்றும்; அவ்வளவில் ஒரு

782. தார்த்தரட்டி சேனை - துரியோதனன் படை. தாழ்கடல் - ஆழ்கடல். தீத்திரட்டி - சூழ்ச்சித் திறனெல்லாம் ஒன்றாக்கி. மதயகம் - யானை. பின்னிரண்டடிகளை 779ஆம் பாடற் பின்னிரண்டடிகளுடன் இணைத்துக் காண்க.

783. ஏலம் குதலை வாய் நாறும் - ஏலமும் மழலைமொழியும் மணக்கும் வாய். "கோவே வாய் நாறும் மதலையாய் வாழுதியோ?"

பா.வே: 1. தாத்திரட்டி. 2. தாழ்கடலைத், தீத்திரட்டி. 3. பாலனையே.

முழுத்தத்தில் யாங்களும் படுகின்றோம். எம்பெருமானே பிழை செய்தாய் என்று எல்லை யில்லாததோர் கவலையோடும் யாங்ஙனம் போயினான் வீமன்: (106)

784. தங்கோன் றிருவடியைக் கைதொழுது தண்டேந்திப்
பொங்கோதம் போற்கொதித்துப் போயினா - னங்கோத
மால்வண்ணன் றன்மருகன் றன்மதலை நின்றளவுங்
கால்வண்ண னாகக் கடிது.

இவ்வகை வீமன் வெகுண்டெழுந்து காலாளாய்த் தண்டு
பிடித்தோடித் தூசி முகத்தின்கண் நின்ற தூரியோதனன் படை
யோடு தாக்கி யாது செய்தானோ வெனில்: (107)

785. ஆனைகளுந் தேரு மடையப் பிடித்தடித்துச்
சேனைகளைத் தண்டாற் சிதைவித்துத் - தூனை
¹முடியரசைக் கொன்றுழக்கி மூரிநீர் சூழ்ந்த
²படியரசைக் கொன்றான் பரிந்து.

எ-து. ஊழிக்காலத்துக் கடுமையாய் எழுந்த ஊழிக் காற்றும்
ஊழித்தீயும் போல யானை குதிரை வலியையும் நிலப்படுத்திப்
பெரும்படையைத் திசைதோறும் சிதறுவித்துக் கூற்றமே போலக்
கொதித்தெழுந்து படையைத் துரந்து சுருக்குவித்து
அபிமன்னுவுக்குத் துணையாவதாக வீமன் வருகின்ற
கடுவிரைவும் தங்கள் பெரும்படையின் ஆற்றாமையும் கண்ட
சயத்திரதனைச் சென்றெய்தி யாது சொன்னான் தூரியோதனன்:
(108)

786. நின்ற குலமதலை நம்படையை நேராகக்
கொன்று குவித்திடுவன் கூற்றம்போ - லின்றிவனை
விண்ணுலகுக் கேற்றாயேல் வீமன் றுணைபுகுந்து
மண்முழுதுந் தானாள்வான் மற்று.

784. பொங்கோதம் - பொங்கு கடல். அங்கு ஓதமால் வண்ணன் தன்மருகன் - அங்கே, கடல்
வண்ணன் மருகனாகிய அபிமன்னு. கால் வண்ணன் - காலாள். நின்ற அளவும் - நின்ற
இடத்தின் அளவும், தொகுத்தல்.

785. அடைய - எல்லாவற்றையும். படி - நிலம். மூரிநீர் - கடல்.
பா.வே. 1. முடியரசர்க், 2. படியரசர்க்.

எ-து. யாவராலும் பிளக்க அரிய சக்கர அணியைப் பிளந்து உட்புகுந்து உருமேறெனப் பெரும்படையைக் கொல்லா நின்ற அபிமன்னுவுக்குத் துணையாக வீமன் கூடுமாகில் காற்றும் எரியும் போல நம் பெரும்படையைத் துகளாக்குங் கண்டாய். மற்றவன் கூடுவதன் முன்னம் சிவன்பக்கற் பெற்ற கொன்றை மாலையாற் றடுத்து அபிமன்னுவினைத் தனியனாக்கிக் கொல்விப்பாயாக எனக்கேட்டு மற்றவனும் வருத்தத்தால் உடன்பட்டு யாது செய்தான் சயத்திரதன்: (109)

787. மன்சொன்ன சூழ்கழற்கான் மன்னவர்கண் மாமுனைமேன்
¹முன்சென்ற மூரித்தேர் கால்காப்பப் - பின்சென்ற
கொற்றவன்றான் வந்தமரிற் கூடாமை யீசன்பாற்
பெற்றவரத் தாற்றடுத்தான் பின்.

தான் முன்னம் வீமனாற் பட்ட தோல்வியுற்ற பழிதீர வேண்டிச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்ய, ஆங்கவனும் காட்சியளித்து உன் கருத்தென்ன என்றலும், பாண்டவரை வெல்லுமாறெனக்கு அருளிச் செய்வாயாக என்றலும், திருமால் உதவியாளராகிய பாண்டவரை வெல்லல் அரிது. மற்றவரை ஒருக்கால் இழிவுபடுத்தி என்று தன் சடைமுடிக் கொன்றை மாலையை அருளப் பெற்றுப் போந்த கொன்றை மாலையால் வீமன் துணைபுகுதாது விலக்கிவிட்டான் சயத்திரதன் என்ற வாறு. இவ்வகைப் பட்ட கொன்றை மாலையைக் கண்டு யாது செய்தான் வீமன்: (110)

788. ²கன்றி யெயிறு கடித்தெழுந்து காலன்போல்
வென்றிசேர் வீமன் விரைந்தேகிக் - கொன்றைத்
தொடைமாலை கண்டளவிற் கைதொழுது வீழ்ந்தா
னடன்மாலை வேலார்முன் னாங்கு.

எ-து. சயத்திரதன் விட்ட கொன்றை மாலையைக் கண்டு கடுவிரைவோடுஞ் செல்கின்ற வீமன் பெரும்படையோடும்

787. மன் - துரியோதனன். முனை - போர்முனை.
கால் - கால்வழி; மைந்தன் - அபிமன்னு. பின்சென்ற கொற்றவன் - வீமன். ஈசன் - சிவன். வரம் - கொன்றை மாலை கொண்டு தடுத்தல்.
788. கன்றி - கொதித்து. கண்ட + அளவில் - கண்டளவில்; தொகுத்தல்.
பா.வே. 1. முன்சென்று. 2. கன்று மயரிற் கடித்தெழுந்து.

தடுப்புண்டு குருமொழி பிழையாமல் பணிந்து வணங்கி நின்றான்
என்றவாறு. அப்பொழுது வீமனோடும் போயின தேராட்களில்
திட்டத்துய்மன் வீமனைநோக்கி யாது சொன்னானோ வெனில்:

(111)

789. நின்ற குலமதலை நின்னுடைய மைந்தனிவ
என்று கருதாதிங் கென்செய்தா - யின்றுதவி
மண்ணரசர் முன்னே மதலையெநீ காவாயேல்
விண்ணரச 'னாமே விரைந்து.

எ-து. உன் புதல்வன் அபிமன்னு தனியே நின்றும்
பகைவருடன் பெரும்போர் செய்து அருந்துயர்படக் கண்டும் நீ
சென்றுதவி மற்றவனைக் காத்து மலைந்தார் படை குலைந்
தோடக் கொல்லாது நின்றனையே என்று பேசிக் கொன்றை
மாலையைக் கடந்து உட்புகா நின்ற திட்டத்துய்மன் சாத்தகி
கடோற்கசன் தொடக்கத்தாரைத் தகைந்து மிகவெகுண்டு யாது
சொன்னான் வீமன்:

(112)

790. எங்கள் குடிப்பிறந்தா ரெல்லா மிறந்தாலுஞ்
சங்கரன்றன் மாலை தனைக்கடவோ - மங்கவனும்
பட்டானே யாகிற் படுத்தான் றனைப்படுத்தெங்
கட்டாவி யுங்களைவேங் காண்.

என்றிவ்வகை சொல்லி நிற்ப அப்பால் துரியோதனர்
படையென்னும் பெரு வெள்ளத்திற் புகுந்த அபிமன்னு யாது
செய்தான்:

(113)

791. தேர்மேலு மாமேலுந் திண்கருங்கை வெண்கோட்டுக்
கார்மேலுங்³ காலாட் கடன்மேலும் - வீரர்
விலங்கினார் தம்மேலும் வெஞ்சரங்க டீவக்
கலங்கினார் மன்னர் களத்து.

790. பட்டான் - இறந்தான். படுத்தான்றனை - கொன்றானை. எம் கட்டாவியும் - எம் வலிய
உயிரையும். களைவோம் - போக்குவோம்.

791. கோடு - கொம்பு. கார் - யானை. விலங்கினார் - தடுத்தார்.
பா.வே: 1. னாவான். 2. றனைப்படுத்தென், கட்டாவியுங்களைவன்.
3. காலாட்க டம்மேலும்.

எ-து. நாற்பத்தெட்டு யோசனை பரந்த கடற்சேனை வெள்ளத்தைப் படவுழக்கிச் சுருக்குவித்துப் புகலரியதோர் பெருங்காட்டைப் பொங்கெரி பரந்து சுட்டாற்போல மத யானையையும் கொடித்தேரையும் பரிமாவையும் காலாள் தொகுதியையும் ஆரவாரமாகக் கலக்கிக் கொல்லா நின்ற அபிமன்னுவைத் துரோண கிருபகன்ன அசுவத்தாமன் உள்ளிட்ட பெருந்தேராட்கள் துரியோதனரோடும் சென்று கணைமழை பொழிந்து தாக்கினார். அப்பொழுது யாது செய்தான் அபிமன்னு: (114)

792. வாய்க்கடா மால்யாணை மன்னன் குலமதலை
போர்கடா வெம்முகத்த போர்வாளி - போர்புகா
முன்புக்கா ரெய்தார் முகங்கூர் நெடும்பகழி
'யொன்றுக்கா ரெய்தா னுடன்று.

இவ்வகை ஆங்கு எதிர்ப்பட்டாரையும் படைக்கலங்களால் அறுத்து மாற்றி மற்று நின்ற வீரர் கூட்டங்களையும் கலங்கச் செய்து ஆர்க்கின்ற அபிமன்னுவை அத்திரிக வேந்தன் எதிர் விலங்கி யாது பட்டானோ வெனில்: (115)

793. வடிக்கணையான் வில்லுதைத்த வாயம்பு பாய
வடற்சிலையுந் தேரு மழிந்து - ²பிடித்திருந்த
வாளுந்தன் கேடகமு மண்மேல் விழவிழுந்தான்
றோளுந் தலையுந் துணிந்து.

இவ்வகையினால் தேருஞ்சிலையும் அழிப்புண்டு, மார்புந்தோளும் ஒலிப்புண்டு, வாளும்கேடகமும் பிடித்தோடித் தோளும் தலையும் அறுப்புண்டு அத்திரிக வேந்தன் பட்டு வீழ்தலும் அது கண்டு மிகஅச்சம் எய்தி இரிந்திட்டது துரியோதனன் படை. அப்பொழுது, (116)

794. அங்கர்கோ னுள்ளிட டரசர் குழாமெல்லா
மெங்கடா போவ தினியென்னப் - பொங்கிவருந்

792. வாய்க்கடா மால்யாணை - பெருமுழக்கமீடும் வலிய யாணை. போர் கடா - போர்க்கண் கடாவும். போர் வாளி - பகைவரை மூடும் அம்பு. போர்புகா முன்புக்கார் - போர்க்களத்திற்குப் போ முன்னேரே போய்ச் சேர்ந்தார் உக்கு ஆறு எய்தான் - அஞ்சி ஒருங்குமாறு ஏவினான்.

தேரரசர் சூழத் தெரிசரமேற் றுவினார்
போரச ரெல்லாம் புகுந்து.

இவ்வகை துரியோதனன் படை யுடைந்திட்ட தெல்லாம்
ஒரு முகமாய் நின்று கணைமழை பொழிந்தார்ப்ப அப்பொழுது
யாது செய்தான் அபிமன்னு: (117)

795. வந்தெதிர்ந்த பல்வேந்தர் மார்மேலுந் தோண்மேலும்
பந்தியாய் நின்ற படைமேலு - முந்தி
விடுத்தா னடுசரங்கள் வேல்வேந்தர் தம்மைக்
கெடுத்தான் 'றிறலாற் கிளர்ந்து.

எ-து. துரியோதனனைக் கலக்குறுத்தித் துச்சாதனைதத்
தேரழித்துத் துரோணனை வில்லறுத்துக் கன்னனைக்
கட்டழித்துப் பூரி பூரிச்சிரவாவினையும் புறகிடுவித்துச் சல்லிய
சகுனியரைச் சிதறுவித்து மற்றொழிந்த தேராட்களையும்
வீரர்களையும் தேரும் சிலையும் அழித்து ஊர்தி இழந்து காலாளாய்
ஓடத்தாக்கி ஊழிக்காலத்து உருத்தெழுந்த கூற்றமே
போலக் கொன்றுழக்கிக் குருதிப்புனல் பெருகிக் குமிழியிட யானை
தேர் குதிரை கருவிக் காலாளும் பட்டவிந்து நிணமவிழப்
பிணமிதப்பக் கரையின்றிப் பெருகாநின்ற சோரிப்புனலிடையிற்
குளித்தெதிர் பொருவாரை யின்றிக் களித்தெழுந்த மனத்தனாகித்
திரிகின்ற விடலைக்கூற்றம் அபிமன்னுவைக் கண்டு அச்சமும்
பரிவும் எய்தி ஊர்தி பலவிழந்து துரப்புண்டு போந்து நின்ற எல்லா
வீரர்களும் துரியோதனனும் தம்பிமாரும் பெருந்
தேராட்களும் பட்ட தோல்வியையும், மானச் சினத்தீக் கனற்ற
ஆர்த்தெழுந்து மிக்கெழுந்த வெகுளியுடன் கொல்லா நின்ற
அபிமன்னுவையுங் கண்டு துரியோதனன் மகன் இலக்கண குமரன்
வந்து ஏன்றுகொள்ள அவனை யாது செய்தான் அபிமன்னு: (118)

796. கொற்றக் குரங்குயர்த்தான் கோமதலை கோளரவ
வெற்றிக் கொடிகொண்டான் 'மெய்மகனை - யற்றுத்

795. பந்தி - தொகுதி; வரிசை.

பா.வே: 1. ஒன்றுக்கொன்று. 2. பிடித்திழிந்த.

பா.வே: 1. றிறத்தான் கிளர்ந்து.

தலைபுரண்டு வீழ்ச் சரந்தொட்டா னாங்கோர்
மலைபுரண்டு வீழ்வதுபோல் மாண்டு.

இவ்வகையினால் மன்னர் மன்னன் துரியோதனன் மகன் இலக்கணகுமரனை அரும்படைக்கலங்களால் தலைதுமித்து அவனொடும் வந்த அரசுகுமரர் எண்ணிறந்தாரைத் தலையும் இடையும் துணித்து அரிமுழக்கஞ் செய்து எம்மருங்குந் தானேயாய்ப் பொருகணை மாரி பொழிகின்ற மாதவி மைந்தன் பெருவலியாளனை எண்ணிறந்தார் சூழ்ந்து கொளலும் மத்திரவேந்தனைத் தேரழித்து மற்றவனைப் புறங்கண்டு, வந்தெதிர்ந்த அரசர்களை எப்பக்கமும் ஓடத்தூர்த்தி, பல்லாயிரம் மதகரியும் பல்லாயிரம் மணிநெடுந்தேரும் பல்லாயிரம் பாய்மாவும் எண்ணிறந்த காலாள் வெள்ளமும் தண்டு சரங்களால் அவிய நூறிக் கொடிப் படையை இரிவிக்கின்ற அபிமன்னுவினுக்கு நிலையாற்றாது இரிந்தோடுகின்ற பெரும் படையைக் கண்டு, மிகக் கடுமையுடன் மகனுக்கு இரங்கித் துரோண கிருப கன்ன அசுவத்தாமனையும் நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன்: (119)

797. இம்மகியு மிவ்வரசம் வேண்டே னிகலமரு
என்மகனு நின்கண்ணுங் காணவே - யென்மகனைக்
கொன்றுளனாய் நிற்கவோர்² கூனல்வில் வேன்போன்மா
லின்றுளனா யென்செய்கேன் யான்.

அதுவன்றியும் எனக்கு நட்புரிமையால் போர்செய்ய வந்த திருமுழுக்கு அரசவீரர் அறுபதினாயிரவரும், அரசுகுமரர் நூறாயிரவரும் ஐம்பது இலக்கம் மதகரியும் நூறாயிரலக்கம் குதிரைகளும் இரண்டு நூறுலக்கம் மணிநெடுந்தேரும், எண்ணிறந்த காலாள் வெள்ளமும் என்மகன் இலக்கணகுமரனும் இதற்குமுன் பட்டார்கள். இனிச் சயத்திரதன் ஒருவனும் ஒழிய என் உறவினரும் பெரும்படையும் இவன் கண்ணில் அச்சத்தால் இரிந்தோடுகின்றன; யானும் இவன் கையிற் படுகின்றேன்; இனிச் சிறிது பொழுதில் அருச்சுனன் வந்து அபிமன்னுவுக்குத்துணை

797. மகி - நாடு. வில்வேள் - மன்மதன்.

பா.வே: 1. மேயமக னற்று

2. கூ.நல்வேள் போலுமா;

கூ.னவேள் போலுமா;

கூ.னற் குரங்குபோ;

செய்யுமாகில் பின்பு முக்கடவுளராலும் வெல்லவரிது; அதற்கு முன்னமே மலைந்திவனைக் கொன்மின் என்று துரியோதனன் வெகுண்டுரைப்பப் பல பதினாயிரம் போர் வீரரும் துரோண கிருப கன்ன அசுவத்தாமனும் சென்று செல்வனைச் சூழ்ந்து கொளலும் அப்பொழுது யாது செய்தான் கன்னன்: (120)

798. மன்ன னுரைகேட்டு மாமறையோ னுள்ளிட்ட
மன்னர் பலரோடும் வந்தெதிர்ந்து - கன்னன்
சரமாரி தூவித் தடுத்தான் கத்ததாற்
பொருமால் களிற்றாணைப் புக்கு.

அதுகண்டு யாது செய்தான் செல்வன்: (121)

799. அங்க வளநாட னெய்தானை யையெந்து
வெங்கணைகொண் டிருகால் வில்லறுத்தே - யங்கவன்றன்
கோலாளைக் கொன்று கொடித்தே ரழித்தவனைக்
காலாளாச் செய்தான் கறுத்து.

இவ்வகையால் வில்லுந்தேரும் அழிப்புண்டு வலவனையும் படக்கொடுத்து வெறுநிலத்திடை இழியப் பாய்ந்து விரைந் தோடித் துச்சாதனன் தேரேறிக் கடு விரைவோடும் உடன்று பொங்கி அபிமன்னுவுடன் வந்து தாக்கி யாது செய்தான் கன்னன்: (122)

800. கொற்றச் சிலைத்தொழிலுங் கோலத்தேர்ச் சாரதியு
¹மற்றப் படுமாற்ற மாறாதே - மற்றவனைத்
தான்பட்ட வெல்லாம் படுத்தினான் றார்வேந்த
²னூன்பட்ட வேலா னுடன்று.

எ-து. காளமுகில் பொழிந்தாற் போலவும் கலந்தெழுந்த இடியேறு போலவும் பார்முழுதும் பரந்தெரிய அம்புச்சரங்கள் திசை மறைப்ப அக்கினி அத்திரத்தொன்றும், விட்டுணு அத்திரத் தொன்றும், மாலிங்க அத்திரத்தொன்றும் இப்படிப் பல வகைகளால் பகைவர்களுக்கும் அறியலாகாது வகைவகையாகச் சரமழை பொழிந்து சக்கர வளையம் எனத் திரிந்து ஆர்க்கின்ற

800. அற்றப் படுமாற்றம் - அழிவுபடும் தன்மை. தான்பட்ட வெல்லாம் - தான் பட்ட அழிவெல்லாம். படுத்தினான் - அபிமன்னுவும் படச்செய்தான்.

பா.வே: 1. அற்றுப் படுமாற்றம்; அற்றப் படச்செய்து.

2. னூன்பட்ட.

செல்வன் மெய்ம்மறைகளைத் தக்க கணைகளால் அறுத்து, மாற்றி யொரு நான்கு வாள்வாய் அம்பு கொண்டு அவன் வெண்குதிரைகளைத் துணித்து வீழ்த்தி இரு நான்கு சுடுகணையால் அவன் வலவனையும் குரக்குக் கொடியினையும் அறுத்து மாற்றி அரிமுழக்கம் செய்தான் கன்னன் என்றவாறு. இவ்வகை அங்கர் கோனாற் றேரழிப்புண்டு யாது செய்தான் அபிமன்னு: (123)

801. வாமத்தேர்¹ கட்டவிழ மானச் சிலையழியச்
சேமத்தேர் மற்றாரத் தேரின்றி - நாமக்
கொடுஞ்சுடர்வாள் கேடகங்கைக் கொண்டிழியப் பாய்ந்தா
னெடுஞ்சுடர்வாண் மன்ன னெக.

எறிகடல் நடுவுள் இளஞாயிறு வெளிப்பட்ட தென்னக் கிண்கிணி கணகண வென்பதோர் ஒலியுடைய அகன்ற தேர் ஆர்க்க, கேடகம் இடஞ்சுழல, வச்சிரப்படைக்கு ஒப்பானதோர் வெஞ்சுடர்வாள் வலஞ்சுழல, எழிற்றேர் மிசை நின்றிழியப் பாய்ந்த அரசிளங்குமரன் அபிமன்னுவினைக் கண்டு முன்னம் பரந்தகன்ற எல்லா வீரர்களும் திசைதிசைதோறும் வந்து கூடி நிரைத்து நின்று கொடிய கணைகளால் மறைத்தார்த்தார்; யாங்ஙனமோ வெனில்: (124)

802. நம்பற்கு நேராக நாற்காலு முக்காலுந்
தம்பொற் படையழிந்த தார்வேந்தர் - செம்பொற்
கவியம்பால் வெம்முசுத்துக் காய்பரித்தே ரோட்டிக்
குவியம்பா லெய்தார் குறித்து.

அதுகண்டு யாது செய்தான் அபிமன்னு: (125)

803. வீழ்சுடர்வாண் மன்னர் விடுசரங்க ளெல்லாந்தன்
சூழ்சுடர்வாள் வட்டணையி லேதுணித்துச் - சூழு
மழிதந்து 'வேந்திரிய வாளொடும்போ யானை
யழிதந்து கொன்றா னொருங்கு.

இவ்வகை மிக நுண்ணிய செயலாளனாய் ஆங்கவர்கள் எய்து ஆர்க்கின்ற அடுசரங்களை ஏழும் எட்டும் துண்டமாக

801. சேமத்தேர் - வைப்புத்தேர். நாமம் - அச்சம். நெக - மனமுடைய.

802. கவியம் - கடிவாளம். குவி அம்பு - நிறைந்த அம்பு.

803. வட்டணை - சுழற்சி. அழிதந்து - அழிந்து. உழிதந்து - அலைக்கழித்து.

பா.வே: 1. கட்டவிய.

வாள்வீசி அறுத்து மாற்றிக் கன்னனோடு தலைப்பெய்து
மற்றவன் தேர்ப் புரவியையும் வலவனையும் அவிய நூறிக்
காந்தருவ வித்தையாற் கடற்படையை இரிய நூறி ஆர்க்கின்ற
மாதவி மைந்தனைக்கண்டு வானில் அமரர் கூட்டம் மகிழ்ந்து
மலர்மழை பொழிந்தார். அப்பொழுது துரியோதனர் படை
ஒன்றொருவரை முகநோக்கி யாது சொன்னார்: (126)

எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம்

804. ²கனிமா னுலகுக்கோர் காலனோ சொல்லீர்
கடல்வண்ணன் றங்கை கருவுயிர்த்த தென்பார்
³தெளிமான வானேந்திச் செய்கின்ற போரிற்
சிலையேந்திச் செய்த செருவென்ன தென்பா
ரொளிமாலொ டன்றோ படைபயின்ற தென்பா
ரொள்ளிலைவேற் பார்த்தன்சே யல்லனோ வென்பார்
புளிமாவ தாகுமோ தேமாங்கன் றென்பார்
புலிக்குப் பிறந்த தெலியாமோ வென்பார்.

என்றிவ் வகையினால் திருதராட்டிரர் படை வியப்ப ஆங்கு
அவர்களை எப்பக்கமும் ஓட்த்துரந்து துரோணனோடே தலைப்
பெய்து யாது செய்தான் அபிமன்னு: (127)

நேரிசை வெண்பா

805. போராளு மன்னர் பொருகளங்கைக் கொண்டப்போ
தோராண்மை சொல்லச் ⁴சுனித்ததற்பின் - பாராளும்
வேந்தற்கா வந்தெதிர்்த்த ⁵வெம்மறையோன் வெஞ்சிலையைச்
சேர்ந்திருகால் வீழ்த்தான் சிதைத்து.

இவ்வகை துரோணன் தேரும் சிலையும் அழிந்து படைக்
கலம் இல்லானாக்கினான் அபிமன்னு. அது கண்டு மிகவும் நாணி
மானச் சினங் கனற்ற மற்றொரு சேமத்தேர் ஏறிச் சேமச்சிலை
யொன்று வாங்கிப் பார்வேந்தர் பலருங் கண்டு நிற்க அபிமன்னு
வின்மேற் சென்று யாது செய்தான் துரோணன்: (128)

805. சேந்து - சிவந்து. சேர்ந்து எனின் தொடர்ந்து என்றாம்.

பா.வே: பா.வே: 1. வெந்திரிய. 2. கனிமா னுலகுக்கோர்.

3. தெளிமா னவளேந்திச் 4. சுனித்ததற்பின்.

5. வென் மறையோன்.

806. 'கொடுஞ்சினந்தீப் பொங்கவோர் கூர்வாளி கோத்துக்
கடுஞ்சிலைநாண் காலலைப்பச் சென்றங் - கடுஞ்சரமாத்
தாளும்போர் மாமறையோன் வீட்டினா னற்றொருகை
வாளொடும்போய் வீழ மலைந்து.

இவ்வகை துரோணனால் தோள் அறுப்புண்டு மற்றதற்குத்
துளங்காது மானத்தேரின் மணியாழியை மற்றைக் கையாற்
பறித்துக் கொண்டு கண்ணிடைத் தான் பயின்ற கலைத்
திறத்தால் அங்கதனை மறைமொழி நினைந்து விரற்படுத்தி
வானில் திரித்திடுதலும் அதுகண்டு வீரரெல்லாம் ஒன்
றொருவரை முகநோக்கி யாது சொன்னார்: (129)

807. பாண்டவர்க ளின்றே படையொழிந்து பாராள்வார்
மூண்டசெரு வின்றே முடிந்ததா - லீண்டவனின்
கைவிடா முன்னமினிக் காலசக்க ரந்தன்னை
'யெய்திடுமி னெல்லீரு மின்று.

இவ்வகை திருதராட்டிரர் படை யொன்றொருவரை
முகநோக்கிச் சொல்லுமளவில் அபிமன்னுவினால் விடப்பட்ட
கால சக்கரம் யாங்ஙன மோடிற்றோவெனில்: (130)

808. காலன் கரும்பாசங் கைக்கொள்ள வெண்டிசையும்
போல நடுங்கிப் பொலிவழிந்து- வேலையெனக்
காலசூழ் மாசேனை நோக்கிக்² கழிந்ததே
வேலசூழ் மன்னரெலா மிக்கு.

இவ்வகை கால சக்கரத்தை மறையோதி விடுதலும்
கண்ணன் காலசக்கரம் போல உலகங்களை எரித்திடுவதோர்
கடுமையுடன் வருகின்ற தென்று பலபதினாயிரம்படைவேந்தரும்
பருதி மண்டலத்தை மழை மறைத்தாற் போலக் கணைமழை
பொழிந்து பின்னமாக்கினார். அப்பொழுது அபிமன்னு யாது
செய்தான்: (131)

809. ¹சுற்றுந்தான் பார்க்குந் துணைகாணான் றோர்காணான்
²பற்றுத்தான் பார்க்கும் படைகாணான் - முற்றுந்தான்

807. படையொழிந்து - போரொழிந்து.

808. வேலையெனக் காலசூழ் மாசேனை - கடல்போலக் காலைப் பொழுதில் சூழ்ந்து வந்த
பெரும் படை. கழிந்தது - ஓடியது.

பா.வே. 1. கொடுஞ்சினந்தீப். 2. யெய்திட ரெல்லீரு. 3. கழிந்தனரே.

றன்படையே யாயினான் றாமரைப்பூப்³போன் மலர்ந்தான்
முன்படையும் பின்படையாய் மொய்த்து.

இவ்வகை எண்ணிறந்த அரசர்களோடும் ஏழு அக் குரோணிப் படையுடையானாகிலும், மண்மீதில் கண்ணனை மாமனாக உடையானாகிலும், தேவர்கோன் மகன் காண்டவக் காடழித்த அருச்சுனனையும், வீமனையும் தந்தையாக உடையானாகிலும், காற்றும் தீயும் போல்வார்கள் சத்திய சாத்தகி, திட்டத்துய்மன், கடோற்கசன் என்பாரையும் உத்தரமோசாவையும் உதார்மனையும் தனக்குத் துணையாக உடையானாகிலும் முன்னை வினை வயத்தால் துணையின்றித் தனியனாகித் தேருஞ்சிலையும் தோளும்வாளும் இழந்து காலசக்கரமும் பழுதாகிக் கவசமும் கிழிந்து போரிழந்து பசும்புண்ணின் நிணங் குழம்பின கொழுங்குருதியிற் புறங்கூரவும் தளர்ந்திலாத பெரு வலிமையினோடும் கடற்படையைக் கலக்குறுத்தித் திரிகின்ற அபிமன்னு யாது போன்றானோ வெனில்: (132)

810. ஒற்றைத் தடக்கையா லொண்குருதிச் செவ்வொளியாற்
செற்றத்தொ டாளிரியச் சீறினா - னற்றைக்கோர்
கல்லாடு கொல்லுங்⁴ கடாயானை போன்றானே
மல்லார்தோட் பார்த்தன் மகன்.

இத்தன்மையினால் விரைந்தோடி யாங்கொரு பெருமுனை வயிரத்தண்டு வீழ்ந்து கிடந்ததனை யெடுத்துக்கொண்டு அசுவத்தாமனனின் மான்றேர்ப் புரவிகளை மடியமோதி ஆங்கவனைக் காலாளாக்கிச் சீறும் அளவில் அதுகண்டு துச்சாதனன் மகன் செயசேனன் திண்சிலையேற்றித் தெரிகணை தெரிந்து தேரேறி யார்த்து வந்து அபிமன்னுவினுடன் தாக்குதலும் அதுகண்டு தேவர்கள் யாது சொன்னார்: (133)

811. கையிழந்து வில்லிழந்து காலாளாய்ப் புண்கூர்ந்து
மெய்தளர்ந்து நின்றானை வெற்றிகொளப் - பையரவ
மேந்தினான் மைந்த னிகலமருள் வில்லேந்திப்
போந்தவா ரென்னோ புகல்.

810. செற்றத்தொடு ஆள இரிய - செற்றத்தொடளிரிய. கல்லாடு - மலையாடு; வரையாடு.

பா.வே: 1. சுற்றித்தான். 2. பற்றித்தான்.

3. போன்மலங்கு. 4. கடயானை.

இவ்வகை தேவர்களும் வியப்புறத் துச்சாதனன் மகன் வந்து
தாக்கினான். அது யாங்ஙனமோவெனில்: (134)

812. துச்சா தனன்புதல்வன் றோன்றினான் றோன்றலுந்தே
ரச்சா சுவங்களைபு மாங்கடித்து - மற்றவன்றன்
சாரதியை வீழ்ப்பத் தனுவொழிந்து¹ தண்டேந்திப்
போர்மலைந்து நின்றான் புகன்று.

இவ்வகை துச்சாதனன் மகன் தாக்கினானை, தேர்க்குதிரை
களையும் வலவனையும் படவடித்து மற்றவனும் வலவன்படக்
காலாளாய் ஒரு தண்டுகொண்டு எதிர்க்கப் பெரும்போர்
செய்யத் தொடங்கினான் அப்பொழுது; அது யாங்ஙனமோ
வெனில்: (135)

813. தண்டொடு தண்டு தடுமாறத் தாமலைந்தார்
மண்டு செருவில் வழக்கழிவு - கொண்ட
குலவேந்தன் றம்பி குமரன்விழ வீழ்ந்தான்
சிலைவேந்தன் வாழ்விசயன் சேய்.

இவ்வகை துச்சாதனன் மகன் தண்டு கொண்டு தாக்கி
னானைப் பெரும்போர் செய்து கொன்று, செலவின் மிக
விரைவாலும் செந்நீரின் குறைபாட்டாலும் முண்முருக்கு
மலர்ந்தாற்போல் எண்ணிறந்த புண்களாலும் அடிதளர்ந்து
ஆற்றல் கெட்டுத் தளர்வெய்தி நிலத்திடை வீழ்ந்திட்டான்
அபிமன்னு என்றவாறு. அப்பொழுது வானில் தேவர்கள்
வியப்பெய்தி இன்னிலை கொடுத்துப் புகழ்ந்துரைத்துப் பூமழை
பொழிந்து சீரிய வானவூர்தியேற்றிக் கொண்டு செல்ல, மத்தளம்
வீணையொடும் அரம்பையர்களின் கூத்தும் இசையும் குலவ
விளக்கமாக வீர விடுதலை புக்கானாகக் கருதுவது. (136)

814. மேதக்கா ராமாறிங் காருரைப்பார் மேவலரால்
வாதைப் படாநின்ற மன்னவர்க - ளாதிக்கண்
மாக்கருணை யான்மருகன் வல்லாண்மை செய்ததற்கு
மாக்கருணை தோன்றிற்றே வந்து.

812. தேர் அச்ச அசுவம் - தேர்ச்சரசுவம்.

813. வழக்கழிவு - உறுப்புக்கள் இழந்து படைக்கலங்கள் இன்றிப் பொருவாணைப் படை
கொண்டு தாக்கும் முறைகேடு.

பா.வே: 1. வாளவாங்கிப்

இவ்வகை அபிமன்னு பட்டுவீழ்தலும் ஆர்த்தெழுந்தது
 துரியோதனர் படை. அதிர்ந்தியம்பின சங்கு பேரிகை; செங்கதிர்ச்
 செல்வனும் மேல்மலைக்கு அண்ணியன் ஆயினான்; துரோண
 கிருப கண்ண அசுவத்தாமனும் பூரி பூரிச்சிரவாவும் பிறநாட்டு
 வேந்தரும் எண்ணிறந்த படையும் தத்தம் மக்களை இழந்தாற்
 போலப் பெருந் துயரத்தினோடுங் கைவாங்கித் தம் பாடி
 வீடு புக்காராகக் கருதுவது. இப்பால் பாண்டவர் படையும்
 அபிமன்னுவின் பாடுகேட்டுக் கைதளர்ந்து மெய்சோர்ந்து
 கருத்தழிய நிலத்து வீழ்ந்து கிடந்து யாது சொல்லி அரற்றினான்
 தருமன்: (137)

என்சீர் ஆசிரிய விருத்தம்

815. வெம்பிமத யானையின்மேல் மீளாயங் கேட்டு
 விராடன் குலமதலை மெய்ப்பூரித் தாங்கே
 நம்பிவரு கின்றானென் றென்றிருக்குங் கொல்லோ
 நாரா யணன்றங்கைக் கென்னுரைப்பே னந்தோ
 தம்பிமலர்த் தார்விசயன் சூழெரியிற் பாயத்
 துணைசெற்றே னென்றனுடைத் தொல்வினையா லந்தோ
 வெம்பியரும் யானுமுனை யெறிபடைஞர் முகத்தே
 யேகவிட்டுப் பின்பிருந்தோ மெம்முயிரைக் காத்தே.
 அன்றியும், (138)

அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்

816. செறிகடகத் தோள்விசயன் சீர்மதலாய்
 செங்கண்மால் தெய்வ மார்பிற்
 பொறியிடையே யாய்வளர்ந்த போதகமே
 மாதவிதன் புதல்வா போரி
 லெறிபடைஞர் புடைசூழப் போகின்றேற்
 கென்முன்னே யேற்றாய் பின்னை
 மறுபடையி லென்பின்பு வந்திலையே
 யெங்கொளித்தாய் மன்ன ரேறே.

என்றிவ்வகை அரற்றினானை வேதவியாதன் வந்து கண்டு
 நல்லுரையும், பிறவிச் சக்கரம் வருகின்றவாறும் சொல்லி

814. மாக்கருணையான் - கண்ணன். மாக்கருணை தோன்றிற்று - இறப்பென்னும்
 அருட்கொடை தோன்றிற்று. மா - இறப்பு.

நல்வினை தீவினை இருக்கும் முறையும் உரைத்துத் தன் குண்டுகை மண நீராற் கண்கழுவி மற்றவனைத் தேற்றிச் சிறிதுபொழுது இருந்துவானுடெழுந்தான் என்றவாறு. அவ்விடத்துப்பாண்டவர் படையும் பெருந் துயரத்தினோடும் கைவாங்கித் தம் பாடிவீடு பக்காராகக் கருதுவது. இப்பால் அருச்சுனன் நிலைமையாதாயிற்றோவெனில்:

(139)

நேரிசை வெண்பா

817. ஏற்ற படையனைத்து மீடழியப் போர்பொருது
மாற்றலர்க ளுள்ளார் மனநடுங்கச் - சீற்றக்
கருடன்றன் பாகனக் கார்வண்ண னின்று
வரும்வழியிற் றுன்னிமித்தம் வந்து.

எ-து. சஞ்சத்தகரை அழித்து, சங்கத்துளையின்கண் முகம்வைத்து வாராநின்ற கண்ணன் தீக்குறி கண்டு கருத்தடக்கித் தேர்க் கோலங் கொண்டு வருகின்ற விடத்து அருச்சுனனும் கவலை யெய்தி வாரா நின்றான் என்றவாறு. அவ்வளவில் கண்ணன் தேவர்கோனை அழைத்தருளி, மறைவாக நின்று யாது பணித்தருளினான் கண்ணன்:

(140)

818. மாயவனு மாங்கே நினைந்தருளி மற்றங்குக்
காயு மழலைக் கடிதெழுப்பி - மாயத்தா
லிந்திரனே நீயும தில்வீழ்மாப் போலின்றிங்
கந்தணணாய் நில்லா யமர்ந்து.

எ-து. அருச்சுனன் புதல்வனாகிய அபிமன்னு பட்டான் ஆதலால் மற்றந்தச் செய்தி அருச்சுனன் கேட்பதன் முன்னம் அவன் போம்வழியில் ஒரு கிழ மறையோனாய் நின்று தீப் புகப்போவது போல நின்றால், மற்றது கண்ட அருச்சுனன் உன்னை விலக்குவானாக வருவன்; வந்தால் அவனை எவ் வழியாலும் தேற்றிப் போவாயாக என்று கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு யாது செய்தான் தேவர்கோன்:

(141)

819. வானவர்கோன் பார்த்தன் வரும்வழியில் வேதியனாய்க்
கானமதி லங்கிதனைக் கைதொழுது - வானவர்கோன்

817. ஈடு - வலிமை. மாற்றலர் - பகைவர்.

818. விழுமாப்போல் - விழுவதுபோல்.

வீழ்வே நிதிலென்று விஞ்சவலம் வந்தானே
தாழ்வேது மில்லான் றனித்து.

இவ்வகை வானவர்கோன் ஒரு கிழமறையோன் வடிவு
கொண்டு அருச்சுனனும் கண்ணனும் போகின்ற வழியில் தீப்புசுப்
போவதாகத் தீ மூட்டி மற்றதனில் வீழ்வதாக வலம் செய்து
வாராநின்றானாகக் கருதுவது. அக்காலத்துக் கண்ணனும்
மற்றந்தத் தேவர்கோன் செயலை அருச்சுனனுக்குக் காட்டி
யாதருளிச் செய்தான்: (142)

820. மைத்துனனே பாராயோர் மாமறையோன் சென்றந்த
வக்கினியில் வீழ வகைகருதி - மற்றதனைக்
கைதொழுது நின்றான்பா லேகிக் கடுகியவன்
மெய்தொழுது காவாய் விரைந்து.

என்றிவ்வகை கண்ணன் அருளிச் செய்யக் கேட்டுக் கவலை
யோடும் வருகின்ற அருச்சுனன் கதுமெனத் தேரினின்றிழியப்
பாய்ந்து யாது செய்தான்: (143)

821. ஆய்தற் கரியானோ ரந்தணனாய் வெஞ்சுடரிற்
சாய்வாக வாங்கோர் தனியிடத்துப் - பாய்வா
னெருப்பெரியா நின்றானைக் கண்ணுற்ற னாங்கே
திருப்பிரியாத் தோட்பெரியான் சென்று.

இவ்வகை கண்ணுற்று யாருமில்லாததோர் இடத்தின்கண்
தீப்புசுகின்ற தென்கொலோ மறையோனே என்று அருச்சுனன்
விலக்க, அவனை நோக்கி யாது சொன்னான் மறையோன்: (144)

822. என்மகனை யானிழந் திங்கிரே னென்றிசைந்தே
னென்மகனோ டியானு மெரிமூழ்கி - நன்மை
யுடலிழப்பே னென்றுரைத்தா னந்தணனும் வெற்றிக்
¹கடலுழக்கு மற்றவனைக் கண்டு.

எ-து. என் மகனை இழந்து மகக்கவலையினால் ஆற்ற
வொண்ணாது தீப்புசு வேளை அருச்சுனா, விலக்குவது உனக்கு

819. அங்கி - தீ. தாழ்வு - இழப்புக்குறை.

821. சாய்வாக - வீழ். திரு - வீரத்திரு.

822. இசைந்தேன் - உறுதிகொண்டேன். உழைக்கும் - நீந்தும்.

பா.வே. 1. கடலினுக்கு மைத்துனனைக்.

அறமன்று கண்டாய் என்று மறையோன் உரைப்பக் கேட்டு யாது
சொன்னான் அருச்சுனன்: (145)

823. தக்க மகன்கீர்த்தி தந்தையை மாக்கதிக்கே
யுய்க்கும் படியுள்ள தூதலான் - மக்களைத்தான்
றோற்றுவித்து வைத்துத் துறவாதான் றுஞ்சினா
லேற்றுவிக்குந் தன்மை யிலன்.

எ-து. மக்களுக்குப் புத்திரன் என்னும் பெயராயிற்று.
தந்தையை நிரயம் புகாமற் காப்பதன் பொருட்டுக் கண்டாய்;
ஆதலால் புதல்வரைத் தோற்றுவிப்பது உயிர்விடுவது மறையோனே
உனக்கு அறமன்று என்று அருச்சுனன் விலக்கக்கேட்டு அவனை
நோக்கி யாது சொன்னான் மறையோன்: (146)

824. நீவிலக்க வென்னுயிரை மீட்டே நெறிவிசையா
யான்விலக்க நின்னுயிரை நீமீள்வாய் - வான்விலக்கி
நின்றான்றன் முன்னே நிறையந்த ணன்றானும்
வென்றானப் போதே விரைந்து.

எ-து. என் மகக் கவலையால் எரிபுகுகின்றேனை நீ விலக்க
விலங்கினேன், நீ வாய்மையாளன் ஆதலாலும், உலகில் வீரன்
ஆகையாலும் கண்டாய்; இது யாவார்க்கும் விலங்கேன்; இது நிற்க,
உனக்கு மொருகாலத் தவ்வகை வந்துற்றால் யான் விலக்க
விலங்குவாயாக என்று அருச்சுனனை வரங்கேட்க அவனும்
உடன்பட்டு வரங்கொடுப்ப வரம்பெற்றுத் தானும் அவனால்
விலக்குண்டு கண்ணனை இதற்குச் சான்றாக்கிப் போகின்றான்
தேவர்கோன் ஆகின்ற மறையோன் என்றவாறு. அப்பொழுது
மற்றாங்குது வெல்லாம் தன் திருவுளத்தே கொண்டு திருப்புன்
முறுவல் அரும்பி மறையோனைக் காணாது காத்தாய் அருச்சுனா
உனக்கு அருட் பேறு கண்டாய் என்றருளிச்செய்து தேரேறிக்
கதுமெனச் சென்று பாடி வீடு குறுகுதலும் அந்த நகரம் எத்
தன்மையதாய் இருந்ததோ வெனில்: (147)

823. மாக்கதி - மேல் நிலை. துஞ்சினால் - இறந்தால். ஏற்றுவிக்கும் - மேன்மைப்படுத்தும்.

824. நெறி - நல்வழி. எறி விசையா - வெற்றி விசையே.

பா.வே: 1. யியல்பு.

825. பாட லொலியவிந்து பல்லியங்கள் பாட்டினறி
யாடன் முழுவ மதுவடங்கி - நீடரவ
மோவிக் கிடந்த வொலிகடலே போன்றதே
மேவிப் புகழ்பயில்வான் வீடு.

இவ்வகை ஆரவாரம் இன்றி அட்டில் புகையாது கவலை யுற்றுக்கிடந்த படைவீட்டையும் வருகின்ற தீக்குறிகளையும் கண்டு தருமனுக்குத் தீங்கு புகுந்த துண்டு கொல்லோ வென்று மயங்கா நின்ற மனத்தனாய் மணிநெடுங்கோயிற் புகா நின்றபொழுது அருச்சுனன் எதிரே அந்தப்புரத்தினர் அழுது விழுதலும், கண்ணன் அதனை அறிந்தருளிக் கருவிகளை யெல்லாம்வாங்கிக்கொண்டுமணிநெடுந்தேரிழிந்து அருச்சுனனைத் தழுவிக்கொள்ள எம்பெருமானே உரையாய் என்னத் தன் செந்தாமரைக்கண் அருவி சோர நின்று அபிமன்னு அழி வென்னும் வெஞ்சொல் மாற்றச் சுடுநுணையதனை அண்ணல் யானை அருச்சுனன் காதருகில் கூறி யாதருளிச் செய்தான் கண்ணன்: (148)

826. எங்கை பயந்த விளவே றுனக்குரிய
சிங்கமுன் செல்வத் திருமதலை - துங்கச்
சினக்களிறு போலச் செருமுனையில் வைகி
வனக்கரிசூழ் வானடைந்தான் மற்று.
எனக்கேட்டு யாது செய்தான் அருச்சுனன்: 149()

827. தேவர்க் கிறைபணித்த தீச்சொற் செவிப்புலத்தே
மேவிப் புகாமுன்னம் வெய்துயிரா - வாய்விட்
டலறா வறிவழியா வவ்வாயுங் கண்ணு
முலராப்போய் வீழ்ந்தா னுடன்று.

இவ்வகை மகக்கவலை யெய்தி ஆற்றாமல் மயங்கி வீழ்ந்து புவிமிசை மூச்சற்றுக் கிடந்தானை யெடுத்துக் குருகுலக் கூட்டத்தார் தேற்றி உலகவியற்கை பலபேசி மணநீரான் முகந்துடைத்துக் கண்கழுவியிருந்த விடத்துத் தருமனையும்

825. பல்லியம் - பல்வேறு இசைக்கருவிகள். ஆரவம் ஒலி - ஒலி ஒழிந்து.

826. எங்கை - எம் தங்கை; சுபத்திரை. வனக்கரிசூழ் - அழகிய முகில் சூழ்ந்த.

827. உயிரா, அலறா, உலரா என்பவை உயிர்த்து, அலறி, உலர்ந்து என்னும் பொருளான.

வீமனையும் கண்டு பின்னும் கவன்று கண்ணனை நோக்கி யாது
சொல்லி அரற்றினான் அருச்சுனன்: (150)

நீலை மண்டிலம்

828. கனை கடல் வண்ணா கனைகடல் வண்ணா
கழிய வாழி கனைகடல் வண்ணா
வென்மக னிறந்த வின்னா மாற்றமென்
முன்னின் றெனக்கு மொழிந்திலை நீதா
- 5 னுய்ந்தனை யென்று மொழிந்தனை யென்னுமென்
மைந்தா வென்னு மதலா யென்னு
மந்தோ வாழி யபிமா வென்னும்
வானம ருழந்து வந்தே னென்னுடன்
போனகம் பற்றப் போதா யென்னு
10. நேரொத்து விளங்கிய நேமியான் றன்னுடை
மார்பத்து வளர்ந்த மைந்தா வென்னும்
யாதவர் குலத்துக் கெழில்விளக் கென்ன
மாதவி பெற்ற மகனே யென்னு
மொருபது மூன்று மொருங்குநல் லாண்டு
15. பெருமக நினைபு பிரிந்தே னென்னும்
பிரிந்ததற் பின்னையென்
னினைதரு வேட்கை நெஞ்சறு நோயின்
வளரிளஞ் செவ்வி பொழுதொரு நோக்கி
விராடன் பெருமகள் மென்சொலுத் தரையைப்
20. புதுமணக் கோலம் புல்காது வைத்துய
ரவரோ டெங்கட் கமர்விளைந் திவ்வழி
யெந்தையர் துணையில ரென்றுகரு தாது
பொன்வா னுலகுபுகப் போயினை யோவென்
னப்பா வென்னு மழகா வென்னும்
25. வாளா ரமரின் மதலையை யிழந்து
மாளா தென்னுயி ரிருப்பதோ வென்னு
நீயே விசம்பிற் றனிபோ காதே

828. கனைகடல் - ஒலிக்கும் கடல். மாற்றம் - சொல். போனகம் - உணவு. இனைதரும் -
துன்புறுத்தும். நூல் - நூற் பொருள். சிறிதுபடும் - இளமையில் பட்ட.

யானும் வந்தே னரசே யென்னு
மரசி னாசை யற்றே னென்னுஞ்

30. செருவி னாசை தீர்ந்தே னென்னுந்
தடமுகில் வண்ணனுந் தருமனும் வீமனு
மிடந்தனி னூல்க ளெடுத்துட னோதி
யாற்றவு மாறான் நேற்றவுந் தேறா
னறிவோர்க் கடங்கா னெறிமொழி கேளா
35. னறிவழிந் தரற்றி யப்பனே யென்று
சிறிதுபடுங் காதற் சிறுவனை யழிந்தே.

இவ்வகையன் ஆகிய வருச்சுனன் மகக் கவலை எய்தித்
தருமனை நோக்கி அபிமன்னு எவ்வகை போயினான்; அங்கு
ஆராற் கொல்லப்பட்டான் எனக்கேட்டு எண்ணுமளவில் யாது
சொன்னான் தருமன்: (151)

829. என்னுடைய மைந்த னெனக்குத் துணையாகி
மின்னிடையின் மன்னரெலாம் வீழ்வித்துப் - பின்னுமொரு
வெங்களத்துப் புக்கு வியந்தார்த்தான் பின்னரவ
னெங்கொளித்தா னென்றறியேன் யான்.

இவ்வகை கேட்ட அருச்சுனனை நோக்கி யாது சொல்லி
அரற்றினான் கடோற்குசன்: (152)

830. மாற்றரிய மாமதலை மன்னவர்க ளைவருக்குந்
தேற்ற வரிய செழுமணியா - னூற்றுவர்க்குக்
காலனாய்த் தோன்றிக் கறைமிடற்றான் கொன்றையினான்
மேலவனாய் வீழ்ந்தான் விரைந்து.

இவ்வகைப்பட்ட பல செய்தியும் கேட்டு மகக்கவலை மிக
வெய்தி யாவருந் தேற்றத் தேறாது தீப்புருவேன் எனத் துணிந்து
நிற்கின்ற அருச்சுனனைக் கண்டு, இவனைத் தேற்றுவதரிது
இவனின் முன்னம் யானே மாண்டு போவேன் என்று தருமன்
ஒருப்படுதலும் ஆங்கவனை நோக்கிக் கண்ணன் விலக்கி
அருச்சுனனுக்குத் தீக்கொடுப்பச் சந்தனமரம் என்னும் சிதை

829. மின்னிடையில் - ஒரு மின்னல் பொழுதில்.

830. கறை மிடற்றான் - சிவபெருமான்.

யடுக்கிச் செந்தீ மூட்டித் தீப்புக அருச்சுனன் போக யாது
நிகழ்ந்ததோ வெனில்: (153)

831. செந்* .....

துரோண பருவம் முற்றும்.

பாடற்றொகை

வெண்பா அகவல் விருத்தம்

1. உத்தியோக பருவம் 479 - 4 - = 484

2. வீடும பருவம் 191 - - - 3 = 194

3. துரோண பருவம் 148 - 2 - 3 = 153

-----
818 - 6 - 6 = 830

* இதற்கு மேல்வரும் பாடலும் உரையும் கிட்டாமையால் இவ்வளவுடன் நின்றது.

பின்னிணைப்பு-1

பெருந்தேவனார்கள் பெயரால்
அறியவரும் பாடல்கள்

கடவுள் வாழ்த்து

1. நீல மேனி வாலிழை பாகத்
தொருவ னிருதா ணிழற்கீழ்
மூவகை யுலகு முகிழ்த்தன முறையே.
- ஐங்குறுநாறு.
2. தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவளத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி யேய்க்கு முடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சுபக வெறிந்த வஞ்சுடர் நெடுவேற்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைக லெய்தின்றா லுலகே.
- குறுந்தொகை
3. மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்
வளைநரல் பெளவ முடுக்கை யாக
விசம்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப்
பசங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக
இயன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வ னென்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே.
- நற்றிணை.
4. கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்

மார்பி னஃதே மையினுண்ணாண்
 நுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்
 கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
 வேலு முண்டத் தோலா தோற்கே
 ஊர்ந்த தேறே சேர்ந்தோ ளுமையே
 செவ்வா னன்ன மேனி யவ்வான்
 இலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிர்
 றெரியகைந் தன்ன வவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை
 முதிராத் திங்கொளொடு சுடருஞ் சென்னி
 மூவா வமரரு முனிவரும் பிறரும்
 யாவரு மறியாத் தொன்முறை மரபின்
 வரிகிளர் வயமா னூரிவை தையகூய
 யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
 தாவில் தாணிழற் றவிர்ந்தன்றா லுலகே.

- அகநானூறு

5. கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர்
 வண்ண மார்பிற் றாருங் கொன்றை
 ஊர்தி வால்வெள் ளேறே சிறந்த
 சீர்கெழு கொடியு மவ்வே றென்ப
 கறைமிட றணியலு மணிந்தன் றக்கறை
 மறைநவி லந்தணர் நவலவும் படுமே
 பெண்ணுரு வொருதிற னாகின் றவ்வுருத்
 தன்னு ளடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்
 பிறைநுதல் வண்ண மாகின் றப்பிறை
 பதினெண் கணனு மேத்தவும் படுமே
 எல்லா வுயிர்க்கும் மேம மாகிய
 நீரற வறியாக் கரகத்துத்
 தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே.

- புறநானூறு.

6. எரியெள்ளு வன்ன நிறத்தன் விரியணர்க்
 கொன்றையும் பைந்தா ரகலத்தன் பொன்றார்
 எயிலெரி யூட்டிய வில்லன் பயிலிருட்
 காடமர்ந் தாடிய வாடல னீடிப்

புறம்புதை தாழ்ந்த சடையன் குறங்கறைத்து
 வெண்மணி யார்க்கும் விழவின னுண்ணூற்
 சிரந்தை யிரட்டும் விரல னிரண்டுருவா
 யீரணி பெற்ற வெழிற்றகைய னேரும்
 இளம்பிறை சேர்ந்த நுதலன் களங்கனி
 மாறேற்கும் பண்பின் மறுமிடற்றன் றேறிய
 சூலம் பிடித்த சடர்ப்படைக்
 காலக் கடவுட் குயர்கமா வலனே.

- தொல். புறத். 26 நச். மேற்

இப்பாடல் பதிற்றுப்பத்துக் கடவுள் வாழ்த்தாக இருக்கலாம் என்றும், பெருந்தேவனார் பாடியதாகலாம் என்றும் கருதுவர்.

7. வேலற்றீஇய விரிசடைப் பெம்மான்
 வாலிழை பாகத் தமரிய கொழுவேற்
 கூற்றங் கதழ்ந்தெறி கொன்றையன்
 கூட்டா வுலகங் கெழீஇய மலிந்தே.

- இன்னிலை (கடவுள் வாழ்த்து.)

அகப்பொருள்

8. பொத்தில் காழ வத்த யாஅத்துப்
 பொரியரை முழுமுதல் உருவக் குத்தி
 மறங்கெழு தடக்கையின் வாங்கி யுயங்குநடைச்
 சிறுகட் பெருநிரை யுறுபசி தீர்க்கும்
 தடமருப் பியானை கண்டனர் தோழி
 தங்கடன் நிறீஇயர் எண்ணி இடந்தொறும்
 காமர் பொருட்பிணிப் போகிய
 நாம்வெங் காதலர் சென்ற வாறே.

- குறுந்தொகை. 255

பாலை: இடை நின்று மீள்வரெனக் கவன்ற கிழத்தியைத்
 தோழி வற்புறுத்தியது. இப்பாடலை இயற்றியவர் 'கடுகு
 பெருந்தேவன்.'

9. எம்மூர் வாயில் ஒண்டுறைத் தடைஇய
கடவுள் முதுமரத் துடனுறை பழகிய
தேயா வளைவாய்த் தெண்கண் கூருகிர்
வாய்ப்பறை அசாஅம் வலிமுந்து கூகை
மையூன் தெரிந்த நெய்வெண் புழுக்கல்
எலிவான் சூட்டொடு மலியப் பேணுதும்
எஞ்சாக் கொள்கையெம் காதலர் வரல்நசைஇத்
துஞ்சா தலமரு பொழுதின்
அஞ்சுவரக் கடுங்குரல் பயிற்றா தீமே.

- நற்றிணை. 53

குறிஞ்சி: இஃது இரவுக்குறிவந்த தலைவன் சிறைப்புறத்
தானாகத் தோழி சொல்லியது.

10. ஆள்வழக் கற்ற சுரத்திடைக் கதிர்நெற
நீளெரி பரந்த நெடுந்தாள் யாத்துப்
போழ்வளி முழங்கும் புல்லென் உயர்சினை
முடைநசை இருக்கைப் பெடைமுகம் நோக்கி
ஊன்பதித் தன்ன வெருவரு செஞ்செவி
எருவைச் சேவல் கரிபுசிறை தீய
வேனில் நீடிய வேயுயர் நனந்தலை
நீயுழந் தெய்தும் செய்வினைப் பொருட்பிணி
பல்விதழ் மழைக்கண் மாஅ யோள்வயிற்
பிரியிற் புணர்வ தாயிற் பிரியா
தேந்துமுலை முற்றம் வீங்கப் பல்லூழ்
சேயிழை தெளிர்ப்பக் கவைஇ நாளும்
மனைமுதல் வினையொடும் உவப்ப
நினைமாண் நெஞ்சம் நீங்குதல் மறந்தே.

- அகநானூறு 51.

பாலை: பொருள் வயிற் பிரிவு கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத்
தலைமகன் சொல்லியது. பெருந்தேவனார் என்பதற்குக் கடுகு
பெருந்தேவனார் என்னும் பாடவேறுபாடும் உளது.

படைத்தலைவரை வகுத்தல்

11. கங்கை சிறுவனும் காய்கதிரோன் செம்மலு
மிங்கிருவர் வேண்டா வெனவெள்ளிக் - கங்கை
சிறுவன் படைக்காவல் பூண்டான் செயிர்த்தார்
மறுவந்தார் தந்த மனம்.

- தொல். புறத்திணை இயல் 17. நச். மேற்.

இது பெருந்தேவனார் பாட்டு; குருக்கள் தமக்குப் படைத்
தலைவரை வகுத்தது.

திருவள்ளுவமாலை

12. எப்பொருளும் யாரும் இயல்பின் அறிவுறச்
செப்பிய வள்ளுவர்தாஞ் செப்பவரு - முப்பாற்குப்
பாரதஞ்சீ ராம கதைமனுப் பண்டைமறை
நேர்வனமற் றில்லை நிகர்.

- திருவள்ளுவமாலை. 30.

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பெயரால் உள்ள பாடல்
இது. கவி சாகரப் பெருந்தேவனார் பெயரால் வேறொரு
வெண்பா உளது.

13. பூவிற்குத் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்புனதம்
ஆவிற் கருமுனியா யானைக் - கமரரும்பல்
தேவிற் றிருமால் எனச்சிறந்த தென்பவே
பாவிற்கு வள்ளுவர்வெண் பா.

- திருவள்ளுவமாலை. 36.

பெருந்தேவனார் பாரதம்

மாவிந்தம்

‘பெருந்தேவனார் பாரதம்’ - ‘மாவிந்தம்’ என்னும் பெயர்
ருடைய நூல் ஒன்று பொழிப்புரையுடன் தஞ்சை சரசுவதிமால்
9ஆம் வெளியீடாக வெளிப்பட்டுள்ளது. புகழேந்தியார்
வாக்குடன் போட்டியிட்டு ஒப்ப நிற்கத் தக்க பெருந்தேவனார்
வாக்கு எங்கே! மாவிந்தத்தார் வாக்கு எங்கே!

செய்யுள் யாத்தலிலும் உரைநடை வரைதலிலும் தெளிந்து தேறாத ஒருவர் யாத்த நூல் அஃது என்பது வெள்ளிடை மலை. இருப்பினும்,

“இப்பாடல்கள் பாரதத்தின் இறுதிப்பகுதியைச் சேர்ந்தன. இப்பகுதிக்குச் சுவடியில் ‘மாவிந்தம்’ என்ற பெயரிடப் பெற்றிருக்கிறது. அஃதாவது பாண்டவர்கள் சுவர்க்கமென்னும் மகாவிந்தத்துக்குச் சென்ற பகுதி என்பது அதன் பொருள்.

“இப்பகுதி உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகவும் அதன் நடை பெரும்பாலும் நந்திவர்மன் காலத்திய பெருந்தேவனார் பாரதத்தின் நடையை ஒத்தும், இதிலுள்ள உரை நடையும் நந்திவர்மன் காலத்திய பாரதத்தின் நடையைப்போல் இருத்தலால் இது நந்திவர்மன் காலத்திய பாரதத்தின் இறுதிப்பகுதியாகிய சுவர்க் காரோகண பருவத்தின் பகுதியாகக் கொள்ளத்தகும்.

“நந்திவர்மன் காலத்திய பெருந்தேவனார் பாரதத்திலே வெளிவந்த பாரதப் பாட்டுக்களின் முதற்குறிப்பும் இப்பாரதப் பாட்டுக்களின் முதற்குறிப்பும் சில விடங்களில் ஒன்றியிருத்தலால் இவ்விரு நூலாசிரியரும் ஒருவராகவே இருத்தல் கூடும் என்பது உய்த்துணரற் பாலது”

என்று முன்னுரை எழுதிப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடல் என்றே அதிலும் மூன்றாம் நந்திவர்மன் காலத்தில் வாழ்ந்த பெருந்தேவனார் பாடல் என்றே - உரைநடையையும் அவருடையது என்றே துணிந்துள்ளனர்.

பெருந்தேவனார் பாரத வெண்பாவில் கண்டுள்ள மூத்த பிள்ளையார் வணக்கத்தையும், திருமால் வணக்கத்தையும் மேற்கொண்டுள்ள அந்நூலில் அவ்விரண்டு வெண்பாக்களுக்கு ஒப்பானதொரு வெண்பாவைக் காணுமாறு இல்லை என்பதை மேலோட்டமாக நோக்குவாரும் எளிதில் அறிவர். பாரத வெண்பாவொடு ஒப்பிட்டுக் காண்பதற்காக மாவிந்தத்தின் முதல் இரண்டு வெண்பாக்களைக் காட்டுதும்:

“வீதியா றதன்மேல் வினைமுன்னே காப்பதற்கென்
றோதுவார் தம்மை யுடனழைத்து நீதி
அருந்தவ வேள்வி யதுதுடங்கு மென்றான்
பெருந்தழலில் நெய்வார்த்துப் பின்”

“நெய்பெய் தழல்வளர்த்து நேரிருந்த நித்திரையிற்
 றெய்வ மறையவனைத் தேர்வேந்தன் - கையிலோர்
 தெர்ப்பையினால் விட்டெறியத் திண்டாடி வேதியனும்
 அப்பொழுதே பட்டான் அயர்ந்து’

‘விதியா’ எனத் தொடங்கியவர்க்கு, ‘ஓதுவார்’ ‘நீதி’ என
 எதுகை வெளிப்படுமா? ‘தொடங்கும்’ என்பது ‘துடங்கும்’
 என்றாகுமா? ‘நித்திரையும் தெர்ப்பையும்’ விட்டெறியும் திண்
 டாட்டம் வருமா பெருந்தேவனார்க்கு?

‘போங்கானல் எனக்காலுக் கோர்பூ’ (97)

‘கஞ்சனைக் காய்ந்தபதியே உனக்கபயம்’ (102)

‘திருமகனே கணபதியே உனக் கபயம்’ (103)

‘தேருநெறி ஈதென்னாக் கணபதியே உனக் கபயம்’ (104)

இவ்வாறு வெண்பாவின் ஈற்றடி வரப்பெறுமா? இனி
 உரைநடை பற்றியோ உரைக்க வேண்டுவதில்லை!

பாரத வெண்பாவில் ஈடுபட்ட ஒருவர் தம் கைச் சரக்கைப்
 பெருந்தேவனார் சரக்காகக் காட்டிப் பெருமையுற நினைந்
 துள்ளார்; அவ்வளவே; இவர் பெயரும் பெருந்தேவனாரே
 என்றால் பெருந்தேவனார் வரிசையில் ஏழாமவராகச் சேர்க்கத்
 தக்கவரே. இவர் பாரதவெண்பாப் பாடிய பெருந்தேவனார்
 அல்லர்.

பாரத வெண்பாப் பதிப்பில் ‘மாவிந்தப்’ பகுதியைச்
 சேர்த்தற்குரியதாகாதோ எனக் கருதுவார் உளராயின் அவரைக்
 கருதி இவ்விளக்கம் எழுத வேண்டியது இன்றியமையாமை
 யாயிற்றென்க.

பின்னிணைப்பு-2

பாரதப் பழம்பாடல்கள் பெருந்திணை

1. பூண்டாழ் மார்பிற் பொருப்பிற் கோமான்
பாண்டியன் மடமகள் பணைமுலைச் சாந்தம்
வேறு தொடங்கிய விசயன் நெஞ்சத்
தாரழல் ஆற்றா ... ..
பொதியிற் சாந்த மெல்லாம் பொருதிரை
முத்தினும் முழங்கழற் செந்தீப்
பொத்துவது போலும் புலம்புமுந் துறுத்தே.

- தொல். அகத். 54 நச். மேற்.

இது சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொண்ட பெருந்திணை

(இருவரும் பொருது வீழ்தல்)

2. ஆதி சான்ற மேதகு வேட்கையி
னாளுங் கோளு மயங்கிய ஞாட்பின்
மதியமு ஞாயிறும் பொருவது போல
வொருத்தி வேட்கையினுடன்வயிற் றிருவர்
செருக்கூர் தண்டி னெருக்கின ரெனவு
மரவணி கொடியோற் கிளையோன் சிறுவனும்
பெருவிறல் வீமற் கிளையோன் சிறுவனும்
முடன்றமர் தொடங்கிய காலை யடங்கா
ருடங்குவருஞ் சீற்றத்துக் கைப்படை வழங்கி
யிழந்தவை கொடா ஆர் கிடந்தன வாங்கித்
தேர்மிசைத் தமிழர் தோன்றார் பார்மிசை
நின்றுசுடர் நோக்கியு மொன்றுபடத் திருகியுந்
தும்பியடி பிணங்கு மண்ணிற் றோற்றமொடு
கொடிகொடி பிணங்கி வீழ்வன போல

வொருவயின் வீழ்ந்தடு காலை
யிருபெரு வேந்தரும் பெரிதுவந் தனரே.

- தொல். புறத். 17 நச். மேற்.

‘இருவர் தலைவர் தபுதிப் பக்கமும்’ என்பதற்கு இருபெரு வேந்தர் தானைத் தலைவரும் தத்தம் வேந்தர்க்காகித் தார் தாங்குதலே அன்றி அத் தலைவர் இருவரும் தம்மிற்பொருது வீழ்தற் கண்ணும் என உரை எழுதி ‘இப் பாரதப் பாட்டினுள் அவ்வாறாதல் கண்டு கொள்க’ என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

(படையறுத்துப் பாழிகொள்ளல்)

3. கொல்லேறு பாய்ந்தழிந்த கோடுபோற் றண்டிறுத்து
மல்லேறு தோள்வீமன் மாமனைப் - புல்லிக்கொண்
டாறாத போர்மலைந்தா ரங்கரசர் கண்டார்த்தா
ரேறாட லாய ரென.

- தொல். புறத். 17 நச். மேற்.

படையறுத்துப் பாழிகொள்ளும் ஏமம் என்பதற்கு இப் பாடல் எடுத்துக்காட்டு.

கனிநெறிந் தெதிர்தல்

4. வானவர் போரிற் றானவர்க் கடந்த
மான வேந்தன் யானையிற் றனாஅது
பல்படை நெரிவ தொல்லான் வீமன்
பிறக்கிடங் கொடான்றன் முகத்தெறித் தார்த்துத்
தானெதிர் மலைந்த காலை யாங்கதன்
கோடுழக் கிழிந்த மார்பொடு நிலஞ்சேர்ந்து
போர்க்கோள் வளாகந் தேர்த்துக ளனைத்தினு
மிடைகொள லின்றிப் புடைபெயர்ந்து புரண்டு
வருந்தா வுள்ளமொடு பெயர்ந்தனன்
பெருந்தகை யாண்மையொடு பெயர்த்தலோ வரிதே.

- தொல். புறத். 17 நச். மேற்.

‘களிறு எறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு’ என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டு. ‘இது களிநெறிந்தான் பெருமை கூறுதலின் யானை நிலையுள் அடங்காதாயிற்று’ (நச்).

வாளமலை

5. நான்மருப் பில்லாக் கானவில் யானை
வீமன் வீழ்த்திய துடன்றெதிர்ந் தாங்கு
மாமுது மதுரை மணிநிறப் பாகனொ
டாடமர் தொலைத்த லாற்றான் நேரொடு
மைத்துனன் பணியின் வலமுறை வந்து
கைத்தலங் கதிர்முடி யேற்றி நின்றந்
திறைஞ்சின னைவர்க் கிடையோ னதுகண்டு
மறந்தீர் மன்னனு மிறைஞ்சித் தனாது
வேழம் விலக்கி வினைமடிந் திருப்பச்
சூர்மருங் கறுத்த நெடுவேள் போல
மலைபுரை யானையும் தலைவனுங் கவிழிய
வாளுகு களத்து வாள்பல வீசி
யொன்னா மன்னரு மாடினர் துவன்றி
யின்னா வின்ப மெய்தித்
தன்னமர் கேளிரு முன்னார்த் தனரே.

- தொல். புறத். 17 நச். மேற்.

‘களிற்றொடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வானோர்
ஆடும் அமலைக்கு’ எடுத்துக் காட்டு.

நல்லிசை

- 6 மறங்கெழு வேந்தன் குறங்கறுத் திட்டபி
னருமறை யாசா னொருமகன் வெகுண்டு
பாண்டவர் வேர்முதல் கீண்டெறி சீற்றமோ
டிரலு ரறியாது துவரை வேந்தொடு
மாதுலன் றன்னை வாயிலி னிநீஇக்
காவல் பூட்டி யூர்ப்புறக் காவயி
னைவகை வேந்தரொ டரும்பெறற் றம்பியைக்
கைவயிற் கொண்டு கரியோன் காத்தலிற்
றொக்குடம் பிரீஇத் துறக்க மெய்திய
தந்தையைத் தலையற வெறிந்தவ னிவனெனத்

துஞ்சிடத் தெழீஇக் குஞ்சி பற்றி
 வடாது பாஞ்சால னெடுமுதற் புதல்வனைக்
 கழுத்தெழத் திருகிப் பறித்த காலைக்
 கோயிற் கம்பலை யூர்முழு துணர்த்தலிற்
 றம்பியர் மூவரு மைம்பான் மருகரு
 முடன்றமர் தொடங்கி யொருங்குகளத் தவிய
 வாள்வாய்த்துப் பெயர்ந்த காலை யாள்வினைக்
 கின்னோ ரினிப்பிற ரில்லென வொராங்குத்
 தன்முதற் றாதையொடு கோன்முத லமரர்
 வியந்தனர் நயந்த விசம்பி
 னியன்றதலை யுலகமு மறிந்ததா லதுவே.

- தொல். புறத். 17 நச். மேற்.

‘செருவகத்து இறைவன் வீழ்ந்தெனச் சினைஇ ஒருவன்
 மண்டிய நல்லிசை நிலை’ என்பதற்கு, அது குருகுல வேந்தனைக்
 குறங்கறுத்த ஞான்று இரவு ஊரெறிந்து பாஞ்சாலரையும்
 பஞ்சவர் மக்கள் ஐவரையும் கொன்று வென்றி கொண்ட
 அச்சுவத்தாமாவின் போர்த்தொழில் போல்வன எனக் கூறி இப்
 பாரதப் பாடலை எடுத்துக் காட்டாகத் தந்துள்ளார் (நச்.)

பெரும்பகை தாங்கும் வேல்

7. குன்று துகளாக்குங் கூர்ங்கணையான் வேலெறிந்
 தன்று திருநெடுமா லாடினா - னென்றும்
 பனிச்சென்று மூளாத பல்கதிரோன் சேயோ
 டிளிச்சென் றமர்பொரா யென்று.

- தொல். புறத். 21 நச். மேற்.

‘பெரும்பகை தாங்கும் வேலினாலும்’ என்பதற்கு எடுத்துக்
 காட்டு.

புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண்

8. கலிவர லூழியின் வாழ்க்கை கடிந்து
 மலிபுகழ் வேண்டு மனத்த - ரொலிகடல்சூழ்

மண்ணகலம் வேண்டாது வான்வேண்டி யீண்டினார்
புண்ணகலப் போர்க்களத்துப் போந்து.

- தொல். புறத். 21 நச். மேற்.
புறத்திரட்டு. 1347 (அமர்)

‘புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கம்’ என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டு.

அவிப்பலி

9. எம்பியை வீட்டுத லெம்மனைக்கா யான்படுதல்
வெம்பகலின் முன்விளைப்ப னென்றெழுந்தான் - றம்பி
புறவோரிற் பாணிப்பப் பொங்கெரிவாய் வீழ்ந்தா
னறவோன் மறமிருந்த வாறு.

- தொல். புறத். 21 நச். மேற்.

அவிப்பலி என்பதற்கு இப்பாடலை எடுத்துக் காட்டி,
‘இப்பாரதத்துள் ஒருவன் இன்னது செய்வல் என்று அது செய்ய
முடியாமையின் அவிப்பலி கொடுத்தவாறு காண்க’ என்பர் (நச்.)

(ஒல்லார் இடவயிற் புல்லிய பாங்கு)

10. இந்திரன் மைந்த னுயிர்வேட் டிரந்திரவி
மைந்தனை வெல்வான் வரங்கொண்டான் - றந்தநா
ளேந்திலைவேன் மன்னனே யன்றி யிதற்குவந்த
வேந்தனும் பெற்றான் மிகை.

- தொல். புறத். 21 நச். மேற்.

ஒல்லார் இடவயிற் புல்லிய பாங்கினும் என்பதற்கு இப்
பாடலை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறி, ‘இப் பாரதத்துப்
பகைவனாற்படுதல் அறிந்துந் தன் கவச குண்டலங் கொடுத்தமை
கூறியமையிற் புல்லிய பாங்காயிற்று. அது வீரம் பற்றிய கருணை
யாகலின் வாகையாயிற்று என்பர் (நச்.)

ஓடாப் படை யாண்மை

11. மானாக முன்னுயர்த்தான் சேனை களமுழுதுந்
தானா வருமதனைத் தாங்கினான் - மேனாள்

அருகணையா வண்ண மடற்போரின் வென்று
வருகணையான் பெற்ற மகன்.

- வீரசோழியம் 98 மேற்.

பதமீட்சி

12. வீரர் களிற்றேற வெல்வேந்தர் தேரேறப்
போர்கெழு வெஞ்சிலைநாண் பூட்டேற - வார்முரசு
மார்ப்பேற வேலிளைஞர் மாவேற வெஞ்சுடர்வாள்
கூர்ப்பேற வேறினான் குன்று.

- வீரசோழியம் 150 மேற்.

இதில் 'ஏற' என்று ஒருபதமே மீள வந்தமையால் பதமீட்சி
என்னும் அலங்காரமாயிற்று. (பெருந்தேவனார் பாரதம் 620
காண்க.)

ஊக்கம்

13. மலைதகர்ந்து போகாதோ வற்றாதோ பௌவ
மலர்க்கதிரோன் வீழானோ வஞ்சி - நிலையெனக்குப்
பார்வேந்த ரொப்பரோ பாய்நீர்க் குருகுலத்தார்
போர்வேந்தே யான்முனிந்த போது.

- வீரசோழியம் 152, 168 மேற்.

தாக்கிய விடத்தெனைத் தடுப்பார் யாரென ஊக்கங்
கூறுதற்கும், தன்வலிமிகுத்துச் சொல்லும் தன்மேம்பாட்டுரைக்கும்
எ-டு.

உதாரதை

14. மண்ணகன்று தன்கிளையு நீக்கி வனமடைந்து
பண்ணுந் தவமுயலும் பார்த்தனார் - விண்ணிறந்து
மீதண்டர் கோன்குலையும் வெய்யோர் குலந்தொலைத்தான்
கோதண்ட மேதுணையாக் கொண்டு.

- வீரசோழியம் 169 மேற்.

இஃது உள்ளமிகுதி சொன்னமையால் உள்ளமிகுதி
உதாரதை.

குந்தி

15. காய்கதி ரோனுக்குக் கன்னனையீன் றுங்கன்னி
யாகிப்பின் மூவரையும் ஈன்றளித்த - தோகை
தலைமைசேர் கற்பினாள் தாள்வணங்கு முன்னாள்
மலையெடுத்துக் கார்காத்த மால்.

- தண்டியலங்காரம் 125 மேற்.

கால மலைவு என்பதற்கு எ-டு.

வீமன் தேர்

16. கடல்கிழிய ஓடும் கலம்போல ஒன்னார்
உடல்கிழிய ஒள்வாள் விதிர்ந்து - மடல் கிழியும்
பைம்பொற்றார் மன்னர் படைநடுவே ஓடிற்றே
செம்பொற்றண் டேந்தினான் தேர்.

- தொண்டைமண்டல சதகம் 52 மேற்

அறன்வலி யறுத்தல்

17. உலகெலாங் காக்கு மொருவ னொருவ
ஹுலகெலாங் காலா லுழன்றும் - விலையுண்டங்
காராது நல்கூரு மென்றா லறம்பாவம்
பாராத தென்னோவிப் பார்.

- புறத்திரட்டு. 38.

கற்புடை மகளிர்

18. எப்பணியா லின்புறுவர் காதலரக் காதலரை
யப்பணியா லப்பொழுதே யன்புறுத்தி - யொப்ப
மனங்குழையும் வண்ண மகிழ்விப்ப தன்றே
கனங்குழையார் தங்கள் கடன்.

- புறத்திரட்டு. 77

கற்பில் மகளிர்

19. உற்ற நலத்தான் ஒழுகாது நாணாளும்

பெற்றவ னேவியசொற் பேணாது - மற்றவன்முன்
திண்ணுருவங் கொண்டு சிலைக்கு மவளன்றே
பெண்ணுருவங் கொண்டதோர் பேய்.

- புறத்திரட்டு. 84.

விருந்தோம்பல்

20. வருந்தி யொருவன்பால் மற்றொருவன் வந்தால்
பொருந்தி அகமலர்ந்து போற்றி - விருந்தேற்றுந்
தன்னா லியன்றளவுந் தானுதவா னாகினவற்
கின்னா நரகே யிடம்.

- புறத்திரட்டு. 104.

இனியவை கூறல்

21. மலர்ந்தமுகத் தானு மதுரமொழி யானு
நலந்தந் திடுவர்க ணல்லோர் - புலந்திருந்த
வின்னா முகத்தா னருளா திடும்பொருள்
தன்னாற் பயனுண்டோ தான்.

- புறத்திரட்டு. 108

பொறையுடைமை

22. அற்றவுறுப் பெல்லா மறுவையி னான்மறைப்ப
மற்றொருவர் காணா மறையுமால் - வெற்றி
யறையார் கழலா யவமாய வெல்லாம்
பொறையான் மறைக்குமேற் போம்.

- புறத்திரட்டு. 169.

தீவினையச்சம்

23. தன்னைச் செறாதானைக் காய்ந்தான் றகாக்கொலையன்
பின்னைக் குரவரைப் பேணாதான் - முன்னொருவ
னில்லானைக் காதலித்தா னிந்நால்வர் வெந்நரகத்
தல்லா லமுந்தா தவர்.

- புறத்திரட்டு. 196

24. அற்றங்கள் பார்த்தங் கடைத்திருந்து சொல்வானுங்
குற்றம்போய்க் கோவுக் குரைப்பானுஞ் - செற்றத்தே
நின்றானுஞ் செய்ந்நன்றி நீத்தானு மந்தணரைக்
கொன்றாரோ டொப்பர் குறித்து.

- புறத்திரட்டு. 197.

25. மெய்தகளி யாகப் பொறையாந் திரிக்கொளிஇ
நெய்தவ மாக நிறைதரப் - பெய்தாங்
கருளாம் விளக்கேற்றி யம்மைப்பாற் செல்ல
விருள்போய் வெளியாய் விடும்.

- புறத்திரட்டு. 252.

புலால் மறுத்தல்

26. வாயிற் சவைவெஃகி மான்கொன்று மீன்கொன்று
நாயொத் துழல்வார்க்கு நாவளவே - போயிழிந்தால்
இன்னா தினிதென் றறியா ரிதற்காக
மன்னாலுன் றின்றல் விடு.

- புறத்திரட்டு. 263

இன்னா செய்யாமை

27. இறப்ப நுமக்கடுத்த வெவ்வேறோ யாவும்
பிறர்க்குமஃ தாமென்று கொண்மி - னுறக்கருதி
யெவ்வா றுமக்குறுதி யெண்ணுதிர்நீ ரெல்லார்க்கு
மவ்வாறே யெண்ண லறம்.

- புறத்திரட்டு. 326

கொல்லாமை

28. இந்நோய் எமக்குண்டென் றெண்ணாதே யெவ்வுயிரு
முன்னோவக் கொல்லு முழுமக்க - ளெந்நோயும்
பண்ணப் படுநரகிற் பாவிகளிற் பாவிகளென்
றெண்ணப் படுவ ரிகழ்ந்து. (329)

29. ஆனை யடியு ளடங்கா தனவில்லை
யேனை யவற்றடிகள் யாவையு - மூனுயிரைக்
கொல்லா வறத்தின் கொழுநிலுவட் பட்டடங்கு
மெல்லா வறனு மியைந்து.

- புறத்திரட்டு. 330

பல்வகை நிலையாமை

30. பலதிரண்ட செல்வத்தைப் பார்க்கிற் கனாவாம்
மலர்திரண்டாற் போலிளமை வாடுஞ் - சிலநிகழ்ந்த
மின்னொக்கும் வாழ்நா ளிவையிறறை மெய்யென்றிட்
டுன்னிக் களிப்பா ருளர். (394)

இடனறிதல்

31. வான்சேரிற் புள்ளஞ்சா வல்லில் சுற்றிய
கான்சேரின் மானின் கணமஞ்சா - வான்சேர்
சிகர வரைசேரிற் றேனஞ்சா அஞ்சா
மிகுநீர்க் கயஞ்சேரின் மீன். (613)
32. உளையச் சிலைக்கு முழுவையுந் தான்றன்
அளையிறீர்ந் தூரடைந்த தாக - இளிவந்
துயிரிழப்ப தென்றா லுறுமிடநீத் தென்கொல்
செயிருழக்குந் தீங்கு செயல். (614)

கண்ணோட்டம்

33. ஓன்று நரம்பென்கோ வொன்றாத வென்பென்கோ
இன்றசை தானென்கோ யாதென்கா - மென்றொடையாழ்ப்
பண்ணோட்டு மின்சொற் பணைத்தோளாய் சேர்ந்தவர்பாற்
கண்ணோட்ட மில்லாத கண். (688)
34. யாவர் வரினு மெதிரேற்குந் தெய்வமடப்
பாவை யகத்திருந்தும் பாழன்றே - மேவினரைத்
தண்ணார் காதலத்தால் தள்ளாவாய்த் தாமுமொரு
கண்ணாகி நிற்கின்ற கண். (689)

35. வெண்மை கருமை விரிசெம்மை நீண்மைவனப்
பொண்மை யீவற்றொன் றொழித்தேனுங் - கண்மையினை
வையாது மாந்தர் மயில்போ லெனத்தனது
கையா லிறைவகுத்தான் கண். (690)

வினைசெயல்வகை

36. சூதினா னாகத்தன் றோள்வலியாற் றானாக
யாதினா னாயினும்வந்த தெய்துமேற் - றீதெண்ணிச்
சூழ்வாரைத் தாமுன்னஞ் சூழ்வதே மன்னராய்
வாழ்வாருக் குள்ள வழக்கு. (765)

தூது

37. ஒருவ ரகத்தொருவர் உண்டுத்துத் தம்மின்
மருவி மனமகிழ்வ ராயிற் - செருமுனையின்
மன்னைப்போர் செய்யு மழைமதமால் யானையாய்
பின்னைப்போர் தக்கதோ பேசு. (770)

பெருந்தேவனார் பாரதம் 165 காண்க.

38. செல்லுங்காற் றேயத் தியறெரிந்து சென்றக்காற்
புல்லிய சுற்றம் புணர்வறிந்து - புல்லார்
மனத்தாற் பிரித்து வலியா னுதவும்
இனத்தாற் றெரிவது தூது. (771)

39. தடுமாற்ற மின்றித் தகைசான்ற சொல்லான்
வடுமாற்றம் வாய்சேரா னாகி - விடுமாற்றம்
எஞ்சாது கூறி இகல்வேந்தன் சீறுங்கால்
அஞ்சா தமைவது தூது. (772)

40. படையளவு கூறார் பெரியார்முன் மாற்றார்
படையளவிற் றென்று வியவார் - கொடைவேந்தன்
ஈத்ததுகண் டின்புறா ரேந்திழையார் தோள்சேரார்
பார்த்திபர்தூ தாயடைந்தார் பண்பு. (773)

41. தானறிந்து கூறுந் தலைமற் றிடையது
கோனறைந்த தீதென்று கூறுமாற் - நானறியா
தோலையே காட்டும் கடையென் றொருமன்று
மேலையேயார் தூதுரைத்த வாறு. (774)
42. அன்புடைமை யாய்ந்த வறிவுடைமை யிற்பிறப்பு
நன்குடைமை நல்ல நயனுடைமை - நன்கமைந்த
சுற்ற முடைமை வடிவுடைமை சொல்வன்மை
கற்றடங்க றுரதின் கடன். (775)

சூது

43. உருவழிக்கும் உண்மை நலனழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கும் மானஞ் சிதைக்கும் - ஒருவர்
ஒருவரோ டன்பழிக்கும் ஒன்றலாச் சூது
பொருவரோ தக்கார் புரிந்து. (1072)
44. முன்னர் வினையாடி முட்டுவார் குட்டினாற்
றன்மை திரிந்து சலந்தோன்றும் - பின்னர்
மிகாதோ வெகுளி வெகுண்டாலச் சூது
தகாதோ தகுவதோ தான். (1073)
45. பிறன்றாராம் வேட்டல் பிழைப்பில்லார்ச் சீறல்
அறன்கேட னாயமே சூழ்தன் - மறந்தேயுந்
தீநிலத்தார் சொற்கேட்டல் தீச்சூ திவைகண்டாய்
மேனிலத்தார் கேட்டுக்கு வித்து. (1074)

நன்றியில் செல்வம்

46. தீயாலோ நீராலோ தேர்வேந்தர் தம்மாலோ
மாயாத தெவ்வர் வலியாலோ - யாதாலோ
இப்பொருள்போய் மாய்கின்ற தென்பொருள் வைத்தார்கள்
எப்பொழுது நீங்கா ரிடர்

படைச் செருக்கு

47. நல்வா னவர்காண நம்மை யமரகத்து
வெல்வான் விரும்பிய வேல்வேந்தைக் - கொல்வான்
உனக்கே யுரிமை யுளதெனினு மிப்போர்
எனக்கே தருவா னிறை.

- புறத்திரட்டு 1311.

களம்

48. கைபொருத வோசையாற் கண்ணுமிழ்ந்த செந்தீயான்
மெய்பொருது தோய்ந்தெழுந்த வெம்புகையா - னையோ
வெதிர்வெங் கடுங்கானம் போன்றதே வெம்போ
ரெதிர்வேந்தர் செய்த விடம்.

- புறத்திரட்டு 1429

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

(எண்: செய்யுள் எண்)

அங்கண் இருமருங்கு	29	அப்படியே செய்வே	503
அங்கர்கோ னுள்ளிட்ட	794	அப்பொழுதே யான்சென்	245
அங்கர்கோன் சொல்ல	193	அம்பொற் சிலைமே	764
அங்க வளநாட	799	அம்பொன் முடிதுளக்கி	737
அங்கோ ரிளங்குமர	487	அம்மேநீர் வேண்டிற்றுப்	334
அச்சஞ்சூழ் சாபம்	14	அரவக் கொடியான்	528
அஞ்சன வண்ண	76	அரவக்.....மன்னு	370
அடர்த்த முடிவேந்த	692	அரவக்.....வீம	587
அட்டிலங்கு வேல்	55	அரவணையான் றானுரைத்த382	
அணிகலனும் வேண்டே	262	அரவயர்த்தோ னோலை	388
அண்டத் தலர்கதிரோன்	295	அரவயர்த்தோன் சல்லிய	21
அண்ட.....றன்	678	அரவயர்த்தேன் செய்த	24
அண்ட.....றிரு	217	அரவயர்த்தோன் சொன்ன	5
அண்ண லெமக்குரிய	402	அரவயர்த் தோன் றன்னா	136
அதிரதரே மாரதரே	455	அரிநாம மாதரியா	618
அதிரதர்கள் சேனையெனு	779	அருந்தவங்கள் செய்வா	277
அத்த மலையடைந்த	560	அலங்குளைப் பாய்மாக்	699
அத்திப் பதிக்கே	23	அலைப்பட்ட வேலுமு	607
அத்திரங்க ளீந்தானை	51	அலையுமுவை யன்னா	768
அந்தணர்க ளுள்ளார்	161	அவனுக் கிணையாக	403
அந்தமற மன்னவர்க	131	அவனு முடிக்குரியான்	33
அந்தரத்தில் வானவருந்	711	அழகியதே சொன்னாய் நீ	257
அந்தார வார்பகழி	581	அழித்தழித்தென்கண்	48
அந்தார் விசய	662	அழிப்புண்ட தேர்மிசை	527

அறந்தெரியுந் தன்ம	361	ஆலால வாசுகிதன்	746
அறுவர் சிலைதுணித்	500	ஆவா வெனவே	612
அறுவர் சிலையிளையு	493	ஆவி யனையார்க	314
அற்ற சிலையானு	498	ஆழி தனைவீழ்த்தி	228
அன்பி னிடுஞ்சோறு	166	ஆழி யதுவீழ்த்த	230
அன்றங் கிரணியனைக்	134	ஆறநூ றாயிரம் பேர்க்	235
அன்று சபையுள்	10	ஆற்றலுடை யங்க	372
அன்றுன் சிறுவன்	45	ஆற்றுவரேற் றோள்வலி	118
அன்னையென		ஆனைகளுந் தேரு	785
வந்தென்னை	307	ஆனையொடு தேர்மா	628
ஆக்கை குலைந்திட்	631	இக்கிடந்த மாதரைப்	309
ஆசா ரியன்புதல்வ	108	இங்கிவர்க்காய் நீநிற்க	463
ஆடகப் பொருப்பு	671	இச்சொற் பணித்தனை நீ	440
ஆடரவம் பூண்ட	501	இதுவெனக்குக் கால	652
ஆண்டகைவேற் பாண்ட	377	இந்தவேல் கொள்ளு நீ	287
ஆண்டவனை விட்டமரு	259	இந்திரனே யுன்மகனை	238
ஆண்டிரண்டு பத்தும்போய்	7	இந்திரன்சேய் போக	127
ஆண்டு பதின்மூன்றுஞ்	32	இந்திரன் போக	293
ஆதியா னாங்குரைத்த	375	இந்திரன் றன்மகனை	243
ஆயனுடன் பார்த்த	103	இப்பொழுதே வேண்டி	430
ஆயனும் பார்த்தனு	379	இமைப்பளவின் மூன்று	95
ஆயனே யச்சுதனே	167	இம்மகியு மிவ்வரசும்	797
ஆயனே மாலென்	149	இரவலர்க்கு மந்தணர்க்கும்	328
ஆயாவென் மைத்துன	477	இருநூறு வெவ்வாளி	730
ஆயிரக்கா றானுடைய	132	இருபத் தொருகா	392
ஆய்தற் கரியானோ	821	இருவர் சிலையினை	702
ஆய்ந்து பணித்தான்	643	இவனொழிய வேறொருவ	232
ஆரமருட் டேராழி	125	இவ்வளவும் யார்பாலுஞ்	427
ஆராத வன்பி	303	இவ்வீன தெனதே	153
ஆர்க்கு மழைவண்கை	700	இறைவர் திருமூர்த்தி	227
ஆர்தமக்கு வேறே	715	இற்றைக்கு மூவைந்தா	482
ஆர்த்தபுக ழங்கர்கோன்	196		

இன்று பிறப்பறிந்தே	223	உன்னுடைய மைந்தர்	337
இன்றேயிம் மாற்ற	253	உன்னை யுடையேனா	461
இன்னனவுங் கூறி	28	உன்னை வருவித்	305
இன்னாச்சொல் வந்து	182	ஊழிமுதற் காலத்	126
இன்னா னெனவறியா	315	ஊன்கிடந்த விவ்வுடல்	571
ஈங்கிவன்றன் சொற்படியே	419	எங்கள் குடிப்பிறந்	790
ஈங்கென் மனக்கருத்தை	256	எங்கள் குலமுதலே	473
ஈன்றார்க்கோர் மாதுன்ப	117	எங்கள் துணையாய்	25
உடற்கண் வெருவ	705	எங்குத் தலைப்பட்டாய்	17
உந்தமது புத்திரர்க்கா	321	எங்குநின் றெம்மிடை	12
உந்தைமார் சாக	441	எங்கை பயந்த	826
உம்பரிக லேறுபோ	323	எட்டுத் திசையு	691
உய்ய.....குண்	266	எண்டிசை மன்ன	485
உய்ய.....வொன்	110	எண்ணிற் படாத	456
உரிமைதனை வேண்டி	37	எத்திசைக்கு மிங்கிருந்தே	434
உரிமை யிருவர்க்கு	172	எந்தைக் குரிய	43
உலகத் திருணீங்க	350	எந்தையாய்த் தாயா	546
உறுதேர்மே லுன்னை	96	எம்பி விசயனுட	104
உற்ற விடத்துதவு	289	எம்பெருமா னின்னேவல்	444
உற்றாரை.....லதின்	119	எம்பெருமா னெம்பி	385
உற்றாரை.....லும்	475	எம்பெருமா னென்பா	421
உற்றொன் றறியே	215	எம்பெருமான் கண்ணுள	596
உனக்கினிய தம்பிமா	312	எம்பெருமான் கேட்டா	79
உன்கருத்தே போலப்	431	எம்பெருமான் நின்மாமி	13
உன்கருத்தே முற்றுவிப்	140	எம்பெருமான் பேசுமதோர்208	
உன்னளவோ முன்ன	411	எம்பெருமான் பேராழி	539
உன்னாண்மை யாலுரைத்த	458	எரிகதிரோ னல்கு	195
உன்னா ருயிரா	286	எல்லா மிழந்திடினு	352
உன்னா லொருகுற்	661	எல்லாரும் வெஞ்சிலையா	762
உன்னாற் றரவெளிதா	265	எவ்விடத்த னென்னி	781
உன்னுடைய பாக	60	என்றா னெழின்மன்	356

என்றான் விதுர	156	ஒருபா லிடும்பிசே	554
என்மக னென்மு	481	ஒருவ ரகத்தொருவ	165
என்மகனை யானிழந்	822	ஒருவ ரொருவர்	748
என்மக்க ளைவர்க்கு	327	ஒருவர்சோ றுண்டங்	233
என்வரவு நீயறைதி	90	ஒலிகடலு மொவ்வா	159
என்ன குறையுடையே	78	ஒற்றைத் தடக்கையா	810
என்ன வினவுதியே	87	ஒற்றைத்...மணி	570
என்னா ருடற்பிறந்த	261	ஒற்றைத்...யோற்	304
என்னுடைய தாய்மா	308	ஒற்றைத்...யோன்	655
என்னுடைய பேதைமையு	437	ஒற்றை மணித்துகிறா	155
என்னுடைய மூதாதா	657	ஒன்பதி னாயிரம்	399
என்னுடைய மைந்த	829	ஒன்றினால் வெஞ்சிலை	580
என்னுறுப்பை யானே	448	ஒங்கி வரம்பிழந்	769
என்னெஞ்சம் விட்டமுங்க	609	ஒங்கு கரைசாய்	693
என்னே விதியின்	27	ஒடிய ஞாயிறுவா	569
என்னைக் கொலப்படா	288	ஒதத்...நாட்	360
என்னைப் படைத்துணை	98	ஒதத்...பல	355
என்னை முனிந்தருளே	442	ஒத வினையகலு	1
என்னை யறிந்ததற்பி	225	ஒரம்பு வில்லிண்மே	695
என்னை யறிந்தாயே	198	ஒரிரண்டு கூடி	391
ஏற்ற செருக்களத்தில்	46	கங்கை தரித்தா	57
ஏற்ற படையனைத்து	817	கங்கை பெருமகனே	467
ஏனைநடு வாக	343	கங்கை பெறுமகனே	486
ஐவர்க்கு மைந்தூர்	174	கங்கைமக னுங்கலச	163
ஐவர்க்கு மோருயிரே	201	கங்கைமகன் றன்பாற்	613
ஒட்டிய காலங்	168	கஞ்சனைக் காய்ந்த	71
ஒட்டிய பன்னீராண்	6	கடகிடிந்து மீன்விழுந்து	639
ஒண்சிலையு நான்மறை	521	கடலுடைந்த தாமென்னக்	557
ஒப்பரிய கோபால	100	கடவுட் குரங்கின்	710
ஒருகணையாற் பாக	685	கடுந்திறலாற் கானகத்	719
ஒருகுலத்துக் காளையரோ	568	கடும்பகழி யொன்று	536
ஒருகைச் சிலையுகை	767	கணைமாரி யெல்லாங்	755

கண்டத்தி லிட்ட	296	காலன் கடும்பாசங்	808
கண்ணுதலான் றன்சிலை	181	காலாளாய்த் தேரிழிந்து	743
கண்மூன்றுந் தீப்பிறக்கக்	213	காவலனே நின்சேனை	673
கமரழிந்த நீர்நாடன்	614	காவு மடலனையே	558
கரிபத்துத் தேர்மூன்று	398	காளையர்கள் வாழ்வுங்	52
கலிங்கா மணித்திண்டேர்	716	காற்றுங் கனலு	135
கல்லணி திண்டோளார்	577	காற்று மெரியுங்	758
கழிந்திடுக வாண்டெல்	169	குடகடலிற் பாய்ந்	515
களிமா னுலகுக்கோர்	804	குடகடன்மிக் கோடிக்	518
கள்ளமரு வீசங்	84	குடையொன்று கைபிடித்	247
கற்றார்க்கு நான்மறை	234	குணவாரி யன்னான்	526
கனைகடல் வண்ணா	828	குந்தி வளநாடர்	222
கன்றி யுடன்றெழுந்த	522	குயில்பாயுஞ் சோலைக்	653
கன்றி யெயிறு	788	குரங்குக் கொடியின்	635
கன்ன பெருமானுங்	460	குரவனையும் பார்த்தனை	381
காங்கேய னுள்ளிட்ட	150	குருகுலத் தரசர்	466
காங்கேயன் றன்றனிமை	640	குருக்கை மதவேழக்	276
காடு மலையுங்	147	குருநாட னோலை	393
காடுறைந்த பாண்டவர்தங்	67	குலக்குதிரை மேலுங்	649
காடுறைந்த பின்னைக்	44	குறைந்ததாழ்ந்த சிந்தை	300
காடுறையும் ஆண்டும்	40	குன்றாத வாய்மை	273
காந்தாரர் சேனைக்	763	குன்றுங் குரைகடலும்	11
காய்ந்த கடோற்கசன்	406	கூராழி தானுடைய	80
காய்பரித்தேர் மன்னர்	531	கூருகிரும் வாளெயிறுந்	94
காரிருளு மெய்யன்பாற்	533	கூரெயிற்று நாகக்	494
கார்க்கலச யோனி	741	கூர்முகத்து வாளமரர்	474
கார்தோற்றுப் போகத்	122	கூர்வாளி நூறு	756
கார்புரியும் வண்மையான்	189	கைபோற் சிலை குனியக்	623
கார்வரையைச் சூழ்ந்த	530	கைம்மேலு மார்மேலுங்	735
காலக் களமன்னு	622	கையாற் சிலையெறிந்து	506
கால விறுதிக்	676	கையிழந்து வில்லிழந்து	811
காலனே யென்ன	783	கைவிளக் கெங்குங்	707

கொடியுங்...வாங்	703	சித்திரனார் வந்துன்றன்	53
கொடியுங்...வாட்	694	சிலைத்தொழிலான் வெஞ்	187
கொடுஞ் சிலையை	551	சிலையுங் கொடியுஞ்	637
கொடுஞ் சினந்தீப்	806	சினமேவுங் கையான்	542
கொண்ட னிறக்கோமான்	202	சீரடிக ணோவச்	302
கொள்வா ளரவங்	359	சீரணிந்த செம்பொற்	74
கொற்றக் குரங்குயர்த்	796	சுற்றத் தவர்குழத்	39
கொற்றக் கொடிச்சிலை	733	சுற்றுந்தான் பார்க்குந்	809
கொற்றக் கொடிமுரசங்	624	சூழ்சபையிற் சூளுற்ற	120
கொற்றச் சிலைத்தொழிலுங்	800	செம்பொனெடுந் தேரித்	492
கொற்ற...தேர்	194	செம்மையான் மண்	301
கொற்றப் படைமன்னர்	177	செய்கை யழிந்து	729
கொற்ற முரசுயர்த்த	565	செருத்திண்டே ஞர்வானை	704
கொற்றவநின் பாதம்	616	செருவீரர் யானைத்	86
கொற்ற வரவுயர்த்த	111	செல்வனைப் புல்கித்	15
கொற்றவனே நின்னுடைய	282	செறிகடகத் தோள்விச	816
கொற்ற...விதுர	347	செற்றவனைக் காய்ந்த	18
கொன்னவிலுங் கூர்வேற்	184	சென்றன புண்டிறந்து	654
கொன்னவிலுந் தேர்ப்பாக	316	சென்று திசைவணங்கத்	510
கொன்னவில்வே னாகக்	349	சென்று நடுங்கியிட	509
கோட்டிய வில்லின	593	சென்றேறு பாஞ்சாலர்	682
கோபால னிங்குக்	158	சென்றேன்ற பார்வேந்தர்	529
கோவத் தனமடுத்த	357	சென்றேன்று சீகண்டி	648
கோனுந்தன் றம்பியரு	535	சேரார் தமக்குவரஞ்	435
சந்தார் திரடோட்	297	சேனை முல்வனை	766
சரந்துரந்து பார்த்தன்	55	சொரிந்த கணைமாரி	683
சல்லியனுங் குண்டல	773	சொன்ன சவுதாயஞ்	62
சாதா ரணஞ்செய்யுஞ்	109	சொன்ன விவையெல்	263
சாதேவ னோடுந்	133	சோதி விளக்கெரி	714
சாமரைகள் வீசத்	280	சோமகருஞ் சிஞ்சை	681
சாரதியுந் தேருந்	579	தக்க சரத்தாலுஞ்	480
சிங்கக் கொடியுஞ்	736	தக்க மகன்கீர்த்தி	823

தங்கள் வெளிப்பாடு	8	தார்த்தரட்டி சேனை	782
தங்கோன் றிருவடி	784	தார்ப்பொலியுந் தோளான்	335
தஞ்சம் என ஒருவர்	22	தானங்கள் செய்தாய்	368
தண்டொடு தண்டு	813	தானாக யாரிடைக்குஞ்	426
தந்தைக் குரியதுவும்	38	தானே யரசாள்வான்	179
தந்தை யடிபணிந்து	102	தானைத் தலைமை	548
தந்தையா வானுந்	114	தானோ விசய	192
தம்பிமார் பட்டவிய	594	திகழு மொளிமான்	646
தம்பியரு நீயுந்	367	திகைநடுங்கத் தெய்வப்	511
தம்பியருந் தானும்	656	திக்கு நடுங்க	760
தம்பியர்க டற்கூழ்த்	61	திண்ணென் சிலைகுனித்து	644
தருமற்குந் தம்பியர்க்குங்	354	திருடக் கொடி கொண்ட	99
தருமனுந் தம்பியுந்	380	திருமா றுரியோ	152
தருமனொடு வீமன்	330	திருமிக விளங்கிய	470
தருமன் றனைக்கண்டு	362	திருவுடைய வுள்ளத்தா	254
தலைவருவ வெல்லாஞ்	598	திருவொப்பார் நின்	413
தனியே முதலாய	365	தீப்பிறக்குஞ் சக்கரக்	151
தன்போ லதிரதனு	457	துச்சா தனன்புதல்வன்	812
தன்றதை தன்னுரிமை	42	துன்றுபுகழ்ப் பாண்டவர்	241
தன்னகரி கோடித்துத்	148	தூண்டுபரித்...றுவ	210
தன்னுடைய முன்னே	311	தூண்டுபரித்...னறிய	405
தன்னுரிமை யெல்லாந்	171	தூண்டுபரித்...னன்ற	443
தன்னொத்த சுற்றத்தா	390	தூதாகப்போவேனைச்	130
தன்னை நயந்தொருவன்	188	தூதுக் குடன்பட்டுச்	143
தன்னை யறிந்திலான்	178	தூய புரோகிதனும்	66
தாங்கு புனற்	564	தூவு மலைக்	283
தாடளர்ந்து தங்கள்	744	தெய்வப் படையாலுஞ்	636
தாமரையாள் கோனைத்	72	தெய்வப் படையான்	675
தாமானங் கூறப்	121	தென்னெடுந்தேர் மன்னன்	698
தாயாகித் தந்தை	478	தேரிழந்து மாவிழந்து	499
தாரகஞ் சேருந்	429	தேருருவ வோடுஞ்	574
தாரறுத்து நாணறு	765	தேர்துகைத்து மாப்	745

தேர்மேலு....கருங்	791	நாடறிய நாட்டார்	56
தேர்மேலு....ணென்	696	நாடு பலகடந்து	345
தேவராவருந்	445	நாரணன்றன் பாத	82
தேவ ருலகத்துங்...நி	285	நாழிகையிற் காற்கூறு	608
தேவ ருலகத்துங்...மெ	718	நாளையளவென்போர்	617
தேவர்கோ னாலென்	274	நான்முகனோ டொத்	364
தேவர்க் கிறைபணித்	827	நிகரடும்போர் மீளி	645
தேவா சுரர்போர்	677	நில்லா வுயிர்கொடுத்து	272
தேவேந் திரன்வந்து	271	நினைப்பரிய கூர்வாளி	488
தேனடைந்த கோதை	712	நினைவுக்கும் வாய்மைக்	284
தேனோங்கு சோலைத்	484	நின்ற குலமதலை...நே	786
தேன்றொடையல் சோர	659	நின்ற குலமதலை...மூ	633
தையல் சுயம்வரத்துஞ்	49	நின்ற குலமதலை...மை	789
தொக்கிலரங்கு துத்திச்	83	நின்றுணைவ னங்கர்	597
தொடலரிய நாகந்	642	நின்னருளை யான்	278
தொடுத்த கணமாரி	627	நின்னாற்றன் னாளுலத்த	540
தொடுத்த கொடுஞ்சிலை	543	நின்னைச் செலவிட்டா	115
தொல்லரச ரீண்டப்	453	நின்னைப் பிரிவித்து	717
தொன்னகர்க்கு நின்வரவு	164	நீதியா னின்ற	438
தோளாண்மைப் பாண்டவர்218		நீயேயோ தூதுக்	139
நகுலன் பரியேறி	107	நீலமே காரின்	514
நம்படையோ டிப்படை	468	நீவிலக்க வென்னுயிரை	824
நம்பர்க்கு நேராக	802	நெய்விளக்கு முன்னெரிய	672
நல்லார்க ளெல்லாரு	252	நெருப்பெழுந்து நீறாக	214
நற்றேர் விராட	41	நேர்நின்றா யுன்பேர்	408
நன்றாக மன்ன	322	பகைவன் கருத்தழியப்	452
நன்றுதீ தெண்ணாதே	185	பங்கயக்கண் மாய	138
நாகக் கொடியானைக்	346	பங்கயமும் பல்கொடி	358
நாக மிருகாற்	329	பஞ்சவர்க ளெண்ணத்	363
நாகம் வளைத்தருளி	727	பஞ்சவர்கள் பாகங்	353
நாக வரவுயர்த்தோ	404	படர்ந்தனவும் பார்	590

பட்ட நுதல்யானைப்	31	பாண்டியர்கோன் பத்துச்	732
பண்ணுமின்கள் சேனை	713	பாம்புயர்ந்த வெல்கோடி	209
பரமன் நிருவருளாற்	124	பாயிருளிற் போய்மீண்ட	433
பரிகடவிப் போர்	650	பாய்வாளி யொன்பதினாற்	726
பலியூட்ட வேண்டுமோ	454	பாரதத்துட் பட்டேன்	340
பல்களிற்றை வெல்களி	556	பாரதத்தை வெல்வதற்குப்	436
பல்பதி னாயிரவர்	724	பாரதப்போர் தான்பொருது	449
பல்லா யிரம்பணத்தார்	601	பாரதப் போர்பொருது	450
பல்லா யிரம்பரித்	625	பாராள வல்லீரோ	384
பல்வே றரசர்க்கும்	386	பாராள வேண்டியே	424
பற்றா றாடன்பகரும்	373	பாராள ரெண்ணும்	371
பனியகலப் பாரிடத்தோ	465	பாராள மன்னவனை	137
பனைக்கொடியின் மேலும்	525	பாராள மன்னர்	425
பன்மணிகள் சிந்திப்	319	பாராள மாசையாற்	88
பன்மணித் துத்திப்	69	பாராளும் பாண்டவர்	339
பன்னொன்று கூறாகப்	497	பாராளும் வேந்தன்	77
பாஞ்சால ராசனும்	701	பார்குறித்த மன்னர்	534
பாஞ்சாலர் கோமானும்	588	பார்த்தற்கா மாயன்	268
பாஞ்சாலர் வெள்ளம்	728	பார்த்தனையான் கோற	324
பாட லொலியவிந்து	825	பார்த்தன்மேற் பட்டு	291
பாண்டவரி லேறனையான்	428	பார்மன்னன் மீண்டு	101
பாண்டவரும் பாம்பணை	409	பார்வேண்டிச் சென்று	229
பாண்டவரை...செ	420	பாலூன்று நீணிரையும்	54
பாண்டவரை...வெ	383	பால்வளைக்கு மின்சொற்	516
பாண்டவர்கண் மண்	731	பிறப்பு நிலைகே	476
பாண்டவர்கண் மைத்துன	517	புண்ணமர்ந்த தேரும்	584
பாண்டவர்க ளின்றே	807	புண்ணூறு செங்குருதி	575
பாண்டவர்கள் காடுறைந்து	58	புத்தகமு ஞானத்து	2
பாண்டவர்கள் சேனை	749	பூஞ்சாலி மச்சத்தார்	626
பாண்டவர்கள் தம்பதிக்குப்	418	பூதலத்து மன்னர்	544
பாண்டவர்தஞ் சேனை	658	பூருவர்கள் சொல்லும்	471
		பெண்டுகளும் பிள்ளை	141

பெற்றவுடம் பன்றாகி	310	மண்டபத்துக் கூவுவித்து	47
பெற்ற வுனக்கரிதோ	332	மண்டலத்தின் மன்னரெல்	240
பேரொலிநீர்க் கங்கை	489	மண்ணரச ரெண்ண	190
பேர்ந்நில னாசனத்துப்	216	மண்ணெலாங் காத்தளி	313
பைங்கதிரைச் சூழ்ந்த	595	மண்ணெல்லா மூவெழு	670
பைம்பொற் றனுவிற்	423	மதமா மழகளிற்றான்	318
பைய விருளோடி	619	மதித்த வரக்கரையு	204
பொங்கமர்செய் தாங்க	513	மத்திரத்தார் கோமானு	490
பொங்கரவ முன்னுயர்த்த	697	மத்திரத்தார் கோமான்	19
பொங்கு புனற்குருதி	589	மத்திரத்தார் வேந்தனை	553
பொங்குமுலைப் பாலுட்	200	மந்திரத்தின் வாய்மையான்	472
பொங்கெழிற்றேரான்	538	மருவார்வண் டாரான்	317
பொங்கொலிநீர் வண்	205	மருவிய வன்கவச	269
பொய்யுரைத்தே னல்லேன்	306	மல்ல னெடும்	523
பொய்யுறக்கங் கொண்ட	85	மல்லாருந் திண்டோண்	688
பொருப்படைந்து தங்கள்	387	மல்லாருந் திண்டோளான்	734
பொருள்கொடுப்ப ரேனும்	170	மல்லிற் பொருதிண்	615
பொன்னிறத்தோன் பொற்	541	மல்லுக் குயர்ந்த	611
பொன்னுந் துகிலும்	632	மல்லுயர் தோட்பார்	341
பொன்னே யெனைப்பயந்த	331	மறாவண்ண மேற்	279
போராள மன்னர்	805	மறையோன் சேய்	231
போர்க்களத்தில் யான்	336	மற்றத் துரோணன்	740
போர்வயிரத் திண்டரிற்	496	மற்றவர்க் கெல்லா	333
போர்வல் லவன் வீமன்	549	மற்றுள்ள மன்னவர்க்	9
போர்வாளி மற்றவன்	537	மற்றேதும் வேண்டே	260
போர்வீரர் தம்மோடும்	105	மற்றொழிந்த தந்தை	778
போர்வென்ற வீமன்	567	மன்சொன்ன சூழ்கழற்	787
பௌவத் தொளிவரி	220	மன்றலந்தார் மன்னவனு	63
மக்க ளிருவரையு	512	மன்றலந்தார் மன்னவர்க்கு	395
மங்குன் மதிதவழும்	664	மன்ற வமர்க்களத்துண்	290
மட்டவிழ்தார் மன்னர்	545	மன்றில் வலிந்தோனு	258
மண்டபத்தில் வீற்றிருந்த	410	மன்னர் கழறொழுது	146

மன்னர் குருநாடர்	298	மாயப் பெருவிற்ற	603
மன்னர் சபைநடுங்க	459	மாயவனு மாங்கே	818
மன்னர் சபையகத்து	176	மாயவனே கேட்டரு	175
மனர் நிலைகலங்க	507	மாயனீ செய்திட்ட	197
மன்னர் பெருமானு	586	மாய நெழுத்ருளி	351
மன்னர் பெருமானை	720	மாய நெழுந்தருளிக்	394
மன்னர் பொருதழிய	770	மாயன்றா னன்றேன்	774
மன்னவர்கண் மண்டலிகர்	462	மாயா மணிவண்ணா	129
மன்னவர்க ளெல்லாருந்	123	மாரியது கூந்தன்	519
மன்னவனுந் தெம்பியரு	606	மார்மேலுந் தோண்மேலு	751
மன்னவனைக் காமினென்	722	மாலென்ப தாம்பின்னை	3
மன்னவன்பாற் றானணைந்து	374	மாலைக் குழல்சரியம்	572
மன்னவையுட் பட்ட	116	மாலை மதியடைய	591
மன்ன னினிதிருந்த	407	மாலை முடிபுனைய	412
மன்ன னுரைகேட்டு	798	மால்களிறும் பாய்மாவு	561
மன்ன னுரைத்தபடி	207	மால்வரையே போன்ற	754
மன்னன் மறுத்தனவு	65	மாவல்ல பாஞ்சாலன்	495
மன்னன் வெகுண்	757	மாறில்லை யென்றுரைத்த	401
மாக்கடல் வண்ணன்	753	மாற்றரிய மாமதலை	830
மாக்களிறும் பாய்மாவு	630	மாற்றுப் படை தன்னை	690
மாக்கொடியுந் தேரும்	634	மானத் திடை	738
மாக்கோ புரமிழந்த	680	மான மணிவரைத்தோள்	34
மாண்ட பொழுதுன்	532	மிக்கசிலை சீறி	464
மாதேவர் தாஞ்சூழ	684	மின்பயிலு மாமணிப்பூண்	236
மாநிரையைப் போக்கி	689	மின்னாரம் பூண்ட	610
மாமலையு மண்ணு	739	மின்னுமணி நாக	73
மாமறையோர் வாக்குப்	447	மீளி வயமாமே	550
மாமறையோன் றானுரை	221	மீனமா யாமையாய்	583
மாமானு மத்திரனு	563	முகுர்த்தமிட நாங்கண்	414
மாமுனிவன் சாபத்தால்	668	முடியு முரசு	706
மாயத்தாற் சூதாடி	369	முப்பொழுதாய் ஞான	97

முப்பொழுதாய் மூன்றுல	629	மைத்துனனே பாரா	820
முரசொலியுஞ் சங்கொலியு	144	மைந்த னினை வின்	451
முழுதுடையான் பாகம்	173	மொய்தா ரொலிப்ப	641
முன்செய்த பாவத்தான்	338	யாயாகி யெந்தை	669
முன்பிறந்தான் பாகம்	226	யானாகி நிற்கு	674
முன்போ திரவலருக்	244	யானு மிவனு	93
முன்ன மறையவனான்	70	யானொருவ னிற்க	191
முன்னமற் றந்த	219	யான்பிறந்து வந்து	224
முன்னம் விசயனையான்	92	வசையின் மணிக்கவச	270
முன்னின்ற தூசி	780	வஞ்சனை யறிந்து	212
முன்னீந்த தெல்லா	255	வஞ்சனையாற் கொல்லி	502
முன்னே புகுந்தேன்	89	வஞ்சனை யென்று	211
முன்னை முதற்பொரு	36	வடிக்கணையான் வில்லு	793
முன்னை யிரவலர்கட்	281	வணங்கா முடியுடைய	469
முன்னை வினையான்	26	வண்டமர்தார் வானவர்	292
முன்னொருவன் செய்யும்	20	வண்டுவரை மன்னவனா	68
மூங்கி லிடைப்பிறந்த	647	வண்டுவரை மன்னன்	75
மூதாதை கையின்	112	வண்மையாற் கல்வியான்	4
மூதாதை தன்னை	50	வண்மை....ராத	422
மூத்தான் இருக்க	35	வண்மை....வை	251
மூத்தான் மகனை	180	வண்மை வரிசிலைநூல்	439
மூப்பும் பெரிதாகி	242	வந்தடைந்த வேதியனை	248
மூரிச் சிலையு	776	வந்தவா காண்குமது	113
மூலமென வோலமிடு	559	வந்தெதிர்ந்த பல்வேந்தர்	795
மூவே ழிருபத்	663	வம்பவிழ்தார் மன்னா	326
மூன்றுருவா யப்பன்	771	வரிசிலையும் பல்படையு	397
மெய்கொண் டெழுந்த	491	வரியரவிற் றிண்கொடி	344
மேதக்கா ராமாறிங்	814	வருக வரவிடுமின்	299
மேல்கடலுங் கீழ்கடலு	723	வலக்கை மணித்தண்ல்	686
மேவலரை வெல்லும்	378	வலிமிக்க வாள்வீமன்	59
மேற்குலவுந் தெய்வத்	582	வல்விற்ற காண்டப	761
மைத்தடங்கண் மாதேவி	320	வன்றறுகண் வீரரை	483

வாக்கினாற் சொன்னான்	91	வின்மருவுந் திண்டோள்	30
வாங்கப் படாதனகாண்	267	வீங்கோத வண்ணன்	585
வாங்கு திரைப்பரவை	638	வீமனுஞ் சேயும்	742
வாங்கு புனற்கங்கை	665	வீமன் வலியும்	708
வாணாடா வென்றாலும்	264	வீமன்றேராழிதமைக்	576
வாமத்தேர் கட்டவிழ	801	வீரத் தனிக்கொடி	604
வாமவே லேந்தி	747	வீரர் களிநேற	620
வாயிலபி தாவிட்ட	250	வீழ்குடர்வான் மன்னர்	803
வாரிதனைச் சென்ற	396	வெங்கண் மதயானை...வீ	573
வார்கடா மால்யானை	792	வெங்கண் மதயானை...வெ	547
வாழி திருவடியாய்	16	வெங்கண் விடநாக	666
வாளிரவி மைந்தன்	348	வெங்கலிங்கர் கூட்டமும்	562
வான மலர்பொழிய	145	வெஞ்சமத்து வந்து	400
வானவர்கோன் சொற்படி	508	வெஞ்சரங்கோத் தெய்து	325
வானவர்கோன் பார்த்தன்	819	வெஞ்சிலையே யன்று	505
விசைய நெடுந்தேரான்	524	வெம்பிமத யானையின்	815
விசயன் வருதலுமே	750	வெம்பு மதயானை	592
விசயன்றன் சீர்மகனை	602	வெய்ய கதிரோன்	772
விண்ணவர்கோன் வேல்	294	வெலற்கரிய.....பூம	275
விண்ணவர்கோன் றன்	246	வெலற்கரிய.....மண்	239
விண்ணவர்கோன் றானெ	162	வெலற்கரிய வாட்டானை	479
விதுர னளவேயோ	186	வெலற்கரிய வெஞ்சமத்து	709
விதுரனுடன் மேவி	154	வெவ்வொளி யைஞ்நூறு	651
விரிகடல் வண்ணன்	759	வெள்ளிக் குடைநிழற்	160
வில்லறுத்து நாணறுத்து	752	வெற்றிக் களம்பட்ட	667
வில்லா லிலங்கை	81	வெற்றிச் சிலையல்லா	504
வில்லிகளிற் பாண்டவரை	599	வெற்றிச் சிலையொன்றும்	578
வில்லை யிறுத்து	183	வெற்றித் தனிக்களத்	605
வில்வல்லான் றன்மகனும்	566	வெற்றித்தேர் வீமன்	621
வில்வளைத்த பல்வேந்தர்	725	வெற்றிப் பறவைக்	157
விற்கையா லேதொழு	777	வெற்றிப் புகழ்த்தருமன்	142
விற்புட்டி லிட்டு	775	வெற்றி.....வில்	106

வெற்றி விறல்விசயன்	237	வேந்தர் பெருன்றன்	389
வெற்றி.....வின்	600	வேந்தன் மறுப்ப	64
வென்றிநெடு வேல் விசயன்	342	வேர்த்து நடுங்கி	660
வென்றி மதயானை	206	வேலை யொலியே	679
வென்றி முரசுயர்த்த	687	வேறுரைத்த மன்னவரை	721
வேகத்தா னாண்முகூர்த்தம்	416	வைதவங்கள் செய்தாலு	415
வேண்டி விடுப்ப	128	வைய மறியாமே	199
வேதியரின் மிக்கானும்	520	வைய மிருளகல	376
வேதியர்க டம்மை	446	வைய மிருள்பரந்து	203
வேதியனே யுன்றன்	249	வைய மிருள்பறப்ப	432
வேதியன் சொல்லும்	366	வைய முழுதாளும்	552
வேந்தர் பெருமா	417		

பொழுதுகள் : பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது

பெரும்பொழுது : 6 பருவங்கள்

பருவங்கள்	மாதங்கள்
1. கார் காலம்	: மடங்கல் (ஆவணி), கன்னி (புரட்டாசி).
2. கூதிர்காலம்	: துலை (ஐப்பசி), நளி (கார்த்திகை).
3. முன்பனிக் காலம்	: சிலை (மார்கழி), சுறவம் (தை).
4. பின்பனிக் காலம்	: சும்பம் (மாசி), மீனம் (பங்குனி).
5. இளவேனில் காலம்	: மேழம் (சித்திரை), விடை (வைகாசி).
6. முதிர்வேனில் காலம்	: ஆடவை (ஆனி), கடகம் (ஆடி).

சிறுபொழுது

வைகரை (நள்ளிரவு)	: 2-6
காலை	: 6 -10
நண்பகல்	: 10 - 2
எற்பாடு	: 2-6
மாலை	: 6-10
இரவு	: 10-2

தமிழில் மாதங்கள்

தை	-	சுறவம்
மாசி	-	கும்பம்
பங்குனி	-	மீனம்
சித்திரை	-	மேழம்
வைகாசி	-	விடை
ஆனி	-	ஆடவை
ஆடி	-	கடகம்
ஆவணி	-	மடங்கல்
புரட்டாசி	-	கன்னி
ஐப்பசி	-	துலை (துலாம்)
கார்த்திகை	-	நளி
மார்கழி	-	சிலை

தமிழ் கிழமைகள்

திங்கள்	-	திங்கள் கிழமை
செவ்வாய்	-	செவ்வாய்க்கிழமை
புதன்	-	அறிவன் கிழமை
வியாழன்	-	வியாழக்கிழமை
வெள்ளி	-	வெள்ளிக்கிழமை
சனி	-	காரிக்கிழமை
ஞாயிறு	-	ஞாயிறுக்கிழமை

இதுவரை வெளியிட்டுள்ள
தமிழ்மண் பதிப்பகத்தின்
 கருவிநூல்கள் பட்டியல்

1. பாவாணர் தமிழ்க் களஞ்சியம் (1-52)
2. தொல்காப்பியம் (உரைகளுடன் 1-15)
3. பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரையார் (1-30)
4. தமிழ் இலக்கணப் பேரகராதிகள் (கோபாலையர்) (1-18)
5. சாமிநாத சர்மா (1-31)
6. ந.சி.க. நூல் திரட்டு (1-24)
7. சாத்தன்குளம் இராகவன் நூற்களஞ்சியம் (1-16)
8. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் (1-10)
9. நா.மு.வே.நாட்டார் தமிழ் உரைகள் (1-24)
10. செவ்விலக்கியக் கருவூலம் (1-15)
11. தேவநேயம் (1-14)
12. திரு.வி.க. தமிழ்க்கொடை (1-26)
13. உரைவேந்தர் தமிழ்த்தொகை (1-28)
14. கருணாமிருத சாகரம் (1-7)
15. பாவேந்தம் (கெட்டிஅட்டை) (1-25)
16. புலவர் குழந்தை படைப்புகள் (1-16)
17. கவியரசர் முடியரசன் (1-13)
18. நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் நற்றமிழ் ஆய்வுகள் (1-5)
19. முனைவர் இராசமாணிக்கனார் நூல்கள் (1-18)

20. தமிழக வரலாற்று வரிசை (1-12)
21. உவமைவழி அறநெறி விளக்கம் (1-3)
22. முதுமொழிக் களஞ்சியம் (1-5)
23. சாமி சிதம்பரனார் நூற்களஞ்சியம் (1-22)
24. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆய்வுக் களஞ்சியம் (1-20)
25. அறிஞர் க. வெள்ளை வாரணனார் நூல் வரிசை (1-21)
26. ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் (1-5)
27. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு (1-3)
28. நீதி நூல்கள் (1-2)
29. பி. இராமநாதன் நூல்கள் (10)
30. யாழ்ப்பாண அகராதிகள் (1-2)
31. வெள்ளி விழாத் தமிழ்ப் பேரகராதிகள் (1-3)
32. ந.சி. கந்தையா அகராதிகள் (1-2)
33. முதுமுனைவர் இளங்குமரனார் தமிழ்வளம் (1-40)
34. இளங்குமரனார் அகராதிகள் (1-2)

**விரைவில் வெளிவர இருக்கும்
பெருந்தமிழ் அறிஞர்களின் நூல்கள்**

1. மறைமலையம்
2. வ.சுப. மாணிக்கம்
3. பெரியாரியம் (தந்தை பெரியார்)
4. தமிழர் மருத்துவக் களஞ்சியம்

குறிப்புகள்